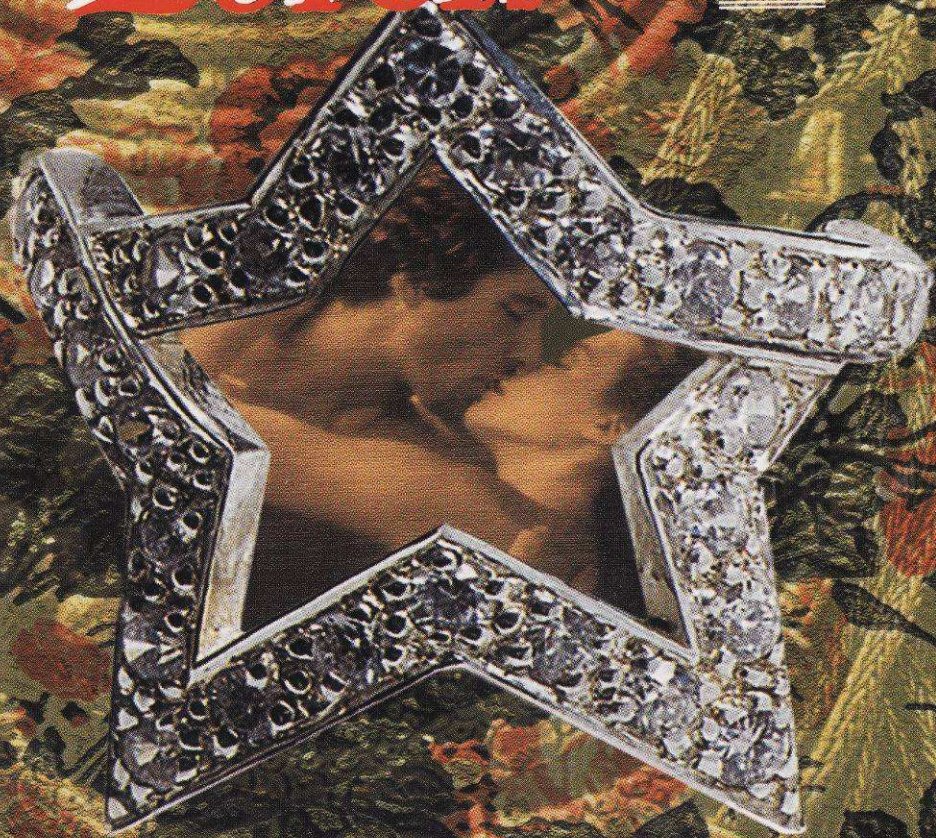

*Amanda
Quick*

*Královnina
pečeť*

Amanda Quick

Královnina pečeť

Přeložila:

JOLANA TŮMOVÁ

Amanda Quick: Královna pečet'

Vydání první.

Copyright © 1996 by Jayne A. Krentz.

Published by arrangement with Bantam Books.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Široká 22, Praha 1

v roce 2002 jako svou 740. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu Mischief

vydaného nakladatelstvím Bantam Books,

a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc., New York 1996.

Český překlad © 2002 Jolana Tůmová.

Přebal a vazba © 2002 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2002 Richard Carrasco.

Odpovědná redaktorka Hana Dušková.

Korektorka Zdeňka Grigarová.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.

Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o. Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-516-9

BARONET

Praha 2002

PROLOG

Slabý plamínek svíčky měl jen nepatrný vliv na záplavu temnoty, která obestírala vnitřek pustého sídla. Matthias Marshall, hrabě z Colchesteru, měl pocit, jako by ten rozlehlý dům do sebe nasál samu podstatu noci. Vanulo z něj ovzduší hrobu nebo místa, v němž by se zlíbilo leda přízrakům.

Stoupal do schodů a záhyby dlouhého černého pláště se mu vlnily kolem zablácených vysokých bot. Zvedl svíčku do výšky, aby si posvítil na cestu. Když před několika minutami dorazil, u dveří ho nikdo neuvítal, a proto vkročil do prostorné haly bez pozvání. Bylo zřejmé, že se poblíž nevyskytuje žádné služebnictvo, ani komorná nebo lokaj. Při příjezdu se dokonce musel sám postarat o koně, protože se k němu nedostavil žádný štolba.

Na vrcholu schodiště zůstal stát a zadíval se přes zábradlí dolů do temnoty vstupní haly. Oceán černoty, která se v té hloubce vlnila a vzdouvala, svíčka vůbec neprosvítala.

Matthias zamířil chodbou k prvnímu pokoji vlevo. Tam se zastavil a otočil knoflíkem kliky. Dveře se s ublíženým skřípotem otevřely. Zvedl svíčku před sebe a rozhlédl se.

Pokoj ze všeho nejvíc připomínal vnitřek mauzolea.

Přímo uprostřed stál starověký kamenný sarkofág. Matthias si prohlédl nápisy a reliéfy, kterými byl vyzdoben. Římský, usoudil. A úplně obyčejný.

Přešel přes pokoj až k průhledným černým draperiím, které nad ním visely. Víko kdosi sejmul. Světlo svíčky dopadlo na černé sametové polštáře, jimiž byl sarkofág vyložen.

Matthias postavil svíčku na stůl. Stáhl si jezdecké rukavice a odhodil je také na stůl, načež se posadil na okraj rakve a zul si boty.

Nakonec se zabalil do širokého pláště a ulehl na černé polštáře na dně sarkofágu.

Do svítání nezbyvalo mnoho, Matthias však věděl, že těžké závěsy na oknech do pokoje sluneční paprsky nepustí.

Mnozí by asi jen s obtížemi dokázali usnout v takovém pohřebním prostředí, ale Matthias v tom neshledával žádný problém. Na společnost přízraků byl zvyklý.

Okamžik předtím, než zavřel oči, mu na mysli vytanula otázka, proč se vlastně vůbec namáhal vyhovět žádosti, vznesené záhadnou Imogen Waterstoneovou. Odpověď však znal až příliš dobře. Kdysi dávno složil přísahu a byl vázán svým slovem.

Matthias své sliby ze zásady plnil. Byl to totiž jediný způsob, jak zajistit, aby se sám nestal přízrakem.

1

Ze spánku ho nešetrně probudil ženský výkřik, při němž stydla krev v žilách. Jekot plný hrůzy přerušil další ženský hlas, který mu svou břitkostí připomněl zelená jablka starověkého Zamaru.

„Pro všechny svaté, Bess,“ huboval jablkový hlas. „To musíš vřískat nad každou pavučinou? Je to vážně o nervy. Mám dnes ráno práce nad hlavu a moc toho neudělám, když tu budeš v jednom kuse vyvádět.“

Matthias otevřel oči, protáhl se a beze spěchu se v rakvi posadil. K otevřeným dveřím ložnice pohlédl právě včas, aby zahlédl, jak se mladá služka hroutí v hlubokých mdlobách k zemi. Proužek sluneční záře, který sem pronikal z chodby, mu napověděl, že bude k poledni. Prohrábl si vlasy a ohmatal strniště na bradě. Žádný div, že to děvče vyděsil k mdlobám.

„Bess?“ Znovu ta svěží a křupavá jablka. A lehké kroky na chodbě. „Co je to s tebou, Bess?“

Matthias se opřel loktem o okraj kamenné rakve a se zájmem se zadíval ke dveřím, kde se objevila druhá postava. Zpočátku si ho nevšimla, protože veškerou pozornost soustředila na omdlelou služku.

Nebylo nejmenších pochyb, že ta druhá je dáma. Dlouhá zástěra, uvázaná přes šaty z šedivého bombazínu, nemohla zakrýt elegantní linii zad ani půvabně zaoblenou křivku řader. Odhodlané držení ramen prozrazovalo vrozenou hrdost a cílevědomost.

Matthias s rostoucím zaujetím přihlížel, jak se mladá žena sklání nad služkou. Prohlížel si ji kritickým pohledem a zaznamenával jednotlivé části její postavy, jako kdyby hodnotil zamarskou sochu.

Bylo vidět, že se vynasnažila ze všech sil, aby objemnou masu světlehnědých vlasů skryla praktickým bílým čepečkem. Několik pramenů však ze zajetí uniklo a pohupovalo se jí kolem jemného obličeje. Ačkoli byla od Matthiase odvrácena, neunikly mu vysoké lícní kosti, dlouhé řasy ani výrazný arogantní nos.

Nevšední a výrazná tvář, usoudil, prozrazující energického ducha, který se v té dámě tájí.

Nebyla žádné mlád'átko, čerstvě odrostlé školní lavici, na druhou stranu však nebyla ani zdaleka tak letitá jako on. To byl ostatně málokdo. Bylo mu sice teprve čtyřiatřicet, připadal si však o několik stovek let starší. Hádal, že Imogen bude nějakých pětadvacet.

Odhodila sešit v kožené vazbě na koberec a netrpělivě poklekla vedle služby. Na ruce neviděl ani stopu po snubním prstenu a z neznámého důvodu ho to potěšilo. Měl podezření, že britký hlas a velitelské způsoby budou do značné míry důsledkem jejího staropenství.

Je to, samozřejmě, otázka chuti. Většina Matthiasových přátel dává přednost medu a čokoládě. On si však po večeři rád zakousne něco pikantního.

„Tak to by stačilo, Bess. Okamžitě otevři oči, slyšíš mě?“ Imogen vytáhla čichací sůl a rázně ji přistrčila služce pod nos. „Vážně už odmítám snášet to věčné vřeštění a omdlívání, kdykoli otevřeš dveře. Varovala jsem tě, že strýček byl velký podivín a že při prohlídce jeho sbírky pohřebních starožitností asi narazíme na ledacos.“

Bess zasténala a pohnula hlavou. Oči však neotevřela. „Viděla jsem ho, slečno. Přísahám při matčině hrobu.“

„Cos viděla, Bess?“

„Ducha. Nebo to možná byl upír. To nevím jistě.“

„Nesmysl,“ prohlásila Imogen.

„Co to bylo za křik?“ zavolal další ženský hlas od schodiště. „Stalo se něco, Imogen?“

„Bess omdlela, teto Horatie. To už je vážně příliš.“

„Bess? To na ni nevypadá.“ Zvuk kroků oznámil, že se každou chvíli objeví žena, oslovená jako teta Horatia. „Bess není žádná křehotinka. Ta hned tak neomdlí.“

„Pokud neomdlela, tak to skvěle hraje.“

Bess zatřepala víčky. „Ach, slečno Imogen, to byla hrůza. Mrtvola v rakvi. A hejbala se.“

„Nebud' směšná, Bess.“

„Ale já ji viděla.“ Bess znovu zasténala, zvedla hlavu a úzkostně pohlédla do šera ložnice za Imogen.

Uviděla Matthiase a znovu zavřískla, až se sám lekl. Pak sebou pleskla zpátky na koberec s pŕvabem ryby vyhozené na břeh.

Přede dveřmi stanula třetí žena. Měla na sobě totéž praktické oblečení jako Imogen, všední šaty, zástěru a čepec. Byla o několik centimetrů menší než její družka a o hodně širší v pase a bocích.

Prošedivělé vlasy měla sepnuté pod čepcem. Zadívala se na Bess přes brýle. „Co jen to děvče tak vystrašilo?“

„Nemám ponětí.“ Imogen se pilně zabývala čichací solí. „Má příliš bujnou fantazii a ta se občas vymkne její kontrole.“

„Varovala jsem tě, že není bez nebezpečí naučit ji číst.“

„Já vím, teto Horatie, jenže mně se příčí nechat mladou a zdravou mysl ležet ladem.“

„Jsi zrovna taková jako tvoji rodiče.“ Horatia potřásla hlavou. „Každopádně nám k ničemu nebude, když ji každá neobvyklá věc v domě vyleká. Bratrova sbírka pohřebních kuriozit by dohnala k šílenství kdekoho.“

„Nesmysl. Sbírka strýčka Selwyna je maličko morbidní, to připouštím, ale svým způsobem je strhující.“

„Tenhle dům je mauzoleum a ty to moc dobře víš,“ namítla příkře Horatia. „Snad abychom poslaly Bess dolů. Tohle byla Selwynova ložnice. Určitě ji vyděsil ten sarkofág. Proč bratr musel za každou cenu spát ve staré římské rakvi, to je nad moje chápání.“

„Je to dost nezvyklé lůžko.“

„Nezvyklé? Každý normální člověk by v něm měl noční můry.“ Horatia se otočila a zadívala se do šera temné ložnice.

Matthias usoudil, že nastal čas opustit rakev. Překročil okraj sarkofágu a odhrnul průhledné černé závěsy. Širokým pláštěm zakryl oblečení pomačkané ve spánku. Odevzdaně a zároveň pobaveně sledoval, jak Horatia třesí oči hrůzou.

„Bože na nebesích,“ vyjekla Horatia. „Bess měla pravdu. V Selwynově rakvi někdo je.“ Potácivě ucouvla. „Uteč, Imogen, *uteč*.“

Imogen vyskočila. „Ty snad ne, teto Horatie.“ Zprudka se otočila a rozhorleně se zadívala do tmy v ložnici. Když jí pohled padl na Matthiase, který stál u rakve, otevřela pusu úžasem.

„Dobré nebe! Opravdu tam někdo je.“

Matthias byl zvědav, jestli také zaječí nebo omdlí.

Neudělala ani to, ani ono. Místo toho přimhouřila oči v očividném nesouhlasu. „Kdo jste, pane, a jak se opovažujete vyděsit tak zlomyslným způsobem mou tetu a mou služku?“

„Upír,“ vyrazila ze sebe Bess chabě. „Já vo nich slyšela, slečno. Vycucá vám krev, jen to fikne. Utečte. Utečte, dokad' můžete. Spaste duši.“

„Upíři neexistují,“ prohlásila Imogen rázně a neuznala zděšenou služku za hodnu pohledu.

„Tak je to duch. Utíkejte, jestli je vám život drahejší, slečno.“

„Má pravdu.“ Horatia zatahala Imogen za rukáv. „Musíme odtud pryč.“

„Nebud' směšná.“ Imogen se narovnávala a z výsoka si Matthiase změřila. „Nuže, pane? Co uvedete na svou omluvu? Spusťte, nebo pošlu pro místního soudce a nechám vás uvrhnout do želez.“

Matthias k ní zvolna vykročil a nespouštěl oči z jejího obličeje. Neucouvala. Zato si opřela ruce v bok a špičkou kotníčkové boty začala podupávat o podlahu.

Rozechvěl ho zvláštní, nezaměnitelný pocit vzrušení, cosi podobného radosti ze shledání. *Nemožné*. Jakmile však došel blíž a uviděl její jasné a zářivé modrozelené oči, oči barvy vod obklopujících ztracené ostrovní království Zamaru, pochopil. Z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu mu připomněla Anizamaru, legendární zamarskou Bohyni dne. Mytická dáma se objevovala ve většině tradic starověkého Zamaru a ve značné části jeho výtvarného umění. Zosobňovala vělost, život, pravdu a energii. Mocí se jí vyrovnal jen Zamaris, Pán noci. Jen ten dokázal ovládnout její oslnivou duši.

„Přeji vám dobrý den, madam.“ Matthias zaplašil rozmarňé úvahy a uklonil se. „Jsem Colchester.“

„*Colchester*.“ Horatia polekaně ucouvla a opřela se o stěnu. Pohledem zaletěla k jeho vlasům. „Chladnokrevný Colchester?“

Matthias věděl, že civí na ledově bílý pramen v jeho černých vlasech. Lidé ho podle něj poznávali okamžitě. Poznamenával totiž muže z jeho rodu už čtyři generace. „Jak už jsem řekl, jsem Colchester, madam.“

Přezdívku *Chladnokrevný Colchester* si vysloužil ještě jako vikomt. Skutečnost, že oba rodové tituly nesou stejné jméno, byla pro londýnské klevetníky nesmírně výhodná, pomyslel si zatrpkle. Mohli mu říkat pořád stejně, i když se posléze stal hrabětem.

„Co děláte tady, v Horním Sticklefordu, pane?“ pustila se do něj Horatia.

„Je tady, protože jsem pro něj poslala.“ Imogen mu věnovala podmanivý úsměv. „Po pravdě je nejvyšší čas, že jste přijel, mylord. Vzkázala jsem vám přece víc než před měsícem. Co vás zdrželo?“

„Od otcovy smrti sice uplynulo už několik měsíců, ale můj návrat do Anglie zdržely nepředvídané okolnosti. A po příjezdu si veškerou mou pozornost vyžádaly záležitosti spojené s pozůstalostí.“

„Ano, ovšem.“ Imogen upadla do hlubokých rozpaků. „Odpusťte, mylorde. Přijměte mou upřímnou soustrast.“

„Děkuji vám,“ odvětil Matthias. „Nebyli jsme si s otcem příliš blízcí. Najde se v kuchyni něco k snědku? Umírám hladý.“

První, čeho si člověk u Colchestera všimne, usoudila Imogen, je ten stříbrný pruh ve vlasech temných jako noc. Plápolá v té nemoderně dlouhé černé kšticí jako studený bílý plamen.

A to druhé je pohled. Jeho oči jsou studenější než to ledové stříbro, co má ve vlasech.

Čtvrtý hrabě z Colchesteru je velkolepý, pomyslela si a pokynem mu nabídla židli. A nebýt těch očí, byl by skrznastrz dokonalý. V jeho tvrdé asketické tváři blýskaly zmrazujícím světlem prostým všeho citu, typickým spíš pro nějaké inteligentní, ale velmi nebezpečné zjevení.

Kromě těch přízračných očí však vypadal přesně tak, jak čekala. Jeho skvělé články v *Zamarských rozhledech* dokonale odrážely jeho intelekt i charakter, utužený roky strastiplného cestování po cizích zemích.

Člověk, který se s klidem uloží ke spánku do sarkofágu, musí mít nervy ze železa. A přesně takového člověka potřebuji, pomyslela si nadšeně.

„Dovolte, abych vám jaksepatří představila sebe a svou tetu, mylorde.“ Uchopila čajovou konvici a chystala se nalévat čaj. Byla tak vzrušená, že má Colchestera u sebe, že se stěží dokázala ovládnout. Toužebně si pohrávala s nápadem, že mu vyklopí celou pravdu o své totožnosti, ale obezřetnost nakonec přece jen zvítězila. Nemohla, koneckonců, vědět, jak zareaguje, a potřebovala jeho ochotnou spolupráci. „Jak jste už bezpochyby usoudil sám, jmenuji se Imogen Waterstoneová. Tohle je paní Horatia Elibanková, sestra mého zesnulého strýce. Před nedávnem ovdověla a laskavě souhlasila, že mi bude dělat společnost.“

„Těší mě, paní Elibanková.“ Matthias zdvořile kývl hlavou.

„I mě, vaše lordstvo.“ Horatia, usazená strnule na krajíčku židle, vrhla na Imogen nejistý a nesouhlasný pohled.

Imogen se zamračila. Přece teď, když příčina zděšení pominula a odbylo se vzájemné představení, nemá Horatia nejmenší důvod k

obavám. Colchester je, koneckonců, hrabě. A navíc, alespoň pokud se jí týče, je také Colchester ze Zamaru; význačný objevitel onoho starověkého a dávno zapomenutého ostrovního království, zakladatel Zamarského institutu a renomovaného listu *Zamarské rozhledy* a člen výboru Zamarské společnosti. Dokonce i pro Horatii s jejími vysokými nároky by měl být víc než přijatelný.

Ona sama měla co dělat, aby na něj necivěla. Stále ještě jí přišlo zatěžko uvěřit, že Colchester ze Zamaru sedí tady v knihovně a pije čaj jako úplně obyčejný mužský.

Ale obyčejný moc není, pomyslela si.

Z vysokého a mohutně stavěného Colchestera, který na sobě neměl ani gram tuku, vyzařoval svalnatý mužný půvab. Léta namáhavého cestování mu zřejmě vycizelovala tělo do dnešní obdivuhodné podoby, mudrovala Imogen v duchu.

Připomněla si, že impozantní tělesný vzhled není pranic vzácného. Mužů s dobře vyvinutými svaly viděla bezpočet. Žije přece na venkově a většina jejích sousedů jsou farmáři, kteří pracují na svých polích. Spousta z nich má široká ramena a silné nohy. A ona sama není tak docela bez zkušeností, pokud jde o mužskou část lidského rodu. Jednak tu byl Philippe d', k čertu, Artois, její učitel tance, jehož půvabné pohyby připomínaly ptáka v letu. A potom Alastair Drake. Ten pohledný atlet rozhodně nepotřeboval krejčovské vycpávky, aby jeho postava v obleku vynikla.

Colchester se však obou lišil jako noc ode dne. Síla, která z něj vyzařovala, nikterak nesouvisela se svalnatými rameny a stehny. Pramenila z jakéhosi vnitřního jádra z nepoddajné oceli. Síla jeho vůle byla přímo hmatatelná.

Kromě toho se v něm tajila velká nehybnost, která patřila spíš temnotě než dennímu světlu. Byla to trpělivá nehybnost šelmy. Imogen se pokusila přijít na to, jak asi vypadal toho osudného dne, kdy konečně zdolal labyrint pod ruinami města Zamaru a objevil skrytou knihovnu. Dala by i duši, aby s ním v té pamětihodné chvíli mohla být.

Vtom Colchester otočil hlavu a vrhl na ni pátravý, maličko pobavený pohled. Jako by jí četl myšlenky. Imogen zalilo rozpačité horko. Šálek, který držela v ruce, zachřestil.

V šeré knihovně bylo velmi chladno, Colchester však ihned po příchodu úslužně rozdělal oheň v krbu. Místnost, přeplněná směsicí bizarních pohřebních artefaktů, se jistě brzy ohřeje. Jakmile se Bess

ujistila, že Colchester není ani strašidlo, ani upír, zotavila se natolik, že se odebrala do opuštěné kuchyně a připravila čaj a studené pohoštění. Svačina sestávala pouze ze zbytků lososového koláče, trochy žemlového nákypu a kousku šunky, ale Colchesterovi to podle všeho stačilo.

Alespoň Imogen doufala, že ano. Jídlo totiž nepocházelo ze špižirny v domě, která byla zcela prázdná. Přinesly si je časně ráno v košíku, aby měly čím zahnat hlad, až budou sepsovat sbírku Selwyna Waterstonea. Při pohledu na důkladnost, s níž Colchester likvidoval občerstvení, Imogen pochybovala, že pro Horatii, Bess a pro ni samotnou něco zbude.

„Pochopitelně mě seznámení s vámi nesmírně těší,“ pravil Matthias.

Imogen si náhle uvědomila, že jeho hlas má nanejvýš podivný účinek na její smysly. Tajila se v něm temná, stěží patrná síla a probouzel v ní myšlenky na tajemná moře a neznámé kraje. „Ještě trochu čaje, mylorde?“ otázala se spěšně.

„Děkuji vám.“ Když od ní bral šálek, dlouhými elegantními prsty jí zavadil o ruku.

Z místa doteku se vzápětí začal šířit zvláštní pocit, který stoupal vzhůru po ruce, až ji začala pálit kůže. Imogen bylo, jako by seděla příliš blízko u ohně. Chvatně postavila konvici na stůl, protože dostala strach, že ji upustí.

„Je mi moc líto, že vás tady včera v noci neměl kdo uvítat, mylorde,“ začala. „Poslala jsem služebnictvo na pár dní pryč, než s tetou sepíšeme inventář sbírky.“ Svraстила čelo, protože ji cosi napadlo. „Vím naprosto jistě, že jsem vám napsala, abyste přijel do vilky, ne do panského sídla.“

„To je bezpochyby pravda,“ připustil Matthias mírně. „Ale víte, těch instrukcí v dopise bylo trochu příliš. Zřejmě mi jedna nebo dvě vypadly z hlavy.“

Horatia probodla Imogen pobouřeným pohledem. „V dopise? V jakém dopise? Poslyš, Imogen, tohle mi budeš muset vysvětlit.“

„Vysvětlím ti všechno,“ ujistila Imogen tetu a ostražitě se ohlédla na Matthiase. V očích mu četla chladný výsměch, o tom nebylo sporu, a ten ji řál do živého. „Nechápu, co vás na mém dopise tak pobavilo, mylorde.“

„Včera v noci mě rozhodně nepobavil ani trochu,“ přiznal Matthias. „Byla pokročilá hodina a přšelo. Můj kuň byl vyčerpaný.“

Nemělo smysl ztrácet čas hledáním malého domku, když jsem měl k dispozici celý tenhle rozlehlý dům.“

„Ach tak.“ Imogen se na něj odhodlaně usmála. „Musím přiznat, že po noci strávené v sarkofágu vypadáte pozoruhodně klidně. Moje teta a já jsme mnohokrát poznamenaly, že strýčkovy představy o tom, jak má vypadat správné lůžko, se nikterak neshodují s obecným vkusem.“

„Už jsem spal na horších místech.“ Matthias si nabral poslední zbytek šunky a zamyšleně se rozhlédl kolem sebe. „O sbírce Selwyna Waterstonea jsem slyšel spoustu historek. Skutečnost je ještě překvapivější, než ty zvěsti naznačovaly.“

Horatia na něj pohlédla přes okraj brýlí. „Patrně je vám známo, že můj bratr se po celý život zajímal o pohřební umění a o starožitnosti z hrobů.“

Matthias zamyšleně utkvěl pohledem na egyptské pohřební schránce, která stála opřená o stěnu. „To ano.“

„Teď to všechno patří mně,“ oznámila Imogen pyšně.

„Strýček Selwyn mi odkázal celou svou sbírku i s domem.“

Matthias na ni upěl zamyšlený pohled. „Vy se zajímáte o sepulkrální umění?“

„Jen o to zamarské,“ odpověděla. „Strýček Selwyn tvrdil, že má několik zamarských artefaktů, a já pevně doufám, že tomu tak je. Ale nějakou dobu potrvá, než je najdeme.“ Máchla rukou k hromadě starožitností a pohřebních kuriozit, kterými knihovna přetékala. „Jak vidíte, strýček neměl moc smyslu pro pořádek. Vůbec se nenamáhal sestavit katalog své sbírky. V tomhle domě je možná řada pokladů, které teprve čekají na své objevení.“

„Najít je dá určitě spoustu práce,“ dal jí Matthias za pravdu.

„To ano. Jak už jsem řekla, hodlám si ponechat všechny starožitnosti, které se mi podaří nezvratně identifikovat jako zamarské. Zbytek nabídnu jiným sběratelům nebo je věnuji muzeu.“

„Aha.“ Matthias upíjel čaj a pozorněji si prohlížel knihovnu.

Imogen sledovala směr jeho pohledu. Bylo všeobecně známo, že její výstřední strýc měl velmi podivnou zálibu v uměleckých předmětech spojených se smrtí.

Všude kolem se kupily ledabyle poházené antické meče a pancíře vynesené z římských a etruských pohřebních komor. Nábytek zdobily motivy se sfingami, chimérami a krokodýly, okopírované z egyptských hrobů. Ve skříních ležely úlomky plastik a žilkované

skleněné láhve ze starověkých pomníků. Ze stěn zachmuřeně shlížely posmrtné masky.

V knihovnách byly nacpané desítky ohmataných svazků pojednávajících o starodávných pohřbívacích praktikách a o balzamování. Na opačném konci místnosti stálo několik velkých beden. Imogen je dosud neotevřela a neměla ani tušení, co je uvnitř.

Ani v pokojích o poschodí výš to nevypadalo lépe. I tady se kupily starožitné pohřební předměty, které Selwyn Waterstone celý život shromažďoval.

Matthias skončil se zběžnou prohlídkou a pohledem se vrátil k Imogen. „Co uděláte s Waterstoneovými kuriozitami, je pochopitelné na vás. Pojd'me ale k jádru věci. Co kdybyste mi řekla, proč jste pro mne poslala.“

Horatia tiše vyjekla a otočila se jako na obrtlíku k Imogen. „Nemůžu uvěřit, že jsi to udělala. Proč jsi mi o tom, probůh, neřekla?“

Imogen se na ni konejšivě usmála. „Je to tak, že jsem pro jeho lordstvo poslala ještě předtím, než jsi sem do Horního Sticklefordu přijela. Nevěděla jsem úplně jistě, jestli se tady ukáže, a připadalo mi zbytečné se o tom zmiňovat.“

„To je bláznovství,“ vybuchla Horatia. Teď když počáteční ořes odezněl, začala nabývat na síle její obvyklá energická povaha. „Uvědomuješ si, kdo to je, Imogen?“

„Ovšemže to vím.“ Imogen ztlumila hlas do náležitě uctivé tóniny. „Je to Colchester ze Zamaru.“

Matthias vytáhl obočí, zdržel se však komentáře.

„Jak už jste řekl, mylorde,“ pokračovala Imogen, „je čas přikročit k jádru věci. Domnívám se, že jste byl dobrý přítel strýčka Selwyna.“

„Vážně?“ opáčil Matthias. „To je pro mne novinka. Netušil jsem, že Selwyn Waterstone měl nějaké přátele.“

Imogen se polekala. „Ale já jsem vyrozuměla, že mu dlužíte velkou laskavost. Tvrdil, že jste přísahal, že se mu odvděčíte, pokud to vůbec je možné.“

Matthias se na ni chvíli mlčky díval. „To ano.“

Imogen spadl kámen ze srdce. „To je skvělé. Už jsem se skoro bála, že jsem udělala hroznou chybu.“

„Děláte takové chyby často, slečno Waterstoneová?“ otázal se Matthias vlídně.

„Skoro nikdy,“ ujistila ho. „Víte, moji rodiče velice věřili v moc vzdělání. Od kolébky mě cvičili mimo jiné v logice a ve filozofii. Otec vždycky říkal, že pokud člověk uvažuje jasně, dělá jen zřídka chyby.“

„To jsou mi věci,“ zamumlal Matthias. „Pokud jde o vašeho strýce, je pravda, že jsem se považoval za jeho dlužníka.“

„Mělo to co dělat s nějakým starým textem, vidíte?“

„Před mnoha lety se mu na jeho cestách dostal do rukou jeden hodně starý řecký rukopis,“ vysvětlil Matthias. „Obsahoval nejasné zmínky o ztraceném ostrovním království, které mi spolu s dalšími, které jsem objevil, poskytly vodítko k lokalizaci Zamaru.“

„Přesně tak mi to vyprávěl strýček Selwyn.“

„Je mi líto, že zemřel, než jsem mu to mohl oplatit,“ dodal Matthias.

„Máte štěstí, pane,“ usmála se Imogen. „Čirou náhodou se vám nabízí možnost, jak ten slib splnit.“

Matthias na ni upřel neproniknutelný pohled. „Obávám se, že vám moc nerozumím, slečno Waterstoneová. Právě jste řekla, že váš strýc zemřel.“

„To ano. Ale kromě své sbírky pohřebních artefaktů mi strýček odkázal úctyhodný majetek a váš slib, že jste mu zavázán.“

Okamžik bylo ticho. Horatia na Imogen vytřeštila oči jako na šílence.

Matthias ji pozoroval neproniknutelným pohledem. „Prosím?“

Imogen si delikátně odkašlala. „Strýček Selwyn na mě převedl slib, který jste mu podle jeho tvrzení dal. V jeho poslední vůli je to řečeno zcela jasně.“

„Vážně?“

Tak hladce, jak doufala, to zřejmě nepůjde, uvědomila si Imogen. Sebrala odvahu. „Ráda bych ten slib využila.“

„Proboha,“ zašeptala Horatia. Znělo to, jako by se smířovala se strašlivým osudem.

„A jak si ten dluh, který jsem měl vůči vašemu strýci, chcete vybrat, slečno Waterstoneová?“ otázal se Matthias konečně.

„Tak to je jaksí složité,“ řekla Imogen. „To mě ani nepřekvapuje.“

Imogen se tvářila, že tu nepovzbudivou poznámku neslyšela. „Znáte se s lordem Vanneckem, pane?“

Matthias zaváhal a v očích se mu kmitlo chladné opovržení. „Je to sběratel zamarských starožitností.“

„A byl ženatý s mou dobrou přítelkyní Lucy Haconbyovou.“

„Lady Vannecková před časem zemřela, ne?“

„Ano, mylord. Před třemi lety, abych byla přesná. A podle mne byla zavražděna.“

„Zavražděna?“ Matthias dal poprvé najevo náznak překvapení.

„Ach, Imogen, snad nechceš...“ Horatia se zarazila a zoufale zavřela oči.

„Věřím, že ji zavraždil její manžel, lord Vanneck,“ prohlásila Imogen energicky. „Jenomže neexistuje způsob, jak to dokázat. S vaší pomocí, pane, hodlám zajistit průchod spravedlnosti.“

Matthias mlčel a nespouštěl pohled z Imogeniny tváře.

Horatia se zatím vzchopila. „Mylorde, nepochybuji, že jí ten bláznivý nápad vymluvíte.“

Imogen se na ni zamračila. „Neodvažuji se dál čekat. Jedna známá mi napsala, že se Vanneck chystá k novému sňatku. Je zjevné, že utrpěl značné finanční ztráty.“

Matthias pokrčil ramený. „To je pravda. Před několika měsíci musel prodat svůj honosný městský dům a odstěhovat se do daleko menšího příbytku. Přesto se mu dál daří udržovat zdání blahobytu.“

„Mám podezření, že dokonce i teď obchází londýnské plesové sály a salony a hledá bohatou mladou dědičku,“ horlila Imogen. „A jakmile se zmocní jejího jmění, může ji s klidem zavraždit taky.“

„Vážně, Imogen,“ namítla Horatia chabě. „Nesmíš vznášet taková obvinění. Nemáš nejmenší důkaz.“

„Vím, že se Lucy Vannecka bála,“ stála na svém Imogen. „A vím, že k ní byl Vanneck často krutý. Byla jsem ji navštívit krátce předtím, než zemřela, a ona se mi svěřila s obavou, že by ji jednoho krásného dne mohl zavraždit. Tvrdila, že je nepřítelně žárlivý.“

Matthias postavil šálek na stůl a opřel se lokty o stehna. Volně sepal ruce mezi kolena a zahleděl se na Imogen s výrazem zdráhavého obdivu. „A jak chcete svůj záměr provést, slečno Waterstoneová?“

Horatia se zhrozila. „Dobré nebe, mylord, nesmíte ji v tom podporovat.“

„Samotného mě to začíná zajímat,“ namítl Matthias suše. „Rád bych znal podrobnosti.“

„Tak to je všechno ztraceno,“ povzdychla si Horatia. „Imogen je mistr, když potřebuje někoho získat pro své plány.“

„Mohu vám slíbit, že se jen tak snadno nenechám k něčemu strhnout, pokud sám nechci,“ ujistil ji Matthias.

„Na tahle smělá slova si laskavě vzpomeňte, až bude pozdě, pane,“ řekla Horatia.

„Tetička občas tíhne k nadměrné úzkostlivosti, mylord,“ vysvětlila Imogen. „Nemějte obavy, naplánovala jsem to velmi pečlivě. Víím, co dělám. Jde o to, jak jste sám poznamenal, že lord Vanneck je velice horlivý sběratel zamarských starožitností.“

„Ano?“ Matthias nevesele zkrivil rty. „Vanneck se možná chvástá, že je expert, ale ve skutečnosti nerozezná pravý zamarský artefakt od koňského zadku. To i takový I. A. Stone je vnímavější.“

Horatia poněkud hlučně postavila šálek a přelétala pohledem z Matthiase k Imogen.

Imogen se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „Jestli se nemýlím, dost často jste na stránkách *Zamarských rozhledů* vyjádřil nesouhlas se Stoneovými závěry.“

Matthias dal najevo zdvořilé pobavení. „Tak vy jste informována o našich půtkách?“

„No ovšem. Už několik let mám *Rozhledy* předplacené, mylord. Vaše články jsou pokaždé nanejvýš poučné.“

„Děkuji vám.“

„Ale to, co píše I. A. Stone, mi taky připadá docela podnětné,“ dodala s úsměvem, který považovala za chladně zdvořilý.

Horatia se varovně zachmuřila. „Imogen, mám dojem, že se vzdaluješ od tématu. Ne že bych se nějak zvlášť toužila vracet k té druhé věci, ale...“

„I. A. Stone jakživ v Zamaru nebyl,“ procedil Matthias mezi zuby. Poprvé toho rána mu z přízračných očí vyšlehl plamen upřímného citu. „Nemá o dané věci žádné vlastní vědomosti a nikterak se nerozpakuje formulovat závěry na základě výzkumů, které jsem uskutečnil já.“

„A pan Rutledge,“ zdůraznila Imogen chvatně.

Vřelý cit v Matthiasových očích odumřel stejně rychle, jako se objevil. „Rutledge zemřel před čtyřmi lety na své poslední výpravě do Zamaru. To ví každý. Jeho spisy jsou, bohužel, zcela zastaralé. Stone by měl mít tolik rozumu, aby je při svém bádání nepoužíval.“

„Měla jsem dojem, že Stoneovy práce jsou mezi členy Zamarské společnosti přijímány docela dobře,“ poznamenala Imogen nejistě.

„Nepopírám, že Stone jistě povrchní znalosti o Zamaru má,“ připustil Matthias s blahosklonnou arogancí. „Jenže jsou to výhradně znalosti nabyté studiem prací mnohem informovanějšího experta.“

„Tím myslíte sebe, mylord?“ otázala se Imogen zdvořile.

„Přesně tak. Je jasné, že Stone přečetl doslova všechno, co jsem o Zamaru napsal. A pak měl tu nebetyčnou drzost vyslovit nesouhlas s řadou mých závěrů.“

Horatia diskrétně zakašlala. „Ehm, Imogen?“

Imogen potlačila touhu pokračovat. Horatia má pravdu. Jde o daleko důležitější věci. „Ano, tak tedy zpátky k Vanneckovi. Má možná jistě intelektuální meze, musíte však připustit, že jeho vášně pro zamarské artefakty je všeobecně známá.“

Bylo očividné, že Matthias by raději pokračoval v ohnivé debatě o Stoneově mizivé odbornosti, nechal se však odvést zpátky k Vanneckovi. „Pase po všem, co údajně pochází ze starověkého Zamaru.“

Imogen si dodala odvahy. „Budu upřímná, pane. Povídá se, že jste si založením velmi podobní. Rozdíl mezi vámi dvěma spočívá v tom, že vy jste nespornou autoritou přes zamarské starožitnosti. Vím jistě, že je sbíráte s maximálním vkusem a uvážlivostí.“

„Pod mou střechu směji jen ty nejvzácnější, nejkrásnější a nejzajímavější zamarské artefakty.“ Matthias z ní nespouštěl pohled a nehnul přitom ani brvou. „Jinými slovy pouze ty, které jsem sám vykopal. A co má být?“

Imogen překvapilo zamrazení, které jí přejelo po páteři. Hned tak něco ji neznervóznilo, ale určitý tón Matthiasova hlasu ano. Zhluboka se nadechla. „Jak už jsem vám řekla, nemám důkaz, abych mohla Vannecka obvinít z vraždy. Jsem však Lucy příliš zavázaná, abych nechala jejího vraha bez trestu. Už tři roky se snažím přijít na to, jak dosáhnout cíle, ale teprve po smrti strýčka Selwyna mě konečně napadlo, jak Lucy pomstít.“

„Co přesně hodláte Vanneckovi provést?“

„Přišla jsem na to, jak ho znemožnit v očích vysoké společnosti. Pokud se mi to podaří, Vanneck ztratí možnost zneužívat nevinné ženy, jako byla Lucy.“

„A myslíte to úplně vážně, vidíte?“

„Ano, mylord.“ Imogen zvedla bradu a zpríma na něj pohlédla. „Myslím to velice vážně. Hodlám Vanneckovi nastražit past, která ho finančně i společensky zničí.“

„Past vyžaduje návnadu,“ připomněl Matthias tiše.

„Správně, mylord. Hodlám ho přilákat na Velkou pečeť královny Zamaru.“

Matthias se na ni chvíli díval. „Chcete tvrdit, že máte Královninu pečeť?“

Imogen sraštila čelo. „Ovšemže ne. Zrovna vy byste měl s jistotou vědět, že tahle pečeť se nikdy nenašla. Jenomže Rutledge krátce před svým zmizením poslal dopis do *Zamarských rozhledů*, v němž redakci informoval, že je pečeti na stopě. Zvěsti, že zahynul v podzemním labyrintu, když po té věci pátral, přece stály u zrodu Rutledgeovy kletby.“

„Což je naprostá pitomost.“ Matthias pokrčil rameny. „Ty zpropadené pověsti o kletbě se drží při životě jen proto, že Královnina pečeť je údajně velmi cenná. Kolem takových hodnotných předmětů se vždycky vyrojí spousta legend.“

„Podle vašich vlastních výzkumů je vyrobena z čistého zlata a je vykládaná drahokamy,“ připomněla mu Imogen. „Napsal jste, že jste našel nápisy, které ji popisují.“

Matthias sevřel rty. „Pravá hodnota pečeti je v tom, že se jedná o předmět vytvořený nejlepšími umělci vyhynulého národa. Pokud existuje, je její cena nevyšlovná, ne kvůli zlatu a drahokamům, z nichž je vyrobena, ale kvůli tomu, co nám bude vypovídat o starověkém Zamaru.“

Imogen se usmála. „Chápu vaše pocity, pane. Přesně takový vědecký názor na pečeť bych od vás očekávala. Ujišťuji vás však, že člověka tak nízké povahy jako Vanneck bude daleko víc zajímat její finanční hodnota. Zvláště když je nyní v tak překerní situaci.“

Matthiasův úsměv byl nepříjemný. „To máte bezpochyby pravdu. Jak to souvisí s vašim plánem?“

„Můj plán je prostý. Odcestuji s tetou Horatií do Londýna a najdu si cestičku do Vanneckových společenských kruhů. Díky strýčku Selwynovi na to budu mít peníze. A díky tetičce Horatii i potřebné konexe.“

Horatia se na židli neklidně zavrtěla a vrhla na Matthiase omluvný pohled. „Jsem po matce vzdáleně spřízněná s markýzem z Blanchfordu.“

Matthias sraštil čelo. „Blanchford je právě někde v zahraničí, ne?“

„Myslím, že ano,“ připustila Horatia. „Většinou tomu tak je. Není tajemství, že nemůže vystát vysokou společností.“

„V tom směru máme cosi společného,“ podotkl Matthias.

Imogen to ignorovala. „Blanchford se ve společenské sezoně objeví v Londýně jen zřídka. Ale to není důvod, proč bychom se tam nemohly objevit my dvě.“

„Jinými slovy,“ konstatoval Matthias, „máte v úmyslu využít konexí své tety k uskutečnění svého šíleného záměru.“

Horatia zvedla oči k nebi a nesouhlasně mlaskla jazykem.

Imogen na Matthiase vrhla nevlídný pohled. „Můj záměr není šílený. Je náhodou velmi chytrý. Zdokonalovala jsem ho několik týdnů. Jakmile proniknu do těch správných společenských kruhů, začnu trousit drobné narážky o Královnině pečeti.“

Matthias vytáhl obočí. „Jaké narážky?“

„Hodlám uvést ve známost, že jsem při sepisování inventáře strýčkovy sbírky narazila na mapu, kde je znázorněno umístění pečeti.“

„Hrome!“ ulevil si Matthias. „Chcete Vanneckovi namluvit, že ho ta neexistující mapa dovede k onomu bájnému předmětu?“

„Přesně tak.“

„Nevěřím svým uším.“ Matthias se konečně obrátil k Horatii a pohledem ji žádal o pomoc.

„Snažila jsem se vás varovat, mylorde,“ zamumlala.

Imogen se dychtivě nahnula dopředu. „Namluvím Vanneckovi, že tomu, kdo mi pomůže financovat expedici, prozradím, jak se k pečeti dostat.“

Matthias na ni nechápavě pohlédl. „A k čemu to bude dobré?“

„Copak to není zjevné? Vanneck nedokáže odolat pokušení a vypraví se pečet' hledat. Jelikož ale po finanční stránce je na tom momentálně bídne a dědičku zatím neulovil, nemá na to, aby expedici vypravil sám. Přemluvím ho, aby vytvořil konsorcium investorů.“

Matthias na ni zadumaně pohlédl. „Dovolte mi hádat. Chcete Vannecka vylákat na finanční větev a pak ji pod ním uříznout, je to tak?“

„Já věděla, že se dovtípíte.“ Imogen se zaradovala, že konečně začíná chápat genialitu jejího plánu. „Přesně tohle mám v úmyslu. Přemluvím Vannecka k vytvoření konsorcia bude hračka.“

„A až peníze konsorcia utratí na pronájem lodi a posádky a na nákup drahého vybavení, předáte mu bezcennou mapu.“

„A on vyrazí na cestu za přeludem,“ uzavřela Imogen s neskryvaným uspokojením. „Vanneck Královninu pečeť nikdy nenajde a expedice se rozpadne, jakmile dojdou peníze. Členové konsorcia budou zuřit. Začne se povídat, že to byla bouda na nic netušící investory. Další bublina jako tenkrát s Tichomořím. Vanneck se neodvází vrátit do Londýna. Věřitelé ho budou pronásledovat roky. Pokud se vůbec někdy vrátí, bývalé postavení ve společnosti už nikdy nezíská. Šance na bohatý sňatek budou prakticky nulové.“

Matthias se zatvářil zmateně. „Nevím, co bych na to řekl, slečno Waterstoneová. Vyrasila jste mi dech.“

Imogen si pomyslela, že je docela povzbuzující dokázat takhle zapůsobit na Colchestera ze Zamaru. „Je to chytrý plán, vidíte? A vy jste pro mě dokonalý partner, pane.“

Horatia se úpěnlivě obrátila k Matthiasovi. „Proboha vás prosím, mylorde, řekněte jí, že ten plán je pošetilý, bláznivý, neuvážený a nebezpečný.“

Matthias o ni zavadil pohledem a pak spočinul chladnými očima na Imogen. „Vaše teta má naprostou pravdu. Ten plán je přesně takový, jak řekla, dokonce ještě mnohem horší.“

Imogen strnula úžasem. „Nesmysl. Bude mít úspěch. Jsem si tím jistá.“

„Vím, že budu litovat, že jsem se ptal, slečno Waterstoneová, ale morbidní zvědavost mi nedá. Jakou úlohu jste v tom grandiózním plánu přisoudila mně?“

„Copak to není jasné, mylorde? Jste uznávanou autoritou přes všechno zamarské. S možnou výjimkou I. A. Stonea není v tom směru žádný lepší znalec.“

„Bez výjimky,“ opravil ji Matthias ponuře. „O Stoneovi v tom směru nemůže být ani řeči.“

„Když na tom trváte, mylorde,“ souhlasila Imogen. „Každý člen Zamarské společnosti uznává vaše znalosti.“

Matthias to přijal jako nesporný fakt. „Takže?“

„Soudím, že je to zjevné, pane. Nejsnáze a neúčinněji Vannecka přesvědčíte, že takovou mapu mám, když dáte najevo, že jste o tom sám přesvědčen.“

V knihovně se rozhostilo krátké stísněné ticho.

„U všech rohatých.“ Matthiasovi zazněla v hlase málem úcta. „Vy chcete, abych Vanneckovi a celému Londýnu namluvil, že věřím, že

vám strýček zanechal mapu starověkého Zamaru, kde je vyznačeno místo uložení pečeti?“

„Ano, mylorde.“ Imogen se ulevilo, že konečně pochopil podstatu jejího plánu. „Váš zájem o mapu dodá mé smyšlence potřebnou věrohodnost.“

„A jak mám, prosím vás, ten zájem dát najevo?“

„To je to nejsnazší, mylorde. Budete se tvářit, že mě chcete svést.“

Matthias neřekl ani slovo.

„Proboha,“ zašeptala Horatia. „Tak se mi zdá, že na mě jdou mdloby.“

Matthias upřel na Imogen bezvýrazný pohled. „Mám vás svádět?“

„Jenom jako, pochopitelně,“ ujistila ho. „Aby Vanneck usoudil, že vám jde jen o jedno.“

„Že pasu po Královnině pečeti?“ uhádl Matthias. „Přesně tak.“

Horatia si znovu srdceryvně povzdychla. „Je s námi amen.“

Matthias zaťukal prstem na okraj svého šálku. „Proč by Vanneck nebo kdokoli jiný měl usuzovat, že mi jde pouze o svedení? Je všeobecně známo, že jsem se vrátil do Anglie, abych se ujal povinností spojených s titulem. Společnost bude očekávat, že si budu shánět manželku, ne milenku.“

Imogen se zakuckala douškem čaje. „Nemějte žádné obavy, mylorde. Nevystavujete se riziku, že ke mně budete proti své vůli připoután. Nikdo nebude očekávat, že mě požádáte o ruku.“

Matthias jí pátravě pohlédl do tváře. „A co vaše pověst?“

Imogen pomalu a pozorně postavila šálek. „Vidím, že vám není známo, s kým máte tu čest. Nejspíš na tom není nic divného. V minulých letech jste byl hodně často mimo Anglii.“

„Co kdybyste mi svou pravou totožnost prozradila?“ zavrčel Matthias.

„Když jsem byla před třemi lety na návštěvě u své přítelkyně Lucy, vysloužila jsem si přezdívku Necudná Imogen.“ Zaváhala. „Nenapravitelně jsem si pošramotila pověst.“

Matthias stáhl obočí do temné linky a pohlédl na Horatii.

„Je to naprostá pravda, mylorde,“ potvrdila Horatia klidně.

Matthias se obrátil k Imogen. „Kdo byl ten muž?“

„Lord Vanneck,“ odpověděla Imogen. „U sta hromů,“ ulevil si tiše. „Není divu, že se chcete pomstít.“

Imogen se napřímila. „Ten incident s tím nemá co dělat. O svou reputaci nedbám, ani co by se za nehet vešlo. To Lucyina smrt musí

být pomstěna. Řekla jsem vám o tom jen proto, abyste věděl, že mě smetánka nepovažuje za vhodnou kandidátku pro sňatek. Nikdo nebude očekávat, že ve mně muž vašeho postavení bude spatřovat něco víc než příležitost ke krátkému poměru nebo k získání něčeho cenného.“

„Jako třeba Královniny pečeti.“ Matthias zavrtěl hlavou. „U sta hromů.“

Imogen čile vstala a věnovala mu povzbuzující úsměv. „Myslím, že teď už znáte celou podstatu mého plánu, mylordě. Podrobnosti můžeme probrat dnes u večeře. Do té doby ale musíme dokončit ten soupis. Když už jste tady a stejně nic jiného na práci nemáte, nechtěl byste nám pomoci?“

2

Jakmile Horatia s Matthiasem v knihovně osaměla, přistoupila k němu blíž a zašeptala: „Musíte něco udělat, mylord.“

„Musím?“

Úzkost v Horatiině tváři přešla ve výraz hlubokého nesouhlasu. „Mně, pane, je velice dobře známo, kdo jste a co jste zač. Náhodou jsem totiž před deseti lety žila v Londýně.“

„Vskutku?“

„Nepohybovala jsem se ve vašich kruzích, mylord. Ale tam se pohybovalo jen velmi málo slušných lidí. Vím, jak jste přišel k přezdívkce Chladnokrevný Colchester. Moje neteř ve vás vidí jen Colchestera ze Zamaru. Nemá ani tušení o vašich nechvalně známých aktivitách.“

„Proč ji tedy neinformujete, paní Elibanková?“ otázal se Matthias velmi tiše.

Horatia chvatně ucouvla, jako by se bála, že po ní skočí s vyceněnými tesáky. „K ničemu by to nebylo. Odmítla by to jako zlomyslné klepy. Znáám ji. Usoudila by, že vaše pověst byla pošramocena stejně nespravedlivě jako její. Bezpochyby by se stala vaším neochvějným spojencem a zarytým zastáncem.“

„Opravdu si to myslíte?“ Matthias se zamýšleně zadíval na dveře. „Těch jsem nikdy moc neměl.“

Horatia na něj vrhla hněvivý pohled. „Moc čeho?“

„Neochvějných spojenců a zarytých zastánců.“

„Myslím, že oba dva moc dobře víme proč, mylord,“ odsekla Horatia. „Když myslíte...“

„Colchestere, vím, že nemám právo žádat od vás ohleduplnost, ale jsem úplně zoufalá. Neteř se upnula na ten šílený plán. Jste moje jediná naděje.“

„Co, k čertu, ode mne očekáváte?“ Matthias se ohlédl přes rameno, jestli se Imogen nevrátila. „Bez urážky, milostivá paní, ale ženu jako je slečna Waterstoneová jsem ještě nepotkal. Člověk má po setkání s ní pocit, že se přes něj přehnala celá lovecká družina.“

„Vím, jak to myslíte, pane, ale musíte něco udělat, jinak v tom jejím grandiózním plánu pomsty uvízneme až po uši.“

„A co já s tím?“ Matthias vytáhl z nejbližší police svazek vázaný v kůži.

„Ujišťuji vás, že Imogen se svého plánu nevzdá, i kdybyste jí nakrásně spolupráci odmítl. Prostě vymyslí jiný způsob, jak to provést.“

„To ale není moje starost.“

„Jak jste na to přišel?“ osopila se na něj Horatia zoufale. „To vy jste dal mému bratrovi ten slib. Je to černé na bílém v Selwynově testamentu. Píše se tam, že vždycky držíte slovo. Potvrzují to i vaši nepřátelé a vyrozuměla jsem, že jich nemáte málo.“

„Je to pravda, milostivá paní. Vždycky držím slovo. Ale dělám to po svém. A závazek jsem měl vůči Selwynu Waterstoneovi, ne vůči vaší neteři.“

„Pane, mému drahému zesnulému bratrovi byste se nejlépe odvděčil, kdybyste Imogen ochránil, aby nepřišla k úhoně.“

„Imogen ode mne očekává docela jiný druh pomoci. Umínila si, že k té úhoně přijde, a vzhledem k její duševní síle a odhodlání nejspíš svého cíle dosáhne.“

„Má úžasné pevnou vůli,“ připustila Horatia.

„Napoleon i Wellington by se před ní museli schovat.“ Ukázal hlavou na police plné knih. „Vezměte si například mé momentální zaměstnání. Vůbec si nevzpomínám, jak se stalo, že slečně Waterstoneové pomáhám s inventářem té sbírky.“

„Tohle se kolem neteře děje dost často,“ řekla Horatia odevzdaně. „Má sklon všechno řídit.“

„Aha.“ Matthias přečetl titul knihy, kterou držel v ruce. *Přehled podivných a neobvyklých předmětů nalezených v hrobech na některých tichomořských ostrovech*. „Tohle asi patří na váš seznam.“

„Mezi knihy o náhrobních artefaktech, myslíte?“ Horatia popošla k psacímu stolu a soustředěně se zamračila na stránku v otevřeném sešitě. Namočila brk do kalamáře a pak knihu zapsala. „Tak dobře, můžete ji uložit k ostatním.“

Matthias položil svazek na rostoucí hromadu podobných titulů. Nepřítomně přelétl pohledem zbývající knihy, protože se v myšlenkách zabýval daleko důležitějším problémem souvisejícím s Imogen Waterstoneovou. Usoudil, že toho musí zjistit víc, než se rozhodne, co udělá.

„Jak vlastně Vanneck vaši neteř zkompromitoval, milostivá paní?“

Horatia sevřela ústa. „To je tuze ošklivý příběh.“

„Jestli se mám rozhodnout k činu, musím znát všechna fakta.“

Horatia na něj upřela pohled plný naděje. „Nejspíš bude lepší, když vám podrobnosti vylíčím já, a ne některý londýnský klevetník. Vždyť nakonec ani vaše pověst není zcela prosta ohavných skvrn, vidíte, mylord?“

Matthias se s ní střetl pohledem. „Svatá pravda, paní Elibanková. Tohle máme s vaší neteří společné.“

Horatia se zničehonic začala neúměrně zajímat o etruskou posmrtnou masku. „Tak tedy, před třemi lety Lucy napsala Imogen, aby za ní přijela do Londýna. Lady Vannecková byla v té době vdaná déle než rok, ale bylo to poprvé, co se uráčila Imogen pozvat.“

„Imogen bydlela u manželů Vanneckových?“

„Ne, Lucy tvrdila, že ji nemůže pozvat do jejich sídla, protože lord Vanneck hosty v domě nesnáší. Navrhla Imogen, aby si najala na těch několik týdnů malý dům, a všechno jí sama zařídila.“

Matthias se zamračil. „Imogen jela do Londýna úplně sama?“

„Ano. Nemohla jsem se k ní připojit, protože můj manžel byl tehdy těžce nemocný. Ne že by si Imogen myslela, že potřebuje gardedámu. Na to má příliš nezávislou povahu.“

„Všiml jsem si.“

„Vinu za to nesou výhradně její rodiče, ať odpočívají v pokoji,“ povzdychla si Horatia. „Vřele ji milovali a snažili se ze všech sil, ale bohužel ji vychovali nanejvýš nekonvenčně.“

„Jak to?“ zajímal se Matthias.

„Můj bratr a jeho žena už nebyli nejmladší, když se Imogen narodila. Vlastně se v té době už vzdali naděje na potomstvo. A když se pak narodila Imogen, jejich radost neznala mezí.“

„Neměla žádné sourozence?“

„Ne. John, její otec a můj nejstarší bratr, byl filozof a vyznával velmi radikální názory ohledně výchovy mládeže. V Imogen viděl vysněnou příležitost k vyzkoušení svých teorií.“

„A co její matka?“

Horatia se ušklíbla. „Alethea byla velice nevšední osoba. V mládí způsobila hotové pozdvižení. Napsala knihu, v níž vážně zpochybnila význam manželství pro ženy. Můj bratr se do ní zamiloval, jakmile si to přečetl, a bez otálení se vzali.“

„I přes výhrady, které ta dáma měla vůči manželství?“

„Alethea odjakživa tvrdila, že John je jediný muž na celém světě, který se pro ni hodí za manžela.“ Horatia zaváhala. „To měla pravdu.

Ona měla ostatně taky dost zvláštní názory na výchovu dívek. A napsala o tom dokonce další knihu.“

Matthiase to pobavilo. „Jinými slovy, Imogen je výsledkem radikálního filozofického experimentu?“

„Bohužel, je to přesně tak.“

„Co se stalo s vaším bratrem a švagrovou?“

„Oba dva zemřeli na plicní infekci, když bylo Imogen osmnáct let.“ Horatia potřásla hlavou. „Často jsem je varovala, že kouření toho odporného amerického tabáku je nanejvýš nezdravé. Imogen s tím našťěstí nezačala.“

„Zatím jste se dostala k tomu, jak Imogen před třemi lety odjela do Londýna.“ Zarazil se, protože se na chodbě rozezněly různé kroky.

Imogen strčila hlavu do pootevřených dveří a vrhla na ně tázavý pohled. „Jak vám to jde?“

Matthias zvedl svázaný *Čtvrtletník starožitností*, který mu zrovna přišel pod ruku. „Soudím, že jsme udělali slušný pokrok, slečno Waterstoneová.“

„Výborně.“ Imogen pohlédla na seznam, který držela v ruce. „Udělala jsem plán, podle kterého bychom měli zvládnout první poschodí do čtvrtky, kdy musíme odjet do Londýna. Zbytek domu dorazíme s tetičkou, až se za pár týdnů vrátíme. Ať vám to jde pořád tak dobře.“ Vesele jim zamávala a odběhla.

Matthias se za ní zamyšleně díval. „Úžasné stvoření.“

„Obávám se, že se od svého záměru nedá ničím odradit, mylordé,“ řekla Horatia nešťastně.

Matthias odložil těžký svazek *Čtvrtletníku* na stůl. „Chtěla jste mi povědět, k čemu došlo před třemi lety.“

„Škoda že jsem za ní nemohla přijet. Imogen se považuje za světaznalou ženu, ale vy stejně dobře jako já víte, mylordé, že život tady v Horním Sticklefordu ji stěží mohl připravit na londýnskou společnost. Její rodiče navíc smetánku z duše nenáviděli. Naučili Imogen spoustu neužitečností jako třeba latinu, řečtinu a logiku, ale nevybavili ji ničím, co by jí umožnilo přežít ve vysoké společnosti.“

„Ovečka mezi vlky,“ zamumlal Matthias. „I když ta ovečka má i zuby, řekl bych.“

„Ta její kamarádka Lucy jí nebyla k ničemu,“ stěžovala si Horatia trpce. „Lady Vannecková rozhodně nesla velkou část viny za to, co se stalo. Jenže to byla celá Lucy. Víím, že ji Imogen považovala za

skvělou přítelkyni, jenže Lucy se po pravdě starala vždycky jenom sama o sebe.“

„Vy jste ji znala?“

„Seznámila jsem se s ní, když jsem byla u bratra na návštěvě. Byla velmi krásná a uměla být okouzlující. Jenomže své krásy a roztomilosti používala k manipulaci s druhými. Tady v Horním Sticklefordu zlomila srdce několika mladým statkářům. Podle mého soudu se s Imogen spřátelila, jen proto, že v sousedství žádné jiné mladé dámy nebyly. Když se odstěhovala do Londýna, nenamáhala se Imogen celý rok napsat. A pak pro ni najednou, zčistajasna, poslala.“

„Co se v Londýně stalo?“

„Nějaký čas šlo všechno dobře. Imogen začala chodit do Zamarské společnosti. Už od sedmnácti let se o Zamar vášnivě zajímala. To byl ten rok, kdy jste se vy a Rutledge vrátili z první expedice. Členkou Zamarské společnosti se stala krátce po jejím založení, ale neměla možnost setkávat se s dalšími členy, dokud nepřijela do Londýna.“

„Nerad to říkám, ale Zamarská společnost je tvořena většinou amatéry a diletanty.“ Matthias zaťal zuby. „Zamar se naneštěstí stal módní záležitostí.“

„To možná ano. Ale Imogen měla poprvé příležitost setkat se s lidmi, kteří měli stejné zájmy. Náramně ji to vzrušovalo. Musíte si uvědomit, že po smrti rodičů zůstala úplně sama. Její jediná přítelkyně Lucy odjela do Londýna, kde se provdala za Vannecka, a Imogen byla velmi osamělá. Zájem o Zamar se pro ni stal, bohužel, vším. Seznámení se stejně založenými lidmi považovala za velmi vzrušující.“

„S kým přesně se tam seznámila?“ vyzvídal Matthias ostražitě. Popularita Zamaru přivedla do Společnosti řadu nebezpečně znuděných mladých šlechticů, zhýralých hejsků a dalších, kteří prahli pouze po vzrušení.

„Lucy seznámila Imogen s hodným mladým mužem Alastaiрем Drakem.“ Horatia zaváhala. „To byla jediná slušná věc, kterou kdy Lucy pro Imogen udělala. Pan Drake sdílel Imogenin zájem o starověký Zamar.“

„Ale, vážně?“

„Ti dva se spolu skvěle shodli. Od přátel jsem se dověděla, že Drake našel v Imogen zalíbení. Mluvilo se dokonce o nabídce k sňatku. Jenže pak došlo k té katastrofě.“

Matthias se přestal tvářit, že pracuje na inventáři. Opřel se ramenem o regál a zkrřížil paže na prsou. „Ta katastrofa měla podobu lorda Vannecka, je to tak?“

Horatiiny oči za čočkami brýlí byly ponuré. „Ano. Imogen neměla nejmenší ponětí, jak jednat se zatvrdelým zhyrálcem, který si umíní, že ji svede. Neměla kolem sebe nikoho, kdo by jí poskytl radu nebo vedení.“ Prudce se zarazila, vytrhla z kapsy kapesník a otřela si oči. „Dokonce i mluvit o tom je strašně bolestné.“

„Musím vás požádat, abyste to dovyprávěla, milostivá paní,“ naléhal Matthias nelítostně. „Nemohu se rozhodnout, jak postupovat dál, dokud se nedovím všechno.“

Horatia na něj po očku vrhla nejistý pohled, pak zřejmě dospěla k rozhodnutí a strčila kapesník zpátky do kapsy. „Tak dobrá, pane. Vlastně to ani žádné tajemství není. O tom incidentu věděl celý Londýn a Imogenin příjezd všechny ty klepy znovu rozvíří. Podstata problému je zkrátka v tom, že Imogen přistihli v ložnici s Vanneckem.“

Matthias měl z nepochopitelných důvodů pocit, jako by utržil kopanec do žaludku. Ta prudká reakce ho zmátla. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že tak dramatické vyústění nečekal.

Představoval si něco daleko nevinnějšího. Ke zničení pověsti mladé dámy ve společnosti nebylo zapotřebí mnoho. Nediskrétní polibek, návštěva obchodu nebo vyjížďka na koni bez doprovodu, příliš mnoho valčíků s nevhodným mužem, cokoli z toho mohlo dívce zajistit nechvalnou proslulost. Společnost především požadovala, aby bylo zachováno dekorum.

Pokud však Imogen přistihli v ložnici s mužem, zvláště se zhyrálcem Vanneckova typu, bylo to víc než jen drobný prohřešek, uvažoval Matthias. Měla štěstí, že se jí nezačalo říkat hůř.

„Byla to Vanneckova ložnice?“ přinutil se zeptat. „Nebo ho pozvala k sobě?“

„Ovšemže ne.“ Horatia odvrátila zrak. „Nakonec by ale možná bylo lepší, kdyby k tomu incidentu došlo na nějakém méně veřejném místě. Imogen a Vanneck však byli naneštěstí objeveni v jedné ložnici v horním poschodí u Sandownových, kteří tehdy pořádali ples.“

„Aha.“ Matthias musel vši silou potlačit nával vzteku, který se ho zmocnil. Co se to s ním, k čertu, děje? Vždyť tu ženu skoro nezná. „Vaše neteř nedělá nic polovičaté, co?“

„Nebyla to její chyba,“ namítla Horatia s dojemnou loajalitou. „Vanneck ji do toho pokoje vylákal.“

„Kdo je našel?“

Horatia si znovu lítostivě povzdychla. „Pan Drake, ten hodný mladík, který se chystal vyjádřit. Měl s sebou přítele. Po tom incidentu už o sňatku, samozřejmě, nemohlo být ani řeči. Těžko mohl mít někdo panu Drakeovi za zlé, že ztratil zájem.“

„Ale mohl alespoň držet jazyk za zuby o tom, co viděl.“

„To on asi i držel,“ namítla Horatia. „Ale měl s sebou toho přítele a on podle všeho takový kavalír už nebyl.“

Matthias, který si do té chvíle neuvědomil, že tají dech, zhluboka vydechl. „Soudím, že ten incident, jak tomu říkáte, ukončil přátelství mezi slečnou Waterstoneovou a lady Vanneckovou.“

„Lucy si vzala život nazítří poté, co byl Vanneck přistižen s Imogen. Zanechala dopis v tom smyslu, že nedokáže unést vědomí, že ji nejlepší přítelkyně a manžel zradili.“

Matthias o tom chvíli uvažoval. „Jak se zabila?“

„Požila velké množství opia.“

„Není tedy pochyb o tom, že spáchala sebevraždu?“

„Pokud jde o všechny ostatní, tak ne. Jedině Imogen je přesvědčená, že Vanneck Lucy zavraždil. Obávám se, že neterin názor na tu věc je ovlivněn jejím strašlivým zážitkem. Možná cítí, že na tom má svůj díl viny. Ale vše, k čemu došlo v té ložnici, byla jen a jen Vanneckova vina.“

Matthias pohlédl k prázdným dveřím na chodbu. „A teď, po třech letech, slečna Waterstoneová přišla na ztřeštěný nápad pomstít přítelkyni.“

„Myslela jsem, že se přes to dávno přenesla,“ svěřovala se Horatia. „Ale ona si dopisuje s řadou členů Zamarské společnosti a před několika týdny jí kdosi sdělil, že lord Vanneck shání bohatou nevěstu. V té době zemřel bratr a odkázal Imogen dům a všechno v něm a taky váš, ech, slib. A Imogen to okamžitě inspirovalo.“

„*Inspirací* bych to zrovna nenazval.“ Matthias odstoupil od knihovny. Zarazil se, když mu padl pohled na nejnovější číslo *Zamarských rozhledů*. Když si přečetl datum, začal se mračit jako čert. „U všech rohatých.“

„Stalo se něco, mylord?“

„Ne.“ Zvedl časopis a začal v něm listovat. „Tohle je čirou náhodou to číslo, kde redakce uveřejnila dva články o interpretaci

zamarských nápisů. Jeden jsem napsal já a ten druhý I. A. Stone. Ten chlap mi pije krev.“

„Aha.“ Horatia měla najednou spoustu práce s pohřební urnou.

„Redaktoři bůhvíproč věnují Stoneovu článku značnou pozornost, ačkoli i ten největší tupec musí vidět, že jeho závěry jsou skrznastrz scestné. Musím si o tom s nimi promluvit.“

„Vy jim chcete vytknout, že publikují články od I. A. Stonea?“

„A proč ne? Ten zpropadený časopis jsem založil já. Já mám odpovědnost za to, aby se v něm tiskly pouze ryze vědecké články.“

„Vyrozuměla jsem správně, že Stoneovy závěry ohledně zamarských nápisů se neshodují s vašimi, mylorde?“ otázala se Horatia suše.

„To tedy neshodují. A dopaluje mě to tím víc, že Stone jako obvykle veškeré názory zakládá na tom, co jsem o svých výzkumech publikoval já.“ Matthias ovládl pobouření. Většinou na práce jiných zamarských vědců pohlížel s opovržením a nezájmem. Věděl totiž lépe než kdo jiný, že po Rutledgeově zmizení nemá sobě rovného.

Matthiasovu autoritu na tomto poli nikdo nezpochybnil, dokud se před osmnácti měsíci na stránkách *Rozhledů* neobjevil jako meteor I. A. Stone.

K Matthiasovu rostoucímu rozladění se ukazovalo, že I. A. Stone je po letech jediný, kdo v něm dokáže vzbudit tak prudkou odezvu, a to mu vůbec nešlo na rozum. Nikdy se s tím člověkem nesetkal. Znal svého soupeře jen z jeho článků, ale umiňoval si, že toho drzouna co nejdříve vypátrá a od plic mu poví, co si o něm myslí.

„Mylorde?“ ozvala se Horatia nesměle. „Co náš malý problém?“

„Odpusťte, milostivá paní. Stone je mé citlivé místo.“

„To je vidět, pane.“

„Celou dobu, co jsem zpátky v Anglii, musím víc a víc brát na vědomí jeho články v *Rozhledech*, které na mě prakticky útočí. Někteří členové Zamarské společnosti dokonce strání jemu, když se v něčem rozcházíme.“

„Dovedu pochopit, jak vám je, pane, vzhledem k vaší nesporné autoritě na tomto poli,“ podotkla Horatia diplomacký.

„Moje autorita že je nesporná? I. A. Stone ji zpochybňuje při každé příležitosti. Ale to je jiná věc. Teď mluvím o Imogen a o jejím pošetilem plánu.“

Horatia mu pátravě pohlédla do obličeje. „Ano, máte pravdu.“

„Nejspíš není pravděpodobné, že by jí ten incident znemožnil znovuobjevení ve společnosti, co?“

„Nedělejte si iluze, že jí někdo odepře pozvání,“ upozornila ho Horatia. „Obávám se, že ji smetánka bude považovat za náramně zábavnou. Můj příbuzenský vztah k Blanchfordovi a její úctyhodné dědictví po Selwynovi jí otevrou mnohé dveře, ale především ta povídačka o mapě k zamarskému pokladu bude pro znuděnou smetánku velice chutné sousto.“

„O sňatku s ní nebude ani řeči, ale bude vynikajícím zdrojem zábavy,“ shrnul to Matthias.

„Obávám se, že jste to vystihl přesně.“

„To je znamenitý recept na katastrofu.“

„Přesně tak, mylord. Jste moje jediná naděje. Jestli nenajdete způsob, jak ji zarazit, požene se vstříc celému moři katastrof.“ Horatia udělala odmlku, aby dodala váhy následujícím slovům. „Vidím to tak, že chcete-li opravdu splatit dluh, který máte vůči bratrovi, musíte zachránit Imogen. Přesně to by si Selwyn přál.“

Matthias vytáhl obočí. „Jdete na mě pěkně zhurta, paní Elibanková.“

„Jsem odhodlaná ke všemu, pane.“

„To zřejmě ano, když se mě tím slibem snažíte dotlačit tam, kde mě chcete mít.“

Horatia zalapala po dechu, ale neustoupila. „Mylorde, snažně vás prosím, zabraňte mé neteři v tom šíleném podniku.“

Matthias jí upřeně pohlédl do očí. „Tvrdíte, že znáte mou pověst, paní Elibanková. Pokud je to pravda, musíte vědět, že mám sklon lidi spíš ničit než zachraňovat.“

„Toho jsem si velmi dobře vědoma, pane.“ Horatia rozpráhla ruce. „Ale nikdo jiný tady není. Mě neposlechne. A vy jste dal mému bratrovi ten slib. Celý svět ví, že Chladnokrevný Colchester vždycky splní, co slíbil.“

Matthias se bez odpovědi otočil. Vyšel ze dveří a zamířil chodbou ke schodišti. Schody vyběhl po dvou.

Na odpočívadle zůstal stát a zaposlouchal se. Hlučné bouchání mu napovědělo, že ten, koho hledá, pracuje ve východním křídle. Dlouhými odhodlanými kroky se vydal tím směrem.

Dospěl k názoru, že Imogen Waterstoneová mu za velmi krátkou dobu narušila život až až. Je na čase vrátit svůj osud zase pod

kontrolu. Vždycky své sliby plnil, ale, jak Horatii varoval, podle svého.

Série bouchání ho přivedla k otevřeným dveřím ložnice na levé straně chodby. Zůstal stát na prahu a rozhlížel se po pokoji.

Místnost byla tmavá a šerá a byla zařízena podobným pohřebním stylem jako zbytek domu. Těžké černé závěsy na oknech byly roztažené, ale světlo, které sem dopadalo, mělo jen malý vliv na všeobecnou ponurost. Postel byla zahalena látkou barvy smutku, ze stropu kaskádovitě spadaly černé a tmavohnědé draperie.

Daleko nejzajímavější pohled však skýtalo Imogenino příjemně zaoblené pozadí. Matthiasovi ostře zahrnulo ve slabínách.

Bujná křivka Imogenina zadečku se provokativně klenula v důsledku jejího poněkud zvláštního postoje. Stála v předklonu a snažila se zpod postele s černým přehozem vytáhnout velkou truhlu pobitou železnými pásky. Sukně bombazínových šatů se jí vzadu o kousek nadzvedly a odhalily půvabně tvarovaná lýtka v bílých punčochách. Matthiase se náhle zmocnila téměř neovladatelná chuť prozkoumat, co se skrývá nad horním okrajem punčoch.

Mocná vlna touhy, která se v něm vzedmula, ho zasáhla bez výstrahy. Zhluboka nabral dech a přinutil se soustředit na daný problém.

„Slečno Waterstoneová?“

„Co, proboha?“ Imogen se v mžiku celá polekaná narovнала. Obrátila se jako na obrtlíku s tváří zardělou od přestálé námahy. Jak švihla rukou, shodila ošklivou sošku náhrobního božstva, která stála na stolku vedle ní. Hliněná příšerka se při úderu o zem roztránila.

„Propána!“ Imogen svraštila čelo.

„Neplýtvejte na ni lítostí,“ poradil jí Matthias po jediném pohledu na hliněné střepy. „Není zamarská.“

„Ne, není, vidíte?“ Imogen vztáhla paže a narovнала si bílý čepeček, který se jí svezl ke straně. „Neslyšela jsem vás přicházet, mylorde. Přece ještě nemůžete být s knihovnou hotový?“

„To ne, sotva jsem začal. Přišel jsem s vámi probrat něco daleko důležitějšího.“

Rozzářila se. „Naše plány, jak nalíčit past na Vannecka?“

„Vaše plány, ne moje, slečno Waterstoneová. Probrali jsme tu věc s paní Elibankovou dopodrobna a dospěli jsme ke stejnému závěru. Váš plán je nerozumný, ztřeštěný a pravděpodobně velmi nebezpečný.“

Imogen na něj mlčky zdrceně hleděla. „Nemůžete mě zastavit, pane.“

„Věděl jsem skoro najisto, že tohle řeknete.“ Chvilí si ji prohlížel. „Co uděláte, když vám odmítnu pomoci a nesehraju úlohu, kterou jste mi přidělila?“

Nejistě si ho měřila. „Odmítáte dodržet slib, který jste dal strýčkovi?“

„Víte, slečno Waterstoneová, slib, který jsem Selwynovi dal, byl spíše vágní. Je otevřený možným výkladům, a jelikož jsem ten slib dal já, mám právo vykládat ho po svém.“

„Hmmm.“ Opřela se rukama o boky a začala podupávat špičkou boty. „Tak vy nechcete dostát svému závazku, je to tak?“

„To ne, slečno Waterstoneová, já své závazky dodržím vždycky a tenhle nebude výjimkou.“ Uvědomil si, že má čím dál větší zlost. „Ale dospěl jsem k názoru, že svému slibu dostojím nejlépe tím, že vám znemožním uskutečnit tu nebezpečnou nezbednost.“

„Varuji vás, pane. Můžete mi odmítnout pomoc, ale nemůžete mi zabránit v provedení mého plánu. Připouštím, že vaše podpora by byla neocenitelná, ale jsem si jistá, že Vanneckovu pozornost přilákám i jinak.“

„Skutečně?“ Matthias pokročil dál do místnosti. „A jak to, prosím vás, chcete udělat? Dáte si s ním schůzku v soukromé ložnici jako před třemi lety? Připouštím, že taková nabídka by asi jeho zájem upoutala.“

Imogen to na chvíli vzalo řeč, vzápětí jí však uraženě zablýskalo v očích. „Jak se opovažujete, pane?“

Matthiasovi se jí sice zželelo, ale rychle se vzpamatoval. Účel světí prostředky, v tomhle případě zaručeně, ujišťoval se a zatál zuby. „Omlouvám se, že jsem připomněl ten incident, slečno Waterstoneová.“

„To byste tedy měl.“

„Jenomže,“ pokračoval, „nevím, jak bychom mohli ignorovat minulost. Fakta jsou fakta. Jestli vás Vanneck svedl už jednou, určitě se o to pokusí znovu. A pokud zamýšlíte použít svou okouzující osobnost, abyste ho přilákala...“

„*Krucinál*. Vanneck mě nesvedl, pane. Zkompromitoval mě, a v tom je zatraceně velký rozdíl.“

„Skutečně?“

„To první je realita, to druhé pouhé zdání.“ Imogen si pohrdlivě odfrkla. „Čekala bych, že muž vaší inteligence dokáže ten zásadní rozdíl postihnout.“

Matthias zlostně vyletěl. „No prosím, jestli vám takové hnidopišství dělá dobře. Problém to ale nevyřeší, protože zjistíte, že nebude snadné poradit si s člověkem Vanneckova typu.“

„Ujišťuji vás, že to dokážu a že si s ním poradím. Začínám si ale myslet, že máte pravdu v jednom směru, pane. Vaše služby podle všeho nepotřebuji. Když jsem promýšlela svůj plán, domnívala jsem se, že mi budete velice prospěšný, ale teď začínám mít dojem, že mi budete spíš na překážku.“

Matthias nechápal proč, ale Imogenina sžíravá odpověď ještě víc rozdmýchala plameny jeho vzteku. „Vskutku?“

„Jak je vidět, nejste ten, za kterého jsem vás měla.“

„A za koho jste mě, u všech všudy, měla?“

„Předpokládala jsem, chybně, jak se ukazuje, že jste muž činu, který se nevyhýbá nebezpečí. Muž, který se bez zaváhání vrhne do dobrodružství.“

„Kde jste k tomu názoru přišla?“

„Z vašich článků o Zamaru. Z těch vzrušujících popisů vašich cest a výzkumů jsem usoudila, že jste všechna ta dobrodružství skutečně prožil.“ Věnovala mu opovrhlivý úsměv. „Zřejmě jsem se spletla.“

„Pokoušíte se naznačit, že své články zakládám na informacích z druhé ruky jako ten zpropadený I. A. Stone?“

„I. A. Stone naprosto poctivě přiznává zdroje svých informací. Netvrdí, že viděl na vlastní oči všechno, o čem píše. Vy se vydáváte za muže činu, ale teď se ukazuje, že takový vůbec nejste.“

„Vydávám se jen za to, co doopravdy jsem, vy zlostná malá...“

„Očividně sepišujete spíš romány než fakta, pane. Bohužel jsem vás považovala za chytrého a vynalézavého muže, kterému neschází kuráž. Navíc jsem si zcela mylně namlouvala, že věc cti nepodřídíte malicherným úvahám o případném nepohodlí.“

„Dovolujete si zpochybňovat mou čest a statečnost?“

„A proč ne? Je nad slunce jasnější, že vůči mně máte dluh, pane, a přitom se jeho splacení snažíte za každou cenu vyhnout.“

„Dluh jsem měl vůči vašemu strýci, ne vůči vám.“

„Už jsem vám vysvětlila, že jsem ten dluh zdědila,“ odsekla.

Matthias postoupil o další krok do ponuré místnosti. „Zkoušíte mou trpělivost, slečno Waterstoneová.“

„To by mě ani ve snu nenapadlo,“ zavrkala sladce. „Dospěla jsem k závěru, že se mi jako spojenec nehodíte, a proto vás propouštím. Můžete jít, pane.“

„Krucinál, ženská. Tak snadno se mě nez bavíte.“ Matthias dvěma dlouhými kroky zkrátil vzdálenost, která je dělila, a popadl ji za ramena.

Byla to chyba. Vztek se v mžiku přetavil v touhu.

Chvilí se nemohl ani pohnout. Jako by mu útroby sevřela mocná pěst. Pokusil se nabrat dech, ale Imogenina vůně mu naplnila hlavu a zamlžila mozek. Shlédl do bezedných hlubin jejích modrozelených očí a napadlo ho, že se v nich snad utopí. Otevřel ústa, aby spor rázným výrokem uzavřel, ale slova mu odumřela v hrdle.

Z Imogenina zraku se vytratilo rozhořčení a nahradila je starost. „Mylorde? Je vám něco?“

„Je.“ Víc ze sebe nedokázal vypravit.

„Co se stalo?“ Zatvářila se polekaně. „Jste nemocný?“

„Je to možné.“

„Dobré nebe! To mě nenapadlo. To bezpochyby vysvětluje vaše podivné chování.“

„Bezpochyby.“

„Nechcete si na pár minut lehnout na postel?“

„Nemyslím, že by to bylo moudré.“ Je tak měkká. Přes rukávy dívčíných upjatých praktických šatů cítil teplo jejího těla. Uvědomil si, že touží zjistit, jestli bude při milování stejně vášnivá jako v polemice. Přinutil se odtrhnout dlaně od jejích ramen. „Raději si o tom promluvíme někdy jindy.“

„Nesmysl,“ odporovala energicky. „Nerada něco odkládám, mylorde.“

Matthias na několik vteřin zavřel oči a zhluboka se nadechl. Když zvedl víčka, povšiml si, že na něj Imogen fascinovaně zírá. „Snažím se používat rozum.“

„Vy mi pomůžete, vidíte?“ Na tváři se jí začal šířit úsměv.

„Co prosím?“

„Změnil jste názor, že je to tak? Váš smysl pro čest zvítězil.“ Oči jí zasvítily. „Děkuji vám, mylorde. Věděla jsem, že mi s mým plánem pomůžete.“ Pochvalně ho poklepala po paži. „A s tím ostatním si nemusíte dělat starosti.“

„S čím ostatním?“

„No přece s nedostatkem zkušeností v oblasti smělých činů a riskantních dobrodružství. Naprosto to chápu. Nemusíte se cítit trapně proto, že nejste muž činu, pane.“

„Slečno Waterstoneová...“

„Každý, koneckonců, nemůže být neohrožený,“ pokračovala vesele. „Nemusíte se bát. Kdyby se v mém plánu objevilo něco nebezpečného, vezmu si to na starost sama.“

„Při pouhém pomyšlení, jak si berete na starost nějakou nebezpečnou situaci, mi tuhne krev v žilách.“

„Očividně trpíte nějakou nervovou slabostí. Ale nějak si s tím poradíme. Snažte se nepoddávat své vybičované fantazii, mylord. Dovedu si představit, že se obáváte toho, co vás čeká, ale ujišťuji vás, že budu celou dobu s vámi.“

„Ano?“ Ohromením se na víc nezmohl.

„Budu vás chránit.“ Bez varování zvedla paže a na okamžik ho k sobě přitiskla, čímž ho bezpochyby chtěla uklidnit.

Matthiasovo chatrné a s obtížemi udržované sebeovládání se zhroutilo. Než Imogen stačila odstoupit, sevřel ji v náručí.

„Pane?“ Překvapeně vykulila oči.

„Na téhle situaci mě doopravdy děsí jen jedna věc, slečno Waterstoneová,“ pronesl chraptivě. „Kdo mě ochrání před vámi?“

Než stačila odpovědět, rozdrtil jí ústa svými rty.

3

Imogen strnula. Na okamžik měla pocit, že se všechny její smysly smísily a vytvořily oslepující chaos. Odjakživa se pyšnila silou svých nervů. Netrpěla hysterickými záchvaty, neomdlívala, netrápila ji zavrať ani nevolnost. Nyní však zůstala jako omráčená.

Dech se jí zadrhl v hrdle, zvlhly dlaně a myšlenky, ještě před okamžikem zcela jasné, se jí divoce rozvířily. Všechno kolem ní bylo nějak nakřivo. Zachvěla se a pak pocítila, jak se jí tělem rozlévá příjemné, téměř horečné teplo.

Kdyby si nebyla tak skálopevně jistá svým vynikajícím zdravím, myslela by si, že je nemocná.

Matthias zasténal, prohloubil polibek a drtil ji na svém tvrdém a nepoddajném těle. Cítila, jak jí jazykem přejíždí po rtech a s úlekem si uvědomila, že chce, aby pootevřela ústa. Přepadla ji neodolatelná zvědavost a zkusmo rty pootevřela. Matthias jí ihned vnikl jazykem do úst.

V úděsu nad intimností doteku Imogen podklesla v kolenou. Svět kolem ní se roztočil. Křečovitě uchopila Matthiase za ramena, protože se bála, že by upadla, kdyby ji pustil.

Matthias to však neměl v úmyslu. Naopak. Objal ji pevněji a přitiskl k sobě tak silně, že ucítila znepokojivé vyboulení na jeho přiléhavých kalhotách. Nadra měla přimáčknutá na jeho širokou hrud'. Maličko se posunul a zaklonil Imogen dozadu. Stehno jí pevně vklínil mezi nohy.

Cloumaly s ní divoké a bouřlivé pocity, jaké dosud nezažila. Není přece tak docela bez zkušeností, připomínala si v zoufalé snaze zachovat si rozvahu. Nebylo však sporu o tom, že ani zkušené polibky Philippa d'Artoise, ani cudná objetí Alastaira Drakea neuvrhlly její smysly do tak oslepujícího zmatku.

Vášeň. Konečně pravá vášeň. Tělem se jí rozlilo ohnivé vzrušení.

Vyrazila ze sebe blažený výkřik beze slov, zdušený tlakem Matthiasových náročných úst, a pevněji ho objala kolem krku.

„Imogen.“ Matthias zvedl hlavu. Přísnou tvář měl napjatou. Jeho oči už nebyly přízračně šedivé ani prosté všeho citu. Plápolaly. Jako

by nahlížel do věštecké koule a hledal odpověď na neznámé otázky.
„Co to, k čertu, provádím?“

Návrat k realitě měl drtivý dopad. Imogen se na něj dívala a bylo jí jasné, že Matthias toho prudkého hnutí, které ho přimělo vzít dívku do náruče, lituje.

Rázně potlačila palčivý pocit ztráty, který se jí zmocnil. Ze všech sil se snažila o klid a horečně hledala vhodná slova k téhle nanejvýš nevhodné situaci.

„Uklidněte se, mylorde.“ Roztřeseně si narovнала čepeček.
„Nebyla to vaše vina.“

„Že ne?“

„Opravdu ne,“ ujistila ho udýchaně. „Takové věci se stávají, když se probudí temnější vášně. Moji rodiče měli úplně stejný problém. Každý spor, který mezi nimi propukl, končil takhle.“

„Ach.“

„Hádali jsme se a emoce, které to ve vás vzbudilo, vám zřejmě na chvíli přerostly přes hlavu.“

„Já věděl, že se na vás mohu spolehnout, že to inteligentně vysvětlíte, slečno Waterstoneová.“ Matthiasovi zajiskřilo v očích.
„Dojdou vám vůbec někdy slova?“

V nitru pocítila nejistotu. Snad se jí nevysmívá? „Řekla bych, že jsou chvíle, kdy i ten nejvýřečnější člověk neumí najít správné slovo, mylorde.“

„A také chvíle, kdy je na místě pouze čin.“ Silnou dlaní jí podložil týl, znehybnil ji a pomalu schýlil hlavu k dalšímu polibku.

Tentokrát byl polibek cílevědomý, úmyslný a drtivý. Imogen v Matthiasových pažích ochabla. Čepec jí sklouzl s tichým zašustěním na podlahu. Vlasy se rozpustily a Matthias do nich vnořil dlaň.

Imogen zakolísala. Svět kolem ní se zatočil a začal se rozplývat. Jediný pevný bod byl Matthias. A ten byl opravdu hodně pevný. Síla, která se v něm skrývala, ji ochromovala a zároveň okouzlovala. Zaplavila ji sladká touha. Znovu obemkla pažemi Matthiasovu šíji a sevřela ji ze všech sil.

„Tajíš v sobě jedno překvapení za druhým,“ zašeptal Matthias na jejích ústech. „Zrovna jako Zamar.“

„Mylorde.“ Jeho slova Imogen ohromila. Že ji přirovnal ke starověkému Zamaru, to pro ni znamenalo vrchol všeho. Tak velký kompliment jí dosud nikdo nesložil.

Matthias ji zlehka přiměl couvnout o krok a pak o druhý. Nečekaně se zarazila o šatník. Matthias uchopil do rukou dívčina zápěstí a přidržel je na vyřezávaném mahagonu za její hlavou. Pak jí uvolnil ústa a zasypal palčivými polibky něžné hrdlo. Současně se jí vsunul stehnem mezi nohy, až se mu široké sukně rozprostřely na kalhotách.

„Dobré nebe!“ Imogen vyjekla. Matthias posunul nohu výš mezi její stehna. „Nemyslím...“

„To ani já.“ Pustil dívčina zápěstí, položil jí své silné elegantní ruce na krk a zvrátil jí hlavu dozadu.

Imogen nešikovně hmátla po klice, aby udržela rovnováhu, v téže chvíli ji však Matthias strhl na postel.

Imogen zapomněla pustit kliku. Dveře šatníku se s obrovským rámusem rozletěly. Velká mísa na prostřední polici se při tom nárazu zakymácela a začala padat.

Matthias odtrhl ústa od Imogenina hrdla. „Co, k čertu...?“

Imogen s hrůzou přihlížela, jak mísa klouže přes hranu police a padá dolů. „Ach, ne.“

Matthias pustil Imogen, neuvěřitelně mrštně se přes ni nahnul a plavným pohybem mísu zachytil.

„Krucinál.“ Díval se na mísu, která mu spočívala v rukou.

Imogen si ulehčeně oddychla. „To bylo o fous, mylorde. Jste opravdu hbitý.“

„Když je pro to dobrý důvod.“ Pousmál se a dál si prohlížel mísu.

V očích mu pořád blýská, povšimla si Imogen, ale docela jinak než před chvílkou. Podívala se na mísu pozorněji. Byla jemně vytesaná z průsvitného modrozeleného kamene, typického pro zamarské artefakty. Imogen se z korespondence s přáteli ze společnosti dověděla, že mezi smetánkou se té barvě říká zamarská zeleň. Na míse byl nápis vyvedený elegantním písmem. Imogen ihned poznala, v jakém je to jazyce.

„Je to zamarsky.“ Obdivně se na mísu zadívala. „Strýček Selwyn tvrdil, že vlastní několik zamarských artefaktů, ale netušila jsem, že měl něco tak krásného.“

„Zřejmě to pochází ze zamarského hrobu.“

„Ano.“ Nahnula se blíž, aby mísu prozkoumala. „Je to moc krásný kus, vidíte? Podívejte na ta slova. Je to spíš neformální věnování. Osobní dar pro milovaného zesnulého, jestli se nepletu.“

Matthias odtrhl pohled od mísy a vrhl pátravý pohled na dívku. „Vy to přečtete?“

„Ano, ovšem.“ Opatrně mu vzala mísu z rukou, pomalu ji otáčela v dlaních a obdivovala krásnou řemeslnou práci. „*Tak jako Zamaris objímá na konci dne Anizamaru, spojí se naše duše pro všechny časy.* Není v tom úžasný cit, pane?“

„Aby to kat spral.“ Pronikavý pohled, který do ní Matthias zavrtal, nevěstil nic dobrého. „V celé Anglii se mimo mě najde jen jeden člověk, který dokáže tak plynně a bezchybně přeložit neformální zamarský nápis.“

Příliš pozdě si Imogen uvědomila, co provedla. „Propána.“

„Soudím, že jsem měl právě to potěšení políbit I. A. Stonea.“

„Mylorde, ujist'uji vás, že jsem vás nechtěla ošálit.“

„Ne?“

„No, možná trošku. Chtěla jsem vám to všechno vysvětlit.“

„Jednou?“

„Ano, jednou. Ve vhodnou dobu.“ Pokusila se o smířlivý úsměv.

„Od chvíle, kdy jste přijel, jsem nevěděla, co dřív, bylo toho tolik a nenaskytla se vhodná příležitost.“

Matthias její chabou omluvu ignoroval. „První iniciála je celkem jasná. A je jasné, odkud jste vzala Stonea, vidíte, slečno Waterstoneová. Ale co to A.?“

„Augusta,“ přiznala Imogen s povzdechem. „Pane, prosím vás, pochopte mě. Zatajila jsem svou totožnost, protože jsem věděla, že vydavatelé *Rozhledů* by moje články nikdy neuveřejnili, kdyby zjistili, že je napsala žena.“

„To je pravda.“

„Hodlala jsem vám povědět pravdu při představení, jenže vy jste okamžitě dal najevo, že I. A. Stonea považujete za svého rivala. Nechtěla jsem, aby ten názor zkalil váš pohled na mě nebo na můj plán.“

„Za rivala?“ Matthias vytáhl obočí. „Nesmysl. Za rivala I. A. Stonea v žádném případě nepovažuji. Rival je totiž někdo, kdo je na stejné úrovni. I. A. Stone je drzý pisálek, který své směšné závěry staví na mých člancích.“

Imogen se urazila. „Snad bych vám měla připomenout, že solidní interpretace faktů je stejně důležitá jako přímá zkušenost.“

„Přímou znalost získanou v místě samém nic nenahradí.“

„To je hloupost. Vy sám jste v minulosti udělal řadu závěrů o zamarských starožitnostech, ačkoli z vámi objevených důkazů nevyplývaly.“

„Například?“

Imogen zvedla bradu. „Například ty domněnky o zamarských svatebních obřadech, které jste podrobně popsal v posledním článku v *Rozhledech*, ačkoli nejsou ničím podložené.“

„Já nepodložené domněnky nikdy neuvádím. Dospívám k logickým závěrům na základě objevů a výzkumů, které jsem sám uskutečnil.“

„Opravdu?“ Imogen se na něj vyzývavě podívala. „Tvrdil jste, že nevěsta nemá co mluvit do manželské smlouvy, ačkoli je i amatérovi jasné, že zamarské nevěsty měly spoustu práv a privilegií. Zamarská dáma mohla dokonce zrušit manželství, pokud chtěla.“

„Pouze za nesmírně omezených podmínek.“

Imogen se drze usmála. „Pokud se prokázalo, že její manžel je krutý nebo impotentní. To není zas tak omezené, mylord. Mimoto jí po sňatku zůstala kontrola nad majetkem a příjmy. V tom byly zákony starověkého Zamaru daleko vpředu před právním řádem moderní Anglie.“

„Nebud'te si tím tak jistá,“ oponoval jí Matthias. „V otázce manželství se Zamařané od Angličanů příliš nelišili. Muž byl ve svém domě pánem. Od manželky se očekávalo, že bude poslušná a poddajná družka, která bude pečovat o chod domácnosti a o manželovo pohodlí. Manžel jí a dětem na oplátku zajišťoval ochranu.“

„Tady to máte, zase vyslovujete nepodložené domněnky. Po důkladném prostudování toho, co jste napsal, jsem dospěla k názoru, že zamarská manželství byla založena na vzájemném citu a intelektuálním respektu.“

„K tak pobuřujícímu výroku vás nepochybně vede příliš bujná fantazie a fakt, že vám v té věci schází bezprostřední zkušenost. Zamarská manželství byla založena na majetku, společenském postavení a obchodních zájmech podobně jako většina manželství v Anglii.“

„To není pravda,“ odsekla Imogen. „Nejdůležitějším prvkem zamarských manželství byla vzájemná láska. Co ty básně, které jste objevil v rozvalinách zamarské knihovny?“

„No dobrá, pár zamarských básníků napsalo pár pošetilých romantických veršů.“ Matthias si s dopáleným odporem prohrábl vlasy. „To nic nedokazuje. Manželství bylo ve starověkém Zamaru obchodní záležitostí stejně jako tady v Anglii.“

„Chcete tvrdit, že Zamařané nevěřili v moc lásky, mylordé?“

„*Láska* je vznešený výraz pro chtíč a ten Zamařané znali náramně dobře, na to můžete vzít jed. Byli to totiž inteligentní lidé.“

„*Láska* není totéž co chtíč.“

„Ale je, slečno Waterstoneová.“ Matthias sevřel rty. „Ujišťuji vás, že k tomuhle závěru jsem dospěl na základě přímého pozorování podobně jako k ostatním svým závěrům. Na rozdíl od jiných.“

Imogen se dotčeně ohradila. „Já mám v tomto směru také přímou zkušenost, pane, ale moje závěry jsou úplně jiné.“

Matthiasův úsměv byl ledový. „Vy máte s chtíčem přímou zkušenost? Sdělíte mi nějaké podrobnosti, slečno Waterstoneová?“

„Ne, nesdělím. Jsou to soukromé věci.“

„To jistě. Nuže, dovolte mi, abych vám sdělil, co jsem odpozoroval já sám ohledně lásky a chtíče. Jsem produktem svazku založeného na velkolepé smyslné vášni. Jenomže když ta posléze vychladla, zbyla po ní jen hořkost, zlost a lítost.“

Doutnající Imogenin hněv uhasil polekaný soucit. Chvatně postoupila o krok k Matthiasovi a pak se nejistě zastavila. „Odpusťte mi, mylordo. Netušila jsem, že je to pro vás tak osobní.“

„Naneštěstí bylo pro oba zúčastněné pozdě, aby mohli uniknout.“ Z Matthiasova hlasu vyprchal všechn cit. „Matka byla tehdy už těhotná. Její rodina trvala na sňatku. Rodina mého otce zase chtěla věno mé matky. Ten svazek měl kořeny v pekle. Otec matce nikdy neodpustil. Tvrdil, že ho k svatbě donutila lstí. Matka zase otci nikdy nezapomněla, že ji svedl a pak se obrátil proti ní.“

„Vaše dětství muselo být hrozné.“

V očích se mu objevilo ledové pobavení. „Naopak. Podle mě to byla blahodárná zkušenost, slečno Waterstoneová. Hodně jsem se z ní poučil.“

„Máte bezpochyby dojem, že jste si odnesl strašlivou lekci.“ Imogen potlačila zármutek. Vtom ji něco napadlo. „Zmínil jste se, že se teď, když jste zdědil titul, od vás bude očekávat, že se oženíte. Jistě budete v tom svazku hledat především štěstí.“

„Na to můžete vzít jed,“ prohlásil Matthias ponuře. „Bude to svazek založený na něčem podstatnějším než na romantické vášni nebo chtíči.“

„Ano, ovšem,“ zamumlala Imogen.

Matthias jí vzal zářící modrozelenou mísu z rukou a zadumaně si ji prohlížel. „Hledám nevěstu obdařenou zdravým rozumem, ne

takovou, která má hlavu plnou romantické poezie. Inteligentní ženu, která se nechá vést vzdělanou myslí. Takovou, jejíž smysl pro čest bude zárukou, že se nezblázní do každého černookého poety, který jí zkříží cestu.“

„Aha.“ Je k nevíře, jak jsem se v tom muži mohla tolik mýlit, říkala si v duchu teskně. Colchestera ze Zamaru si vysnila jako nesmírně romantickou osobnost. Jenže ten skutečný je pěkný nekňuba. „Je to zvláštní, pane, ale když jsem pro vás posílala, domnívala jsem se, že my dva máme hodně společného.“

„Vážně?“

„Ano, ale teď vidím, že jsem se pořádně spletla. My dva se od sebe diametrálně lišíme, vidíte, mylorde?“

Zatvářil se ostražitě. „Možná v některých ohledech.“

„V každém důležitém ohledu, jak to vidím já.“ Imogen se nuceně usmála. „Tímto vás zbavuji vašeho slibu, mylorde.“

Zamračil se. „Prosím?“

„Mýlila jsem se, když jsem od vás očekávala pomoc.“ Imogen upírala pohled na jeho citlivé ruce s dlouhými prsty, svírající zamarskou mísu. „Přesvědčil jste mě, že nejste na tento druh dobrodružství stavěný a že nemám právo naléhat, abyste mi poskytl své služby.“

„Měl jsem dojem, že jsem vám dal jasně najevo, že se mě tak snadno nezbavíte, slečno Waterstoneová.“

„Cože?“

„Pomohu vám s tou vaší intrikou. Možná nejsem takový, za jakého jste mne pokládala, ale zjistil jsem, že hořím touhou dokázat, že nejsem žádný strašpytel.“

Imogen se zhrozila. „Ani ve snu by mě nenapadlo nazvat vás straš...“

Zvedl ruku a utál její protesty. „Vyjádřila jste se jasně. Podle vás mám nadměrně úzkostnou a bázlivou povahu. Nepopírám, že je na tom zrno pravdy, ale ať se propadnu, jestli se od vás nechám oceňovat jako zbabělec.“

„Nikdy bych si nedovolila nazvat vás zbabělcem, pane. Určitý sklon k nervové slabosti není něco, zač byste se musel stydět. Je to bezpochyby rodinný rys, něco jako ten bílý pramen, který máte ve vlasech. Prostě něco, nad čím nemáte kontrolu, mylorde.“

„Příliš pozdě, slečno Waterstoneová. Rozhodl jsem se, že slib daný vašemu strýci splním. Je to jediný způsob, jak mohu zachránit alespoň nepatrný zbytek své hrdosti.“

„Zděsila jsem se, abys věděla,“ svěřovala se Imogen dva dny nato Horatii, když v poštovním dostavníku odjížděly do Londýna. Seděly v kočáře samy, protože Matthias odjel už den předtím vybaven seznamem instrukcí od Imogen. „Chce to udělat, aby dokázal, že mu nechybí odvaha. Obávám se, že jsem zranila jeho pýchu. Neměla jsem to pochopitelně v úmyslu, ale znáš mě, jak se občas nechám unést, když mi na něčem moc záleží.“

„S Colchesterovou pýchou bych si tolik hlavu nelámala,“ prohlásila Horatia úsečně. „Má v sobě tolik arogance, že mu docela dobře vydrží až do smrti.“

„Ráda bych tomu věřila, ale domnívám se, že je dost přecitlivělý.“

„Přecitlivělý? Colchester?“

„Div jsem si nevymluvila plíce, abych ho od té pomoci odradila, ale bez úspěchu, jak vidíš.“

„Rozhodně je jisté, že Colchester je odhodlaný být ti v tom tvém ztřeštěném plánu nápomocný. To bych ráda věděla, co má za lubem.“

„Vždyť jsem ti to právě řekla. Snaží se dokázat, že je muž činu. Přitom je na první pohled zřejmé, že nic takového není.“

„Hmmm.“ Horatia si natrásla sukně svých cestovních šatů a pohodlně se opřela o polštáře. Zamyšleně se přitom dívala na Imogen. „Na začátku jsem tvůj plán odsoudila jako nanejvýš nebezpečný, protože jsem se obávala Vanneckovy reakce. Ale teď si myslím, že zaplést do toho Colchestera bylo ještě mnohem nerozumnější.“

„Colchester není nebezpečný.“ Imogen nakrčila nos. „Naopak, kéž by byl. Nemusela bych si dělat tolik starostí. Takhle budu kromě jednotlivých detailů dohlížet ještě na něj. Musím dát pozor, aby se v tom nadšeném odhodlání dokázat svou odvahu nedostal do maléru.“

Horatia se na ni nedůvěřivě podívala. „Ty chceš Colchestera hlídat?“

„Za daných okolností je to to nejmenší.“ Imogen se ponuře zadívala z okna. „Není takový, jak jsem myslela, teto Horatie.“

„To opakuješ pořád. Buď k sobě upřímná, Imogen. Své očekávání jsi vybájila na ničím nepodložených představách.“

„To není pravda. Povahu jeho lordstva jsem odhadla podle článků, které napsal do *Zamarských rozhledů*. Dokazuje to jediné to, že člověk nemá moc věřit všemu, co čte.“

Horatia na ni pohlédla přes brýle. „Má drahá, ty vůbec nechápeš, co je Colchester zač. Snažím se ti vysvětlit, že si svou pověst vysloužil před téměř deseti lety, když mu bylo něco přes dvacet. Víím, že mi to neuvěříš, ale pravda je taková, že byl všeobecně považován za nesmírně nebezpečného a skrznaskrz bezcitného člověka.“

Imogen udělala obličej. „Nesmysl. Nemusíš ho znát ani pět minut, abys okamžitě pochopila, že ta jeho pověst je v naprostém rozporu s jeho skutečnou povahou. Je zřejmé, že se stal obětí zlého nactiutrhání stejně jako před třemi lety já.“

„Jisté je každopádně to, že o tom přesvědčil tebe,“ zabručela Horatia. „To bych ráda věděla proč.“

„Takže teď ho mám na krku jako pomocníka,“ povzdechla si Imogen odevzdaně. „Bude s ním bezpochyby víc potíží než užitku.“

„Vůbec by mě nepřekvapilo, má drahá, kdyby o tobě v téhle chvíli říkal to samé.“

Imogen nereagovala. Znovu upřela pozornost na krajinu, ubíhající za oknem kočáru. Vybavily se jí útržky snu, který ji probudil uprostřed noci. Podobný sen se jí zdál v minulých týdnech už několikrát, včera v noci však byl velmi jasný a silně na ni zapůsobil.

Stála v knihovně strýčkova panského domu. Byla půlnoc. Okny padalo dovnitř bledé měsíční světlo. Pohřebně zařízený pokoj halilo šero.

Pomalou se otočila a zapátrala pohledem po muži, o němž věděla, že tam bude. Neviděla ho, tušila však jeho přítomnost. Čekal tam, zahalen v nejhlubší tmě.

V nejtemnějším koutě místnosti se něco pohnulo. Ustrašeně sledovala, jak ze tmy vystupuje postava muže a kráčí k ní. Obličej měl zahalený tmou, ale když vkročil do kalužiny měsíčního světla, zalesklo se mu ve vlasech chladné stříbro.

Zamaris, Pán noci. Mocný a svůdný. A velmi nebezpečný.

Přišel blíž a vztáhl k ní ruku.

Není to Zamaris, uvědomila si. Je to Colchester.

Nemožné.

Z neznámého důvodu však mezi těmi dvěma neviděla rozdíl. Colchester a Zamaris splynuli v jediného nočního tvora.

Pohlédla na ruku, která se k ní vztahovala, a uviděla, že z těch dlouhých elegantních prstů skanula krev.

Už alespoň tisíckrát od příjezdu do Londýna si Matthias pomyslel, že svého spojení se slečnou Imogen Waterstoneovou bude litovat. Už teď začínala neblaze ovlivňovat jeho schopnost soustředění.

Odložil brk a upřel nevidoucí pohled na poznámky ke svému příštímú článku pro *Rozhledy*. Prozatím se mu úvahami o zamarských obřadech podařilo zaplnit půl archu. Pomyslení na to, že Imogen co nevidět dorazí do Londýna, mu nedopřávalo klidu.

Měly s Horatii přijet právě toho dne. Svůj divoký a ztřeštěný plán zřejmě rozjede vzápětí. Potřebuje pouze pár pozvání na ty správné společenské události a plesy. Podle Horatie s tím podle všeho nebude problém.

Matthias vstal ze židle a obešel svůj široký ebenový psací stůl. Zůstal stát před krbem a uvědomoval si hluboký nutkavý neklid, který ho mučil už od návratu do Londýna.

Byl blázen, že se nechal zaplést do Imogenina ztřeštěného plánu. Jediným pozitivním prvkem, který se v tom neutěšeném výhledu rýsoval, bylo vědomí, že ten zavrženíhodný nápad není proveditelný. Naneštěstí se nebude moci vyhnout několika nanejvýš nepříjemným okamžikům, než se mu podaří Imogen přesvědčit, aby se grandiózního plánu pomsty vzdala. Matthias se ponuře smířoval se skutečností, že bude na něm, aby ji ochránil před nepříjemnostmi, než přizná porážku.

Je odhodlaná vykročit na cestu, kde jí bude hrozit nebezpečí a skandál. Matthias se nad tím plánem znovu zamyslel a snažil se být objektivní. Nevěřil, že Vanneck doopravdy svou ženu zavraždil. Vanneck je sice prohnáný, zhýralý a bezzásadový prostopášník, který se nechvalně proslavil v nevěstincích a putykách, ale na vraha podle Matthiase nevypadal. Bezcitné svedení nevinné a naivní dívky jako Imogen bylo daleko spíš v jeho stylu. Matthias zaťal ruku v pěst.

Zavřel oči a vzpomínal, jak Imogen reagovala, když ji vzal do náruče. Zalila ho vlna sladce palčivého horka a roznítla v něm požár, který mu doutnal ve slabínách od chvíle, kdy odjel z Horního Sticklefordu. Nevzpomínal si, že by na něj někdy dřív polibek ženy tak dlouhodobě zapůsobil. Snažil se zapudit touhu, která se v něm rozhořela. Nepodařilo se mu to však, a tak si Imogen představil s

Vanneckem v ložnici nad tanečním sálem u Sandownových. Nitro mu sevřel led.

Matthias věděl, co s ním je, a nebývale ho to znepokojovalo. Chtěl Imogen pro sebe. Když si ji představil v náručí toho zpuštělíka Vannecka, měl chuť vraždit.

Zhluboka nabral dech, zadíval se do ohně a pátral po přízracích. Jsou tam, jako vždycky, a sápo se po něm, aby ho strhly k sobě do plamenů. A je jich tolik.

Matthiasovi bylo deset, když došlo k poslední prudké hádce mezi Thomasem a Elizabeth, která jako obvykle usedavě plakala.

Matthias té poslední bitvě přihlížel shora přitisknutý ke sloupkům zábradlí. Celý se třásl při pomýšlení, že nedokáže zarazit ta strašná slova ani zastavit proud matčiných slz. Ze všeho nejraději by někam utekl a schoval se. Místo toho sledoval, jak se otec, kterému se neuměl zavděčit, hádá s matkou, kterou neuměl utěšit.

Znovu slyšel strašlivá obvinění, která mezi jeho rodiči létala už po tolikáté, ale tentokrát jim poprvé rozuměl.

Po všech těch letech ho dodnes páčila v mozku.

„Nalíčila jsi na mě past, ty bezcitná intrikánko,“ burácel Thomas. „Použila jsi svého těla, abys mě svedla, a pak jsi naschvál otěhotněla.“

„Tvrdil jsi, že mě miluješ,“ odsekla Elizabeth. „Já jsem byla nevinná, ale to ti nezabránilo vzít si mě do postele.“

„Obelhala jsi mě. Tvrdila jsi, že víš, jak to zařídit, abys neměla dítě. K čertu s tebou, nikdy jsem si tě vzít nechtěl. Kromě chvilkového chtíče jsem k tobě nic necítil. O nic víc než k prostitutce.“

„Ale tvrdil jsi, že mě miluješ,“ naříkala Elizabeth.

„Mám už manželství bez lásky po krk. Chtěla jsi titul, tak ho máš, ale přísahám, Elizabeth, že víc ode mne nedostaneš.“

„Nesmíš mě opustit, Thomasi.“

„Zákonnými prostředky se tě zbavit nemohu. Rozvod nepřipadá v úvahu. Nehodlám však žít celý život bez štěstí a radosti. Měj si titul, za který ses prodala. Nechám ti tenhle dům a apanáž, ale víckrát sem nevzkročím. Zařídím si dům v Londýně. Pokud se mnou budeš chtít něco závažného projednat, obrať se na mého advokáta.“

„A co Matthias?“ otázala se Elizabeth nešťastně. „Vždyť je tvůj syn a dědic.“

„Na to mám jenom tvoje slovo,“ odsekl Thomas hrubě. „Je docela dobře možné, že ses vyspala s polovinou mého klubu.“

„Je tvůj syn, ty zatracený darebáku. Zákon ti nedovolí, abys to popřel.“

„Toho jsem si tuze dobře vědom, milostivá,“ opáčil Thomas. „Ale jednoho dne se dovím, jak dalece jsem byl ošálen. Každému muži mého rodu totiž ve dvaceti zbělá jeden pramen vlasů.“

„Tak to bude i s Matthiasem. Uvidíš. A do té doby ho nesmíš ignorovat.“

„Splním vůči němu svou povinnost,“ slíbil Thomas. „Je nejvyšší čas, aby byl poslán do školy. Zůstane-li v tomto domě o chvíli déle, uděláte z něj tím věčným rozmazlováním a brekem změkčilce a nikdy z něj nevyroste pravý muž.“

„Nemůžete ho poslat pryč. Je všechno, co mám. Nepřipustím to.“

„Nemáte na vybranou, madam,“ okřikl ji Thomas. „Už jsem to zařídil. Jeho učitel byl propuštěn. Při troše štěstí v Etonu a Oxfordu napraví škody, které jste napáchala.“

Škola nebyla ani zdaleka nepřijemná. Vzhledem k tomu, že Matthias prvních deset let svého života prožil snahou zalíbit se otci, pokračoval v tom i nadále a vrhl se dychtivě do studia.

Thomas chlapcovy školní úspěchy příliš nezajímaly, přesto však tehdy došlo k čemusi zvláštnímu. Matthias na rozdíl od většiny jeho spolužáků totiž uchvátily klasické texty, na které byl ve škole kladen velký důraz. S přibývajícími lety ho vábily víc a víc. Vycítil totiž, že se v nich skrývá tajemství.

Dlouhé melancholické listy od Elizabeth ho vytrvale zásobovaly neutuchajícími stížnostmi na otcovo sobecké a lakotné zacházení, popisovaly mu slavnosti, které pořádala, i neduhy, které ji soužily. Matthias se prázdninových pobytů doma hrozil, ale nevyhýbal se jim, protože je podvědomě považoval za svou povinnost.

Dopisů od otce dostal jen několik. Zabývaly se především vysokými náklady na Matthiasovo studium a vytrvalými žádostmi o peníze, které mu Elizabeth posílala prostřednictvím právníka.

Elizabeth se utopila v jezírku, když bylo Matthiasovi čtrnáct. Podle služebnictva vypila tehdy k večeři hodně vína a navrch ještě několik sklenek brandy. Potom oznámila, že si vyjde na večerní procházku.

Její smrt byla prohlášena za nešťastnou náhodu, ale Matthias občas napadlo, jestli to nebyla sebevražda. Tak nebo onak si po

zbytek života vyčítal, že s ní nebyl, aby ji mohl zachránit. Jeho matka by si to přála, usuzoval zatrpkle.

I dnes si vybavoval otce na Elizabethině pohřbu. Byla to pamětihodná událost z mnoha důvodů, ale k těm významnějším patřilo Matthiasovo skálopevné rozhodnutí, k němuž toho dne dospěl. Pohlédl otci do tváře a v duchu si umínil, že se mu už nikdy nebude snažit zalíbit. V jeho nitru se toho dne rozlil ledový chlad.

Thomas o Matthiasově rozpoložení neměl ani tušení. Ihned po pohřbu si ho vzal stranou a jásavě mu oznámil, že se bude ženit. Radostná úleva, že se zbavil Elizabeth, a nedočkavá radost z nadcházejícího sňatku ostře kontrastovaly se smuteční výzdobou kolem nich.

„Jmenuje se Charlotta Pooleová, Matthiasi. Je krásná, milá a čistá. Pravý vzor ženské ctnosti. Poskytne mi štěstí, které jsem nikdy nepoznal.“

„Blahopřeji, pane.“

Matthias se otočil na patě a odešel od matčina hrobu. Už tenkrát věděl, že její duch půjde s ním.

Rok po otcově sňatku s Charlottou mu přišel dopis oznamující narození dcery Patricie. Matthias si pozorně přečetl radostné oznámení, v němž Thomas vyjadřoval „hlubokou a trvalou lásku“ k maličké dceři a její matce. Když dočetl, hodil dopis do ohně. Přihlížel, jak papír hoří, a zdálo se mu, že v plamenech vidí matčinu tvář. Ukázalo se, že bude první z mnoha dalších.

Stříbrný pruh se mu ve vlasech objevil takřka přes noc. Thomas mu začal posílat naléhavé dopisy, v nichž ho zval na návštěvu své nové rodiny. Matthias je však ignoroval.

Když dokončil studia, měl rozsáhlé znalosti řečtiny, latiny a whistu. Pravidelné cesty s přáteli do Londýna ho důvěrně obeznámily s nejhoršími hráčskými doupaty i s Britským muzeem.

Právě tam poprvé narazil na zmínky o ztraceném Zamaru. Tam se také seznámil s Georgem Rutledgem, vysoce uctívaným vědcem a odborníkem na starověké dějiny, který Matthiasovi dovolil používat svou vlastní soukromou knihovnu.

Byla impozantní a obsahovala další doklady o existenci ztraceného ostrovního království. Rutledge hořel touhou objevit Zamar stejně jako Matthias. Jediný problém, který jim bránil ve vypravení expedice, totiž nedostatek peněz, Matthias vyřešil unikátním

způsobem, jímž vyvolal ve společnosti skandál a velice pobouřil svého otce.

Otevřel si totiž hráčské doupě.

V letech, která následovala po objevení Zamaru, obdržel několik dopisů, v nichž ho otec zval na návštěvu venkovského sídla a své nové rodiny, Matthias však pokaždé zdvořile odmítl. Podařilo se mu vyhnout seznámení s macechou a nevlastní sestrou.

Když se před několika měsíci vracel ze Zamaru, dostal zprávu, že Thomas a Charlotta zahynuli při neštěstí v kočáře. Pohřeb se konal několik týdnů před jeho příjezdem do Anglie. Patricia se krátce nato odstěhovala ke strýci z matčiny strany.

Po příjezdu do Londýna Matthias zjistil, že se stal majitelem hraběcího titulu a několika dalších příznaků.

4

Kdyby se mi to vymklo z rukou, vyložím vlastně to jediné eso, které mám, umiňoval si Matthias, když v úterý večer vcházel do rozzářeného tanečního sálu. Dá mi to možnost potopit Imogenin plán, i kdyby s ním už začala; dám zkrátka Vanneckovi jasně najevo, že podle mého soudu je strýcova mapa padělek.

Bude to ovšem riskantní. Není vůbec jisté, že taková taktika bude mít úspěch. Imogen je přece jen I. A. Stone, a ačkoli je rozhodnutá držet svou totožnost v tajnosti, nikdo jí nemůže bránit v rozsáhlém citování Stoneových názorů. Kdyby Stone, který si už stačil získat nadšené a oddané stoupence, prohlásil, že mapu považuje za pravou, Vanneck by se nejspíš do návnady zakousl bez ohledu na Matthiasovo tvrzení. Řadu příslušníků smetánky by ostatně náramně potěšilo, kdyby vyšlo najevo, že se Colchester ve svém úsudku zmýlil.

Cestou přes rozlehlý sál ignoroval spekulující pohledy i rádoby nenápadné civění. Tvářil se, že neslyší, co si všichni kolem něj šeptají. *Chladnokrevný Colchester*.

Nepodařilo se mu vyvrátit reputaci, kterou si vysloužil před deseti lety. Ne že by se o to nějak zvlášť snažil. V letech, která následovala, měl na práci důležitější věci. Tělem i duší se zabral do ztraceného Zamaru. Přinejmenším do chvíle, než ho Imogen Waterstoneová zatáhla do svého bizarního plánu.

Matthias vysokou společnost povýtce ignoroval. Nijak se netajil svým opovržením vůči frivolní módě a zlovolným klepům, jimiž se živila. On sám naopak, zřejmě právě proto, smetánku přímo fascinoval.

Chladným úklonem hlavy pozdravil známého a vzal si z podnosu, který nesli kolem, sklenku šampaňského. Opřel se o jeden příšerně kroucený a těžce zlacený sloup a vytáhl z kapsy hodinky. Skoro devět. Opona půjde nahoru co nevidět.

Časně ráno mu do městského domu přišel dopis, v němž mu Imogen do nejmenších podrobností vysvětlila jeho dnešní úkol. Zašla dokonce tak daleko, že sepsala krátký scénář pro první

rozhovor před smetánkou. Trvala na tom, že se musí tvářit, jako by jí byl teprve představen.

Matthias zběžně přelétl směšné repliky, které se podle ní měl naučit nazpaměť, a hodil dopis do ohně. Není žádný Edmund Kean a plesový sál lady B Bluntové není divadlo Drury Lane. Přesto je dnes večer tady.

A proti své vůli hoří zvědavostí.

Imogenin nápad je bizarní, nehorázný a nanejvýš ztřeštěný. Není pochyb, že své účasti v té frašce bude trpce litovat. Přesto nemohl popřít, že se na dívku těší.

UVědomil si, že za tu krátkou dobu, co ji zná, zažil značné množství nezvyklých pocitů od nedůvěry až po překvapivě prudkou touhu. Kromě toho se musel vypořádat s podrážděním, úžasem a ohromením, tedy s daleko větší škálou různorodých pocitů než v minulých deseti letech. Ta dáma je nebezpečná.

„Dobrý večer, Colchestere. To je ale překvapení. Bezpochyby se dnes večer čeká u lady Bluntové pořádná senzace, jinak byste se jen stěží uráčil přijmout pozvání.“

Matthias se při zvuku důvěrně známého hrdelního hlasu otočil k ženě, která k němu přistoupila, a zlehka se uklonil. „Seleno.“ Pozvedl sklenku v náznaku přípitku. „Blahopřeji vám. Vypadáte skvostně jako vždycky.“

„Děkuji vám, pane. Člověk dělá, co může.“

„A ve vašem případě má pokaždé úspěch.“

Pokud lady Seleno Lyndhurstová zachytila v jeho slovech stopu posměchu, nedala to na sobě znát. Pouze se pousmála a bez rozpaků kompliment přijala jako nesporný fakt. Protože opravdu byla skvostná. Tu skutečnost uznával v Londýně kdekdo.

Seleně bylo ke třiceti. Usadila se v Londýně před čtyřmi lety, když zemřel její o hodně starší manžel. Nedala najevo sebemenší chuť znovu se provdat, její jméno se však tu a tam, samozřejmě velmi diskrétně, objevovalo ve spojitosti s jistými kavalíry z vysoké společnosti. Byla krásná a chytrá, měla styl a těžila z jedinečné svobody, kterou jí skýtalo postavení zámožné vdovy.

Vstoupila do Zamarské společnosti, ale podle Matthiasova soudu její nadšení nebude mít dlouhého trvání. Byla sice dost inteligentní, aby ten vědní obor mohla studovat, ale jako u mnoha jiných členů byl její zápal diktován módou, a nikoli vědeckým zájmem. Jakmile Zamar ztratí punc novosti, najde si jiné rozptýlení.

Bledězlaté vlasy, azurově modré oči a převládající záliba v blankytných šatech Seleně vynesly přezdívku Anděl. Mladí šlechtici psali ódy na její „nebeský vzhled“ a „éterickou auru“. Ti starší, kteří už měli něco za sebou, se ji snažili dostat do postele. Ale podle toho, co se Matthiasovi doneslo, jich uspělo jen velmi málo, protože Seleny byla dost vybíravá.

Matthias tušil, že patří k ženám, které svým šarmem a krásou vzbuzují u mužů vášně, samy však zůstávají chladné.

Dnes večer na sobě měla šaty své oblíbené barvy se sněhobílým živůtkem, lemované zlatou sítí, jejíž jemná vlákna se třpytila ve světle svícnů. Vlasy byly ozdobeny zlatými pery, na ruku měla dlouhé modré rukavice a na nožkách modré saténové střevíčky. Opravdu jako anděl, pomyslel si Matthias. Kdepak má asi křídla? napadlo ho.

Před očima mu nakrátko vytanuly Imogeniny světlehnědé vlasy a jiskřivé oči barvy moře. Na Imogen Waterstoneové nebylo pranic éterického. Byla temperamentní, bystrá a energická. Právý opak přízraků, které vídal v ohni. Každá vášně, které se ta dívka poddává, bude velmi skutečná. Hlavou mu probleskla vzpomínka na to, jak ji políbil.

Truchlivě zkrivil rty a upil šampaňského. Andělé ho příliš nepřitahují, a naopak našel zalíbení v dámě, která v sobě má kus čerta.

„No tak, Colchestere, povězte, co vás sem dnes přivádí.“ Seleny se rozhlédla po sále. „Je to pravda, že jste se rozhodl splnit povinnost, kterou vám ukládá titul? Vtrhl jste tuto sezonu do lepší společnosti, abyste si našel nevěstu?“

„Tak tohle se o mně povídá?“

„Tento názor momentálně převládá,“ přiznala. „Povězte, vyhlédli jste si některou z přítomných mladých dam?“

„A co když ano?“

Seleny se zachichotala a znělo to jako zvonění křišťálu o křišťál. „Jestli vážně hledáte vhodnou nevěstu, mohu vám být nápomocná, pane.“

„Jak, prosím vás?“

„Mohu vás představit, jak jinak. Možná jste už slyšel, že jsem si pro pobavení zařídila salon. Scházíme se dvakrát týdně v mém přijímacím pokoji za účelem studia starověkého Zamaru. Zvu k sobě pouze mladé dámy z nejlepších rodin. Sdělte mi, jaké máte

požadavky ohledně vzhledu, bydliště, věku a velikosti věna, a já vám jednu nebo dvě označím, abyste si mohl vybrat.“

Matthias se nevesele usmál. „To zní, jako kdybyste byla zaměstnaná v Tattersallově aukční síni, Seleno.“

„Najít si ženu se zase tolik neliší od koupě kvalitního koně, nemyslíte, mylord?“

„O tom nic nevím.“ Matthias vzal z podnosu druhou sklenku šampaňského a podal ji Seleně. „Zatím jsem tím procesem neprošel. Povězte mi o tom vašem zamarském salonu. Příliš se vám to nepodobá. Jakou zábavu vám mohou skýtat schůzky s mladými dámami?“

Seleně nad sklenkou zajiskřily oči. „A to vás nenapadlo, že mě třeba baví zasvěcovat jiné do tajů starověkého Zamaru?“

„Ne,“ odvětil bez okolků. „Spíš mám podezření, že vám ty naivní děvenky slouží jako znamenitý zdroj čerstvých klepů o nejvýše postavených rodinách.“

„Vaše nízké mínění mě pochopitelně zcela zdrtilo.“

„Neberte si to osobně, Seleno. Já mám nízké mínění o většině her, které se mezi smetánkou hrají.“

„Vy můžete stěží někoho kritizovat, Colchestere, když uvážíte, že jste si před pár lety otevřel hráčské doupě a připravil tak řadu kavalírů z nejvyšší společnosti o rodinný majetek.“ Seleno se tiše zasmála. „A ještě si mě dovolíte obvinít z hraní her, pane. Vždyť vaše představa zábavy přímo bere člověku dech.“

U hracích stolů Ztracené duše nikdo o celý majetek nepřišel, odporoval jí v duchu Matthias. O to se postaral. Neviděl však důvod, proč by to měl vysvětlovat právě Seleně. Stejně bylo vysoce nepravděpodobné, že by mu uvěřila. A neuvěřil by tomu ve společnosti nikdo. Dodnes se po všech těch letech o něm tvrdilo, že v době, kdy vlastnil hráčské doupě, zruinoval řadu lidí.

„Momentálně si hledám zábavu jinde.“ Matthias se rozhlédl po davu a pátral po Imogen. Už tady dávno měla být.

„Hledáte někoho?“ vyzvídala Seleno. „Asi bych vás měla varovat. Zahlédla jsem totiž mezi hosty Theodosii Slottovou.“

Matthias potlačil povzdech a lhostejně utrousil: „Neříkejte.“

„Jednou mi musíte vyprávět, jak to tenkrát doopravdy bylo, když jste postřelil v souboji jejího milence.“

„Nemám ani tušení, o čem to mluvíte,“ opáčil Matthias sladce. Dá Imogen ještě patnáct minut, rozhodl se. Jestli se do té doby neobjeví, nechá ji, ať si poradí, jak umí.

Sotva si to však pomyslel, ihned nápad zavrhl. Při pomyslení, že si Imogen poradí, jak umí, mu tuhla krev v žilách.

Selena na něj úkosem vrhla zvědavý pohled. „Ještě stále odmítáte o tom duelu mluvit, ačkoli od té doby uběhlo už několik let? To jste mě zklamal. Na druhou stranu mě to ani moc nepřekvapuje. Je o vás přece známo, že se odmítáte bavit o čemkoli jiném kromě starověkého Zamaru.“

„Ve společnosti toho moc není, co by stálo za delší hovor.“

„Obávám se, že jste poněkud cynický, mylorde.“ Odmělčela se, protože na opačném konci sálu vznikl jakýsi rozruch. „Ale ale. Tak se mi zdá, že dorazila ještě jedna zajímavá osoba.“

Matthias sledoval Selenin pohled. Zlomyslný a dychtivý šepot, který rozvlnil přítomný dav, ho nenechal na pochybách. Připomnělo mu to smečku ohařů krátce před zahájením honu. Ve vzduchu visel pach krve.

Na vrcholu té konverzační vlny, která se hnala sálem, bylo jedno jméno. Matthias je zachytil, když plulo kolem něj.

„Necudná Imogen. Mladá Waterstoneová. Copak se nepamatujete, má drahá?“

„Ani pořádně nevím, oč tehdy šlo. Stalo se to před třemi lety. Všechno to ututlali, protože jsou příbuzní s markýzem z Blanchfordu. Nedávno prý po strýci zdělila slušnou sumičku.“

„Její jméno se ocitlo v nepřípustné spojitosti s Vanneckovým. Našli je spolu v ložnici u Sandownových, vzpomínáte? Lady Vannecková kvůli tomu spáchala sebevraždu.“

„No ovšem. A to ji v lepší společnosti přesto přijímají?“

„Necudná Imogen je především ohromně zábavná, má drahá. A její teta je příbuzná s Blanchfordem.“

Selena zamávala modrozlatým vějířem. „Necudná Imogen. Málem už jsem na ni zapomněla. Tak tohle bude zaručeně zábavné, mylorde.“

„Myslíte?“

„No ovšem. Vy jste v Londýně nebyl, když před třemi lety způsobila ten skandál. Je přinejmenším originální.“ Selena se usmívala. „Tohle vám bude po chuti, Colchestere. Starověkým Zamarem byla úplně posedlá, oddaná mu tělem i duší.“

„Neříkejte.“

„Pokud si však vzpomínám, neměla nejmenší ponětí, co je to styl. Moc bych se divila, kdyby uměla jaksepatří tančit valčík.“

Matthias na ni úkosem pohlédl. „Vy ji znáte tak dobře?“

„O tom incidentu s Vanneckem věděl kdekdo. Tu sezonu se o ničem jiném nemluvalo. Já ji odtud nevidím, pane, ale vy jste dost vysoký. Zahlédnete ji přes hlavy těch lidí před námi?“

„Ano,“ odvětil Matthias tiše. „Vidím ji velice dobře.“

Sledoval Imogenin postup se směsicí úžasu a pobaveného respektu. Těžko říci, jestli to zamýšlela, ale jisté bylo, že se před ní dav rozestupoval.

Měla na sobě šaty s vysokým pasem, v barvě zamarské zeleně. Kvůli té barvě však tak nápadné nejsou, uvažoval Matthias. Zamarská zeleň je, koneckonců, v letošní sezoně populární. Zato při pohledu na motiv z delfínů a mušlí, který lemoval hluboký výstřih a trojnásobný volán na sukni, kdekdo vytřeštil oči. Pousmál se. V zamarském umění to sice nesporně byl velmi běžný motiv, ale na plesových šatech se vyjímal dost prapodivně.

Vlasy jí zakrýval poměrně objemný modrozelený turban, zpod nějž však uniklo několik kudrn. Impozantní pokrývku hlavy, jaká by se hodila spíš pro starší usedlou dámu, zdobila zlatá jehlice v podobě delfína.

Po Imogenině boku šla Horatia, oslnivá v róbě ze stříbřitého damašku. Brýle dnes vyměnila za elegantní lorňon.

Matthias potlačil úsměv, když viděl, jak Imogen rozráží dav. Necupitala drobounkými krůčky, na kterých si většina žen tak zakládala. Kráčela dychtivě vpřed rázným a energickým krokem.

Matthias měl náhle pocit, jako by se mu zostřily smysly. Začal si uvědomovat vůni květin, která sem otevřenými francouzskými okny pronikala ze zahrady. Svíčky v mohutných lustrech jako by zaplály jasněji. Hukot hovoru zesílil. A všichni muži v davu najednou vypadali jako dravci. Matthias ovšem věděl, že ten poslední dojem je čistě výplodem jeho zjitřené fantazie.

„To bych ráda věděla, jestli má za lubem najít si manžela,“ spekulovala Selena. „Možná jí její teta namluvila, že to nedávno získané dědictví přiměje někoho hodně zoufalého k nabídce sňatku. To je ovšem docela dobře možné.“

Matthias zaťal zuby tak zprudka, až to málem bylo slyšet. Imogen musela vědět, že ten starý skandál byl v mžiku vzkríšen k životu.

Vzdálený příbuzenský vztah s markýzem z Blanchfordu jí může zajistit návrat do společnosti, ale zlomyslné klevetění smetánce nezarazí. V téhle chvíli už určitě slyšela, co si dav šeptá, stejně jako to slyšel on.

Upřeně ji pozoroval. Na tu dálku to vypadalo, že s ní ty řeči příliš nehnuly. To pouze dokazovalo, že Imogen hned tak něco nezastraší.

S rostoucím obdivem přihlížel, jak s Horatii kráčí sálem. Velice dobře věděl, jaké to je vejít do tanečního sálu a slyšet to nepříjemné přízvisko spojené s vlastním jménem. Jak ji, k čertu, dokáže přimět, aby se vzdala toho zřeštěného plánu, když tady staví na odiv přímo ocelové nervy? To by tedy vážně rád věděl.

„Colchestere?“

Matthias přenesl pozornost k Seleně, která na něj pohlížela s podivným výrazem v obličeji. „Promiňte, neslyšel jsem vás. Co jste říkala?“

„Ptala jsem se, jestli vám něco není.“

„Mně? Vůbec nic.“ Matthias postavil nedopitou sklenku na podnos. „Omluvte mě, prosím vás. Mám neodbytné nutkání zjistit, jestli slečna Waterstoneová skutečně hledá manžela.“

Selena užasle otevřela svá krásná ústa. Matthias si uvědomil, že ji ještě nikdy neviděl v šoku. Tak tak že se nerozesmál nahlas.

„To nemůžete myslet vážně, Colchestere!“ Selena jen s obtížemi zachovala klid. „Co máte, probůh, za lubem? Neříkejte, že vás Imogen Waterstoneová zajímá jako potenciální manželka. Přece jsem vám právě sdělila, jak hrozné věci se o ní vykládají.“

„Klepům naslouchám jen zřídka, Seleno. O sobě jsem jich vyslechl už tolik, že jim nepřikládám žádnou váhu.“

„Ale Colchestere, proboha, vždyť ji přistihli s Vanneckem v ložnici. Muž vašeho postavení nemůže ani pomyslet na svazek s Necudnou Imogen. Vy přece její peníze nepotřebujete. Všichni vědí, že jste bohatý jako Krésus.“

„Musíte mě omluvit, Seleno, musím zařídít, abych jí byl představen.“

Otočil se na patě a rázně rozrazil úzce sevřené řady davu kolem sebe. Lidé se před ním začali rozestupovat jakoby kouzlem. Cítil na sobě upřené pohledy překypující dychtivou zvědavostí a odhodlaně mířil rovnou k Imogen a Horatii.

Dorazil na okraj kroužku, který se kolem té dvojice tvořil, ve stejnou chvíli s lordem Fletcherem Vanneckem.

Vanneck tak upřeně pozoroval Imogen, že si Matthiase vůbec nevšiml, dokud mu málem nešlápl na špičku zrcadlově vycíděných hesiánek.

„Pardon,“ zamumlal a snažil se zaujmout výhodnější místo, odkud by lépe viděl. Vtom poznal Matthiase a v očích s těžkými víčky mu překvapeně blýsklo. „Colchestere.“ Počáteční ohromení vystřídala ostražitá zvědavost. „Doneslo se mi, že jste v Londýně. Který čert vás sem přinesl? Myslel jsem, že se vám tenhle druh zábavy z duše protiví.“

„Tak na tohle se mě dnes večer ptá každý. Začíná mě to dost otravovat.“

Vanneck zrudl a zlostně sevřel úzké rty. „Tak pardon.“

„Nic si z toho nedělejte, Vannecku. Mám plnou hlavu něčeho jiného.“

„To se podívejme.“

Matthias se tvářil, že nevidí, jak ve Vanneckových očích sílí podezření. Ten člověk mu byl protivný. Jejich cesty se občas zkrřížily, protože Vanneck byl členem jak Zamarské společnosti, tak také několika Matthiasových klubů.

Matthias věděl, že Vanneck byl kdysi dámami z lepší společnosti považován za krasavce. Dnes mu však bylo kolem pětácti let a léta pití a zhýralého života si vybrala svou daň. Narostlo mu břicho a pod hranatou čelistí mu visela druhá brada.

Matthias přihlížel Imogeninu seznámení s hostitelkou, veselou a baculatou lady Leticií Bluntovou. Bylo zřejmé, že Horatia a Letty jsou dávné přítelkyně, protože spolu okamžitě začaly švitořit. Letty byla očividně unesená rozruchem, který vyvolali její neočekávání hosté. Ráno si o jejím plese bude povídat celý Londýn. Horatia si první pozvánku vybrala skvěle.

„To je Imogen Waterstoneová,“ informoval ho Vanneck. „Nebyla v Londýně už celé roky. Bývala přítelkyní mé zesnulé manželky.“

Matthias na něj vrhl kosý pohled. „Slyšel jsem o tom.“

Vanneck se zamračil. „Vy ji znáte?“

„Řekněme, že jsem toho o ní slyšel dost, abych jí chtěl být představen.“

„Nechápu proč,“ zabručel Vanneck. „Ta ženská je podivínka.“

Matthias si v duchu představil, jak ten zkažený a nevázaný prevít přilákal Imogen do ložnice, a musel vši silou potlačit téměř

neodolatelné nutkání praštit do té masité tváře pěstí. Otočil se k Vanneckovi zády a prorazil poslední řadu přihlížejících.

Imogen, která zdvořile naslouchala, jak si Horatia a Letty vyměňují novinky, při pohledu na něj rozjasnila tvář. Matthias se pousmál.

„Colchestere.“ Letty se na něj usmívala od ucha k uchu. Jeho přítomnost pro ni znamenala obrovský úspěch, takže si byla velice dobře vědoma, jak moc mu dluží. Jedním rázem ji pasoval na hostitelku, které se hned tak někdo nevyrovná.

„Letty.“ Matthias se sklonil nad její buclatou ruku v rukavici. „Gratuluji k tak zábavnému plesu. Smím požádat, abyste mě představila svým novým hostům?“

Lettyina okrouhlá tvář svítila blahem. „Ale samozřejmě, mylord. Dovolte, abych vám představila svou dobrou přítelkyni, paní Horatii Elibankovou, a její neteř, Imogen Waterstoneovou. Tohle je hrabě z Colchesteru, dámy.“

Matthias se chlácholivě usmál na Horatii, které seděla v očích starost, a políbil jí ruku. „Těší mě, paní Elibanková.“ Zabloudil pohledem k Imogenině dychtivé tváři.

„Těší mě, mylord.“ Horatia si odkašlala. „Bude vás zajímat, že moje neteř se zajímá o starověký Zamar.“

„Neříkejte.“ Matthias uchopil Imogeninu ruku. Vybavil se mu scénář, který obdržel ranní poštou. „To je ale náhoda. Já také.“

Imogen vítězně zajiskřilo v očích, když odrecitoval zahajovací slova, která mu předepsala. „Jste snad, pane, ten lord z Colchesteru, který objevil Zamar a způsobil, že je v módě víc než Egypt?“

„Colchester rozhodně jsem.“ Matthias usoudil, že nastal čas odchýlit se od scénáře. „K tomu mohu říci jen to, že Zamar přišel do módy prostě proto, že je to Zamar.“

Imogen maličko přimhouřila oči v nelibosti nad jeho improvizací, umíněně se však držela své role. „Jsem nadšená, že vás poznávám, mylord. Myslím, že máme o čem debatovat.“

„A nejlepším bude začít hned. Pocítíte mě tímto tancem?“

Překvapeně zamžikala. „Ach, ovšem, pane.“

Matthias se uklonil Horatii a vztáhl ruku, aby uchopil Imogen za paži. Netrefil se však, protože ta už se mezitím prodírala davem. Dohnal ji teprve na okraji přeplněného parketu.

Čiperně se otočila, vstoupila mu do náruče a energicky s ním smýkla v rytmu valčíku.

„Tak už to začalo.“ Z očí jí sálalo vzrušení. „Strašně se mi ulevilo, když jsem vás uviděla, mylorde.“

„Pouze jsem se držel příkazů.“

„Ano, já vím, ale přiznávám, že jsem se trošičku bála, aby u vás nenabyly vrchu pochybnosti o mém plánu.“

„Tak trochu jsem doufal, že byste nějaké pochybnosti mohla pocítit sama, Imogen.“

„Ale to vůbec ne.“ Spěšně se rozhlédla na všechny strany a pak s ním zamířila do klidnějšího rohu parketu. „Viděl jste Vannecka?“

„Je tady.“ Matthiasovi připadalo poněkud nezvyklé, že ho jeho partnerka při tanci vede.

„Výborně.“ Imogen sevřela Matthiasovy prsty pevněji. „Tak to si určitě všimne vašeho náhlého zájmu o mne, vidíte?“

„On a všichni ostatní v tomhle sále. Já totiž většinou nemám ve zvyku chodit na společenské podniky.“

„Tím líp. Teta Horatia už lady Bluntové špitá tu historku o Královnině pečeti. Výslovně jí řekne, že strýček Selwyn odkázal mapu mně. To se rychle roznese. Očekávám, že Vanneck se o tom dozví už dnes večer nebo nejpозději zítra.“

„O tom není pochyb, když uvážíme, jak rychle se mezi smetánkou šíří klepy,“ přitakal pochmurně Matthias.

„Jakmile se dozví, že mám klíč ke Královnině pečeti, vybaví se mu, jak dychtivě jste usiloval o to, abyste mi byl představen.“ Imogen se spokojeně usmála. „A hned mu začne vrtat hlavou, proč jste se tak namáhal. A pak usoudí, že k tak horlivému úsilí jste mohl mít jen jediný důvod.“

„Královninu pečeť.“

„Přesně tak.“

Matthias si ji po straně, prohlížel. „Pro to, abych dnes večer usiloval o představení, existuje ještě jeden důvod.“

Zmateně na něj pohlédla. „A jaký, mylorde?“

„Už jsem vám to říkal. Společnost je přesvědčená, že si hledám manželku.“

Rozjasnila tvář. „Ach ano. O něčem podobném jste se zmínil. Ale nikoho zaručeně ani ve snu nenapadne, že se o mne zajímáte z toho důvodu.“

„Proč ne?“

Zamračila se. „Nebudte hloupý, Colchestere. Nikdo nebude předpokládat, že se o mne vážně zajímáte kvůli sňatku. S tím si

opravdu nedělejte starosti. Společnost si bude myslet to, co my chceme, aby si myslela. Že vám jde o mou mapu.“

„Když myslíte...“ Matthias si uvědomoval, že se na ně lidé dívají, a usmál se, aby skryl své podráždění. „Zřejmě není naděje, že bych vám ten plán vymluvil, co?“

„Ani ta nejmenší, mylord. Víte, jsem nadšená, že to tak hladce začalo. Pokuste se své obavy potlačit. Postarám se, abyste nepřišel k žádné úhoně.“

„Když už vás tedy nedokážu přesvědčit, abyste se toho plánu vzdala, myslíte, že byste mě mohla alespoň nechat vést?“

„Prosím?“

„Vím, že je to dost konvenční a nudné, ale jsem zvyklý vést, když s dámou tančím valčík.“

„Ach.“ Imogen zružovala. „Odpusťte, mylord. Trochu jsem vyšla ze cviku. Před třemi lety jsem si najala učitele. Byl to Francouz. Francouzi jsou v těch věcech velmi šikovní.“

„Také jsem to slyšel.“ Koutkem oka zahlédl, jak Vanneck postává na okraji davu a s nezastíraným zájmem Imogen pozoruje.

„Philippe tvrdil, že mám přirozený sklon při tanci vést.“

„Philippe?“

„Philippe d', k čertu, Artois, můj francouzský učitel tance,“ vysvětlila.

„Ach ano. Učitel tance.“

Imogen stydlivě sklopila oči. „Philippe tvrdil, že ho vzrušuje, když ho dáma vede.“

„Vážně?“

Odkašlala si. „Povídal, že se mu z toho vaří krev v žilách. Francouzi jsou dost romantičtí, jak jistě víte.“

„To ano.“

Matthiase najednou přepadla neodolatelná touha dovědět se o Imogen mnohem víc. Musí najít místo, kde si budou moci pohovořit v soukromí, rozhodl se. Kupříkladu v zahradě.

S vynaložením hrubé síly se mu ji podařilo zastavit na okraji parketu. „Mohu vás odvést ven na čerstvý vzduch, slečno Waterstoneová?“

„Děkuji, ale necítím potřebu čerstvého vzduchu.“

„Nesmysl.“ Prsty ji pevně uchopil za loket a nesmlouvavě ji postrkoval ke dveřím do zahrady. „Je tady hrozné vedro.“

„Ale pane, já nejsem nijak přehřátá.“

„Zato já ano.“

„Cože?“

„Asi to bude z toho vzrušení, jak jste mě na parketu vedla. Tvrdila jste přece, že se z toho vaří krev.“

„Ach.“ V obličeji bylo znát, že se jí rozbřesklo. „Ach, ano, už to chápu. Opravdu potřebujete čerstvý vzduch, pane.“

Matthias se dral davem s Imogen v závěsu. Těsně předtím, než došel ke dveřím, však musel uhnout doleva, aby se nesrazil s hloučkem zvědavých diváků.

Náhlá změna směru způsobila katastrofu. Imogen ji nečekala a srazila se s lokajem, který nesl plný podnos sklenek se šampaňským.

Lokaj vykřikl. Podnos mu vyklouzl z rukou a spadl na podlahu. Sklenice se roztříštily a šampaňské vystříklo na šaty dam stojících poblíž.

Jednou z nich, jak si Matthias všiml, byla Theodosia Slottová. Jakmile ho uviděla, vytřeštila oči. Otevřela ústa a položila dlaň na své plné poprsí.

„Colchester.“ Tlumeně vyjekla, zbledla a v půvabných mdlobách klesla k zemi.

„Krucinál,“ ulevil si Matthias.

Strhla se vřava. Pánové zrozpačitěli. Přelétali pohledem z omdlelé Theodosie k Matthiasovi a zase zpátky a tvářili se nejistě. Zato dámy přešly k činu. Obrátily pohoršené pohledy k Matthiasovi a po paměti šmátraly po čichacích solích.

„Když tak o tom přemýšlím, slečno Waterstoneová...“ Matthias se zarazil, protože zjistil, že Imogen klečí na podlaze a pomáhá lokajovi sbírat střepy. Bez námahy ji zvedl na nohy. „Myslím, že je čas odejít. Začíná to být nesnesitelná nuda. Najdeme vaši tetu a necháme předjet váš kočár.“

„Vždyť jsem teprve přijela.“ Imogen se ohlédla přes rameno, zatímco ji Matthias vlekl od rozbitého skla a omdlelé ženy. „Kdo je ta divná dáma? Vážně to vypadalo, že omdlela z pohledu na vás, pane.“

„Má neblahá pověst má na některé lidi tenhle účinek.“

Matthias se nahnul do kočáru těsně předtím, než lokaj zabouchl dvířka. V záři kočárových lamp upřel na Imogen ponurý a rozladěný pohled. „Musím si s vámi promluvit, slečno Waterstoneová, ale dnes to zjevně nebude možné.“ Dopáleně se ohlédl přes rameno na zaplněné schodiště před domem lady Bluntové, kde se rojili příjíždějící a odjíždějící hosté a působili zmatek. „Navštívím vás zítra v jedenáct. Určitě buďte doma.“

Imogen vytáhla obočí, aby naznačila, že si dovoluje příliš, ale pak si řekla, že k němu musí být shovívavá. Očividně to pro něj byl náročný večer, ačkoli ona sama byla přesvědčená, že to proběhlo skvěle. „Budu se na vaši návštěvu těšit, mylorde.“

Povzbudivě se na něj usmála v naději, že tím podpoří jeho selhávající odvalu, ale on se zamračil ještě víc. Sklonil hlavu v úkloně na rozloučenou. Světlo lampy dopadlo na stříbrný pramen v jeho vlasech.

„Přeji vám oběma dobrý večer.“ Odstoupil a otočil se ke kočáru zády. Lokaj zavřel dvířka.

Imogen se chvíli dívala, jak Matthias mizí v houstnoucí tmě ulice, a pak stočila pohled ke vchodu do velkého městského domu. Na schodišti se objevil Vanneck. Střetli se očima vteřinu předtím, než se kočár dal do pohybu.

Imogen se zamlkle opřela o polštáře. Viděla ho dnes poprvé od pohřbu. Tři další roky nezřízeného života Vanneckovi nepřidaly. Vypadal dnes ještě potouchleji.

„Musím přiznat, že tam, kde se objeví Colchester, rozhodně nepanuje žádná nuda.“ Horatia přiložila k očím lornon a zadívala se na Imogen. „A jelikož totéž platí i o tobě, má drahá, máme se v dohledné době nač těšit.“ Nevypadala, že v ní ta vyhlídka budí nadšení.

Imogen odtrhla myšlenky od Vannecka. „Kdo byla ta dáma, která při pohledu na Colchestera omdlela?“

„Má na některé ženy dost zvláštní účinek, vid’? Nejdřív Bess a teď Theodosia Slottová.“

„U Bess to bylo za stávajících okolností pochopitelné. Považovala ho za strašidlo. Ale co ta Theodosia Slottová? Jaký ta má důvod?“

Horatia vyhlédla na ulici přeplněnou kočáry. „Je to stará historie a jako u těch ostatních zpráv o Colchesterovi ani tady nemám tušení, kolik je na tom pravdy a kolik smyšleného.“

„Pověz mi, co víš, teto Horatie.“

Horatia na ni pohlédla. „Já myslela, že klepy o jeho lordstvu nechceš poslouchat.“

„Začínám si říkat, že by možná bylo moudřejší vědět všechno. Je těžké reagovat na situaci, u níž nevíš, o č v ní vlastně jde.“

„Aha.“ Horatia se zamyšleně opřela o polštář. „Theodosia Slottová byla tenkrát nejkrásnější debutantkou sezony. Velice výhodně se provdala za pana Harolda Slotta, jehož rodina působila v lodní dopravě. Mám dojem, že pan Slott už nebyl žádný mladík, jestli mě paměť neklame.“

Imogen ji netrpělivě pobídla. „Ano, ano. Tak přece pokračuj. Co se stalo?“

„Nic neobvyklého. Theodosia splnila svou povinnost vůči manželovi tím, že mu dala dědice. Pak promptně navázala poměr s mladým švihákem Jonathanem Exelbym.“

„Má to znamenat, že Theodosia a Exelby byli milenci?“

„Ano. Exelby navštěvoval nejvykříčenější hráčská doupata. Především jedno. Nejvíc si potrpěl na Ztracenou duši. Ta totiž byla u mladých hejsků náramně populární. Mimochodem dodnes je. Jednou v noci tam zkrátka narazil na Colchestera a došlo mezi nimi k prudké hádce. Výsledkem byl souboj.“

Imogen se zhrozila. „Colchester se bil v souboji?“

„Tak se to povídá.“ Horatia to odbyla mávnutím ruky. „Nikdo to stejně nepotvrdí. Souboje jsou protizákonné. Ti, kterých se to týká, o tom stěží budou vykládat.“

„Ale vždyť mohl být zabit.“

„Podle toho, co vím já, byl zabit Exelby.“

„Tomu nevěřím.“ Imogen vyschlo v ústech.

Horatia pokrčila rameny. „Pokud vím, Exelbyho od toho rána nikdo neviděl. Zkrátka a dobře zmizel. Je mrtvý a pohřbený v neoznačeném hrobě, tak se to alespoň říká. Neměl rodinu, takže neměl kdo klást otázky.“

„To určitě není všechno.“

„To víš, že ne.“ Horatia se rozechřívala. „Theodosia tvrdí, že další urážkou bylo, že se Colchester ještě téhož dne objevil na prahu jejího domu a dožadoval se přízně.“

„Cože?“

„Colchester jí podle všeho sdělil, že se pohádali o ni, a jelikož on vyhrál, hodlá zaujmout Exelbyho místo v její posteli. Ona tvrdí, že ho vyhodila na ulici.“

Imogen se chvíli nezmohla na slovo. Když se jakž takž vzpamatovala, vyhrkla: „Nehoráznost.“

„Ujišťuji tě, že tenkrát se celou sezonu o ničem jiném nemluvalo. Vzpomínám si na to velice dobře, protože tento skandál úplně zastínil tu příšernou věc s Dábelskými dvojčaty ze zámku Dunstoke, o níž se toho roku taky hodně mluvilo.“

Na okamžik tím odvedla Imogeninu pozornost. „Kdo byla ta Dábelská dvojčata?“

„Bratr a sestra se smluvili a zapálili dům. Stalo se to na severu krátce před začátkem sezony,“ vykládala Horatia. „Ukázalo se, že manžel té sestry, starý pán, spal v té době v posteli a uhořel. Dábelská dvojčata zmizela i s jeho drahokamy.“

„Chytili je?“

„Ne. Dvojčata dočista zmizela a majetek s nimi. Nějakou dobu všichni spekulovali, že se asi objeví v Londýně a pokusí se svést a zavraždit dalšího bohatého starce, ale nestalo se to. Bezpochyby odjeli na kontinent. Každopádně, jak už jsem řekla, po tom Colchesterově skandálu se na ně pozapomnělo.“

Imogen se zamračila. „Colchester by se do něčeho takového jakživ nezapletl.“

„Inu, jelikož se nikdy nenamáhal tuhle historku potvrdit ani vyvrátit, povídá se to dodnes. A Theodosia z toho dodnes těží. Jak jsi viděla, dělá, co může, aby to drama nikomu nevymizelo z paměti.“

Imogen nakrčila nos. „To tedy ano. Dnes večer to zahrála moc hezky. Ale je to příliš směšné, než aby to byla pravda. Colchester by se nikdy neangažoval v souboji, natož aby svého protivníka zabil a pak se pokusil svést jeho milenku.“

„Ty jsi Colchestera tenkrát neznala, má drahá.“ Horatia se odmlčela. „Vždyť ty ho vlastně doopravdy neznáš ani dnes.“

„Naopak. Začínám věřit, že ho znám lépe než všichni ve městě.“

Horatia užasla. „Jak jsi na to přišla?“

„Máme toho tolik společného,“ odvětila Imogen. „A můžu tě ujistit, že je příliš rozumný, než aby se nechal vtáhnout do stupidního sporu o ženskou, jako je Theodosia Slottová. Se svými nervy by násilný střet vůbec nepřežil. Navíc si Colchestera vůbec nedovedu představit v hráčském doupěti.“

„Ne?“

„Ovšemže ne,“ potvrdila Imogen. „Je to velice citlivý člověk s jemným vkusem. Není prostě typ člověka, který hledá zábavu v hráčských doupětech.“

„Jenže, má drahá, Colchester to inkriminované doupě vlastnil.“

Imogen příště tak snadno neunikne, umiňoval si Matthias, když vystupoval z kočáru. Svižně vyběhl po schodech ke svému městskému domu. Až za ní zítra přijde, dostane z ní odpovědi na všechny otázky. Tak či onak hodlal zjistit, co přesně se mezi Vanneckem a Imogen před třemi lety odehrálo. Momentálně byl nakloněn uvěřit, že verze smetánky nebyla tak docela přesná. To ostatně bývala jen málokdy.

Ufton otevřel dveře na vteřinu přesně. Jeho plešatá hlava se zaleskla ve světle nástěnných svícňů. S obvyklým nevyrušitelným klidem Matthiase oslovil: „Doufám, že jste prožil pěkný večer, pane.“

Matthias si svlékl rukavice a hodil je komorníkovi. „Prožil jsem zajímavý večer.“

„Vida. Obávám se, že bude ještě zajímavější, mylordě.“

Matthias se zastavil v polovině haly a ohlédl se přes rameno. On a Ufton se znali už velmi dlouhou dobu. „Co to, k čertu, znamená?“

„Máte hosty, mylordě.“

„V tuhle hodinu? Kdo je to? Felix? Plummer?“

„Vaše, ech, sestra, mylordě. A její společnice.“

„Jestli to má být žert, Uftone, tak vás musím upozornit, že začínáte být senilní.“

Ufton se napřímil a vynasnažil se vypadat jako smrtelně uražený. „Ujišťuji vás, pane, že nežertuji. Já nikdy nežertuji. To byste měl vědět. Dost často jste mi říkal, že nemám nejmenší smysl pro humor.“

„U všech rohatých, člověče, já přece nemám sestru...“ Matthias se zprudka zarazil a vytřeštil na Uftona oči. „Krucinál. Nemyslíte tím, že je tedy moje nevlastní sestra, že ne?“

„Lady Patricie Marshallová, pane.“ V Uftonových očích se mihla účast. „A její společnice. Nějaká slečna Griceová.“ Natáhl se za Matthiase a otevřel dveře knihovny.

Matthias při pohledu na místnost ozářenou ohněm z krbu ztuhl. Knihovna byla jeho svatyní, jeho doupětem, jeho útočištěm. Bez jeho svolení tam nikdo neměl co dělat.

Mnozí považovali jeho knihovnu za podivnou a deprimující, protože byla vyzdobená zamarskými artefakty a laděná v exotických barvách. Jiní ji naopak považovali za fascinující, ačkoli přiznávali, že se v ní cítí nesví. Matthias však o mínění návštěvníků nedbal. Knihovnu si zařídil tak, aby mu připomínala starověký Zamar.

Kdykoli sem vstoupil, ocitl se v jiném světě, kde ho obklopila dávno ztracená minulost a vytěsnila přítomnost i budoucnost. Tam, mezi přízraky starověkého lidu, mohl alespoň dočasně zapomenout na přízraky vlastní minulosti. Trávil v té místnosti hodiny a hodiny rozplétáním stop zanechaných těmi, kteří kdysi na starověkém Zamaru žili.

Matthias už před lety zjistil, že když se dostatečně soustředí na své úsilí pochopit pradávnou civilizaci, nebude muset brát zřetel na beznadějnou potřebu, která sálala hluboko pod ledem v jeho nitru.

Tahle místnost byla dokonalou replikou jeho nejskvělejšího objevu, velké knihovny, kterou našel v labyrintu pod rozvalinami ztraceného města.

Ze stropu visely bohaté, třásněmi opatřené draperie v barvě zlata a zamarské zeleně, na podlaze ležel koberec stejných odstínů. Ze stěn vystupovaly umně řezané pozlacené sloupky a navozovaly dojem antického sloupohradí.

Skříně na knihy přetékaly svazky všech tvarů a velikostí. Jejich stránky plnily řecké, latinské a další, daleko nesrozumitelnější texty. Na několika policích ležely hliněné tabulky s nápisy a svitky z materiálu, který se podobal papyru, byl však mnohem trvanlivější. Matthias si tabulky a svitky přivezl z tajné knihovny a pečoval o ně, jako by byly z kvalitního zlata a drahokamů nevýslovné ceny. Jejich skutečná hodnota byla v jeho očích ostatně daleko vyšší než hodnota trpytivých pokladů, po jakých pásl Rutledge.

Na stěnách mezi sloupky byly namalované rozvaliny Zamaru, v protilehlých rozích stály kamenné sochy Zamarise a Anizamary. Nábytek zdobily ornamenty s delfíny a mušlemi, které v zamarském umění převažovaly.

Matthias pomalu vstoupil do knihovny, kde hořel v krbu oheň.

Na delfínové pohovce před krbem seděly upjatě dvě ženy, jedna mladá a jedna středního věku. Zjevně jim v tom prostředí nebylo dobře, protože se k sobě ustrašeně tiskly.

Obě na sobě měly zaprášené cestovní šaty. Působily vyčerpaným a stísněným dojmem. Když Matthias vstoupil, obě sebou trhly, jako by čekání na něj ještě prohloubilo jejich nervozitu. Mladší žena obrátila k Matthiasovi obličej plný úzkosti.

Zjistil, že se dívá do stříbřitě šedých očí, zrcadlového odrazu svých vlastních. Kdyby nevypadala tak zoufale, byla by docela hezká, pomyslel si bez zájmu. Klasický nos a elegantní brada naznačovaly, že za vyděšeným výrazem se skrývá hrdost a rozhodnost. Vlasy měla trochu světlejší než on, tmavohnědé, které zřejmě zdědila po matce. Byla ohebná jako proutek a velmi půvabná. Překvapilo ho však, že má na sobě dost obnošené a ošumělé šaty.

Tak tohle je Patricia, nevlastní sestra, s níž se nikdy nesetkal, s níž se nikdy setkat nechtěl. Tohle je otcův další potomek, milovaná dcera, která nepřišla na svět nechtěná, kterou zbožňovali, hýčkali a chránili; dítě, jehož matka nemusela svého svůdce ke sňatku přinutit.

Tohle je dcera ženy, která si počínala mnohem obezřetněji než moje matka, pomyslel si Matthias. Dcera příkladné a vzorné ženy.

Zůstal stát uprostřed místnosti. „Dobrý večer. Já jsem Colchester. Je už trochu pozdě. Smím se zeptat, co vás sem přivádí?“ Mluvil velmi vyrovnaně. Byl to jeho starý trik, který si osvojil ve dvaceti a z nějž se za ta léta stal zvyk. Účinně tak zakrýval city, pochybnosti i naděje. Nic nežádal a nic nesliboval.

Patricii jeho ledové přivítání zaskočilo. Zděšeně na něj vytřeštila oči a zdálo se, že se každou chvíli rozpláče.

Starší žena s trpkostí v očích a rezignací vepsanou do obličeje se napřímila a dost odhodlaně na něj pohlédla.

„Já jsem slečna Griceová, mylorde,“ oznámila. „Doprovodila jsem vaši sestru do Londýna. Slíbila mi, že mi uhradíte výdaje a plat za mé služby.“

„Vážně?“ Matthias přistoupil ke stolku s brandy, vytáhl zátku z křišťálové karafy a pomalu si nalil slušnou dávku. „A proč vám nezaplatí sama? Můj advokát tvrdí, že podle otcovy poslední vůle je o ni velmi dobře postaráno.“

„Nemohu jí zaplatit, protože nemám peníze,“ vybuchla Patricia. „Strýc mi mou čtvrtletní apanáž pokaždé zabaví a utratí ji za psy,

koně a hazardní hry. Musela jsem zastavit náhrdelník po matce, abych měla na jízdenku do Londýna.“

Matthias se zarazil se sklenkou na půl cesty k ústům. „Váš strýc?“ Vybavilo se mu jméno, které slyšel od advokáta. Příbuzný její matky. „To je ten Poole?“

„Ano. Má na starosti moje dědictví a okrádá mě o něj. Loni mě sem rodiče vzali na mou první sezonu. Maminka říkala, že letos pojedu zase, ale strýc mi nechce dát peníze. Myslím, že nechce, abych se vdala a unikla z jeho domácnosti. Dokud budu bydlet u něj, bude mít kontrolu nad mými penězi. Od smrti rodičů jsem v Devonu jako v pasti.“

„V pasti? To je snad trochu přehnané,“ namítl Matthias.

„Je to pravda.“ Patricia vytáhla z kabelky kapesník a začala do něj vzlykat. „Když se proti takovému zacházení ohradím, strýc se jen směje. Tvrdí, že si ty peníze zaslouží, protože byl jako jediný ochoten poskytnout mi po smrti rodičů domov. Připomíná mi, že se mnou nechcete mít nic společného, mylord. Vím, že je to pravda, ale přesto se musím spolehnout na váš soucit.“

Při pohledu na její slzy se Matthiasovi vybavily temné vzpomínky. Nesnášel ženský pláč. Pokaždé mu připomněl matčiny periodické výbuchy zoufalství, kdy nevěděl, jak by ji utěšil. A také bezmocný vztek, který se ho pokaždé zmocnil, když se otec sebral, odešel a nechal ho, aby si s tím poradil, jak umí.

„Nařídím svému právníkovi, aby to prověřil.“ Matthias se napil brandy a čekal, až se mu v těle rozlije její teplo. „Něco se určitě dá vymyslet.“

„Nebude to nic platné, mylord. Snažně vás prosím, neposílejte mě zpátky ke strýci.“ Patricia sepjala ruce v klíně. „Nevíte, jaké to tam je. Já se tam vrátit *nemůžu*. Bojím se, mylord.“

„Čeho, proboha?“ Matthias přimhouřil oči, protože ho napadla nepříjemná myšlenka. „Strýce?“

Patricia rychle zavrtěla hlavou. „Ne, mylord. Ten mě většinou ignoruje. Zajímá ho jenom moje dědictví. Ale před dvěma měsíci přijel domů bratranec Nevil, protože ho vyhodili z Oxfordu.“ Sklopila oči na křečovitě sepjaté ruce. „Nahání mi strach, mylord. Pořád na mě civí.“

Matthias se zamračil. „Že na vás civí? O čem to, ksakru, mluvíte?“

Slečna Griceová si odkašlala a upřela na něj ocelový pohled. „Troufám si tvrdit, mylord, že byste to mohl zkusit uhodnout. Jste

přece světažnalý muž. Jen to uvažte. Do domu se nastěhuje mladík s výrazně nechvalnou pověstí. Mladá dáma, která tam žije, se necítí dostatečně chráněná před jeho nadbíháním, o které nestojí. Jistě nemusím zacházet do podrobností. Sama jsem v mládí podobnou situaci zažila. Je to velice nepříjemné.“

„Aha.“ Matthias se opřel paží o římsu z černého mramoru a pokusil se srovnat si myšlenky. „Musíte přece mít ještě jiné příbuzné, Patricie, ne? Co někdo jiný z matčiny strany?“

„Nikdo jiný se mě neujme, pane.“

Matthias zabubnoval prsty o chladný mramor. „Něco se určitě dá zařídit.“ Pohlédl na slečnu Griceovou, jako by hledal pomoc.

„Lady Patricia mi sdělila, že jste její bratr, mylordé,“ prohlásila slečna Griceová, jako by tím bylo řečeno vše. „Takže jí bezpochyby budete chtít opatřit slušný domov.“ Pochybovačně se kolem sebe rozhlédla.

Matthias jí četl myšlenky, jako by je vyslovila nahlas.

Slečna Griceová nevěřila, že tahle domácnost může být slušným domovem.

Patricia jako by tu fantastickou místnost nevnímala. Vzhlížela k Matthiasovi s nadějí, na jakou se zmohou jen mladí a naivní. „Prosím vás, mylordé. Vydávám se vám na milost a nemilost. Snažně vás prosím, nevyhánějte mě na ulici. Tatínek říkal, že se o mne postaráte, kdyby to bylo nutné. Prý jste mu to slíbil.“

„U všech všudy,“ ulevil si Matthias.

„Přišel za váma nějaký pán, slečno Waterstoneová.“

Imogen rychle vzhlédla od *Zamarských rozhledů*, které právě četla. Paní Vineová, hospodyně a domácí v jedné osobě, stála ve dveřích salonu. To bude určitě Vanneck. Klepy o pečeti už se mu donesly, přesně jak předpokládala. Ale teď, když nadešla kýžená chvíle, dostala strach. Najednou zatoužila, aby tady s ní byl Matthias.

Nesmysl, pokárala se však vzápětí. Je to její plán. Ona je velitelkou a nese odpovědnost za to, aby jaksepatří fungoval. Matthias ji přece upozornil, že není muž činu.

Pomalou odložila *Rozhledy*. „Pošlete ho dál, paní Vineová. A potom, prosím vás, vyříd'te tetičce, že máme návštěvu.“

„Ano, madam.“ Paní Vineová byla vysoká zarputilá žena neurčitého věku. Ztrápeně přikývla, jako by ji povinnost uvést hosta do salonu nesmírně namáhala.

Imogen soudila, že paní Vineová měla kvůli té dvojí roli, kterou na sebe vzala, velmi pokřivený názor na správný vztah vůči nájemníkům.

V chodbě zaduněly kroky. Imogen si dodala odvahy. První setkání s Vanneckem bude mít pro úspěch jejího plánu prvořadý význam. Musí vzít rozum do hrsti. Znovu zatoužila po Matthiasovi. Možná že si na dobrodružství zrovna nepotrpí, ale je náramně chytrý a byl by velmi užitečným spojencem.

Ve dveřích opět stanula paní Vineová a tvářila se ještě dohrátěji než jindy. „Pan Alastair Drake, madam.“

„Alastaire.“ Imogen vyskočila tak zprudka, až shodila šálek. Naštěstí byl prázdný a neškodně se skutálel na koberec. „Nečekala jsem vás,“ vyhrkla a shýbla se pro šálek. „Prosím, posaďte se.“ Napřímila se, postavila šálek na talířek a mile se na hezkého muže, který stál ve dveřích, usmála. V hlavě se jí vyrojily dávne nostalgické vzpomínky.

„Dobrý den, Imogen.“ Alastairovy smyslné rty zvlnil pomalý úsměv. „Dlouho jsme se neviděli, vidíte?“

„Ano, dlouho.“ Dívala se na něj a snažila se zjistit, co se na něm za poslední tři roky změnilo.

Jedině snad to, že byl ještě přitažlivější než tenkrát. Uvědomila si, že už mu bude skoro třicet. Zkušenost dodala jeho obličejí na zajímavosti. Světlehnědé vlasy měl ostříhané nakrátko a nakadešené podle poslední módy. V modrých očích měl pořád ten okouzlující výraz, chvíli připomínající ztracené dítěte a hned zas světaznalého muže. Lucy tvrdila, že ten je na něm nejpritažlivější.

Alastair pokročil do místnosti. „Omlouvám se za to překvapení. Čekala jste snad někoho jiného? Například Colchestera? Prý se na vás včera na plesu u Bluntových přilepil?“

„Nebud'te směšný.“ Imogen se na něj zářivě a – jak doufala – přesvědčivě usmála. „Překvapil jste mě, protože mi hospodyně neřekla jméno návštěvníka. Dal byste si čaj?“

„Děkuji.“ Alastair ji upřeně pozoroval zpod přivřených řas. „Docela dobře chápu, že po tom, jak jsme se před třemi roky nešťastně rozešli, nemáte chuť vítat mě dnes buhvíjak vřele.“

„Nesmysl, pane. Jsem moc ráda, že vás zase vidím.“ Když se vzpamatovala z počátečního otřesu, s úlevou konstatovala, že se jí tep vrací do normálnějšího tempa.

Lucy jednou prohodila, že Alastair je dobromyslný starší bratr, jakého by chtěla každá žena mít. Jenže Imogen v něm bratra neviděla. Zatoulal se do Lucyiny společenské sféry před třemi lety, po setkání na schůzi Zamarské společnosti. Když Imogen přijela do Londýna na návštěvu, Lucy ji s Alastairem seznámila a od té chvíle se z nich stala nerozlučná trojice.

Alastair byl zpočátku tak vítaný především proto, že mohl posloužit jako doprovod. Vanneck, který většinou trávil večery v klubu nebo se svou milenkou, se jen zřídkakdy namáhal vyvést Lucy a Imogen večer ven. Lucy se Imogen svěřila, že je ráda, že její manžel má jinou ženu. Děsila se noci, kdy přišel do její ložnice.

Imogen se vybavily další vzpomínky. Jednu dobu se domnívala, že se do ní Alastair zamiloval. Líbal ji totiž s nábožnou úctou jako něco velmi křehkého.

Těch objetí bylo jen pár, většinou v setmělé zahradě nebo v šeru na terase na večírku nebo plese. Imogen se moc líbila. Alastair sice nebyl tak skvělý jako Philippe d', k čertu, Artois, její učitel tance, ale to nebyl žádný div, protože Philippe byl přece Francouz. Ne že by na tom dnes sešlo, pomyslela si. Vybledlé přízraky polibků od obou mužů spolehlivě lehly popelem před několika dny v žáru Matthiasova vášnivého objetí.

Nedokázala si sice vybavit víc než pár útržků vřelých citů, které kdysi k Alastairovi chovala, musela však uznat, že dnes vypadá báječně. Měl na sobě kabát a kalhoty dokonalého střihu a kravatu uvázanou v módním stylu zvaném Vodopád. Modrá vesta mu šla k očím. Alastair byl odjakživa velký elegán.

„Stěží jsem uvěřil svým uším, když jsem se dověděl, že jste v Londýně, Imogen.“ Alastair si od ní vzal šálek s čajem. Oči měl výmluvné. „Tak rád vás zase vidím, má drahá. Bože, jak se mi po vás stýskalo.“

„To jistě.“ Imogen se náhle velmi živě vybavily šok a rozhořčení, které mu viděla v obličejí, když ji našel s Vanneckem. Alastair jí vůbec nedal možnost, aby mu to vysvětlila. „Mně se stále stýská po Lucy.“

„Ach ano. Ubohá Lucy.“ Alastair potřásl hlavou. „Taková smutná věc. Často vzpomínám na ty nádherné časy, které jsme my tři trávili společně.“ Významně se odmlčel. „Ale musím se přiznat, Imogen, že ty nejvroucnější vzpomínky mám na vás.“

„Vážně?“ Nadechla se. „A proč jste mi tedy nenapsal, pane? Tak trochu jsem doufala, že se mi po Lucyině pohřbu ozvete. Domnívala jsem se, že jsme přinejmenším přátelé.“

„Přátelé?“ Hlas mu zničehonic ztvrdl. „Byli jsme víc než přátelé. Budu k vám naprosto upřímný, Imogen. Po tom incidentu jsem se neodhodlal otevřít znovu ty rány.“

„Rány? Jaké rány?“

„Byl jsem... raněný.“ Sevrhel ústa. „Otřesený, když chcete vědět pravdu. Moc dlouho mi trvalo, než jsem se dokázal přenést přes ten pohled, jak vás Vanneck drží v náručí.“

„V náručí mě nedržel,“ odsekla příkře. „Ale, co na tom. Dnes je to všechno minulost a bude nejlépe, když to minulostí také zůstane. Smím se zeptat, proč jste za mnou dnes přišel?“

„Cožpak to není jasné?“ Alastair postavil šálek a vstal. „Když jsem se dověděl, že jste v Londýně, pochopil jsem, že to, co jsem k vám kdysi cítil, stále ještě trvá.“ Vzal ji za ruku a postavil na nohy.

„Alastaire, prosím vás.“ Imogen jeho prohlášení tak otrásl, že nebyla s to vymyslet slušný způsob, jak si ruku vysvobodit.

„S něčím se vám musím svěřit. Mučilo mě to celé ty tři dlouhé roky. Chci, abyste věděla, že vám odpouštím všechno, co se té strašlivé noci stalo.“

„Vy mi odpouštíte?“ Probodla ho dopáleným pohledem. „Tak to je od vás moc laskavé, pane, ale ujišťuji vás, že o vaše odpuštění nestojím.“

„Nic mi nemusíte vysvětlovat, má drahá. Dnes už na tom nezáleží. Celý svět ví, co je Vanneck zač. Zneužil vaší nevinnosti a naivity. Já byl tenkrát také mnohem mladší a nechal jsem se ovlivnit názorem společnosti.“

„Kvůli tomu se netrapte.“ Imogen se vzepřela dlaněmi o jeho ramena. „Naprosto dokonale chápu, proč jste dospěl k názoru, že jsem Vanneckovou milenkou. Každý kavalír na vašem místě by uvěřil tomu nejhoršímu.“

„Byl jsem tak otřesený, že jsem nedokázal jasně uvažovat. A když jsem se vzpomatoval, bylo na všechno pozdě. Lucy byla mrtvá a vy jste byla pryč.“

„Ano, ano, já to chápu.“ Imogen se mu snažila vymanit.

„Dnes jsme oba starší a moudřejší, má drahá. Jsme oba zralí lidé a víme, jak to ve světě chodí.“ Sklonil hlavu k polibku.

Imogen uhnula a vši silou ho odstrčila. „Pusťte mne, pane, buďte tak laskav.“

„Přece jste nezapomněla, jaké to mezi námi bylo? Vzpomínáte na naše vřelá objetí? Na ty důvěrné hovory o ztraceném Zamaru? Měla jste v očích tolik vášně, když jste mluvila o Zamaru, má drahá.“

Světlý obdélník dveří vyplnil velký temný stín. „Neruším?“ otázal se Matthias hlasem, který by zmrazil i plameny druhého zamarského pekla.

„Co to, ksakru?“ Alastair pustil Imogen a chvatně ucouvl. „*Colchester*.“

Imogen se zprudka otočila, celá udýchaná a rozčilená z té drobné potyčky. „Pojďte přece dál, mylordě,“ zvolala hlasitě a pevně. „Pan Drake už je stejně na odchodu.“

6

„Co tady Drake dělal?“ zajímal se Matthias až příliš tiše a posadil se na židli, kterou Alastair před chvílí uvolnil.

„Je to můj starý známý.“ Imogen se nahnula pro konvici. Velice se jí ulevilo, když Alastair vyklidil pole, ale nebyla si jistá, že Matthias bude znamenat výrazné zlepšení. Nevypadal příliš naloženě. „Přítel z doby před třemi lety.“

„Blízký přítel?“ vyzvídal Matthias a pohled měl zastřený.

„Lucyin a můj,“ odvětila důrazně.

„Mám dojem, že se o něm vaše teta zmínila.“

„Vanneck se zásadně neobtěžoval doprovázet manželku do divadla nebo na večírky a Lucy společenské události nesmírně milovala.“

„Jakmile ji získal, přestal o ni dbát, je to tak?“

„Nic bych za to nedala, že by ji s klidem zamkl někam do skladiště ke své sbírce, kdyby to jen trochu šlo. Lucy vstoupila do Zamarské společnosti, aby se mu zavděčila, a on ji kvůli tomu zesměšňoval. Ale poznala tam Alastaira.“

„A seznámila s ním vás, jak mi sdělila paní Elibanková,“ zamumlal Matthias.

„Ano. Jak už jsem řekla, my tři jsme chodili všude společně. Alastair byl nesmírně galantní a moc ochotně nám dělal doprovod.“

„Aha.“ Matthias uchopil elegantníma rukama šálek a znovu se opřel. Natáhl před sebe nohy a zadíval se na Imogen neproniknutelným pohledem. „Pokračujte, buďte tak laskavá.“

Nechápavě na něj pohlédla. „O čem?“

„Povězte mi i zbytek.“

„Nic zajímavého na tom není, mylord. Alastair včera večer zjistil, že jsem v Londýně, a přišel mě navštívit, aby naši známost obnovil. To je všechno.“

„Víte, Imogen, je pravda, že jsem minulých pět let prožil většinou na Zamaru, a pokud jsem zavítal do Londýna, vyhýbal jsem se takzvané lepší společnosti jako čert kříži.“ Matthias se pousmál. „Ale nejsem úplný idiot. Když jsem vstoupil, Drake vás objímal. Z čehož velice inteligentně dedukuji, že ta vaše historka není úplná.“

„Co na tom? Řekla jsem vám, že jsme staří známí.“

„Na základě toho, co vím od vaší tety, sice soudím, že máte nadmíru liberální názory na vztahy mezi pohlavími, ale tak vášnivě přivítání je podle mého soudu i mezi starými přáteli trochu přehnané. Jelikož jsem toho byl očitým svědkem, domnívám se, že mám nárok na vysvětlení.“

Imogen se naježila. „Do mého přátelství s Alastairem vám nic není, mylorde. Nemá co dělat s mým plánem.“

„S tím nesouhlasím. Jestli vám mám pomáhat, musím být plně informován.“

„Uklidněte se, mylorde. Sdělím vám všechno, co budete potřebovat vědět.“

„Nemáte zjevně ani tušení, jak složité to může být,“ odporoval Matthias. „Co když se Drake do té věci zaplete?“

Užasle na něj vykulila oči. „Proč by to, propána, dělal?“

„Třeba si vezme do hlavy, že Královninu pečeť získá pro sebe.“

Imogen si delikátně odfrkla. „To je vysoce nepravděpodobné. Ujišťuji vás, že Alastairův zájem o zamarské starožitnosti je v lepším případě povrchní. Jde mu jen o to, že je to zrovna v módě. Dokonce ani nesbírá artefakty. Alastair v tomhle ohledu nepředstavuje žádný problém.“

Matthias přimhouřil oči. „A co když usoudil, že by nebylo marné v tom důvěrném vztahu navázat, kde jste před třemi roky přestali.“

„To nehodlám připustit,“ prohlásila Imogen zachmuřeně.

„Vskutku?“

„Co se tím snažíte naznačit, Colchestere?“

„Že byste to v tom případě měla dávat najevo zřetelněji než před chvílí.“

„Proč vám na tom tolik záleží?“ osopila se Imogen. „Nic vám do toho není, ujišťuji vás. S Alastairem si to vyřídím sama.“

Matthias zabubnoval prsty o opěradlo židle. Budilo to dojem, že přemýšlí, jak o tom znovu začít. „Imogen, musím trvat na tom, aby mezi námi vládla naprostá upřímnost ve všem, co sebetméně souvisí s tím vaším nemožným plánem.“

„Není nemožný. Je náhodou velice chytrý.“

„Je to potřestěný nápad, a pokud s ním mám mít něco společného, budu od vás požadovat upřímnost. Za mou pomoc mi to dlužíte. Je v tom spousta rizika. Značného rizika.“

Konečně se jí rozbřeslo. Imogen si truchlivě vzdychla a zabořila se do kouta pohovky. „Takže jsme se dobrali jádra věci. Vás už zase souží ta nadměrná úzkost.“

„Taky by se to tak dalo říci.“

„Bez urážky, mylord, ale neškodilo by, kdybyste byl trochu kurážnější.“

„Utěšuji se vědomím, že každý z nás má nějakou slabost. Třeba vám budu nakonec přece jen užitečný.“

„Hmmm.“ Pozorovala ho zpod sklopených víček. Chvilími se nemohla ubránit nepříjemnému pomyšlení, že si z ní Matthias dělá blázný. „Tak dobře, jestli vás to trochu uklidní, povím vám, jak je to se mnou a Alastairem Drakem.“

„Pochybují sice, že vaše vysvětlení bude mít konejšivý účinek na moje nervy, ale myslím, že si to raději poslechnu.“

„Jde zkrátka o to, že Alastair byl ten pán, který mě před třemi lety přistihl v ložnici s Vanneckem.“

„To už mi sdělila vaše teta.“

„Tak proč mi, ksakru, kladete všechny ty stupidní otázky?“ vybuchla Imogen. „Chci slyšet vaši verzi.“

Imogen se zaškaredila. „Alastair mě uviděl v kompromitující situaci a domyslel si to nejhorší. To je všechno.“

Matthias si zaujatě prohlížel svůj šálek. „Těžko můžete mít někomu za zlé, že předpokládá to nejhorší, když najde dva lidi spolu v posteli.“

„Já jsem s Vanneckem nebyla v posteli, u sta hromů,“ vyjela na něj Imogen. „Byla jsem s ním v ložnici. To je rozdíl, pane.“

Matthias vzhlédl. „Opravdu?“

„Ovšemže ano. Bylo to strašlivé nedorozumění. Aspoň jsem si to tenkrát myslela.“ Imogen se kousala do spodního rtu a pomalu se rozpomínala. „Pak umřela Lucy. Povídalo se, že zanechala dopis. Prý si vzala život, protože ji manžel zradil s její nejlepší přítelkyní. Někou dobu bylo všechno tak zmatené.“

„Žádný div.“

Imogen vyskočila na nohy a s rukama za zády začala rázovat po pokoji. „Když jsem pak byla zase schopná jasně uvažovat, napadlo mě, že mě Vanneck schválně tenkrát v noci do té ložnice přilákal, protože věděl, že nás tam najdou.“

„A protože doufal, že po Lucyině smrti zakryjí pravdu klepy o zradě a sebevraždě? To je trochu přitažené za vlasy, Imogen.“

„Musíte uznat, že určitá logika v tom je. Vanneck je náramně mazaný člověk. Nestál by o to, aby se začalo mluvit o vraždě. Chtěl, aby Lucyina smrt vypadala jako sebevražda, a proto musel dodat věrohodný motiv.“

„Proč jste za ním do té ložnice šla?“ vyzvídal Matthias.

„Nešla jsem tam za ním. Šla jsem tam, protože jsem dostala naléhavý vzkaz se žádostí, abych tam přišla.“

„Od koho?“

„Od Lucy. Aspoň jsem si to tenkrát myslela. Teď si myslím, že vzkaz napsal Vanneck a podepsal se jejím jménem. Když jsem do té ložnice vešla, našla jsem ho tam. Byl...“ Imogen se zarazila a zrudla až ke kořínkům vlasů.

„Byl co?“

Odkašlala si. „Byl částečně svlečený, když to musíte vědět. Když jsem vešla, byl už bez košile a bez bot a zrovna si svlékal kalhoty.“

Matthias pomalu a s velkou pozorností postavil šálek na stůl. „Aha.“

„Tvářil se, že je zrovna tak udivený, že mě tam vidí, jako jsem byla já. Okamžitě jsem se obrátila k odchodu, pochopitelně. Jenže právě v té chvíli prošli kolem otevřených dveří Alastair a ten jeho přítel a uviděli nás tam spolu.“

„A mohli se přerazit, aby jako první rozhlásili, že vás Vanneck svedl, co?“ prohodil Matthias suše.

„Alastair nic takového neudělal.“ Imogen na něj vrhla rozhořčený pohled. „On je kavalír. Ale ten jeho přítel moc diskrétní nebyl. Alastair se snažil ochránit mou pověst ze všech sil.“

„To jistě.“

Imogen po něm šlehla pátravým pohledem, protože si nebyla jistá, jak to myslel. Snad se jí zase neposmívá? Rozhodla se, že si toho nebude všimnat. „Jenže nebylo možné zarazit klepy, zvláště když pak Lucy umřela.“

„Povězte mi, Imogen, vysvětlila jste to Drakeovi?“

Imogen přistoupila k oknu a zahleděla se ven na ulici. „Alastair byl tenkrát hrozně rozrušený. Byl celý pryč z toho, co si myslel, že viděl. Utekl, než jsem mu stačila povědět pravdu. A později už se nenaskytla příležitost.“

„Aha. Takže Vannecka nevyzval k souboji?“ Imogen zrudla. „Ovšemže ne. Souboj by nepřípadal v úvahu. Nikdy bych nic takového nepřipustila.“ Matthias mlčel.

„Stejně by to k ničemu nebylo,“ pokračovala Imogen klidně. „Je to tak, jak to vždycky říkali rodiče. Smetánce záleží jen na vnějším zdání, ne na pravdě. Právě proto mohl Vanneck tak snadno společnost ošálit, když zavraždil Lucy. Podstrčil jim zdání sebevraždy a oni mu to uvěřili.“

Matthias zaváhal. „Asi bychom se měli obrátit k užitečnějším tématům.“

„To rozhodně.“ Imogen, které spadl kámen ze srdce, se otočila od okna a rázným krokem přešla k pohovce.

Ve dveřích se objevila Horatia a užasle pohlédla na Matthiase. „Co to má znamenat? Netušila jsem, že máme návštěvu. Opravdu si musím s tou hospodyní od plíc promluvit. Vůbec mi neoznámila, že někdo přišel.“

„Probírali jsme s Imogen její plány.“ Matthias vstal, aby Horatii pozdravil.

„Ach tak.“ Horatia vešla dovnitř a podala Matthiasovi ruku. „Ten Imogenin plán ve mně probouzí velikou úzkost.“

„Rád slyším, že nejsem se svými obavami sám.“ Matthias pohlédl úkosem na Imogen. „My, kteří se nehonosíme ocelovými nervy, musíme držet spolu.“

Imogen se na oba káravě podívala. „Všechno dobře dopadne. Mám to pod kontrolou.“

„Nezbývá nám než doufat.“ Matthias se posadil. „Jenže já mám ještě jeden problém.“

Imogen se zachmuřila. „Co se stalo?“

„Včera večer ke mně přijela moje nevlastní sestra. Prohlásila, že nemá kam jít a že musí zůstat u mne.“

Imogen zamžikala. „Nevěděla jsem, že máte sestru.“

Matthiasovy oči byly zcela bezvýrazné. „Otec se po matčině smrti znovu oženil. Patricia je jeho dcera z druhého manželství. Upřímně řečeno, nevím, co s ní. Přijela se společnicí, ale ta s ní nemohla zůstat.“

„Kolik je Patricii let?“ zeptala se Imogen. „Devatenáct.“

„Přesně ten správný věk na sezonu,“ poznamenala Horatia.

„A jak to mám, prosím vás, zařídit?“ reptal Matthias. „Taková věc vyžaduje šaty, správná pozvání, gardedámu a co já vím co ještě.“

„Uklidněte se, Colchestere,“ prohodila Imogen. „Tetička Horatia je přes společenské záležitosti expert. Hodíme Patricii na krk jí.“

Horatia maličko vykulila oči za čóčkami brýlí.

Matthias sklouzl pohledem z Imogen na Horatii a zase zpět. Jeho úleva byla přímo viditelná. „To bych ale žádal příliš.“

„Nesmysl.“ Imogen se obrátila k Horatii. „Tak co, teti? Jsi ochotná provést tu mladou dámu sezonou?“

„Bude to skvělá zábava,“ odvětila Horatia vesele. „Nic mě tak netěší, jako když můžu objednávat spousty krásných šatů a účty posílat někomu jinému.“

Žena, která má sklon přebírat velení, si zaslouží jediné chválu, uvažoval Matthias, když tři dny nato mířil ke svému klubu. Imogen se bez váhání ujala naléhavého problému, který představovala Patricia. Při troše štěstí sestru provdá už letos a splní tak slib daný otci.

Odehrálo se to právě tady v klubu, vzpomínal, když podával klobouk a rukavice postaršímu vrátnému. Před dvěma lety ho Thomas vyhledal v jídelně. Možná měl nějakou předtuchu blížící se smrti, napadlo Matthiase.

„Rád bych s tebou mluvil,“ oznámil mu Thomas a posadil se naproti němu.

„Samosebou, pane.“ Matthias si vždycky dával záležet, aby s otcem mluvil chladně, ale zdvořile. „Stalo se něco?“

„Dělá mi starosti budoucnost.“

„To nám všem, nemyslíte? Přišel jsem na to, že nejlepší způsob je ignorovat ji.“

„To jsem si všiml. U všech rohatých, ta tvoje nezodpovědnost ti není vůbec ke cti. Od chvíle, kdy jsi skončil univerzitu, jdeš od skandálu ke skandálu.“ Thomas se opřel lokty o postranní opěradla, sepal ruce a s viditelným úsilím ovládl svůj hněv. „Ale o tom jsem s tebou mluvit nechtěl. Snažím se najít způsob, jak zajistit Patricii, kdyby se něco stalo se mnou a s mou ženou.“

„K tomu jsou snad advokáti, pokud je mi známo.“

„Finanční stránku věci jsem už zařídil. O Patricii bude podle mé poslední vůle dobře postaráno. Ale leží nám na srdci její štěstí.“

„Ach tak. Štěstí.“

Thomas se zachmuřil. „To se tak snadno zajistit nedá.“

„Toho jsem si všiml, pane.“

Thomas sevřel rty do tenké linky. „Kdyby se něco stalo Charlottě a mně, Patricia se odstěhuje k Charlottiným příbuzným.“

„Takže?“

Thomas mu pohlédl do očí. „Chci, abys mi dal čestné slovo, že se o Patricii postaráš, kdyby to z nějakého důvodu neklapalo.“

Matthias strnul. „Co to ode mne žádáte?“

„Jen to, co je tvá povinnost.“ Thomas vyčerpaně zavřel oči a pak je ostře upřel na Matthiase. „Bůh ví, že ses po celý svůj dospělý život vyhýbal povinnostem, které máš jako můj dědic. Ale před touhle povinností neutečeš. Patricia je tvoje sestra. Kdyby se mi něco přihodilo, postaráš se o ni, rozuměl jsi mi? Chci, abys mi to odpřisáhl.“

„Co vás vede k přesvědčení, že ten slib dodržím?“

„Otevřel sis to prokleté hráčské doupě a zneuctil jsi tak svou rodinu. Místo aby ses slušně oženil, dal mi dědice a zajistil titul, vypravil ses hledat Zamar. Vyrojily se dokonce řeči, že máš na svědomí Rutledgeovu smrt. Dokonce ses prý bil v souboji kvůli vdané ženě.“ Thomas zaťal ruce v pěst. „Ale říká se o tobě, že nikdy neporušíš slib, a já ho teď od tebe chci.“

Matthias se na něj chvíli mlčky díval. „Vím, jak to pro vás musí být těžké, pane. Jistě Patricii velmi milujete.“

„Ona a její matka jsou světlem mého života.“

„Kdežto při pohledu na mne vidíte temnotu, kterou vám do manželství přinesla moje matka,“ doplnil Matthias suše.

Thomas strnul. Pohled mu vylétl k Matthiasově černé kšticí, která se jako vejce vejci podobala té jeho. „Na mou čest, já při pohledu na tebe vidím svého syna a dědice.“

Matthias se nevesele usmál. „To pro vás musí být velmi nepříjemné, pane.“

„Neudělals nic, aby to příjemné bylo, ksakru.“ Hněv v Thomasových očích vybledl a nahradilo ho beznadějně vyčerpání. „Po všem, co se mezi námi odehrálo, tomu asi neuvěříš, ale je mi líto, že jsme spolu neprožili víc času, když jsi byl mladší. Mohl jsem ti vnuknout víc smyslu pro povinnost.“

Matthias neodpověděl.

Thomas se na něj naléhavě zadíval. „Tak dáš mi ten slib, že se postaráš o Patricii, kdyby se se mnou něco stalo?“

„Ano.“ Matthias zvedl noviny, které předtím četl. Thomas svažtil čelo. „A to je všechno, co mi k tomu řekneš?“

„Dal jsem vám ohledně Patricie své slovo,“ řekl Matthias a vzhlédl k němu. „Chtěl jste ode mne ještě něco, pane?“

„Ne.“ Thomas pomalu a ztěžka vstal. „Ne. Nic jiného jsem nechtěl.“ Zaváhal. „Není to pravda. Je tady ještě něco.“

„A co, pane?“

„Zamýšlíš se vůbec někdy oženit? Nebo se mi chceš pomstít tím, že necháš náš rod vymřít?“

„Proč bych měl usilovat o takovou pomstu, pane?“

„U sta hromů. Oba víme, že mi kladeš za vinu, že tvoje matka se mnou nebyla šťastná. Jsi už dost starý, abys pochopil, že každá mince má dvě strany. Až se jednou octneš v mé pozici, pochopíš, proč jsem tak jednal.“

„Tak to si budu muset dát pozor, aby se mi to nestalo,“ odtušil Matthias vlídně.

Thomas zaváhal, jako by chtěl ještě něco dodat, když však nedokázal najít slova, otočil se a odcházel.

Matthias se za ním díval. Polekalo ho, jak staře otec vypadá. Zničehonic se na povrch vynořila dlouho potlačovaná touha zavděčit se mu.

„Pane?“

Thomas se obrátil. „Co je?“

Matthias zaváhal. „Mám v úmyslu v dohledné době dostat své povinnosti vůči titulu. Pokud to bude v mých silách, postarám se, aby rod mnou nevymřel.“

Na Thomasově obličeji se objevila úleva, dokonce přímo vděčnost. „Děkuji ti. Je mi moc líto... Ale to nic. Už na tom nezáleží.“

„Čeho je vám líto, pane?“

„Že jsem ti nedal peníze na financování té expedice na Zamar.“ Thomas se odmlčel. „Vím, jak moc ti na ní záleželo.“

Matthias si uvědomoval, že toho dne se s otcem dostali vůbec nejbližší ke smíření. Zapudil staré vzpomínky a vstoupil do jídelny.

Kývl na pozdrav několika známým, vzal si *The Times* a uvelebil se v široké přečpané lenošce u krbu. Noviny měl jen jako kamufláž, protože je neměl v úmyslu číst. Chtěl přemýšlet a nebýt vyrušován. Jeho klidný a spořádaný život se v minulých dnech ocitl vzhůru nohama.

Upřel nevidoucí pohled na titulní stranu a zamyslel se nad Imogeniným líčením toho, jak došlo k jejímu zkompromitování. Pak si násilím vybavil ostrý a nepříjemný pocit, který se ho zmocnil při pohledu na Imogen v Drakeově náručí. Nebyla to, samozřejmě,

žárlivost, ujišťoval sám sebe, nýbrž pouhé podráždění. Za daných okolností na ně měl plné právo.

Imogen, Vanneck a Alastair Drake. Spojení těch tří Matthiasovi nedávalo pokoj a nebývale ho rozčilovalo. *K čertu*, napadlo ho, *co když mám vážně slabé nervy?*

S vynaložením značného úsilí si představil ten nepříjemný výjev, Imogen v ložnici s polosvlečeným Vanneckem a rozrušeným Drakem. Připomínal si, že Imogen je dcerou nekonvenčních rodičů. Sevřel v prstech okraj stránky a zmačkal ho.

„Colchestere. Zdálo se mi, že vás vidím vcházet.“

Matthias zvolna spustil noviny a pohlédl na zachmuřeného mladíka, který stál před ním. „My se známe?“

„Hugo Bagshaw.“ Mladíkovy oči vyzývavě zsršely. „Syn Arthura Bagshawa.“

„Ach tak. Vy, jak je vidět, mou totožnost znáte, takže bychom mohli náš hovor ukončit, protože bych ty noviny rád dočetl.“ Matthias se chystal zvednout *The Times*.

„Kdybych tušil, že jste členem tohoto klubu, pane, přihlásil bych se jinam.“

„Nenechte se ode mne zdržovat a s klidem své členství zrušte.“

„U všech rohatých, pane. Víte, kdo jsem?“

Matthias neochotně složil noviny a pohlédl do Hugovy hněvivě zardělé tváře. Bagshaw byl vážný mladý muž s drsnými rysy a hřmotnou atletickou postavou. Nakadeřené hnědé vlasy, extravagantně uvázaná kravata a přiléhavý kabát naznačovaly, že je to muž dbalý módy. Hněvivý výraz ve vážných hnědých očích však nebyl hraný jako afektované pohledy mladých šviháků. Byl zcela upřímný.

„Mám dojem, že jste říkal Hugo Bagshaw,“ zamumlal Matthias.

„Syn Arthura Bagshawa.“

„O tom jste se už také zmínil.“

„Vy jste mého otce zabil, Colchestere. Bylo to stejné, jako kdybyste mu sám prostřelil hlavu.“ Na jídelnu padlo hrobové ticho.

„Měl jsem dojem, že odpovědnost za svou smrt měl váš otec.“

„Jak se opovažujete, pane?“ Hugo začal pěsti a zuřivě zkřivil obličej. „Zastřelil se, protože v tom vašem prokletém hráčském doupěti prohrál všechno.“

„Pamatuji si to trochu jinak.“

Hugo to ignoroval. „Bylo mi tenkrát teprve čtrnáct. Byl jsem příliš mladý, abych ho mohl pomstít. Ale dnes mi v tom nic nezabrání, Colchestere. Brzy zaplatíte za to, co jste mé rodině provedl.“

Otočil se na patě a rázoval ke dveřím. Nikdo z přítomných nezvedl oči od novin, Matthias však nepochyboval, že slyšeli všechno. Pomalu vydechl. A to si myslel, že tady bude mít klid na přemýšlení.

Zahleděl se do plamenů v krbu, odkud ho pozoroval přízrak Arthura Bagshawa.

„Mladý Bagshaw je v Londýně teprve krátce,“ ozval se za Matthiasem Vanneckův hlas. „Po smrti vzdáleného příbuzného přišel k troše peněz. Myslíte, že jsme byli zamlada také tak přecitlivělí, Colchestere? Nebo je to vliv těch nových básníků, že je ta mladá generace tak melodramatická?“

„Já osobně si skoro nevzpomínám na to, jaký jsem byl v jeho věku, a to málo, co mi utkvělo, není dvakrát povznášející.“

„Já vidím své mládí podobně.“ Vanneck ho obešel a postavil se k ohni. „Ale varuji vás, Colchestere. Bagshaw je na vás náramně rozezlený a mohl by být nebezpečný. Slyšel jsem, že bere lekce v boxu u Shrimptona a u Mantona se cvičí ve střelbě. Má prý docela slušnou mušku.“

„Tyhle Bagshawovy dovednosti mě nijak zvlášť nezajímají. Momentálně mám na starosti naléhavější věci.“

„Aha.“ Vanneck si okázale ohříval ruce nad ohněm. „A nemají ty věci náhodou spojitost se slečnou Waterstoneovou a jistým zamarským artefaktem?“

Matthias vrhl na Vannecka nechápavý pohled. „Jak jste na to přišel? Momentálně nemám na starožitnosti ani pomyšlení. Mám jiné plány. Bohužel si tuto sezonu musím najít manželku.“

„Je mi velice dobře známo, že jste přišel k titulu, pane. Máte povinnosti, kterým musíte dostát, zrovna jako já, aby to čert vzal.“

„Slyšel jsem, že se také poohlížíte po manželce.“

Vanneck si odfrkl. „Moje první žena se mi neobtěžovala dát dědice. Měla v hlavě jen večírky, bály a parádu. Mezi námi, v posteli byla studená jako ryba. Vzala si mě jen kvůli titulu a já hlupák si to nechal líbit.“

„Překvapujete mne, Vannecku. Nevypadáte jako člověk, který se dá okouzlit hezkou tváříčkou.“

„Vy jste Lucy nikdy neviděl.“ Vanneck se odmlčel. „Byla přímo nádherná. Jenže neměla ani penny. Vůbec nic jsem z toho manželství

nezískal. Udělala mi ze života peklo. Můžete mi věřit, že takovou chybu dvakrát neudělám.“

„To jistě.“

Vanneck na něj po očku pohlédl. „Ale mluvili jsme o vás, pane.“

„Vážně?“

„Nesnažte se mi namluvit, že vážně uvažujete o sňatku se slečnou Waterstoneovou.“

„Proč vám to připadá tak neuvěřitelné?“

„Ale no tak, pane, za koho mě máte?“ Vanneck se na něj významně podíval. „Slečně Waterstoneové je pětadvacet let. Dá se říci, že zůstala na ocet, co vy na to? Těžko si ji člověk představí jako zardívající se nevěstu.“

„Já osobně dávám přednost zralým ženám.“ Matthias obrátil list novin. „Zajímavěji se s nimi debatuje.“

Vanneck se zachmuřil. „I kdyby nebyl na překážku její věk, má ještě další vady. Říká se jí Necudná Imogen, jak asi víte.“

Matthias odložil noviny a pohlédl Vanneckovi zpřímá do očí. „Každý, kdo se o ní bude přede mnou vyjadřovat tímhle způsobem, by měl být připraven na to, že se ta debata ukončí pistolí.“

Vanneck sebou škubl. „Ale jděte, Colchestere. Nečekejte, že uvěřím, že se doopravdy chcete ucházet o Imogen Waterstoneovou. Máte pro své jednání bezpochyby úplně jiný důvod. A mě napadá jenom jeden.“

Matthias vstal. „Věřte si, čemu chcete, Vannečku.“ Pousmál se. „Ale radil bych vám, abyste si dával velký pozor na to, co říkáte.“

Patricia se nejistě rozhlédla po knihkupectví. „Opravdu si myslíte, že bratr nebude mít námitky, když si něco koupím?“

„Colchestera nechte mně,“ prohlásila Imogen pevně. „Zařídím to s ním, kdyby měl námitky, ale pochybuji o tom. Cena za jednu dvě knihy bude ve srovnání s účty za vaše šaty tak nicotná, že si jí bezpochyby vůbec nevšimne.“

Patricia zbledla. „Věděla jsem, že to vaše teta v módním salonu přehnala. Tolik šatů. A ty drahé látky. Colchester bude zuřit, až zjistí, kolik jsme utratily.“

„Nesmysl. Vysvětlím mu to, když to bude třeba.“ Imogen se na Patricii chlácholivě usmála. „Trochu se tady rozhlédněte. Já se zatím zeptám, jestli už mají tu Garrisonovu novou knížku o

starožitnostech. Teta Horatia se zatím domluví s paní Hortonovou a bude na nás čekat v kočáře.“

Patricia se tvářila pochybovačně, poslušně však přistoupila k regálu a začala si prohlížet vystavené knihy. Imogen popošla k pultu. Zatímco čekala, až knihkupec vyřídí předešlého zákazníka, lenivě si prohlížela svazky ležící na stolku. Když jí za zády zacinkal zvonek, bezděčně se ohlédla.

Když uviděla stát na prahu Vannecka, zamrazilo ji. Od plesu u lady Bluntové ho viděla poprvé.

Určitě sem zašel jenom náhodou, pomyslela si. Daleko pravděpodobnější však je, že se chytil na návnadu. *Nejvyšší čas*, dodala v duchu.

„Dobrý den, slečno Waterstoneová.“ Vanneck se na ni cestou k pultu úlisně usmál. „To je ale milé překvapení. Už to budou tři roky, vidíte?“

„Myslím, že ano.“

„Hledáte něco konkrétního?“ vyzvídal Vanneck přívětivě.

Imogen nasadila, jak doufala, zářivý úsměv. „Doufám, že najdu něco o zamarských starožitnostech.“

„Přirozeně. Vůbec mě nepřekvapuje, že jste si uchovala zájem o starověký Zamar. Pokud si vzpomínám, zajímala jste se o něj přímo vášnivě.“ Vanneck se ledabyly opřel o pult a měřil si ji s těžko skrývanou dychtivostí. „Povídá se, že jste nedávno zdělila něco tuze zajímavého.“

„Měla jsem velké štěstí. Strýček mi kromě nezanedbatelného příjmu odkázal celou svou sbírku starožitností, v níž je několik skvostných kousků.“

Vanneck se rychle rozhlédl kolem dokola a pak se k ní přisunul blíž. „Prý je mezi nimi jistá mapa, podle níž se dá najít nesmírně cenný zamarský artefakt.“

„Zprávy se v Londýně šíří neuvěřitelně rychle.“ Musela vynaložit značné úsilí, aby zůstala klidně stát a neucouvla před ním.

„Takže je to pravda?“ Vanneck jí pátravě pohlédl do obličeje a tvářil se dychtivě. „Opravdu se podle té mapy dá najít Královnina pečeť?“

Imogen zlehka pokrčila rameny. „Je to docela dobře možné, ačkoli mně to momentálně k ničemu není. Nemohu si dovolit financovat expedici, která by po pečeti pátrala. Ale doufám, že se moje finanční problémy brzy vyřeší.“

„To narážíte na Colchestera, vidíte?“

„Prokázal mi laskavost, že se o to začal sám zajímat.“

„U všech rohatých, tak jsem měl přece pravdu.“ Vanneck sevřel ruku položenou na pultě v pěst. „Já věděl, že kvůli tomu se na vás tak lepí. Mluví o tom celý Londýn, abyste věděla.“

Imogen na něj pohlédla spatra. „Opravdu, pane?“

„Myslí si, že se té mapy zmocní. Colchester by pro Královninu pečeť udělal cokoli.“

„To se přece všeobecně ví, že jeho lordstvo je velký sběratel zamarských starožitností,“ připustila Imogen.

Vanneck sklonil hlavu a ztišil hlas. „Vím, že mi máte stále za zlé ten nešťastný incident, k němuž došlo před třemi lety. Ale ujišťuji vás, že jsem byl obětí okolností stejně jako vy.“

„Jedna věc mi mockrát vrtala hlavou, pane. Co jste vlastně v té ložnici dělal?“

„Když už to musíte vědět, na někoho jsem čekal. Na jednu krásnou vdovu, jejíž jméno vám z pochopitelných důvodů neprozradím. Rozhodně jsem nečekal, že se tam objevíte vy. Bylo to strašlivé nedorozumění.“

„To nedorozumění stálo chudinku Lucy život.“

Vanneck se zatvářil zmateně. „Lucy?“

„Nevzpomínáte si na ni, mylordé? Byla to přece vaše žena.“

„Nebud'te směšná.“ Vanneck prstem uvolnil obrovskou kravatu. „Ovšemže se na ni pamatuji. Jenže je mrtvá už tři roky a člověk nemůže truchlit věčně.“

„To jistě ne.“ Imogen křečovitě sevřela knihu, kterou držela v ruce, a přinutila se ke klidu. Kdyby dala najevo vztek, který se jí zmocnil, ohrozila by svůj plán.

Vanneck se zakabonil. „Vy a Lucy jste byly přítelkyně, slečno Waterstoneová. Jistě neuniklo vaší pozornosti, jak náladová moje manželka byla. Stačilo málo, aby upadla do deprese. Nesmíte se obviňovat z její smrti.“

Imogen se prudce nadechla. *Obviňuji z ní tebe*, pomyslela si. *Ne sebe*. Ale je to pravda? napadlo ji najednou. Je možné, že její rozhodnutí ztrestat Vannecka pramení z jejího vlastního pocitu viny za to, co se tenkrát stalo? Otřásla se.

„Nemá smysl vracet se k minulosti,“ pokračoval Vanneck energicky. „Jelikož jsme se my dva kdysi znali, protože jste bývala

manželčinou přítelkyní, cítím vůči vám jistou odpovědnost a rád bych vám něco poradil.“

Imogen se zarazila. „Poradil?“

„Musím vás varovat, abyste se nedávala do spolku s Colchesterem.“

Tak on se vážně na tu vějičku chytil. Imogen se na něj zářivě usmála. „Ale já chci za každou cenu Královninu pečeť najít, pane. A Colchester mi pomůže financovat expedici.“

„Dát se do spolku s Colchesterem je stejné jako paktovat se s ďáblem.“

„To je nesmysl. Určitě přeháníte, pane.“

„Říkám vám pravdu,“ vyrazil ze sebe Vanneck. „Neříká se mu Chladnokrevný Colchester jen tak pro nic za nic. Chce tu expedici financovat jen proto, že se pečeti hodlá zmocnit sám.“

„Vím jistě, že se dokážeme dohodnout k obapolné spokojenosti.“

„Pche. To si chudák Rutledge nejspíš myslel taky. A všichni víme, jak to s ním dopadlo.“

„A jak?“

„Nikdy se ze Zamaru nevrátil,“ vyštěkl Vanneck. „Spousta lidí si myslí, že Colchester ví náramně přesně, jak zahynul.“

„Ani na chvíli těm směšným klepům nevěřím. Colchester je do morku kostí kavalír. Na Rutledgeově smrti nenese žádnou vinu.“

„Kavalír? Colchester?“ Vanneck vytřeštil oči a pak je v náhlém prozření přivřel. „Proboha. Snad jste si od něj nenechala namluvit, že jste v něm vzbudila něžný cit, slečno Waterstoneová? Přece nejste tak naivní. Zvlášť ve vašem věku.“

Nemusel by dávat najevo takovou nevíru v možnost, že se do mě Matthias zamiloval, pomyslela si Imogen a nahlas ho odbyla: „Můj vztah s Colchesterem je moje soukromá záležitost.“

„Odpusťte mi to, ale zpronevěřil bych se povinnosti starého přítele, kdybych vás nevaroval, že se vás Colchester pokusí svést, aby se té mapy zmocnil.“

„Hloupost. Vaše řeči se mi ani trochu nelíbí, pane.“

Užasle se na ni podíval. „Snad doopravdy nevěříte, že muž v Colchesterově postavení by uvažoval o sňatku se ženou vašeho věku a, ech, neblahé pověsti.“

Imogen si dala ruce v bok a začala podupávat špičkou nohy. „Abych byla úplně upřímná, pane, nejde mi ani tak o sňatek jako o to, abych našla někoho, kdo mi pomůže financovat expedici. V téhle

chvíli nevidím nikoho kromě lorda Colchestera, kdo by v tom mohl pomoci. Nikoho jiného neznám, kdo si tak velký výdaj může dovolit a je navíc ochoten to udělat.“

„Jsou ještě jiné způsoby, jak expedici financovat,“ vyhrkl Vanneck. „Daleko méně nebezpečné než jednat s Chladnokrevným Colchesterem.“

Imogen sešpulila rty. „Myslíte? Už dřív mě napadlo, že by se dalo založit konsorcium, ale nemám potřebné znalosti ani styky, abych zvládla tak složitá obchodní jednání.“

Vanneck zamžikal a v očích mu vzrušeně zasvítilo. „Založit konsorcium bude pro mě hračka, slečno Waterstoneová. Mám rozsáhlé zkušenosti v obchodních věcech.“

„Opravdu? To je ale zajímavé.“ Dobrý bože, budu ho muset provést tím ošemetným valčíkem krok za krokem? děsila se Imogen. Tvářila se, že ustaraně mžourá na hodinky připevněné k pláštěnce. „Už je dost pozdě. Musíte mne omluvit, pane, mám naspěch. Čeká na mne tetička.“

Vanneck sraštil čelo. „Doufám, že vás dnes večer uvidím.“

„Snad ano. Dostaly jsme spoustu pozvání, ale zatím nevím, která přijmeme.“ Imogen se matně usmála a odvrátila se od pultu. „Hezký den, pane.“

„Na shledanou večer.“ Vanneck se zprudka uklonil. Pak se otočil a s odhodlaným výrazem v obličeji zamířil ke dveřím.

„Slečno Waterstoneová?“ Patricia k ní přistoupila s knížkou v ruce. „Už jsem si vybrala.“

„Výborně.“ Imogen se dívala, jak se za Vanneckem zavírají dveře. Pak vyhlédla výkladem ven. „Mám dojem, že teta právě nastupuje do kočáru. Jdeme. Musíme vás odvézt domů, abyste si stihla vybalit nákupy. Šaty na dnešní večer vám donesou v pět hodin. Do té doby se toho musí ještě hodně udělat.“

„Vážně myslíte, že ty šaty budou hotové včas?“ starala se Patricia. „Je to moc narychlo.“

Imogen se zazubila. „Teta Horatia slíbila Madame Maud královskou odměnu. Můžete vzít jed na to, že budou hotové včas.“

Patricii to zjevně nepřesvědčilo. Naopak, zatvářila se ještě ustaraněji než předtím. „Víte úplně jistě, že bratr nebude zuřit, až zjistí, kolik jsme dnes utratily?“

„Tak mám dojem, že si děláte nepřiměřené starosti kvůli tomu, co Colchester řekne na vaše vydání. Proč si myslíte, že bude zuřit?“

„Protože mě nenávidí,“ zašeptala Patricia.

Imogen na ni vyřeštila oči. „To není možné.“

„Je to pravda, slečno Waterstoneová. Chová vůči mně opovržení, protože jsem dcera druhé manželky jeho otce.“

„To jistě ne.“

„Maminka mi všechno vysvětlila. Když mi oznámila, že mám staršího bratra, upozornila mě, že od Colchestera nesmím nikdy nic chtít. Je prý velmi nebezpečný a nemá v sobě ani kouska citu.“

„Hloupost. Proboha, Patricie, to je přece směšné.“

„Povídala, že mu ještě nebylo ani čtyřiaadvacet, když se mu začalo říkat Chladnokrevný Colchester.“

„Ujišťuji vás, že se Colchester stal obětí zlomyslných pomluv.“

Patricia zápasila s kapesníkem. „Před dvěma lety mi tatínek řekl, že kdyby se s ním a s maminkou něco stalo a já nebyla ve strýcově domě šťastná, musím se obrátit na Colchestera. Slíbil mu prý, že se o mne postará.“

„A to taky udělá.“

„Tatínek říkal, že jediná dobrá Matthiasova vlastnost je, že vždycky dodrží slovo.“

„Svatá pravda.“

„Jenže já vím, že mě u sebe v domě nechce. Bude hledat záminky, aby se mě mohl zbavit. Až dostane ty účty, dojde určitě k závěru, že ho stojím moc peněz. A kam se potom poděju? Neodvážím se vrátit ke strýci. Určitě skončím v chudobinci. Nakonec snad budu muset prodávat sama sebe.“

„Nechce se mi věřit, že by to došlo tak daleko,“ odporovala jí Imogen.

„Ach, slečno Waterstoneová, tolik se mi stýská po rodičích.“

Imogen zalila vlna soucitu. Bylo jí tolik jako Patricii, když ztratila své drazé milované rodiče. Až příliš dobře si vybavovala tehdejší pocit ztráty a osamělosti. Kromě Lucy ji neměl kdo utěšit. Horatia za ní z Yorkshiru jezdit nemohla, protože ošetřovala nemocného manžela, strýček Selwyn byl příliš pohroužen do svých zájmů. Ano, pomyslela si Imogen, vím přesně, jak Patricii je.

Bez ohledu na nesouhlasné pohledy stálých zákazníků Patricii vře objala. „Teď bude všechno jiné, Patricie. Už nejste sama.“

Rozruch v hale přilákal Matthiase ke dveřím knihovny. Zůstal tam stát a zmámeně přihlížel návratu neohrožených nakupovatelek z Pall Mali a Oxford Street.

Z kočáru se valily krabice a rance všech velikostí. Ufton ustoupil se stoickým výrazem v obličeji stranou, protože velení se ujala Imogen. Stála na předním schodišti a vypadala velmi svěže ve vycházkových šatech barvy zamarské zeleně potištěných větvičkami a s velkým kloboukem s lemem z mušliček.

Řízným tónem vojenského důstojníka vydávala příkazy lokajům. Horatia pobíhala sem a tam a kontrolovala balíčky kupící se v hale. Patricia postávala opodál, tvářila se ustrašeně jako vždy a občas vrhala Matthiasovým směrem rozpačité pohledy.

Jeho sestra u něj bydlela teprve několik dní a už ho stačila otrávit svým nervózním chováním a tendencí rozplakat se při sebemenší provokaci. Připomínala mu vyjeveného králíka.

„Ano, ano, odnese to všechno dovnitř.“ Imogen rázně dirigovala slunečníkem s rukojetí ve tvaru delfína. „A pak to vyneste do ložnice lady Patricie. Tetička půjde s vámi a dohlédne na vybalování. Ví, co a jak je třeba s jemnými látkami.“ Pohlédla na Horatii. „Postaráš se o to, vid’? Ráda bych si promluvila s Colchesterem.“

„Ale ovšem.“ Horatia se spokojeně usmála. „Musíme taky připravit všechno, v čem dnes večer Patricia půjde.“ Pokynula Patricii. „Pojďte, má drahá. Máme strašnou spoustu práce.“

Vykočila ke schodům. Patricia vrhla na Matthiase poslední vyjevený pohled a spěchala za ní.

Imogen se rezolutně obrátila ke Colchesterovi. „Mohu si s vámi promluvit o samotě, mylorde? Něco bych s vámi nutně potřebovala probrat.“

„Jsem vám k službám, slečno Waterstoneová.“ Matthias zdvořile ustoupil ze dveří. „Jako vždycky.“

„Děkuji vám, pane.“ Imogen si rozvázala stuhy na obrovském klobouku a rázně vešla do knihovny. „Nebude to trvat dlouho. Jde o drobné nedorozumění, které bych ráda napravila.“

„Už zase?“

„Tohle se týká vaší sestry.“ Vtom Imogen vyjekla nadšením a údivem a uneseně se kolem sebe rozhlížela. „Dobré nebe! To je nádhera!“

Zastavila se na prahu a Matthias z ní nespouštěl oči. Uvědomil si, že byl zvědav, jak zareaguje. Je, koneckonců, I. A. Stone, jediná další osoba v celé Anglii schopná ocenit to, co zde vytvořil. Výraz nelíčeného úžasu mu náramně lahodil.

„Líbí se vám to?“ prohodil ledabyly, když za ním Ufton tiše zavřel dveře.

„Je to vážně nádherné,“ zašeptala Imogen. Zaklonila hlavu a prohlížela si zelené a zlaté draperie pověšené ze stropu. „Neobyčejné.“

Pomalým krokem procházela po místnosti, zastavovala se tu i onde, aby si zblízka prohlédla exotickou krajinku na stěně nebo vázu na vyřezávaném podstavci.

„Podařilo se vám zachytit samu podstatu Zamaru. Probůh, vždyť v téhle místnosti přímo žije a dýchá jeho duch.“ Zůstala stát před vysokou sochou Anizamary, Bohyně dne. „Nádhera.“

„Přivezl jsem si ji z poslední výpravy. Našel jsem ji se sochou Zamarze v hrobě jednoho prince.“

„To je úžasné, mylordé.“ Zálibně přejela rukou v glazé rukavičce po zádech jednoho z delfínů, kteří podpírali pohovku. „Absolutně fantastické. Jak vám závidím.“

„Nemohu tvrdit, že je to přesná kopie zamarské knihovny.“ Matthias se snažil vzbudit alespoň zdání skromnosti, ale nebylo to snadné. Opřel se zezadu o hranu psacího stolu, zkřížil nohy a založil si paže na prsou. „Ale nepopírám, že s výsledkem jsem velmi spokojený.“

„Neuvěřitelné,“ zamumlala Imogen. „Naprosto neuvěřitelné.“

Matthias si Imogen náhle představil nahou na pohovce s delfíny. Ta představa byla až mučivě skutečná. Viděl její světlehnědé vlasy rozpuštěné na ramenou, její něžné křivky zalité světlem ohně, jedno koleno půvabně zvednuté. Cítil, jak mu spodní polovina těla bolestivě tuhne.

„Máte štěstí, že se vám podařilo vytvořit tohle nádherné prostředí, mylordé.“ Sehnula se, aby si prostudovala nápis na hliněné tabulce. „To jsou verše. Jak neobvyklé.“

„Našel jsem ji v jednom hrobě. Většina zamarských tabulek, kterých je dnes plný Londýn, pojednává o obchodních transakcích.

Rutledge jich sem nechal dopravit stovky v naději, že jejich prodejem nadělá slušné jmění. Což se také stalo.“

„Když jsme se dostali k finančním záležitostem, mylorde, ráda bych se vás na něco zeptala.“ Vzhlédla k němu svýma bystrými očima. „Povězte, Colchestere, otevřel jste Ztracenou duši, abyste měl peníze na cestu na Zamar?“

Vytáhl obočí. „Vlastně ano.“

Spokojeně přikývla. „Myslela jsem si, že to by mohl být důvod. To ovšem vysvětluje všechno.“

„Požádal jsem o peníze otce,“ řekl zvolna Matthias. Bylo to to jediné, oč otce v dospělém věku požádal. „Odmítl. Tak jsem si otevřel hráčské doupě.“

„Přirozeně. Musel jste nějak přijít k penězům. Zamar byl příliš důležitý.“

„Ano.“

Imogen se něžně dotkla vázy. „A pak tu máme paní Slottovou.“

Matthias se ušklíbl. „Přistihl jsem jejího milence, Jonathana Exelbyho, při falešné hře v karty. Vyzval jsem ho, aby odešel. Urazil se, prohlásil, že jsem zpochybnil jeho čest, což jsem skutečně udělal. Vyzval mě na souboj, ale když vystřízlivěl, rozleželo se mu to v hlavě a rozhodl se hledat štěstí v Americe. Víckrát se v Londýně neukázal, a tak se začaly šířit pověsti o jeho smrti.“

Imogen se zářivě usmála. „Myslela jsem si, že to muselo být něco takového. A teď přikročme k něčemu jinému. Chci si s vámi promluvit o vaší sestře, pane.“

Matthias sražil čelo. „Co je s ní?“

„Z nějakého důvodu se domnívá, že ve vašem domě není vítaná. Skutečnost je taková, že žije ve stavu blízkém panické hrůze.“

„Nebud'te směšná. Čeho by se měla hrozit?“

„Možná máte tu nervovou slabost v rodě, pane. Rodiny, v nichž se v každé generaci projevuje určitý povahový rys, podobně jako nos, brada nebo jiné tělesné znaky,“ pohlédla na stříbrný pramen v jeho vlasech, „nejsou nikterak vzácné.“

„Jakou nervovou slabost?“ Matthias došel k názoru, že už má po krk Imogeniných teorií o své povaze. „Kde jste, k čertu, přišla k tak idiotskému nápadu?“

„Rozhodně není pochyb, že lady Patricia zdělila váš sklon k váhavosti a úzkostným předtuchám.“

„Tak to by o mé sestře stačilo,“ řekl chladně. „Nemusíte si dělat starosti s ničím jiným kromě úspěšného uvedení do společnosti.“

Imogen ho ignorovala. Sepjala ruce za zády a zamyšleně začala přecházet po zelenozlatém koberci. „Jsem toho názoru, že si musíte dát záležet, aby se u vás cítila doma. To ubohé děvče si myslí, že je tady na obtíž. Jako by neměla nezadatelné právo na vaši pomoc.“

Matthiase bez varování zachvátila zlost. Zacloumala s ním jako poryv bouře a přemohla jeho sebeovládání, než si stačil uvědomit, co se stalo. Výhrůžně k ní pokročil. „Nestojím o vaše rady v téhle věci.“

Tentokrát tón jeho hlasu na Imogen zapůsobil. Přestala přecházet sem tam a podívala se na něj. „Ale mylord, vy zjevně nechápete Patriciinu bázlivou povahu. Já se vám jenom snažím vysvětlit, že stejně jako vy je nesmírně přecitlivělá a že...“

„Kašlu na její nervy,“ procedil Matthias mezi zuby. „Splnil jsem svou povinnost a poskytl jsem jí střechu nad hlavou. Z toho, co jsem měl před chvílí možnost zhlédnout v hale, budu co nevidět platit pořádně masné účty. Jsem připraven převést na ni slušný příjem, až se provdá. Víc po mně žádat nemůžete.“

„Ale pane, vy mluvíte jenom o finančních závazcích. Samozřejmě že jsou důležité, ale zdaleka ne tak jako vřidnost a bratrský cit. A ty vaše sestra momentálně potřebuje nejvíc.“

„Tak to neměla chodit za mnou.“

„Jistě k ní cítíte aspoň trochu vřelosti.“

„Seznámil jsem se s ní teprve před několika dny,“ odsekl Matthias. „Skoro nic o ní nevím.“

„Zato ona toho o vás ví víc, než je zdravé, a hlavně to špatné.“ Imogen si znechuceně odfrkla. „Ona dokonce věří, že ta vaše urážlivá přezdívka je oprávněná. Dovedete si to představit? Musíte ten falešný dojem nějak napravit.“

To bylo na Matthiase už příliš. S největším úsilím se ovládl, velmi pomalu přešel k oknu a zadíval se do zahrady. „Jak si můžete být tak zatraceně jistá, že je to falešný dojem?“

„Nebud'te směšný, mylord. Jste přece Colchester ze Zamaru.“ Ukázala na knihovnu a její poklady. „Člověk s tak velkým uměleckým vkusem, tak zběhlý v historii Zamaru, tak uchvácený jeho nádherou... Takový člověk zkrátka nemůže postrádat vřelost a cit.“

Prudce se k ní otočil čelem. „Varuji vás. Neznáte mě zdaleka tak dobře, jak si myslíte. A takový nedostatek může být nebezpečný.“

Imogen jeho slova spíš zmátla, než vyděsila. Pak jí oči zjihly. „Jak vidím, je to téma pro vás bolestné.“

„Bolestné ne. Nudné.“

Ironicky se usmála. „Jak myslíte. Nicméně vám kladu na srdce, abyste nezapomínal, že vaše sestra je velice rozrušená. Z našeho dnešního rozhovoru jsem vyrozuměla, že je na celém světě sama. Vy jste jediný, na koho se může obrátit. Byla bych ráda, kdybyste měl na paměti dvě věci, mylordě.“

„Mám obavy, že tomuhle prokletému rozhovoru neuniknu, dokud mi ty dvě věci podrobně nevyložíte. Tak spust'te.“

„Tak zaprvé, chci, abyste si pamatoval, že ať se stane cokoli, Patricia je nevinná. Zrovna tak jako vy. A zadruhé mějte na paměti, že stejně jako vy jste její jediný blízký příbuzný na celém světě, ona je zase jediná, koho máte vy, mylordě. Vy dva musíte držet spolu.“

„Krucinál. Kdo vám co vykládal o naší rodině?“

„Nic moc o ní nevím,“ bránila se Imogen. „Ale z toho, co mi dnes odpoledne řekla Patricia, došlo po smrti vaší matky mezi vámi a vaším otcem k roztržce.“

„V jednom máte pravdu, Imogen. Nic o tom nevíte. Navrhuji, abyste se do toho přestala plést. Splnil jsem slib, který jsem dal otcí, a tím to všechno končí.“

„Oba máte velké štěstí, že máte jeden druhého, abyste věděl,“ řekla klidně Imogen. „Po smrti rodičů bych za bratra nebo sestru dala i duši.“

„Imogen...“

Obrátila se a zamířila ke dveřím, kde se zarazila s rukou na klíce. „Málem bych zapomněla. Chtěla jsem vám říct ještě něco.“

Matthias ji uhranutě pozoroval. „Tak si nedělejte násilí a honem to vyklopte, slečno Waterstoneová.“

„Dnes jsem v knihkupectví mluvila s Vanneckem a mohu vám s jistotou oznámit, že zabral. Dokonce už plánuje konsorcium. Můj plán se zdařil.“

Vyšla ze dveří, které za ní Ufton zavřel.

Matthias zavřel oči a povzdychl si. Tuhle záležitost jeho choulostivé nervy bez úrazu nepřežijí. Může mluvit o štěstí, když neskončí v blázinci.

Matthias přistoupil k zábradlí a pohlédl na přeplněný taneční sál. Bylo k půlnoci a slavnost vrcholila. Lustry vrhaly oslňující světlo na

elegantně oděné hosty. Znechuceně zkřivil rty. Na vysokou společnost si nepotrpěl.

Trvalo mu jen chvíli, než mezi tančícími odhalil Imogen. Přitahovala jeho oči, jako by byla jediná žena v celém sále. Na chvíli se na ni s potěšením zadíval. Kolem kotníků se jí vlnily sukně ze zeleného hedvábí. K nim měla taneční střevíčky téže barvy a dlouhé zelené rukavice. Zpod věžovitého turbanu jí vykukovaly světlehnědé kudrny.

Byl by na ni úchvatný pohled, pomyslel si Matthias, nebýt toho, že tančí s Alastaiem Drakem. Jedinou útěchou mu bylo, že Drake měl na první pohled velké potíže udržet balanc. Dokonce i z té dálky Matthias viděl, jak s ním Imogen smýká po parketu. Zazubil se a trochu se mu vylepšila nálada.

Odtřhl pozornost od Imogen a rozhlížel se po sestře. Překvapilo ho, když ji objevil v hloučku obdivovatelů. Byla zružovělá a vzrušená. Růžovobílé šaty se dokonale hodily pro urozenou a elegantní mladou dámu.

Horatia věrně stála opodál a pyšně se usmívala jako slípka, předvádějící své jediné kuřátko. Povídala si s lady Selenou Lyndhurstovou, která byla jako obvykle andělsky bleděmodrá.

Tak to bychom měli z krku jeden problém, pomyslel si Matthias. Zasluhou Imogen a Horatie má jeho sestra úspěch. S trochou štěstí se v červnu bude sepisovat svatební smlouva.

Jeho spokojenost zmizela, jako když utne, když si povšiml, že si k Patricii razí cestu Hugo Bagshaw. Matthias sevřel zábradlí pevněji v dlani. Musí sestru upozornit, aby Bagshawa nepovzbuzovala.

Znovu pohlédl na Imogen, která právě dotančila s Drakem. Všiml si, že mu o něčem nadšeně vykládá, pravděpodobně o Zamaru. Energicky mávala vějířem, aby svým slovům dodala důrazu. Byla tak zabraná do tématu, že si nevšimla lokaje, který nesl podnos plný sklenic. Naneštěstí ani Drake nezpozoroval hrozící nebezpečí, dokud nebylo pozdě.

Matthias sebou škubl, když se Imogen rozmáchla vějířem a smetla několik sklenek na podlahu. Potom se nahnul přes zábradlí a přihlížel zmatku, který se vzápětí rozpoutal. Hosté v nejbližším okolí začali chvatně uskakovat.

Lokaj vrhl na Imogen vyčítavý pohled, klekl si a začal sbírat střepy. Imogen se zatvářila nešťastně a shýbla se, aby mu pomohla, Drake jí v tom však zabránil a okamžitě ji odtamtud odvedl.

Ve chvílce bylo po všem. Matthias se pro sebe usmál, otočil se a zamířil ke schodišti.

Chvilí mu trvalo, než došel k Imogen, která hovořila s Patricií, Horatii a Selenou. Když dorazil, mladíci shromáždění kolem nich chvatně uhýbali, aby mu udělali místo. Všiml si, že ho z vnější strany kroužku pozoruje Hugo.

Imogen ho uviděla ze všech nejdřív. „Á, tady jste, Colchestere. Čekali jsme na vás. Patricia má obrovský úspěch. Musíme její obdivovatele odhánět tlustou holí.“

Několik mladých šlechticů se rozpačitě zasmálo a ostražitě pokukovalo po Matthiasovi.

„Vida.“ Matthias se na Patricii podíval a ona mu pohled úzkostně oplátila, jako by očekávala jeho verdikt. Imogen ho špičkou tanečního střevíčku nakopla do kotníku. Podíval se na ni a z jejího výrazu usoudil, že by měl pronést ještě něco. „Rozhodně chápu, proč slečna Waterstoneová a její teta mají tolik práce, aby tě ochránily. Gratuluji, Patricie. Vypadáš nádherně.“

Patricia překvapeně zamžikala. Tváře jí zrůžověly a viditelně se jí ulevilo. Bylo znát, že její sebedůvěra vzrostla.

„Děkuji vám, pane.“

Selena se chraptivě zasmála. „Víte, že vaše kouzelná sestřička má zadané úplně všechny tance, Colchestere?“

„Výborně.“ Matthias pohlédl na Imogen. „Tak to bychom měli. Věnujete mi tenhle tanec, slečno Waterstoneová?“

„Ovšem, mylord. Bude mi velkým potěšením.“ Otočila se a vykročila před ním k parketu.

Matthias s povzdechem vztáhl ruku, uchopil ji za loket a přiměl ji k zastavení. Polekaně se na něj ohlédl.

„Stalo se něco, mylord? Rozmyslel jste si to?“

„Vůbec ne. Jen mě napadlo, že by bylo daleko příjemnější jít vedle vás, a ne se ploužit za vámi jako pes na vodítku.“

„Ach, promiňte. Jen si dejte na čas, pane. Nechtěla jsem na vás spěchat. Tu a tam pozapomenu, že nejste atleticky založený.“

„Jsem vám vděčný za vaše pochopení.“ Matthias ji pevně dovedl k parketu a vzal do náruče. „Jste dnes večer ve skvělé formě, jak vidím.“

„Těším se výbornému zdraví, pane. Odjakživa.“

„To moc rád slyším.“ Matthias vynaložil značné úsilí, aby převzal vedení. Bral to jako výzvu. „Spíš jsem ale narážel na váš vzhled než na vaše zdraví. V těch šatech vypadáte nesmírně přitažlivě.“

Imogen sklopila pohled dolů, jako by nevěděla, co má na sobě. „Jsou moc pěkné, vidíte? Šila je Madame Maud. Horatia tvrdí, že jsou velice exkluzivní.“ Vzhledla k němu. „Určitě moc rád uslyšíte, že podle Horatie se Patricii dnes večer dostalo skvělého přijetí. Zítřka se jí pozvání jen pohnou.“

„Jsem vám a vaší tetě nesmírně vděčný, že jste se Patricie ujaly.“

„Žádný problém, pane. Patricia říkala, že ji lady Lyndhurstová pozvala na zítřek do svého zamarského kroužku, což je výhra. Seznámí se tam se spoustou dívek svého věku.“

„Zato o Zamaru se toho moc nedoví,“ prohodil Matthias suše. „Selenin salon je pouze módní povyražení.“

„Aha.“ Imogen stáhla obočí, protože se ho ze všech sil snažila vést jiným směrem. „No, ani to není na škodu, mylorde.“ Z té námahy se maličko zadýchala.

„Možná že ne.“ Matthias se jí podíval přes rameno a zjistil, že Hugo odvádí Patricii na parket. „Zato pozornost mladého Bagshawa by mohla být problém. Zítřka si o něm s Patricií promluví.“

Imogen vykulila oči. „Co je, probůh, tak špatného na panu Bagshawovi? Vypadá jako velice ctihodný pán.“

„Mám podezření, že jeho zájem o Patricii je motivován spíš touhou po pomstě než obdivem k mé sestře.“

„O čem to, pro všechny svaté, mluvíte, pane?“

„To je dlouhá historie.“ Matthias s ní zakroužil širokým obloukem, který je zanesl k francouzským oknům. „Stačí, když řeknu, že mi mladý Bagshaw přisuzuje odpovědnost za to, že si jeho otec prostřelil hlavu.“

„To nemůžete myslet vážně. Co se stalo?“

„Arthur Bagshaw přišel nerozvážnou investicí do lodní dopravy o většinu svého jmění. Tu noc, kdy se o tom dověděl, přišel do Ztracené duše. Byl opilý pod obraz a měl melancholickou náladu. Mám dojem, že měl v úmyslu napravit své ztráty hazardní hrou. Nedovolil jsem mu to.“

„To od vás bylo velmi slušné, pane. Bagshaw si určitě nemohl dovolit prohrát to málo, co mu zbylo.“

„Jak dalece slušné to bylo, to nemohu posoudit,“ odušil Matthias suše. „Pohádali jsme se, on odešel domů a vyřešil to pistolí. To je celý příběh.“

„Proboha,“ zašeptala Imogen. „Chudák Hugo.“

Matthias ji zastavil. „Hugo mě obviňuje z toho, co se stalo. Domnívá se, že jeho otec prohrál celé své jmění ve Ztracené duši.“

„Musíte si s ním okamžitě promluvit, pane.“

„Někdy jindy.“

„Ale Matthiasi, tohle je vážně...“

„Řekl jsem, že se o to postarám někdy jindy. Momentálně si chci promluvit s vámi.“

„Samozřejmě, mylordě.“ Otevřela vějíř a začala se jím pilně ovívat. „Je tady nějak horko, nezdá se vám?“

„Zacházejte s tou zbraní trochu opatrněji.“ Matthias ji vytáhl na terasu. „Před chvílí jsem byl svědkem, jak může být ničivá.“

„Cože?“ Nechápatě sražená čelo, vzápětí se jí však rozbřesklo. „Ach tak, soudím, že jste byl svědkem té neblahé nehody, která se mi stala. Lokaj stál, bohužel, přímo za mnou a uviděli jsme se, až když bylo pozdě. To se prostě stává. Proto se tomu říká nešťastná náhoda.“

„Tak tak.“ Matthias se rozhlédl po barevných lampionech, které zdobily terasu, a pak se rozhodl odvést Imogen po schodech dolů do zahrady zahalené tmou.

„Tak co, pane? O čem se mnou chcete mluvit?“ zeptala se, když ji zatáhl za vysoký keř.

Matthias váhal a napínal sluch, jestli jsou v této části rozlehlé zahrady skutečně sami. „Přišel jsem z klubu. S Vanneckem jste měla pravdu. Opravdu spolkl vaši návnadu. Povídá se, že zakládá konsorcium kvůli výpravě za Královninou pečeti.“

„Ale to je přece báječné, pane. Z čeho máte strach?“

„Nelíbí se mi to, Imogen. Vanneck s tím dělá velké tajnosti.“

„Ale to je přece přirozené. Přesně to se dalo čekat. Nechce, aby se to rozneslo po celém Londýně.“

„Já jsem se o tom dověděl jen proto, že mi o všem pověděl jeden známý. Mám podezření, že se to Vanneck snaží utajit především přede mnou.“

„Uklidněte se, Colchestere.“ Imogen mu poklepala na rukáv složeným vějířem, čímž ho zřejmě hodlala uchlácholit. „Všechno mám pod kontrolou.“

„To říkáte pořád.“

„Protože je to pravda. Můj plán se vyvíjí přesně podle mých představ.“ Oči jí spokojeně zářily.

Matthias si prohlížel její tvář ozářenou měsíčním světlem a uvědomoval si, jak v něm narůstá touha. „Poslyšte, Imogen, nedáte si ode mne přece jen poradit, jak je to nebezpečné? Nemohu vám to nějak rozmluvit?“

„Lituji, Colchestere,“ odvětila mile. „Vím, jak jste nervózní, ale zašla jsem už příliš daleko. Už kvůli Lucy to nesmím vzdát.“

„Hodně pro vás znamenala, vidíte?“

„Byla to moje nejlepší přítelkyně,“ odpověděla Imogen prostě. „A po smrti rodičů jediná.“

„A co Drake?“ přinutil se k otázce.

Zamžikala. „Prosím?“

Uchopil její tvář do dlaní. „Byl přece také váš přítel. Sníte o něm někdy? Myslíte na to, jaké to mezi vámi mohlo být, kdyby vás tenkrát nepřistihl s Vanneckem?“

Strnula. „Ne. To nikdy.“

„Určitě?“

„Všechno, co jsem k Alastairovi cítila, zemřelo té noci, když se ode mne znechuceně odvrátil kvůli tomu, co údajně viděl.“ Přimhouřila oči. „Nedal mi vůbec možnost, abych mu to vysvětlila. Nezapochyboval o mém rozhodnutí. Nikdy, nikdy bych nemohla cítit vřelé city k někomu, kdo ke mně chová tak málo důvěry.“

Matthias jí zaklonil hlavu, aby jí viděl do očí. „Myslíte, že byste mohla někdy cítit vřelé city ke mně?“

Údivem jí spadla brada. „Matthiasi? Co to říkáte?“

„Asi zbytečně mnoho. Chvilé na mluvení už zřejmě minula.“ Sklonil hlavu a zakryl jí ústa svými rty.

Touha, která mu doutnala v nitru, bez varování vybuchla.

Její ústa chutnala sladce a exoticky jako kypící zamarské jaro. Matthias ji k sobě drtivě přitiskl v neodolatelné touze ucítit měkké a pružné křivky jejích stehén.

Imogen tlumeně vykřikla. „Matthiasi!“

Vteřinu se bál, že ho odstrčí. Zmocnila se ho strašlivá beznaděj, poháněná potřebou vyvěrající z nejtemnějších a nejstudenějších míst v jeho nitru.

Měl pocit, že v tom nekonečném okamžiku jeho osud visí na vlásku.

A pak ho dychtivě objala pažemi kolem krku. Zaplavila ho úleva. Na chvilku ji přestal líbat, aby se jí mohl podívat do očí. Pronikl ho důvěrně známý pocit. Přesně tohle cítil, když objevil velké sloupy, označující vchod do rozvalin ztraceného Zamaru. „Imogen?“

Roztouženě se na něj usmála.

Přejel jí ústy po rtech. Zachvěla se a oplatila mu polibek s nadšením, které mu málem vzalo dech. Hudba a smích z taneční síně náhle umlkly. Jediné, co teď Matthias vnímal, byla Imogen.

S ústy na jejích rtech si stáhl rukavice a odhodil je na zem. Pak jí položil dlaně na ramena a stáhnul z nich rukávky.

Zachvěla se, když se krátký živůtek svezl k pasu a obnažil jí ňadra. „Matthiasi?“

„Jsi krásná,“ zašeptal. „Připomínáš mi malby Anizamary na stěnách zamarské knihovny. Jsi tak plná života a tepla.“

Roztřeseně se zasmála a zabořila mu obličej do ramene. „Nebudete tomu věřit, pane, ale poslední dobou mívám zvláštní sny. Zdá se mi, že vy jste Zamaris nebo že se on promění ve vás. Nevím to jistě.“

„Zřejmě sdílíme náš zájem o Zamar i ve snu.“ Uchopil ji dlaněmi v pase a zvedl ze země, čímž se její ňadra dostala do výše jeho úst. Uchopil mezi zuby jednu pevnou bradavku a zlehka ji stiskl.

„Matthiasi.“ Křečovitě mu svírala ramena, jako by na tom závisel její život. „Co to děláte?“ Vyjekla, když bradavku obkroužil špičkou jazyka a pak ji jemně stiskl v zubech. „To je... to určitě...“ Nedořekla.

Pustil drobnou třešničku a obrátil pozornost ke druhé. Cítil, jak se mu Imogeniny prsty zarývají do ramen. Zaúpění, které jí uniklo, ho neslýchaně vzrušilo.

Začala mu sázet drobné vzrušené polibky do vlasů.

Matthias se rozhlédl kolem sebe a uviděl kamennou lavičku. Odnosl tam Imogen a posadil si ji na klín. Její sukně se mu rozprostřely po nohou. Uchopil volánový lem šatů a vyhrnul jí ho nad kolena.

„Co máte za lubem, pane?“ polekala se Imogen, když jí vklouzl rukou mezi stehna. „Je to snad nějaký zvláštní způsob zamarského milování?“

„Cože?“ Její vůně mu stoupala do hlavy. Nedokázal se soustředit na její slova.

„V jednom článku *Zamarských rozhledů* jste se zmínil o jednom svitku, kde se psalo o manželských zvyklostech na Zamaru.“

„Můžeme si o tom promluvit později, má sladká?“ Líbal ji na hrdlo.

„Ano, ovšem.“ Imogen mu zabořila obličej do kabátu a pevně ho uchopila za klopy. „Já jen že je to tak divný pocit.“

„Naopak.“ Uchopil do rtů její ušní lalůček. „Pocit je to neuvěřitelný.“

„Mockrát jsem si přála, abyste uveřejnil podrobnější informace o zamarském manželství. Ten jediný článek, který jste o tom napsal, jsem četla několikrát, ale stejně jsem nepochopila, co jste mínil tím, že Zamařané neměli zábrany.“

„Polib mě, Imogen.“

„Ano, ovšem.“ Zvedla hlavu a pootevřela ústa.

Zmocnil se znovu jejích úst a současně přitiskl dlaň na horké a vlhké místo mezi jejíma nohama.

Imogen překvapeně vykřikla a Matthias ten výkřik utopil v polibku. Nešikovně sevřela stehna, ale dosáhla jen toho, že tam jeho ruku uvěznila. Když opatrně zapátral, ochabla mu v náručí v prudkém návalu vzrušení.

Vsunul do její měkké chodbičky jeden prst. „Jsi tak teplá a těsná.“

Chvěla se mu v náručí. Drobné svaly se mu sevřely kolem prstu. Pomyslel si, že ztratí poslední zbytek sebeovládání.

„Matthiasi, to je tak... tak...“ Zalapala po vzduchu a prohnula se. Hlava jí klesla dozadu a turban jí spadl na zem.

Matthias znovu a znovu zajížděl prstem hluboko do těsné chodbičky a současně hladil palcem malý skrytý klenot.

Imogen polekaně vykřikla, když ji zachvátily drobné křeče a zhroutila se mu v náručí.

Tiskl ji k sobě a jásal nad její odezvou. Sám se ocitl na pokraji vyvrcholení, dokázal se však ovládnout. Později, sliboval si a vši silou ji k sobě tiskl. Jeho chvíle přijde později. Právě teď záleželo jen na tom, že dospěla k vyvrcholení v jeho náručí.

Po chvíli se Imogen přestala třást, ačkoli pořád ještě svírala klopy jeho kabátu tak křečovitě, že mu bylo jasné, že to drahou látku zcela zničí. Bezděčně konstatoval, že má rozvázanou kravatu. Imogen se vlasy rozlily po ramenou.

Uvědomil si, že navzdory bolesti z neuspokojené touhy se cítí mladý a svobodný jako už dlouho ne.

Imogen pomalu zvedla hlavu, podívala se na něj očima rozšířenýma smyslným zážitkem a usmála se na něj. „To bylo to nejúžasnější, co jsem...“

To, co se chystala říci, přerušily blížící se hlasy muže a ženy. Realita jejich překerní situace zasáhla Matthiase silou ledové vichřice. Uvědomil si, že ti lidé jsou od nich vzdáleni jen několik metrů. Před odhalením je chránil pouze jeden vysoký keř.

„K čertu,“ sykl.

Vstal s Imogen v náručí a spěšně ji postavil na nohy. Vykládat jí nic nemusel, hlasy slyšela stejně jako on. Nešikovně si natahovala svléknutý živůtek.

Hlasy se blížily. Žena se tiše zasmála. Muž cosi poznamenal.

Matthias se chtěl sehnout pro rukavice, když si všiml, že Imogen má potíže se šaty.

„Počkej, pomůžu ti.“ Podařilo se mu natáhnout rukávky zpět na ramena a zakrýt jí řadra. S rozpuštěnými vlasy a turbanem ležícím v trávě však nic udělat nešlo. Byla obrazem ženy, která se právě vynořila z milostného objetí.

„Pojď.“ Vzal ji za ruku a chtěl ji z toho místa odtáhnout, než se ti dva vynoří zpoza křoví. Imogen se zapotácěla.

„Colchestere.“ Vedle keře se v té chvíli objevila Selena následovaná Alastaiрем Drakem. „A slečna Waterstoneová. Copak tu vy dva děláte...? Propána.“ Pomalý vědoucí úsměv jí zvlínil rty. „Že se ptám. Je jasné, co tady děláte.“

„Imogen.“ Alastair na ni ohromeně zíral.

Matthias se postavil před Imogen v marné snaze skrýt ji, bylo mu však jasné, že škoda se už stala. Viděl, jak Alastairův pohled sklouzl k tanečnímu střevíčku a turbanu, které ležely vedle jeho zahozených rukavic.

Selena pohlédla na Matthiasovu rozvázanou kravatu a pobaveně se zasmála. „Ale, ale, tak se mi zdá, pane Drakeu, že jsme tady vpadli do nějakých moc zajímavých výzkumů starověkého Zamaru.“

Alastair sevřel rty. „Podle všeho ano.“

„Do něčeho zajímavého jste nám skutečně vpadli,“ potvrdil Matthias. „Ale vědecký výzkum to nebyl. Slečna Waterstoneová právě souhlasila s naším zasnoubením. Můžete nám blahopřát jako první.“

Stála ve strýcově pohřební knihovně. Tentokrát cítila ve tváři studený vítr. Viděla, že je otevřené okno, jímž dovnitř proudila noc. V šeru se tyčil kamenný sarkofág. Víko bylo odklopené. Uvnitř něco bylo. Něco nebezpečného.

Vykročila k sarkofágu a pak se najednou zastavila, protože ucítila, že se jí na šíji ježí vlasy. Věděla, že je tam s ní znovu. Pomalu se otočila a uviděla Matthiase/Zamarise. Měsíční světlo se mu třpytilo na stříbrném pruhu ve vlasech. Jeho strohé rysy halil hluboký stín.

Vztáhl elegantní ruku. Na prstech se mu zaleskla krev. „Jsou to lži,“ zašeptal temným smyslným hlasem. „Nevěř těm lžím. Pojď ke mně.“

„Je to katastrofa.“ Imogen zaplašila vzpomínku na nejnovější sen, který ji rozrušil, a přinutila se soustředit pozornost na vzniklou krizi. „Všechno zkazil. Můj plán je v troskách.“

„Uklidni se, drahá.“ Horatia, která seděla vedle ní s vyšíváním, na ni pohlédla přes brýle. „Colchester určitě ví, co dělá.“

„Pitomost.“ Imogen rozpřáhla ruce a začala pobíhat po knihovně. „Je to příšerná katastrofa. Dnes ráno bude celý Londýn věřit, že jsme zasnoubení.“

„Však také zasnoubení jste, drahá. Po včerejším oznámení je to zcela oficiální.“

Imogen máchla rukou a nechtěně srazila z podstavce mísu s voňavými bylinkami, která spadla na koberec a zakutálela se pod psací stůl. Sušené bylinky a květiny se rozletěly všude po podlaze. Imogen vrhla na hromádku vybledlých růží a vavřínových listů dopálený pohled.

„Jak mi to mohl udělat?“ otázala se všech a nikoho.

Horatia se zamyslela. „Nepochybně usoudil, že nemá na vybranou. Ta situace pro tebe byla nanejvýš kompromitující. Daleko horší než posledně, protože tam kromě toho hodného pana Drakea byla ještě lady Lyndhurstová, která klepy přímo zbožňuje. Na ututlání nebylo ani pomyšlení.“

Imogen sebou cukla. „To asi ne.“

Byla si celkem jistá, že Alastair by si dal říci, aby o tom, co viděl, nemluvil. Byl to starý známý, který kdysi býval o něco víc než přítel. Ale od lady Lyndhurstové to očekávat nemohla.

„Colchester se za daných okolností zachoval jako pravý kavalír.“ Horatia se zachmuřila. „Musím přiznat, že mě to dost udivilo. Nemá takovou pověst, aby od něj člověk mohl očekávat ušlechtilé chování.“

„V tom se velice pleteš, teto Horatie. Colchester je přesně ten typ kavalíra, který by se o záchranu mé pověsti pokusil. Jen se obávám, že ho vůbec nenapadlo, jakou škodu tím napáchá.“

„Jsi k němu příliš tvrdá, má drahá.“ Horatia ušila steh. „Pro Colchestera to nebude o nic snazší než pro tebe.“

„Moje plány jsou v troskách. Kdybych to zasnoubení zrušila, byl by to v očích smetánky můj konec. Víš dobře, že vina v takových případech vždycky padne na dámu.“

„Vím, drahá.“

„Když to zasnoubení zruším, přestanu být společensky přijatelná. Přestanou mě k sobě zvát.“

„Přesně tak, drahá.“

„A jak potom skutečným svůj plán?“

„Nemám tušení, drahá.“

„No právě. Jsem v pasti.“ Imogen cestou kolem stolu udeřila pěstí do jeho desky, až se zakymácel kalamář. „Člověk by si skoro myslel, že to Colchester udělal naschvál.“

Horatia zastavila jehlu ve vzduchu. „Jak to?“

„Víš dobře, že se proti mému plánu stavěl od samého počátku.“

„Přiznal, že mu ta záležitost nahání strach,“ připustila Horatia.

„Právě.“ Imogen se zachmuřila. „Možná že byl ze své úlohy tak vynervovaný, že se rozhodl s mým plánem skoncovat lstí.“

„Pořád dokola se tě snažím přesvědčit, Imogen, že Colchester narušenými nervy netrpí.“

„A já ti zase pořád dokola vysvětluji, že je nesmírně precitlivělý. A tihle lidé to většinou mají z nervové slabosti.“ Imogen přimhouřila oči, jak v ní narůstalo podezření. „Včera večer, těsně předtím, než došlo k té katastrofě, mi sdělil, že se Vanneck pokouší vytvořit tajné konsorcium. Můj plán začínal nést ovoce. Viděla jsem, že to s Colchesterem dost otřásl. Zjevně jsem si neuvědomila, jak ho to zasáhlo.“

„Zjevně.“

„Bezpochyby zpanikařil.“

„Zpanikařil? Colchester?“

„Znervózněl a dostal takový strach, že sáhl k drastickému opatření a zničil můj plán, aby už dál nepokračoval.“

Horatia se nad tím zamyslela. „Je mi jasné, že to zasnoubení ti opravdu zkomplikuje plány.“

„Úplně je zničí,“ vyštěkla Imogen. „Šlo přece o to, aby si Vanneck myslel, že s Colchesterem soupeří.“

„Já vím.“

„Chtěla jsem, aby si myslel, že půjdu do spolku s každým, kdo bude s to financovat výpravu na Zamar. Chtěla jsem, aby uvěřil, že má šanci stát se mým partnerem.“ Imogen máchla rukou a jenom o vlásek minula vázu s květinami. „Ted' ten nápad s konsorciem pustí z hlavy.“

„Svatá pravda. Za daných okolností pochopitelně usoudí, že nemá nejmenší naději získat tu pečeť. Colchester ho pěkně čistě vyřídil, víd'? Dáma nemůže uzavírat obchodní partnerství s jedním mužem, když je zasnoubená s druhým. To se nedělá.“

„Přesně tak.“ Imogen zůstala stát vedle psacího stolu a zabubnovala prsty o jeho leštěný povrch. „Nedělá se to. Žena musí být loajální ke svému budoucímu manželovi, který bude mít pod kontrolou její obchodní záležitosti. To Colchester dobře ví. Právě proto ho podezírám, že je to nějaká zoufalá lest z jeho strany. Bohužel se mu podařila. Zlikvidoval můj plán opravdu dokonale.“

Horatia na ni pohlédla přes brýle. „Mluvíš, jako by to všechno byla jenom Colchesterova vina. Ze pletichaní, aby ti zničil plány.“

„Přesně z toho ho podezírám.“

„A smím se zeptat, jak tě dokázal kompromitovat bez tvého přičinění? Vylákal tě snad do opuštěného kouta zahrady a tam se tě zmocnil násilím?“

Imogen do krve zrudla. „To zrovna ne.“

Vzpomínky na milování s Matthiasem jí většinu noci nedaly spát. Pocity, které zakoušela v jeho náručí, ji rozrušily a uchvátily. Směs vzrušení a nezvyklých pocitů byla příliš silná dokonce i na její ocelové nervy.

Celé hodiny se dívala do stropu a uvažovala, jaký účinek asi ty podivné pocity měly na Matthiase. Nebyla si vůbec jistá, že cítil

něco mimořádného. Když se tam objevila lady Lyndhurstová s Alastairem Drakem v závěsu, vypadal naprosto klidně.

Potlačila povzdech. Bála se, že to, co včera v noci zažil Matthias, nebylo ani zdaleka tak strhující jako to, co cítila ona. Sen, který se jí zdál krátce před rozedněním, její zmatek ještě zvýšil.

Jitro však s sebou přineslo jasnější hlavu a plné pochopení, že všechno je ztraceno. Horatiino vlídné obvinění ze spoluviny to všechno ještě zhoršilo. No tak dobrá, připustila Imogen v duchu, líbala jsem se s Matthiasem dobrovolně. Ale mohlo to u líbání skončit, kdyby nepoužil ty exotické zamarské techniky, aby obloudil moje smysly.

„Nuže, drahá?“ naléhala Horatia.

Imogen si odkašlala a napřímila se v ramenou. „Už jsem ti přece vysvětlila, že jsme šli do zahrady probrat, jak můj plán pokračuje. A že nás tam objevila lady Lyndhurstová s Alastairem Drakem.“

„Kvůli tomu, že vás někdo viděl spolu v zahradě, by nebylo nutné oznamovat zasnoubení. Zvláště v tvém věku, má drahá.“

„Toho jsem si vědoma.“ Imogen přemýšlela, jak by změnila směr hovoru. Události minulé noci rozhodně nehodlala líčit do podrobností. „Obávám se, že lady Lyndhurstová a Alastair předpokládali to nejhorší.“

„V taneční síni se povídalo, že tě našli polosvlečenou,“ namítla Horatia s bezohledností, která jí nebyla vlastní. „Měla jsi prý rozpuštěné vlasy a zmačkané šaty a scházel ti jeden střevíc. Živůtek se ti zčásti rozšněroval. Podle jednoho zdroje ležely Colchesterovy rukavice na zemi vedle tvého turbanu.“

Imogen se zhrozila. „Ty jsi slyšela všechny ty odpudivé podrobnosti?“

„A kdyby jen to.“ Horatia si povzdychla. „Bohužel to není všechno. Znovu ti začali říkat Necudná Imogen, má drahá. Dnes ráno by byla po tvé pověsti veta, kdyby Colchester nemávl kouzelným proutkem a neoznámil, že jste se zasnoubili.“

Imogen padla na židli za psacím stolem a zabořila si obličej do dlaní. Snažila se uvažovat logicky a souvisle, ale mozek jako by se jí roztekl.

„Krucinál,“ ulevila si. „Co mám dělat?“

„Musíš si vážně dávat pozor na jazyk, dokud jsme v Londýně, drahá,“ napomenula ji Horatia. „Vím, že ses naučila klít od maminky, ale nezapomeň, že ta platila za nekonvenční osobu.“

Imogen probodla Horatii rozhořčeným pohledem. „Prosím za prominutí, tetičko, ale *krucinál* je jediný přiléhavý výraz, který se mi momentálně podařilo najít.“

„Nesmysl. Dáma má vždycky po ruce vhodné slovo pro každou příležitost.“

Než se Imogen zmohla na případnou odpověď, ozvalo se rázné zaklepání a ve dveřích stanula paní Vineová. Tvářila se jako vždycky nenaloženě.

„Dopis pro vás, slečno Waterstoneová.“ Vztáhla upracovanou pěst se složeným listem papíru. „Přines ho do kuchyně nákej kluk.“

Imogen spustila ruce z obličejů a položila je na psací stůl. „Podejte mi ho, paní Vineová.“

Hospodyně se vploužila dovnitř a položila dopis na stůl. Pak se otočila a zamířila ke dveřím.

„Počkejte ještě, paní Vineová.“ Imogen zvedla dopis a otevřela ho. „Možná budu chtít poslat odpověď.“

„Jak si přejete, slečno.“ Paní Vineová stoicky čekala u dveří. Imogen si přečetla krátké psaní.

*Má drahá Imogen,
dnes odpoledne se pro Vás zastavím a vezmu Vás na projížďku do parku. Těším se, že Vás uvidím. Nenechte se zdeptat tím, co se stalo. Najdeme uspokojivý způsob, jak všechno zvládnout.*

Váš

Colchester

To už bylo příliš. „Zdeptat?“ zavrčela Imogen. „Já? Copak já mám slabé nervy?“

Horatia se na ni tázavě podívala: „Oč jde?“

„To nic.“ Imogen zmačkala dopis v dlani. „Ano, paní Vineová. Rozhodně budu chtít poslat odpověď.“

Vytrhla ze zásuvky list papíru, namočila brk do inkoustu a naškrábala spěšný vzkaz.

Colchestere,

obdržela jsem Váš vzkaz. Bohužel si s Vámi dnes odpoledne do parku vyjet nemohu. Už jsem si domluvila něco jiného.

Vaše

I. A. Waterstoneová

P. S. Já se na rozdíl od jiných, kteří jsou postiženi nervovou slabostí, nenechám zdeptat neblahými událostmi.

Pozorně dopis složila, zapečetila a pak ho podala paní Vineové.

„Postarejte se, prosím, aby byl okamžitě doručen.“

„Ano.“ Paní Vineová potřásla hlavou a dopis si vzala. „To je samý psaní sem a zase tam. To mi připomíná jednu nájemnici, co u mě bydlela před pár rokama. Taková malá rajda. Vydržovaná. To víte, že nájem neplatila. Pár měsíců tady bydlela. To taky byly pořád samý psaníčka. Teda pokud se zrovna nerajtovalo v posteli, že jo.“

Imogen to na chvíli zaujalo. „Tady v domě bydlela něčí milénka, paní Vineová?“

„Roztomilá děvenka to byla. Ale Francouzka. No to víte, že měla bokem ještě další. Taky z těch lepších lidí.“ Paní Vineová si povzdychla. „Uměla si vybrat, to se musí nechat. Akorát že se nechala přichytit. Tu její milou, tu, co platila nájem, chytil rapl. Vytáhla z kabelky pistol a střelila tu holku do ramene. Strašně to zasvinilo povlečení. A než jsem se vzpamatovala...“

„Moment, paní Vineová.“ Horatia se na ni pozorně zadívala. „Chcete říct, že tu lehkou děvku si vydržovala nějaká žena?“

„No jo. Lady Petryová. Platila dycky přesně jako hodinky.“

„A jak to bylo dál?“ vyzvíдалa Imogen uhranutě.

„No, ta holka těžce raněná nebyla. Zavázala jsem jí to a pak se všechny tři rozbřečely a vmlouvaly se, a než jsem se vzpamatovala, nechaly si donýst čaj do salonu. Když jsem se vrátila z kuchyně, bylo všechno dohodnutý.“

„Jako co?“ nechápala Horatia

„Ukázalo se, že lady Petryová a lady Arlonová, to byla ta, co s tou holkou byla v posteli, do sebe byly už dávno zamilovaný.“

„Dobré nebe,“ vydechla Horatia. „Lady Petryová a lady Arlonová?“

„Akorát že to jedna druhý nikdá neřekla,“ vykládala paní Vineová. „No a nakonec daly tý holce pěknou sumičku a poslaly ji spánembohem pryč. Byla celá šťastná, že se jí tak poštěstilo. Zařídila si krejčovské salon. Nechává si říkat Madame Maud. Šijou u ní samý nóbl dámy.“

Druhý dopis od Colchestera přišel během hodiny. Když ho paní Vineová donesla, Imogen neměla moc chuti ho číst. Něco jí říkalo, že se jí jeho obsah zamlouvat nebude. Zdráhavě rozložila tuhý list papíru.

Drahá Imogen,

radím Vám, abyste tu schůzku, kterou, jak píšete, máte dnes odpoledne, zrušila. Nebudete-li doma, až se u Vás v pět hodin zastavím, budu předpokládat, že se Vám přihodilo něco strašlivého. My, kteří jsme od přírody postiženi slabými nervy a trpíme zlověstnými předtuchami, zásadně očekáváme to nejhorší. Věřte, že nedojdu klidu, dokud Vás nenajdu a nepřesvědčím se, že jste v pořádku. A vězte, že Vás najdu, i kdybych měl prohledat celý Londýn.

Váš

Colchester

Horatia vzhlédla. „Od jeho lordstva?“

„Ano.“ Imogen dopis opět zmačkala v dlani. „Kdo by si pomyslel, že člověk stížený nervovou slabostí dovede tak skvěle vyhrožovat?“

Patricia se z prvního dne společenských návštěv vrátila odpoledne v půl páté. Matthias byl v knihovně a připravoval si poznámky k přednášce pro Zamarskou společnost. Slyšel, jak Ufton otevírá přední dveře a zdraví jeho sestru.

Chvilí nato Ufton zaťukal na dveře knihovny. Matthias odložil brk. „Vstupte.“

Ufton otevřel dveře a do místnosti chvatně vstoupila Patricia. Byla celá rozrušená.

„Matthiasi, musím s tebou mluvit.“

„Nemůže to počkat? Jsem právě na odchodu. Chceme si se slečnou Waterstoneovou vyjet do parku.“

„Právě o ní s tebou chci mluvit,“ prohlásila Patricia nezvykle rázně.

Matthias se opřel a zahleděl se na svou sestru. „Bezpochyby se mě chceš zeptat na mé zasnoubení.“

„Svým způsobem ano.“ Patricia si sundala klobouk a držela ho před sebou v obou rukou. „Právě jsem se vrátila od lady Lyndhurstové. Byla tak laskavá a na dnešní odpoledne mě pozvala k sobě.“

„Vím o tom. Doufám, že ses dobře bavila.“

„Velice dobře. Vede salon, víš? Členky studují Zamar. Je to opravdu moc zajímavé. Nabídly mi, abych k nim vstoupila.“

„No vida.“

„Ale o tom s tebou mluvit nechci.“ Patricia se zhluboka nadechla a očividně si dodávala odvahy. „Musím ti sdělit, Matthiasi, že jsem

dnes ráno vyslechla nadmíru skličující zvěst o slečně Waterstoneové.“

Matthias strnul. „Prosím?“

„Moc nerada to říkám, Colchestere, ale v salonu se mluvilo jen o ní. Myslím, že bys to měl vědět.“

„A to se podívejme.“ Matthias uchopil do dlaní vyřezávaná opěradla své židle. „Má to znamenat, že jsi popřávala sluchu pomlouvám o mé snoubence?“

Patricia při jeho slovech zbledla. „Podle mého soudu bys měl vědět, že o ní mluví prakticky každý. Zjevně má už něco za sebou. Asi tomu neuvěříš, ale říká se jí Necudná Imogen.“

„Přede mnou ne.“

„Matthiasi, všichni tvrdí, že jsi byl přinucen oznámit zasnoubení, protože se slečna Waterstoneová s tebou včera v noci kompromitovala.“

„Do toho, co se včera v noci stalo mezi mnou a slečnou Waterstoneovou, nikomu nic není. Je to věc pouze nás dvou,“ pronesl Matthias velmi tiše.

„To nechápu.“ Patricia byla celá zmatená. „Myslela jsem, že to s tebou oťřeš stejně jako se mnou, až uslyšíš, že slečna Waterstoneová má špatnou pověst.“

„Pokud se mne týče, je její pověst bez poskvrny a každý, kdo by chtěl tvrdit opak, se musí zodpovídat mně. Je to jasné?“

Patricia nejistě ucouvla, ale pak zvedla bradu. „Velmi dobře. Musíš jednat, jak uznáš za vhodné.“

„Správně.“ Matthias vstal a zamířil ke dveřím.

„Pokud se chceš oženit se ženou pochybné pověsti, je to tvoje věc,“ pokračovala Patricia vzdorně. „Ale nemůžeš chtít po mně, abych se dál stýkala se slečnou Waterstoneovou a její tetou. Mně moje pověst lhotejná není.“

Matthias se rozzlobil. „Dokud budeš pod mou střechou, budeš se ke slečně Waterstoneové a její tetě chovat uctivě.“

„Ale Matthiasi...“

„A mimochodem, když už mluvíme o tom, kdo je a kdo není vhodný, tak vezmi laskavě na vědomí, že si nepřěji, aby ses přátelila s Hugem Bagshawem. Nepovzbuzuj ho.“

Patricii to ohromilo. „Pan Bagshaw je dokonalý kavalír. Tomu se nic špatného nedá vyčítat.“

„Hugo Bagshaw mě nenávidí. Docela dobře by se tě mohl pokusit zneužít k pomstě za něco, co jsem podle něj před lety spáchal. Drž se od něj dál, Patricie.“

„Ale...“

Matthias už stál u dveří. „Musíš mě omluvit. Mám schůzku.“

Imogen planula hněvem. Matthias se divil, že mu nepodpálila kabát, když na sedadle vedle něj tak soptila. S truchlivým úsměvem provedl šedáky kamennými sloupy u vjezdu do parku.

Cesty už byly zaplněné elegantními ekvipážemi. Pátá hodina byla nejvhodnější, když člověk chtěl vidět a být viděn. Matthias neměl smetánku rád, ale věděl, jak to mezi ní chodí. Na rozdíl od Imogen chápal, že pro ně oba je nanejvýš důležité předvést se dnes odpoledne spolu. Všichni je budou vyhlížet.

„Doufám, že si uvědomujete, jaké škody vaše bojácná nátura napáchala na mých plánech,“ osopila se na něj prudce.

„Omlouvám se za všechny nepříjemnosti, které vám naše zasnoubení způsobilo.“

Vrhla na něj planoucí pohled. „Opravdu, pane? To vám nevěřím. Napadlo mě, že jste ten včerejší debakl nastrojil úmyslně. Byl to hanebný pokus, jak zadusit moje plány v zárodku.“

„Jak jste na tohle přišla?“ Matthias se nepatrně uklonil na pozdrav projíždějícímu známému.

„Je to velice prosté. Došla jsem k tomu závěru, když jsem si uvědomila, že jste na mne použil tajné zamarské metody milostného styku.“

Matthias málem upustil otěže. „Cože jsem, u sta hromů, udělal?“

„Nepokoušejte se mě klamat, mylorde. Neprojde vám to.“ Imogen křečovitě sevřela složený vějíř a upřeně zírala před sebe. „Nejsem hloupá. Víím velmi dobře, že jste použil jisté tajemné techniky, jimiž jste dokonale obloudil moje smysly.“

„Aha. A tyhle, hm, exotické techniky jsem si podle vás osvojil studiem starověkého Zamaru?“

„Kde jinde? Rozhodně to nebyl běžný způsob milování. Toho jsem si všimla okamžitě.“

V Matthiasovi začal klíčit zdráhavý obdiv. „Opravdu? A jak to můžete vědět tak jistě?“

Vrhla na něj rozladěný pohled. „Nejsem tak docela nezkušená, mylorde.“

„Ale ale.“

„Dostala jsem už mnoho polibků a vím, že ty vaše zrovna běžné nejsou.“

„A jak přesně se ty moje liší od těch předešlých?“

„To víte sám moc dobře, pane.“ Imogenin hlas zazněl vyloženě mrazivě. „Podlamovala se mi z nich kolena, že jsem skoro nemohla stát. A teď se mi velmi nepřírozně zrychlil. Navíc jsem si jistá, že u mě vyvolal dočasnou horečku.“

„Horečku?“ Matthias si roztouženě vybavil, jak se mu chvěla v náručí.

„Bylo mi strašně horko.“ Divoce se na něj zaškaredila. „Ale nejpádnějším důkazem je to, že mě vaše polibky úplně zbavily schopnosti logicky uvažovat. Jednu chvíli jsem byla dokonale racionální a soustředěná na svůj plán a vzápětí jsem měla v mozku chaos.“

Matthias upřel pohled koním na uši. „Říkáte, že jste nic takového nezažila, když vás líbali jiní muži?“

„Rozhodně ne.“

„S kolika muži jste se líbala, Imogen?“

„To je osobní věc, pane. Ani ve snu by mě nenapadlo, abych vám je vypočítávala. Dáma se o takových věcech nebaví.“

„Odpusťte mi to. Respektuji fakt, že o svých zkušenostech nehovoříte na setkání. Ale jestli jako jediný základ srovnání používáte Alastaira Drakea, pak vám musím...“

„Pan Drake není můj jediný základ srovnání,“ vyhrkla Imogen a zprudka nadskočila na sedadle. „Abyste věděl, mylordě, líbal mě ještě někdo jiný.“

„Vážně?“

„A byl to Francouz,“ dodala triumfálně. „Rozumím.“

„Celý svět ví, že Francouzi se v milování náramně vyznají.“

„Kdepak jste k tomu Francouzovi přišla?“ otázal se Matthias.

„Když to musíte vědět, byl to Philippe d'Artois, můj učitel tance.“

„A tak, ten učitel tance. To je ovšem něco jiného. Musím uznat, že máte jistou zkušenost a můžete srovnávat.“

„Samozřejmě že mám,“ odsekla Imogen. „A moc dobře vím, že ty silné pocity, které jsem zažila včera v noci, nebyly výsledkem běžných metod milování. Přiznejte to, pane. Použil jste exotických zamarských technik, abyste omámil moje smysly.“

„Imogen...“ Ozvala se hlasitá rána. Matthias se zarazil a pohlédl na její vějíř. Už před chvílí si všiml, že ho křečovitě svírá, a teď ty tenké hůlky přelomila. „Chtěl jsem právě říci, že pro ty silné pocity, které jste, jak říkáte, včera v noci zakusila, existuje jiné vysvětlení.“

„Hloupost. Jaké jiné vysvětlení?“

„Je možné, že důvodem, proč jste tak reagovala, je, že se ve vás zrodil, jak se tomu říká v lepších kruzích, *něžný cit* ke mně,“ nadhodil mírně. „Jinými slovy mezi námi propukla do jisté míry vášně.“

„Nesmysl.“ Najednou ji začal nebývale zajímat projíždějící kočár. „Jak by tak... prudká vášně mohla vzniknout bez lásky?“

„To je nesmírně naivní otázka, Imogen.“

Na cestě zaklapaly podkovy a k faetonu přiklusal Vanneck. Matthias koutkem oka postřehl, že Imogen nasazuje strnulý úsměv.

„Dobrý den oběma,“ pozdravil Vanneck zachmuřeně a přitáhl uzdu bujnému kaštanovému hřebci, až kůň bolestí zastříhal ušima. „Jak jsem slyšel, je namístě gratulace.“

„Přesně tak,“ pravil Matthias.

„Děkuji, lorde Vannecku,“ zamumlala Imogen strnule a začala si poklepávat rozbitým vějířem o koleno.

Vanneck se usmíval jen naoko. Oči měl čihavé jako fretka a po veselosti v nich nebylo ani stopy. Těkal z Matthiase na Imogen pohledem plným zloby a chamtivosti.

„Povídá se, že vám vaše nevěsta přinese velmi zajímavé věno, Colchestere,“ prohodil.

„Slečna Waterstoneová nepotřebuje věno, aby byla zajímavá,“ opáčil Matthias. „Je okouzlující sama o sobě.“

„O tom nepochybuji. Na shledanou později, pane.“ Vanneck se jim zprudka uklonil a odcválal.

„Hrome,“ zašeptala Imogen. „Byla jsem tak blízko. Už jsem ho měla v pasti. Stačilo jen zastrčit dvířka.“

Matthias se zaškaredil. „Vzdejte to, Imogen. Je po všem.“

„To není tak jisté,“ namítla pomalu. Matthias při pohledu na její výraz zostražitě. „Imogen...“

„Něco mě napadlo, Colchestere. Možná se z mého původního plánu dá ještě něco zachránit.“

„To je nemožné. Nemůžete se dát do spolku s Vanneckem, když jste zasnoubená se mnou. To se nedělá.“

„Pravda je, že jste můj původní plán přivedl vniveč.“

„Je mi to líto, Imogen, ale myslím, že to bylo dobře.“

„Ale ještě není všechno ztraceno,“ pokračovala, jako by ho neslyšela. „Právě teď mě totiž napadlo něco jiného.“

„U sta hromů.“

„Připouštím, že já s ním do spolku jít nemůžu, ale můžete to udělat vy, jako můj snoubenec.“

„O čem to, k čertu, zase mluvíte?“

„Je to velice prosté, mylorde.“ Oslnivě se na něj usmála. „Povíte Vanneckovi, že nechcete dát v sázku tak velkou sumu z vlastních peněz. A že mu dovolíte, aby se na výpravě podílel. *Pokud se mu podaří sehnat dost peněz na ten podíl.*“

„Dobrý bože!“ Na Matthiase to proti jeho vůli udělalo dojem.

„Nechápete? Výsledek bude tentýž. Vanneck bude muset tak jako tak vytvořit konsorcium, aby sehnal peníze, které potřebuje. A až expedice zkrachuje, bude na mizině.“

Matthias na ni ohromeně zíral. „Vzdáte se vůbec někdy, Imogen?“

„Nikdy, mylorde. Rodiče mě naučili vytrvalosti.“

„Nebudu chodit kolem horké kaše, mylord.“ Horatia seděla naproti Matthiasovi za jeho psacím stolem a na sklech brýlí se jí hněvivě zalesklo světlo. „Přišla jsem za vámi, protože bych ráda věděla, jakou hru to s mou neteří hrajete.“

Matthias sepal prsty a věnoval jí záměrně nechápvavý úsměv. „Hru?“

„Jak byste nazval to oznámení zasnoubení?“

„Myslel jsem, že z toho budete mít radost, milostivá paní. Naše zasnoubení jí překazí ten nebezpečný plán. O to vám snad šlo, ne?“

„Jen si nebuďte tak jistý, že je s tím konec,“ vyhrkla Horatia. „Moc dobře víte, že už zase spekuluje, jak to navléknout, aby Vannecka přece jen zničila.“

„Ano, ale ten nejnovější nápad vyžaduje víc než jen mou pomoc. Vyžaduje mou spolupráci na podvodném obchodním podniku. A tu jí nehodlám poskytnout.“ Horatia se zachmuřila. „Jak to myslíte?“

„Nemám v úmyslu vlákat Vannecka do partnerství. Pochybuji, že by o takovém spolku uvažoval, i kdybych byl ochoten ho nabídnout. Dokonce ani kvůli Královnině pečeti ne. Jsme od přírody nepřátelé, ne spojenci. Uklidněte se. Všechno dobře dopadne.“

„Neraďte mi, abych se uklidnila. Mluvíte přesně jako Imogen.“

Matthias pokrčil rameny. „Tím to všechno končí, Horatie.“

„Co končí? Pro Kristovy drahé rány, vždyť jste oznámil zasnoubení, Colchestere. Víte dobře, co to znamená. Co bude s Imogen?“

„Bude zasnoubená.“

Zírala na něj s rostoucím hněvem. „Nežertujte se mnou, pane. Mluvíme tady o mladé ženě, jejíž pověst už byla beztak dost zničena. Co si podle vás počne, až zasnoubení zrušíte?“

„Něco mi říká, že Imogen by konec našeho zasnoubení přežila velmi lehce. Vždycky si ví rady, nemyslíte? Ale já náhodou nemám v úmyslu zasnoubení zrušit. A nehodlám to dovolit ani jí.“

Horatia chvíli nehlasně otvírala a zavírala ústa a pak je sevřela do tenké čárky. „Chcete tvrdit, že vaše úmysly jsou... jsou...“

„Čestné?“

„No?“ vyzvala ho. „Jsou?“

„Nemusíte se tvářit tak užasle.“ Matthias krátce mrkl na zamarský svitek, který studoval, když Horatia před několika minutami vešla do knihovny. Pak jí pohlédl do očí. „Věřím, že ano.“

„Máte v úmyslu oženit se s Imogen?“

„Proč vás to tak překvapuje?“

„Podívejte se, pane, navzdory své neblahé minulosti a ještě zlověstnější reputaci jste pořád hrabě z Colchesteru. Každý ví, že máte obrovský příjem a pocházíte ze znamenitého rodu. Abych to řekla na rovinu, můžete si najít nevěstu z výše postavené rodiny a daleko bohatší než Imogen, když se rozhodnete oženit.“

„Ujistila jste mne, že je příbuzná s markýzem z Blanchfordu.“

„Nebud'te směšný.“ Horatia si odfrkla. „Blanchford je velice vzdálený příbuzný a vy to moc dobře víte. Imogen po něm nezdědí ani vindru. Mimoto nemá zásluhou svých výstředních rodičů dostatečné vychování, požadované u hraběnky. A k dovršení všeho byla nenapravitelně zkompromitována, nejdřív Vanneckem a teď vámi. Jak mám uvěřit, že to myslíte vážně?“

„Věřím, že z ní bude skvělá manželka. Jedinou potíž vidím v tom, jak ji o tom přesvědčit.“

Horatia na něj užasle zírala. „Nerozumím vám, pane.“

„Pak mi budete muset věřit. Dávám vám svůj slib, že se s Imogen ožením. To zasnoubení není podvod. Alespoň z mé strany ne.“

„Je to snad jeden z těch vašich slavných slibů, pane?“ otázala se Horatia s neskrývaným podezřením. „Z těch, které údajně dodržíte stůj co stůj?“

„Ano.“ Matthias si tím byl jistý až do morku kostí.

Počkal, až se dveře knihovny za Horatii zavřely, a teprve pak vstal. Opatrně zavinul svitek a odložil ho stranou. Pak obešel psací stůl a přistoupil k malému vykládanému stolku, kde stála karafa s brandy.

Nalil si sklenku a v posměšném přípitku ji zvedl k soše Zamarise. „Nebude to lehké, jak víš. Momentálně nemá nejmenší chuť se za mě provdat. Ale já mám proti ní jednu velkou výhodu. Mám jen minimum skrupulí a skoro žádné instinkty kavalíra. Klidně se zeptej, koho chceš.“

Zamaris na něj shlížel s naprostým porozuměním, protože i on žil ve tmách obklopený přízraky.

Matthias přešel ke krbu. Nevěděl, kdy přesně se nápad na sňatek s Imogen v jeho hlavě vylíhl, věděl jen, že po ní touží s vášní, které se vyrovnají jen jeho city ke ztracenému Zamaru.

Imogen je jeho Anizamara, jeho Paní slunečního svitu, života a tepla. Jediná, která dokáže udržet přízraky v šachu.

„A tak moje výzkumy prokázaly, že zatímco na mravech a zvycích starověkého Zamaru se projevuje řecký a římský vliv, literatura a architektura tohoto národa byly jedinečné.“

Matthias s úlevou odhodil poslední poznámky. Uchopil okraj řečnického stolku a rozhlédl se po početném obecnstvu, které si ho přišlo poslechnout. „Tím končí moje přednáška o ztraceném Zamaru.“ Přiměl se zdvořile dodat: „S potěšením vám odpovím na pár otázek.“

Z přeplněného přednáškového sálu zazněl zdvořilý potlesk. S výjimkou Imogen, která seděla v první řadě, nikdo netleskal příliš nadšeně. Matthiase to nepřekvapilo. Nepřišel sem, aby je pobavil. Chtěl udělat dojem na jediného člověka v obecnstvu, který mohl ocenit jeho práci a jeho závěry, na I. A. Stonea.

A Imogen, jak potěšené konstatoval, tleskala opravdu s vervou.

Matthias se těchto událostí hrozil. Od chvíle, kdy Zamar přišel do módy, se na jeho přednášky hrnuli diletanti, amatéři a fušeři, které z duše nesnášel. Bylo mu jasné, že zájem převážné většiny těch, kteří před ním seděli, je v lepším případě povrchní. Dnes však přednášel před úctyhodným soupeřem a očekával, že se do něj Imogen pustí.

Když potlesk začal slábnout, pohlédl na ni. Zářila na své židli jako jasný a živý maják mezi slabými a blikajícími svíčkami. Matthiase silou blesku přepadla touha. Bude ji mít jen pro sebe. Ale musí vynášet své karty velmi obezřetně. Při své nevinnosti a naivitě má stejně malou šanci mu uniknout jako Anizamara Zamarisovi. Zhluboka se nadechl a sevřel bočnice pulťku. V tomhle valčíku bude mít vedení on. Závisí na tom štěstí, které mu je v životě souzeno.

Imogen měla na sobě další šaty v barvě zamarské zeleně a pláštěnku téže barvy lemovanou motivem delfínů a mušlíček. Bujné vlasy jí poutal mohutný zelený klobouk.

Matthias si na okamžik dovolil slunit se v obdivu, který jí četl ve velkých inteligentních očích. *Je inteligentní, ale nevinná.* Zamyslel se nad fascinujícím obviněním, které proti němu včera na projížděce vznesla. Než by přiznala, že se jich obou zmocnila při líbání vášeň, namluvila si, že Matthias použil tajné zamarské techniky.

Potlesk konečně odezněl. Imogen se zlehka nahnula kupředu, sepjala ruce v klíně a uchváceně Matthiase pozorovala. Na zlomek vteřiny si ji velmi živě představil, jak ho s týmž výrazem v očích pozoruje z hlubin zamarské pohovky s delfíny, a pocítil hlubokou a upřímnou vděčnost za dřevěný pultík, který skrýval spodní polovinu jeho těla před zraky obecnstva.

Mohutný muž v poslední řadě se zvedl na nohy a velmi hlasitě si odkašlal. „Mám dotaz, lorde Colchestere.“

Matthias potlačil povzdech. „Ano?“

„Ve své přednášce jste se ani slůvkem nezmínil o možném vlivu čínské společnosti na mravy a zvyky starověkého Zamaru.“

Matthias si všiml, že Imogen obrátila oči v sloup, a přesně věděl, co si myslí. Máloco je tak otravné jako hloupé dotazy.

„To proto, že se tam žádný takový vliv neprojevil,“ odvětil příkře.

„Ale nemyslíte si, pane, že zamarské písmo se velice podobá čínskému?“

„Nepodobá se mu vůbec.“

Tazatel zabručel a posadil se.

Vstal další a zamračil se na Matthiase. „Lorde Colchestere, povšiml jsem si, že jste se vůbec nezabýval Watleyovým názorem, že Zamar je ve skutečnosti bývalá anglická kolonie.“

Matthias se vši silou nutil k trpělivosti, ačkoli to nebylo snadné. „Pane, teorie, že Zamar je ztracená anglická kolonie, je mylná, zvrácená a idiotská stejně jako ta, která tvrdí něco podobného o starém Egyptě. Žádný skutečný vědec takovému tvrzení nepřikládá váhu.“

Imogen vyskočila ze židle. Loktem strhla vedle sedící dámě rozměrnou kabelku a shodila ji na podlahu. Matthias se zájmem přihlížel rozruchu, který zavládl v první řadě.

„Proboha,“ vyjekla Imogen a shýbla se pro kabelku. „Prosím vás, promiňte mi to, milostivá paní.“

„To je v pořádku,“ opáčila dáma. „Nic se nestalo.“ Imogen se narovnala a upřela pozornost opět k Matthiasovi. V očích jí zaplálo odhodlání. „Chtěla bych se vás na něco zeptat, lorde Colchestere.“

„Prosím, slečno Waterstoneová.“ Matthias se nedbale opřel o pultík a zvědavě se na ni zadíval. „Co byste chtěla vědět?“

„Ve vaší knize o mravech a zvycích starověkého Zamaru je několik obrázků nástěnných maleb v zamarské knihovně.“

„To máte pravdu.“

„Na jednom z nich je zcela jasně zpodobněn svatební obřad, v němž nevěsta a ženich dostávají tabulky, na nichž jsou zřejmě napsány verše. Myslíte si, že ta scéna naznačuje, že manželství na Zamaru byla založena na rovnosti mezi pohlavími a že mezi manželi existoval silný metafyzický vztah?“

„Ne, slečno Waterstoneová, k takovému závěru jsem nedospěl,“ odvětil Matthias. „Výjev namalovaný na stěně zamarské knihovny metaforicky zpodobňuje zamarskou Bohyni rozumu, jak Zamařanům předává dar písma.“

„Víte určitě, že to nebyl svatební obřad? Mně se zdá, že to, co je napsáno na tabulce v rukou té ženy, vypadá jako svatební smlouva.“

„Víte, slečno Waterstoneová, měl jsem to štěstí, že jsem čirou náhodou objevil zamarský svitek, kde se skutečně pojednává o manželství.“

V obecenstvu to zvědavě zašumělo.

Imogen vzrušeně vykulila oči. „A co obsahuje ten svitek, pane?“

Matthias s úsměvem odpověděl. „Jsou to vlastně spíš instrukce, doprovázené dosti podrobnými nákresey.“

Imogen nechápavě stáhla obočí. „Instrukce? Myslíte ohledně práv a povinností manželů?“

„To ani ne,“ odvětil Matthias. „Text obsahuje návody a praktické rady pro jisté delikátní oblasti intimního života v manželství. Jsou to osobní záležitosti, jestli chápete, jak to myslím, slečno.“

Z obecenstva se ozvalo vyprsknutí, zachichotání a rozpačitý smích. Několik starších dam se zamračilo a ty mladší začaly projevovat o debatu živý zájem.

Imogen si dala ruce v bok a začala podupávat špičkou kozinkové kotníčkové boty. Zamračeně se kolem sebe rozhlédla a pak se přísně podívala na Matthiase. „Ne, mylorde, nechápu, jak to myslíte. Jaké rady konkrétně na tom svitku jsou?“

„Jsou tam návody přibližující jisté specifické techniky, jejichž cílem je zajistit, aby manžel i manželka našli v manželském loži stejné štěstí a uspokojení. A to je vše, co na toto téma hodlám sdělit, slečno Waterstoneová.“

Z obecenstva se ozvalo několik šokovaných vyjeknutí. Pochechtávání v zadních řadách zesílilo. Imogen sklopila oči a zdálo se, že hodlá vypálit další otázku. Matthias ji chvatně předešel.

Vytáhl z kapsičky u vesty hodinky a dal najevo údiv. „Vida, náš čas už uplynul. Děkuji vám všem za laskavou pozornost.“ Posbíral si poznámky a sestoupil z pódia.

Na posledním schůdku na něj čekala Imogen a v očích jí odhodlaně blýskalo. „Velmi vzrušující přednáška, mylord.“

„Děkuji vám. Jsem rád, že se vám líbila.“

„Ó ano, ohromně. Obzvlášť mě zaujaly vaše postřehy o nástěnných malbách zamarské knihovny. Moc bych si přála, abych byla s vámi, když jste je našel.“

„Moc by mě zajímalo, co byste jim řekla,“ odvětil upřímně.

„Ráda bych se podívala na ten svitek o manželství, kdyby to bylo možné.“

„Ostatním vědcům jsem ho nikdy nezpřístupnil,“ řekl a pomalu vážil slova. „Ale možná bych ve vašem případě mohl udělat výjimku.“

Imogen se rozzářila. „Opravdu, Matthiasi? To by bylo úžasné. Kdy ho uvidím?“

„Dám vám vědět, až se to bude hodit.“

Úsměv jí zmizel z tváře. „Doufám, že mě nenecháte čekat, pane. Nemohu se dočkat, až ho prostuduji.“

„Roztomilé pomyšlení.“

„Prosím?“

„Ale nic.“ Matthias se na ni usmál. „Prozatím by vám to mohla vynahradiť soukromá prohlídka muzea Zamarské společnosti.“

„Expozice je to velice zajímavá,“ přiznala Imogen. „Ale co jsem v Londýně, je pořád zavřená.“

„To je tím, že se má přestěhovat do větších prostor. Momentálně je to spíš skladiště než muzeum. Ale já mám klíč. Nesmírně rád vás provedu.“

Imogen se znovu rozzářila. „To by bylo báječné.“

Rozhlédl se po místnosti, která se rychle vyliďňovala. Bylo tam už jen pár lidí, i ti však už byli na odchodu. Vytáhl z kapsy klíč.

„Nevidím důvod, proč bychom tam nemohli jít hned.“ Odmlčel se. „Tedy jestli máte čas.“

„Ovšemže ano. Mám spoustu času, pane.“

„Dveře do muzea jsou za rohem.“ Matthias pohnul hlavou tím směrem. „Pod schodištěm.“

„Jak vzrušující.“ Imogen se vrhla ke dveřím muzea tak prudce, až jí sukně zavířily kolem kotníků.

Matthias ji tak tak stihl chytit za loket, než mu zmizela za rohem. „Obávám se, že na mne budete muset počkat, má drahá. Klíč mám já.“

„Doufám, že se nebudete courat, pane.“

„To ne, ale taky nehodlám po chodbě běžet.“

Povzdychla si. „Pořád zapomínám, že nejste zrovna atlet.“

„Snažím se to vynahradiť v jiných oblastech.“ Matthias ji doprovodil za roh a pod široké schodiště, které vedlo do vyšších poschodí Zamarské společnosti.

U dveří do muzea zůstali stát. Matthias strčil klíč do zámku, otevřel dveře a ustoupil stranou.

Pozoroval Imogeninu výraznou tvář, když nahlédla do zšeřelého interiéru. A nebyl zklamán. Oči se jí naplnily obdivem a rty se pootevřely jako v očekávání polibku. Nikdo jiný než Imogen by při pohledu na místnost plnou zaprášených artefaktů a příznaků dávno zemřelých lidí takto nereagoval.

„To je nádhera,“ vydechla Imogen, vešla dovnitř a rozhlížela se po nashromážděných předmětech, které se rýsovaly v šeru. „To všechno jste ze Zamaru přivezl vy?“

„Ne. Přiznám se, že věci, které jsem přivezl, jsem si ponechal. Jsou v mé knihovně.“ Matthias zapálil nástěnný svícen. „Předměty, které tady vidíte, přivezl Rutledge z naší první výpravy. Jak vidíte, upřednostňoval spíš velikost než jemnost.“

Imogen odtáhla látku, která halila třímetrovou sochu Zamarise, a zjistila, že bohovi civí přímo na obrovité genitálie. „Už chápu, jak to myslíte.“ Zamžikala a spěšně odvrátila zrak. „Proboha.“

„Většina toho, co našel Rutledge, je, bohužel, značně poškozena v důsledku nevhodných metod používaných při výkopech. Nebyl zrovna zručný.“ Matthias přešel dlaní po otlučeném dřívku zlomeného sloupu. „A také kvůli nezájmu o drobné detaily. Pásl totiž po pokladu nebo po takových předmětech, které by mohl drazě zpeněžit.“

„Chudák Rutledge.“ Imogen obešla vázu, která byla stejně vysoká jako ona. „Takový tragický konec. A velice záhadný.“

„Doufám, že nevěříte v tu směšnou Rutledgeovu kletbu.“

„Samozřejmě že ne. Přesto je nesporné, že se ze své poslední výpravy na Zamar nevrátil.“

Matthias pleskl dlaní do sloupu. „Na jeho smrti nic záhadného nebylo, Imogen. Při prozkoumávání labyrintu začal být neopatrný.“

Ve tmě si zřejmě nevšiml kamenného schodiště, zřítíl se z něj a zlomil si vaz. Našel jsem ho tam já.“

Pátřavě na něj pohlédla. „To pro vás muselo být strašné.“

Matthias zamrazilo. Bez stopy pochybnosti věděl, že Imogen tuší, že je v tom daleko víc. „Ano, to bylo.“

Tázavý výraz v Imogeniných očích okamžitě nahradil soucit. Matthias si oddechl, když se obrátila k velkému sarkofágu.

„Byl vůbec pořízen katalog téhle sbírky?“ zeptala se, když si prohlížela nápis na víku.

„Nebyl. Potřebné znalosti a schopnosti mám jedině já, pokud se to má udělat pořádně, a zatím jsem na to neměl čas.“ *Ani chuť*, dodal v duchu. Všechno v té místnosti bylo spojeno s Rutledgem.

Imogen se narovнала a vzrušeně se na něj podívala. „Mohla bych se do toho pustit já, Matthiasi.“

„Udělat katalog sbírky?“ Zaváhal. „Ano, to byste mohla. Bylo by zajímavé mít na tyhle věci názor I. A. Stonea.“

„Myslíte, že by mi členové výboru dovolili prostudovat všechny předměty a sepsat o nich záznamy?“

„Stojím v čele výboru a oni udělají, co jim řeknu. Znamenalo by to ovšem prozradit totožnost I. A. Stonea.“

Zamyslela se nad tím. „Možná je na čase.“ Pak si povzdychla. „Ale jedno po druhém. Přijela jsem do Londýna, abych zařídila tu věc s Vanneckem. Musím se do toho pustit. Přemýšlel jste už o mém novém plánu, Matthiasi?“

„Ne.“

„Nemohu dál plýtvat časem, pane.“ Imogen si sedla na bobek a prohlížela si velkou hliněnou masku opřenou o rakev. „Ráda bych ten plán uskutečnila co nejdřív. Než se roznese, že naše zasnoubení je podvod.“

Matthias přistoupil až k ní a zjistil, že zírá na vršek jejího klobouku. „Nenapadlo vás, Imogen, že naše zasnoubení vůbec nemusí být podvod?“

„Cože?“ Imogen polekaně vyskočila.

Matthias kvapně ucouvl a tak tak stačil uhnout nárazu od krempy klobouku. Imogen ztratila rovnováhu a vztáhla ruku, aby se zachytila okraje sarkofágu. Naneštěstí při tom narazila hřbetem ruky do vysoké vázy, která se začala kácet.

„Ach ne,“ zakvílela Imogen.

Matthias vázu zachytil, než se roztříštila o podlahu, a opatrně ji postavil na místo. Pak se otočil k Imogen. Dívala se na něj ohromeně.

„Asi jsem vám dobře nerozuměla, mylordě,“ pronesla přiškrceně.

„Myslím, že se k sobě znamenitě hodíme.“ Vztáhl paže a přitáhl ji k sobě.

Uchopila ho za klopky kabátu. „Co to děláte, Matthiasi? O lásce přece mezi námi nepadlo ani slovo.“

„To, co je mezi námi, je daleko silnější a trvanlivější než ten metafyzický nesmysl.“ Rozvázal jí mašle na klobouku a odhodil ho stranou.

Pátrala mu v obličeji s bezradným výrazem, který málem rozčísl vedví cosi hluboko v jeho nitru. Měl strašlivý pocit, jako by visel nad jedním z pěti zamarských pekel.

„Co... co je mezi námi?“ otázala se.

„Vášeň a Zamar.“ Sklonil hlavu a zmocnil se jejích úst se vši divokou touhou, která v něm už několik dní narůstala.

Imogen přidušeně vykřikla a ovinula mu paže kolem pasu. Přivinula se k němu a pootevřela ústa. Cítil, jak se v ní rozpoutává bouře a v jeho žilách burácí hrom.

Neohroženě se do sílcí bouře vrhl. Imogen ho objala ještě pevněji. Její měkké boky se důvěrně přitiskly na jeho vztyčené pohlaví. Když sjel horečnatými rty z jejích úst, aby prozkoumal voňavé místočko na její šíji, zachvěla se.

„Nechápu, co to se mnou provádíš,“ řekla udýchaně. Matthias odtrhl ústa od hedvábné pleti na její šíji. „Ne. Takhle se tě nezmocním.“

„Co je? Co se stalo?“

Vzal její obličej do dlaní a přinutil ji, aby se mu podívala do očí. „Až tohle skončí, nebudeš mě obviňovat, že používám tajné zamarské techniky, abych tě svedl?“

„Ale Matthiasi...“

„Chci tě víc než cokoli, co jsem kdy chtěl od chvíle, kdy jsem začal hledat Zamar. Ale dokud po mně nebudeš toužit stejně jako já po tobě, tohle objetí dál nezajde.“

„Ach, Matthiasi. Cítíš ke mně totéž co k Zamaru?“

„Ano.“

Zmlkla a sklopila dlouhé řasy. Na krátký drtivý okamžik se Matthias začal bát, že ji ztratil. V té chvíli věděl, kolikáté zamarské

peklo se mu pod nohama otevírá. To třetí, v němž člověk musí prožít tisíc let sám jen ve společnosti přízraků.

Imogen k němu zvedla pohled a plaše se usmála. „Bylo ode mne strašně nespravedlivé, že jsem tě z toho obvinila. Omlouvám se za to. Byla jsem rozezlená, že jsi oznámil naše zasnoubení a zmařil moje plány.“

„Já vím.“

„Ve skutečnosti musím vinit jen sama sebe za to, co se onehdy v noci stalo v té zahradě.“ Zaváhala. „Chtěla jsem, aby ses se mnou miloval, a teď to chci také.“

Matthias si uvědomil, že už zase dokáže dýchat. „Víš to jistě?“

Stoupla si na špičky a ovinula mu paže kolem krku. „Nikdy v životě jsem si ničím nebyla tak jistá.“

„Imogen.“ Křečovitě ji sevřel v náručí a chystal se ji políbit.

Imogen ho však zarazila tím, že mu položila prsty na rty. „Ráda bych tu věc vyjasnila, Matthiasi.“

„Vyjasnila? A co?“

„Sme zajedno v tom, že si milování přejeme oba.“

„Ano.“

„Odstraní to tvoje obavy, že tě potom budu obviňovat?“

„Naprosto jistě.“ Začal jí líbat prsty na rukou.

Oči jí zazářily. „Za těchto okolností tudíž nevidím důvod, proč bys mě nemohl zasvětit do několika zamarských milostných tajů. Ty ano?“

Zaplavila ho úleva a rozesmál se. „Ani jediný.“ Chytil ji za ruku, než ji stačila odtáhnout, a políbil ji na dlaň.

Imogen si vzdychla a opřela se o něj, prsty sevřela jeho ruku. Matthias posunul rty k dívčinu křehkému zápěstí a kochal se v záchvěvech rozkoše, které jí probíhaly tělem.

Stoupla si na špičky a s netajeným nadšením vášnivý polibek opětovala. Přejel jí rty přes tvář k uchu. Zabořila mu prsty do vlasů. Zachvěl se.

„Půjdeme na to pomalu,“ sliboval.

„Je-li to tvoje přání...“ Rozvázala mu kravatu.

„Vychutnáme si každý okamžik a každý sebemenší pocit. Teprve potom přejdeme k dalšímu.“

„Teď mluvíš jako ti noví básníci.“ Začala mu rozepínat košili. „Nebo snad recituješ zamarské verše?“

„Udělám všechno, aby sis tuhle chvíli pamatovala po zbytek života,“ řekl vážně.

„Zapomenu na ni jen těžko.“ Netrpělivě košilí šklubla. Zaprášenou místností se rozlehl hlasitý zvuk trhaného batistu. „Propána.“

Matthias se jí usmál do vlasů.

„Zřejmě jsem ti roztrhla košili, Matthiasi. Strašně mě to mrzí.“

Zmocnila se ho závrať. „Čert vzal košili. Mám jich spousty.“

„To je dobře.“

Matthias jí znovu zaklonil hlavu a zahleděl se na ta měkká a plná ústa. V té chvíli se mu předsevzetí, že se s ní bude milovat pomalu, vykouřilo z hlavy. Vzpálala v něm horečka. Hořel a podle toho, jak vypadala jeho košile, ona hořela rovněž.

Zvedl Imogen do náručí a odnesl ji kolem přízračných pozůstatků starověkého Zamaru k lavici, která stála vzadu u stěny.

Když ji položil na polštáře pokryté ochranným povlakem, zvedl se z nich oblak prachu. Matthiasem to cuklo, ale Imogen si zjevně ničeho nevšimla. Vzhlížela k němu zářícíma očima. Není nad to, když má člověk milenkou se stejnými intelektuálními zájmy, pomyslel si. Pravděpodobně se mu podařilo najít jedinou ženu v celé Anglii, která nebude protestovat proti svádění v zaprášeném a pochmurném muzeu.

Políbil ji na špičku nosu a pak se napřímil a odvinul si rozvázanou kravatu. Přehodil ji přes sarkofág a svižně ze sebe shodil kabát, vestu i natrženou košili. Pousmál se při pohledu na díru v drahé látce.

Odhodil košili stranou a podíval se na Imogen, která ho napjatě pozorovala. V očích měla sladkou touhu, která mu brala dech. V koutku pootevřených úst se jí mihla špička růžového jazýčku.

„Jsi moc krásný, Matthiasi,“ zašeptala tiše a chraptivě. „Vážně, já... nikdy jsem nikoho tak krásného neviděla.“

Matthias se drsně rozesmál. „Jediný krásný tvor v téhle místnosti jsi ty.“ Položil se do moře zelených mušelinových sukní. Hlava se mu roztočila, když se do té záplavy nořil.

„Matthiasi.“ Křečovitě mu sevřela nahá ramena.

Přivinul ji k sobě a líbal, dokud se nezačala třást a její hlava mu neklesla na paži. Pak se jen nerad odtrhl od rtů a sjel jí ústy na hrdlo. Kroutila se pod ním a zvedala se, až najednou cítil, jak se mu její ňadra tisknou na hrud’.

Když dospěl ústy k ozdobnému lemu výstřihu, vztáhl paže a rozeplnul jí šaty na zádech. Živůtek sklouzl a odhalil tenoučkou

batistovou košili, kterou prosvítaly obrysy růžových bradavek. Celé tělo se mu napjalo.

Sklonil hlavu a líbal ji na řadra, až promáčel látku, která je zakrývala. Imogen vykřikla a začala ho dychtivě líbat na rameno.

Matthias sáhl dolů, sevřel v hrsti široké sukňe i s košilí, vyhrnul jí to všechno k pasu a odhalil trojúhelník hnědých kudrn, které střežily něžné hájemství.

S chraptivým povzdechem sklonil hlavu a políbil ji na hedvábný vnitřek stehna. Do hlavy mu stoupala vůně slunečního světla na zamarském moři. Položil na ni dlaň a velmi něžně ji sevřel.

Dívčino tiché vyjeknutí ho okouzlo. Cítil, jak pod jeho dlaní vlhne, a pomyslel si, že ho nikdy v životě nic tak nenadchlo.

„To je víc, než dokážu snést.“ Imogen mu zabořila nehty do ramen a tělem jí probíhal jeden záchvěv za druhým. „Matthiasi, je mi úplně jedno, jestli použiješ úplně všechny zamarské techniky, které jsi objevil. Chci se je naučit všechny, a hned teď.“

„Nemám, bohužel, tak velkou trpělivost, abych probral celý repertoár.“ Matthias zápasil s kalhotami. „Ale slibuji, že nakonec procvičíme úplně všechny. Obejmi mě nohama, má sladká.“

„Nohama?“

„Musím být v tobě.“ Uchopil ji za koleno v punčoše a obtočil si její nohu kolem pasu. „Zešílím, jestli budu ještě chvíli čekat.“

Imogen ho poslušně obepnula stehny. „Připadá mi to divné, Matthiasi. Tohle ses naučil z toho svitku, o kterém jsi mluvil?“

Něžně ji hladil. „Některé věci jsou univerzální.“

Cítil, jak měkne a otevírá se mu. Ruku měl zvlhlou rosou, kterou vyloudil v úzké chodbičce. Začal hladit drobnou perličku, která tepala nad vchodem. Imogen vyjekla.

„Dobré nebe, já ne... nemůžu...“ Zbytek toho, co měla na jazyku, už nedořekla.

Matthias zvedl hlavu a zadíval se jí do omámených očí. „Podívej se na mne, Imogen. Otevři oči a podívej se na mne.“

Řasy se zatřepaly a pak se zvedly. Na tváři se jí pomalu šířil úsměv, v němž se tajilo víc záhad než v rozvalinách Zamaru.

Matthias se poddal mocné touze, která ho stravovala. Opatrně ji rozevřel, přisunul se až k ní a pomalu si razil cestu do horké a těsné chodbičky.

Imogen mu strnula v náručí. „Asi to neděláte správně, pane. Určitě jste to špatně přeložil.“

Ze všech sil se snažil udržet sebeovládání a zdravý rozum. „Co to povídáš?“

„Zrovna tahle zamarská technika se zřejmě pro muže tvých rozměrů nehodí, Matthiasi. Musíme zkusit jinou.“

„Jsi panna,“ zahučel s ústy na jejím nose.

„A co to má co dělat s tvým mizerným překladem zamarských pokynů?“

„Nic,“ připustil.

„Netvrdím, že musíme přestat. Jen chci zkusit něco jiného.“

„Musíme zvládnout tohle, než postoupíme dál.“ Políbil ji.

„Vzpomínáš, jak se ti to líbilo minule v té zahradě?“

Vzhlédl k němu s úzkostí v očích. „Ano. Ale tohle je úplně jiné.“

„Počkej a uvidíš.“ Začal se z ní pomaloučku vysouvat. Byla to nepopsatelná muka. „Zhluboka se nadechni.“ Sáhl dolů mezi jejich těla a hladil ten malý pevný klenot. Odměnou mu bylo drobné zachvění.

Imogen zhluboka nabrala dech a pak se trochu uvolnila. Napětí v jejím těle maličko povolilo. Matthias se do ní pomalu a opatrně vnořil.

Povzdechla si a zaryla mu nehty do zad.

Povysunul se a začal ji líbat na řadra zahalená košilí. „Je to lepší?“ zašeptal.

„Ano. Ano, já... myslím, že tahle metoda snad bude mít úspěch. Dělán to správně?“

„Dokonale.“ Matthias zaťal zuby a ze všech sil se ovládal, když se znovu zvolna sunul do jejího těla. „Absolutně dokonale.“

„Matthiasi.“ Bez varování se pod ním začala svíjet a třást.

Matthias se zmocnil nádherný pocit. Je živý a zalévá ho sluneční záře. V téhle chvíli na něj žádný přízrak nemůže.

Příštího večera Matthias dorazil do divadla těsně před začátkem posledního jednání *Othella*. Imogen, která seděla v plyšm potažené lóži s Horatií a trucující Patricií, na něj vrhla káravý pohled. Od milování v Zamarském institutu se viděli poprvé. „Už jsme ve vás skoro přestaly doufat, mylorde,“ pošeptala mu, když ji vzal za ruku. „Přišel jste o většinu hry.“

Matthias mírně zkrivil rty. V přízračně šedivých očích mu četla důvěrné vzpomínky na včerejšek. „Doufám, že ve mne nikdy doufat nepřestanete, má drahá.“ Políbil jí ruku v rukavičce a pak se pozdravil s Horatií a Patricií. „Dobrý večer, dámy. Obě vypadáte dnes večer nádherně.“

Horatia pokývla hlavou. „Dobrý večer, mylorde.“ Patricia na něj vrhla dopálený pohled. „Slíbil jsi, že sem za námi přijdeš, Matthiasi.“

„A přišel jsem.“

Patricia zamávala vějířem. „Představení je skoro u konce.“

„Přišel jsem na to, že s malou dávkou divadla vystačím poměrně dlouho.“ Matthias se posadil vedle Imogen. „Prosím tě, Patricie, nepokoušej se překonat Keana. Nemáš proti němu šanci. Je nesrovnatelně lepší herec než ty, i když je namol.“

Patricia sebou škubla, hněvivě se odvrátila a zamračeně se zadívala na třpytivý dav v lóžích.

Imogen potlačila povzdech. Uvědomovala si, že je příčinou nového nepřátelství mezi Matthiasem a Patricií. Z nějakého neznámého důvodu se její vztah s Patricií v minulých dnech rapidně zhoršil. Dnes večer bylo nad slunce jasnější, že Patricii se z duše přičí pobývat v bratrově lóži ve společnosti Imogen a Horatie.

Imogen neměla tušení, co tu změnu u Patricie vyvolalo, ale dělalo jí to starosti. Umínila si, že to při nejbližší příležitosti prodebatuje s Matthiasem. Ještě předtím však musela probrat něco daleko naléhavějšího. Začínala mít totiž podezření, že se jí Matthias úmyslně vyhýbá. A byla si docela jistá, že ví proč.

Nahnula se k němu a začala se energicky ovívat vějířem, aby si přihlížející mysleli, že nehovoří o ničem důležitém. Spoléhala, že

hukot hovoru a hrubé výkřiky z parteru zajistí, že jejich hovor nebude slyšet.

„Jsem opravdu šťastná, že jste se uráčil objevit, pane. Byl už nejvyšší čas.“

„I mně se po vás stýskalo,“ zamumlal Matthias. „Připadalo mi, že uplynuly celé věky od chvíle, kdy jste na mne měla tak povznášející účinek.“

„Probůh, Matthiasi, mlčte.“ Imogen se začervenala a divoce se rozhlédla kolem dokola, aby se ujistila, že je nikdo neslyšel. „O tom jsem s vámi nechtěla mluvit a vy to moc dobře víte.“

„Jsem zdrcen.“ V očích mu však jiskřilo. Uchopil ji za ruku a políbil konečky prstů. „Ujist’uji vás, že jsem včera v noci a po celý dnešek nemyslel na nic jiného než na naše dostaveníčko mezi pozůstatky starověkého Zamaru. Věřte mi, že od té kouzelné chvíle mě opustily všechny rozumné myšlenky.“

Zaškaredila se na něj. „Co se to s vámi, propána, děje, mylord?“

„Inspirovala jste mě, má sladká. Pomýšlím na to, že nechám plavat vědecké výzkumy a stanu se romantickým básníkem. Myslíte, že by mi slušely kučeravé vlasy?“

Imogen přimhouřila oči. „Pokoušíte se uhýbat od tématu, vidíte?“

„Od jakého tématu?“

„Od mého nového plánu na zničení Vannecka,“ sykla za vějířem.

„Uvítal bych, kdybychom toto téma uzavřeli.“

„Ano, to si dovedu představit, ale já nehodlám měnit své plány jen proto, že jsme se zasnoubili.“

Matthias vytáhl obočí. „To pro vás naše zasnoubení znamená tak málo? To jste mě zdrtila.“

Zalila ji další vlna horka. Začala mávat vějířem ještě usilovněji. „Víte moc dobře, že jsem to tak nemyslela, pane.“

„Opatrně s tím vějířem. Je tady hotový průvan. My romantičtí básníci nastydneme jedna dvě.“

Ignorovala to. „Myslím to vážně, Matthiasi. Chci, abyste mi slíbil, že mi pomůžete zničit Vannecka.“

„Tohle není vhodná chvíle na takovou debatu.“

„Ale...“ Monotónní hukot hovoru v hledišti náhle přerušily vzrušené výkřiky. Imogen se zarazila a obrátila se tím směrem. „Co je? Stalo se něco?“

„Kean se možná opil tak, že nemůže hrát,“ hádala Horatia. S výrazem velkého zájmu se nahnula kupředu a přiložila si k očím divadelní kukátko.

Zdroj nové vlny vzrušení, která zachvátila dav, však objevila Patricia. „Je to paní Slottová. Mám dojem, že omdlela.“

Horatia zamířila kukátko k lóži Theodosie Slottové, která byla přímo naproti. „No ovšem. Theodosia se zřejmě zhroutila. Lady Carlsbacková jí mává pod nosem čichací solí.“

Imogen se přestala ovívat vějířem a zadívala se na skupinku lidí, kteří se hemžili v Theodosiině lóži. „Co s tou osobou je?“

Patricia vrhla na Matthiase obviňující pohled. „Podle lady Lyndhurstové paní Slottová omdlí, kdykoli se v její blízkosti objeví Matthias. Prý se jí v minulosti přihodilo něco strašlivého a ona se z toho dodnes nevzpamatovala.“

„Kat aby to spral,“ ulevil si Matthias otráveně.

Imogen se zaškaredila. „Takový nesmysl.“ Uvědomila si, že se lidé otáčejí ke Colchesterově lóži. Divadlem se šířily fantastické dohady.

Imogen se rozhodla, že dá všem okolo zřetelně najevo, že Matthias nemusí čelit zlým jazykům sám. Rázně sklapla vějíř a vyskočila na nohy. Popadla vysokou židličku za opěradlo a začala ji strkat blíž k Matthiasovi.

Pohlédl na ni, opožděně pochopil, co chce udělat, a zvedl se. „Počkejte, Imogen, pomohu vám.“

„To je v pořádku,“ procedila Imogen mezi zuby a cloumala opěradlem. „Nějak se to zaseklo, mylord, ale já si poradím.“

„Imogen, počkejte...“

Židlička byla těžší, než se na první pohled zdálo. Imogen se do ní dopáleně opřela vší silou. Jedna tenká nožka zapraštěla a odletěla.

Židle se převrátila na rudý koberec. Imogen ztratila rovnováhu, padla kupředu a přistála Matthiasovi na klíně. Lehce ji zachytil a smál se od ucha k uchu, když se ho křečovitě zachytila za ramena.

Saténový večerní turban s obrubou z delfinů jí sklouzl z hlavy a přeletěl přes zábradlí. Snesl se na laciná sedadla v přízemí. Rozdovádění mladíci, kteří okupovali spodní část divadla, spustili halasný povyk.

„Mám ho.“

„Je můj. Já ho viděl první.“

„Hele, chytil jsem delfína.“

„Sem s ním. Jako zachránce na něj mám právo.“

Horatia pohlédla přes zábradlí. „Mám dojem, že se tam o tvůj turban perou, Imogen.“

Divadlem otrásl hurónský smích.

Patricia měla pláč na krajíčku. „Taková hanba. Taková strašná ostuda. Nejraději bych rovnou tady v téhle příšerné lóži umřela. Jak jen se zítra u lady Lyndhurstové podívám do očí svým přítelkyním?“

„Však ty to nějak provedeš,“ prohodil Matthias bezcitně, vstal a pomohl Imogen na nohy.

„Omlouvám se vám všem,“ řekla Imogen a narovnávala si sukně. „Nechtěla jsem vyvolat takovou trapnou scénu.“

„Neomlouvejte se,“ zubil se Matthias. „Ujišťuji vás, že tak zábavný večer jsem v divadle už léta nezažil. A jelikož zatím dění na jevišti dost žalostně pokulhává, navrhuji, abychom se zvedli k odchodu.“

O něco později stála Imogen s Patricií v davu, který se tísnil v předsálí divadla. Matthias odešel ven přivolat svůj kočár stojící v dlouhé řadě, která se klikatila ulicí, a Horatia si opodál povídala se známou.

Imogen pohlédla na zamlklou a trucovitou Patricii a rozhodla se využít příležitosti. Nahnula se k ní o trochu blíž.

„Stalo se něco, Patricie? Upřímně lituji té neblahé scény. Ale mám dojem, že jste proti mně něco měla už předtím.“

Patricia do krve zrudla, ale nepodívala se Imogen do očí. „Nemám tušení, o čem to mluvíte.“

„Hloupost. Zdálo se mi, že my dvě spolu dobře vycházíme. Bavilo vás přece, když jsme spolu chodily nakupovat, vidíte? A úspěch ve společnosti vás nadchl. Ale posledních několik dní jako byste mě přímo přehlížela.“

Patricie o krok ucouvla a zadívala se na dveře. „Nechápu, co tím míníte, slečno Waterstoneová.“

„Takže jsem zase slečna Waterstoneová, no vida.“ Imogen si dala ruce v bok a začala podupávat špičkou střevíčku. „Přece jsme se dohodly, že mi budete říkat křestním jménem.“

„Musíte tak nevychovaně podupávat?“ procedila Patricia skrze zuby.

„Prosím?“

„Všichni se na vás dívají.“

„Nesmysl.“ Imogen se rozhlédla. „Nikdo se na mě nedívá.“

„Jak by se mohli nedívat?“ vyjela na ni Patricia. „Chováte se jako vesnická husa. Podívejte se, jak stojíte. Vůbec ne jako dáma. Je mi veskrze trapně, když mě lidé s vámi vidí. Protože stojíte v ostudné pozici a podupáváte si jako nějaká služka. Chybí vám vybroušenost a slušnost, jaké se očekávají u dámy.“

„Ach.“ Imogen se začervenala a chvatně sesmekla ruce z boků. „Odpusťte. Před několika lety jsem se naučila tančit, ale nikdy mě nenapadlo, že bych se měla zabývat dalšími aspekty chování, jaké se vyžadují od dámy.“

„To je vidět na každém kroku,“ setřela ji Patricia ironicky.

„Moji rodiče to nepovažovali za důležité.“ Imogen pokrčila rameny. „A abych řekla pravdu, musím se naučit daleko zajímavější věci.“

„To je zjevné.“ Patricia se k ní prudce otočila čelem. V očích se jí třpytily slzy hněvu a ponížení. „Opravdu nechápu, co na vás můj bratr vidí. Nechápu, proč si vás chce vzít. Bezpochyby víte, že se vám říká Necudná Imogen.“

„Ano, to vím. Mohu vám vysvětlit, jak jsem k té nepříjemné přezdívce přišla.“

„To není nutné. Všechny nechutné podrobnosti z vaší minulosti už znám.“

Imogen se na ni pozorně podívala. „Tak?“

„Přistihli vás v ložnici s lordem Vanneckem.“

„Kdo vám to řekl?“

„Přítel.“ Patricia se kousla do rtu. „Někdo, s kým jsem se seznámila u lady Lyndhurstové. Všichni tam o vás mluví. Tvrdí, že Matthias byl k zasnoubení s vámi přinucen, protože jste se s ním kompromitovala.“

„Hmmm.“

„Prý jste mu provedla to samé, co jeho příšerná matka mému tatínkovi. Lapila jste ho do pastí.“

„O čem to, proboha, mluvíte?“

Patricia přihlouple zamžikala a ucouvla. Zjevně si uvědomila, že zašla příliš daleko. „Jsem si jistá, že to moc dobře víte, slečno Waterstoneová. Tady v Londýně není pro nikoho tajemstvím, že můj otec byl k sňatku s Matthiasovou matkou přinucen, protože to úmyslně narafičila tak, aby se s ním kompromitovala.“

Imogen se zamračila. „A vy věříte tomu, že jsem Matthiase podobným způsobem zapletla do svých sítí?“

„Neumím si představit jiný důvod, proč by se s vámi měl chtít oženit,“ zašeptala Patricia. „Lady Lyndhurstová mi řekla, že Matthias si mezi mladými dámami mohl vybírat po libosti. Mohl si najít ženu s neposkvrněnou pověstí. Ne někoho, komu se říká Necudná Imogen. Dobré nebe, je to tak ponižující.“

„Vidím, že je to pro vás velmi obtížné,“ prohodila Imogen suše.

Dveře divadla se otevřely a do vyhrátého předsálí vpadl Matthias. Zhlédl Imogen a zamířil k ní. Patricia se zatvářila zděšeně a začala po očku vrhat stísněné pohledy na Imogen.

Matthias sraštil čelo. „Není ti dobře, Patricie? Jsi nějaká pobledlá.“

„Je mi docela dobře,“ odpověděla. „Jenom už moc chci jet domů. Prosím.“

Imogen se matně usmála. „Obávám se, že lady Patricii poněkud vyvedlo z míry to, co se přihodilo dnes večer. Také tíhne k té nervové slabosti, kterou máte v rodině.“

Po návratu domů Imogen rázně zamířila do své pracovny. Odhodila večerní plášť na židli, stáhla si dlouhé kozinkové rukavice a skopla střevíčky. Pak se vrhla na pohovku a zpod staženého obočí upřela na tetu zakaboněný pohled.

„Pověz mi všechno o manželství jeho rodičů, teto Horatie. Nemůžu ten problém vyřešit, když neznám všechna fakta.“

„Moc toho není.“ Horatia si nalila trochu sherry z karafy na stolku. „Bylo to už dávno. Nějakých pětatřicet let, abych byla přesná. Tenkrát jsem byla ještě hodně mladá.“

„Zнала ses s Colchesterovou matkou?“

„Setkala jsem se s ní, ale nepohybovaly jsme se ve stejných kruzích.“ Horatia se posadila ke krbu a napila se sherry. „Když už to musíš vědět, o Elizabeth Dabneyové se říkalo, že je trochu nevázaná. Procházelo jí to, protože byla krásná a šarmantní a její otec byl nesmírně bohatý a mocný. Rodiče ji od malička rozmazlovali. Vždycky dostala všechno, co si usmyslela.“

„Usmyslela si, že chce Matthiasova otce, je to tak?“

„Říkalo se to.“ Horatia se ironicky pousmála. „Ale já vždycky tvrdím, že je na to zapotřebí dvou. Jmenoval se Thomas a byl tenkrát teprve vikomt, protože jeho otec dosud žil. Byl právě tak rozmazlený jako Elizabeth. Byl také velice arogantní a velice hezký. A nadto rozmařilý a zhýralý. Určitě si nemyslel, že bude muset zaplatit za to,

jak si s Elizabeth pohrával. Pochybuji, že někdy musel za něco zaplatit.“

Imogen se zakabonila. „To nás přivádí k zajímavé otázce. Proč musel zaplatit? Byl přece dědic hraběcího titulu. Kdyby chtěl uniknout z Elizabethiných sítí, mohl to udělat.“

„Jeho rodina byla před bankrotem.“ Horatia se zamyšleně zadívala do ohně. „Tenkrát o tom nikdo nevěděl. Ale každopádně je pravda, že starý hrabě byl blahem bez sebe, když syna přistihli v kompromitující situaci s Elizabeth. Potřeboval její věno jako sůl, aby mohl naplnit rodinné truhlice. A Dabney zase velice prahl po šlechtickém titulu pro dcerunku. Takže to skoro pro všechny byl skvělý tah.“

„Až na mladého Thomase.“

„Ano. Neodvážil se pochopitelně otci postavit, aby ho nevydědil. Oženil se s Elizabeth, ale nebylo to šťastné manželství, jak asi uhadneš. Na druhou stranu je takových řada.“

„Mojí rodiče spolu byli šťastní,“ namítla Imogen tiše.

„To je pravda. Obávám se, že jsi vyrostla se značně pokřiveným smyslem pro realitu, má drahá. V každém případě po Matthiasovi už žádné další děti neměli. Thomas a Elizabeth žili většinou odděleně. Thomas si několik let vydržoval v Londýně řadu milenek a Elizabeth pořádala nákladné slavnosti na rodovém venkovském sídle. Toho roku, kdy umřela, se Thomas zamiloval do mladé vdovy Charlotty Pooleové. Vzali se krátce po Elizabethině pohřbu.“

Imogen si opřela paži o opěradlo pohovky a zadívala se do ohně. „A narodila se jim Patricia.“

„Ano.“

„Patricia mi dnes večer prozradila, že se po městě povídá, že Matthias čelí témuž osudu jako jeho otec,“ oznámila Imogen s klidem.

„Patricia je velmi mladá a nemá žádné zkušenosti se světem,“ namítla Horatia.

„Já jsem naopak zralá žena a vím velmi dobře, oč jí jde.“

„To znamená co?“

Imogen pohlédla Horatii zpříma do očí. „To znamená, že nemohu připustit, aby se Matthias se mnou oženil, pokud mě doopravdy nemiluje. Neunesla bych vědomí, že jsem ho donutila zopakovat otcovu chybu.“

V Horatiiných očích se objevilo soustrastné pochopení. „Jak dlouho už Colchestera miluješ, má drahá?“

Imogen se smutně usmála. „Obávám se, že od chvíle, kdy jsem si přečetla jeho první článek v *Zamarských rozhledech*.“

„Nějak se nám to zamotalo.“

„Ano.“ Imogen se zhluboka nadechla. „A jelikož jsem ten gordický uzel upletla já, nezbývá mi než ho rozetnout.“

Pozitíí večer se Imogen v tanečním sále Wellsteadových skrývala za vysokou kapradinou v květináči a nespouštěla pohled z Patricie, která právě zamířila ven. Imogen se zachmuřila a zatoužila, aby tady byl Matthias a poradil si s tím novým problémem. On se však naneštěstí opět vyhnul povinnosti zúčastnit se. Jeho nechut' ke společenským radovánkám začínala představovat nesnáz, protože Patricia nenáviděla gardedámy, které jí přidělil.

Nakonec sice trucovitě přistoupila na to, že ji Horatia a Imogen budou doprovázet na společenské události a zase domů, protože jí Matthias nedal na vybranou. Jakmile však na ples nebo na večírek dorazily, dala si záležet, aby od nich byla co nejdál. Dávala jasně najevo, že je jí ve společnosti bratrovy snoubenky trapně, a něco z toho přenesla i na Horatii.

Imogen si povzdychla při pohledu na to, jak její chráněnkyně odchází z plesového sálu. Nebylo zbylí, musela jít za ní.

Postavila sklenici limonády, kterou si právě vzala z podnosu. Není důvod dělat si zbytečné starosti, utěšovala se. Patricia se nevydala do rozlehlých zahrad, kde by mladá a nevinná dáma mohla přijít k vážné úhoně. Mnoho párů už směrem k příhodným vysokým keřům a setmělým cestičkám zmizelo.

Imogen se sunula podél stěny ke dveřím, za nimiž Matthiasova sestra zmizela. Bylo možné, že chce jen uniknout tlačenci a vedru, ačkoli bylo dost zvláštní, jak se pokradmu rozhlížela kolem sebe. Jako by se bála, aby ji někdo nesledoval.

Zaručeně Imogen nepoděkuje, že se za ní vydala. Imogen však naneštěstí smysl pro povinnost nedovolí takovou situaci ignorovat. Sídla smetánky jsou nebezpečná pro mladé dámy, které se nedrží pod ochranou davu, jak se Imogen přesvědčila na vlastní kůži před třemi lety.

Vyšla ze dveří a ocitla se v úzké chodbě pro služebnictvo. Byla prázdná až na vozík s humrovými koláčky. Obešla ho, zahrnula za

roh a pokračovala další chodbou, na jejímž konci objevila úzké točité schodiště.

Rozhlédla se, jestli nenajde ještě jeden východ, ale žádný tam nebyl. Pochopila, že Patricia musela vyjít po schodech do vyššího poschodí, a vážně se polekala.

Bylo zřejmé, že Patricia věděla přesně, kam má namířeno. Kdyby se chtěla pouze nadýchat čerstvého vzduchu, okamžitě by se vrátila, jakmile by zjistila, že zabloudila do prostor pro služebnictvo. Tenhle odchod nesl všechny známky plánovaného dostaveníčka.

Imogen si nadzvedla sukň a svižně vyběhla po schodech. Její měkké taneční střevíčky nebylo na dřevěných stupních ani slyšet.

Svícen na stěně skýtal stěží dost světla, aby rozeznala nad schodištěm dveře. Opatrně je otevřela a vykoukla za roh. Viděla jen hustou tmou, matně prozářenou měsíčním světlem, které sem pronikalo v pravidelných intervalech řadou úzkých oken.

Prošla dveřmi a tiše je za sebou zavřela. Chvilí trvalo, než se její oči přizpůsobily tmě. Teprve pak dokázala rozeznat těžké pozlacené obdélníky na stěně. Byly jich tucy. Pochopila, že je v obrazárně, která se táhne po celé délce velkého domu.

Rozhlížela se kolem sebe a pátrala po Patricii, když tu se z opačného konce galerie ozval slabý zvuk. Bleskurychle se otočila a stačila zahlédnout, jak se tam mihla světlá sukň a zmizela ve výklenku.

„Patricie? Jste to vy?“ Chvatně vykročila kupředu.

A vtom zakopla o židli, které si ve tmě nevšimla.

„Krucinál.“ Trhla sebou, shýbla se a třela si naražený palec.

Ze tmy vystoupil muž. „Slečno Waterstoneová?“

„Kdo proboha...“ Imogen polekaně ucouvla a zadívala se na blížící se stín. Poznala ho, jakmile vkročil do pásu měsíčního světla. „Lorde Vanneck.“

„Omlouvám se za své melodramatické jednání.“ Vanneck k ní přistoupil a shlížel na ni tak vzrušeně, až jí to bylo nepříjemné. „Ale musím s vámi mluvit mezi čtyřma očima. Dalo mi neskutečnou práci zařídit tohle setkání.“

„Kde je lady Patricia?“

„Ta už je na cestě zpátky do tanečního sálu v doprovodu ctihodné dámy. Je naprosto v pořádku, ujišťuji vás. Její pověst není nikterak ohrožena.“

„Pak nemám důvod tady zůstat.“ Imogen si nadzvedla sukně a chtěla kolem něj proklouznout.

„Počkat.“ Vanneck ji popadl za paži a přinutil ji zastavit se. „Nebylo snadné zařídit tohle setkání a nehodlám svou příležitost propást.“

„Pusťte mne.“

„Nepustím, dokud mě nevyslechnete.“ Vanneck se odmlčel. „Už kvůli Lucy mě musíte vyslechnout.“

„*Kvůli Lucy.*“ Imogen strnula. „Co to má co dělat s ubohou Lucy?“

„Byla jste její přítelkyně.“

„No a?“

„U všech rohatých, slečno Waterstoneová, vyslechněte mě. Lucy by si přála, abych vás ochránil. Nikdy jste se neuměla ve společnosti bránit.“

„Nepotřebuji vaši ochranu, pane.“

Vanneckovo sevření zesílilo. „Určitě je vám známo, že vás Colchester úmyslně kompromitoval, aby se s vámi mohl zasnoubit.“

„Nic takového neudělal.“

„Pase po Královnině pečeti. Dala už jste mu tu mapu?“

„Nedala.“

„Myslel jsem si to,“ řekl Vanneck se zadostiučiněním. „Kdybyste to udělala, bylo by po zasnubách veta. Nevidíte, oč mu jde? Jakmile se zmocní mapy, odhodí vás jako kus hadru.“

Imogen se chladně usmála. „Ani nevíte, jak se mýlíte, pane.“

Ve Vanneckově obličeji se objevil vztek a zoufalé odhodlání. Jeho prsty se jí zaryly do kůže. „Já tu zpropadenou pečeť chci, slečno Waterstoneová. Rutledge psal, že stojí za celé jmění. Má prakticky nevyčíslitelnou cenu.“

„Ta ruka mě bolí.“

Nevšímal si toho. „Před několika dní jsem začal dávat dohromady konsorcium, které by financovalo výpravu na Zamar. Potenciální členové však ztratili zájem, když se jim doneslo, že jste se zasnoubila s Colchesterem. Ten chlap mi jedním tahem zničil všechny plány.“

Něco v jeho hlase způsobilo, že se Imogen zjezily vlasy na šíji. „Opravdu tady nemohu stát a vybavovat se s vámi. Musím se vrátit do tanečního sálu.“

„Zrušte to zasnoubení,“ poroučel Vanneck. „A zrušte ho rychle. Je to jediný způsob. Když se zbavíte Colchestera, konsorcium se ustaví. My dva se staneme partnery. Až najdeme Královninu pečeť, budeme bohatí.“

Přesně o tohle usilovala, ale z Vannecka v té chvíli vyzařovala tak přehnaná náruživost, že dostala strach.

„Musím jít,“ prohlásila spěšně. „Třeba si o tom budeme moci promluvit později. Třeba byste se mohl spojit s Colchesterem.“

„S Colchesterem?“

Příliš pozdě si uvědomila, že udělala chybu. „Třeba...“

„To je nemožné,“ zasyčel Vanneck. „Colchester na nic takového nepřistoupí. Všichni vědí, že zabil Rutledgeho. Klidně by to samé udělal mně, kdybych se s ním dal do spolku. Musíte to zasnoubení zrušit a nedávat mu mapu. Je to jediný způsob.“

Opatrnost vystřídal hněv. Imogen se vzpřímila v celé své výšce. „Udělám, co sama uznám za vhodné. Laskavě mě pusťte.“

„Nenechám se připravit o Královninu pečeť kvůli ženskému rozmaru. Když to zasnoubení nezrušíte vy, udělám to za vás sám.“

Jako by se v něm něco zlomilo. Imogen si uvědomila, jaké jí hrozí nebezpečí, a zoufale se snažila osvobodit, ale nebylo úniku.

Vanneck jí křečovitě svíral paži a vlekl k nedaleké pohovce. Tam se na ni vrhl s takovou silou, až jí vyrazil dech. Chvilí byla jako omráčená a nemohla uvěřit, že se jí to nezdá. Přepadla ji hrůza. Zaútočila na něj nehty.

„K čertu s vámi, čubko jedna.“ Hrábl po její sukni. „Až s vámi budu hotov, budete žebrot, abych financoval tu expedici.“

„Takhle jste zacházel s Lucy?“ vyjela na něj Imogen a rvala se s ním. „Nejdřív jste ji znásilnil a pak jste ji přinutil vypít opium?“

„Lucy? Zešílela jste? Já jí opium nedal.“ Vanneckovy oči byly ve tmě tvrdé jako kámen. „Vypila ho sama. Ta zatracená ženská si v jednom kuse stěžovala na svoje nervy.“

„Proč lžete? Na všechno jsem přišla. Víím, že jste to zařídil tak, aby mě s vámi našli v kompromitující situaci, aby lidé uvěřili, že se Lucy zabila, protože si připadala zrazená. Víím, že jste ji zabil. Víím všechno.“

„Nevíte nic.“ Vanneck se nadzvedl na loktech. „Co to má znamenat? Vy mě obviňujete z vraždy?“

„Ano.“

„Jste blázen. Lucy jsem nezabil.“ Přimhouřil oči. „Ačkoli bůh ví, že jsem na to myslel mockrát. Možná jsem to nakonec mohl udělat. Ale čirou náhodou mou rukou ze světa nesešla.“

„Nevěřím vám.“

„Kašlu na to, čemu věříte. Jediné, co po vás chci, je ta mapa. A dostanu ji, i kdyby to bylo to poslední, co udělám.“

Uvědomila si, že ho stravuje vztek a zoufalé odhodlání. Myslel si, že ji ovládne, když se jí vnutí. Potlačila výkřik, když na nahém lýtku ucítila jeho vlhkou ruku. Začínala se jí zmocňovat panika. Obrátila pohled vzhůru a na stěně nad pohovkou uviděla lesklý zlacený rám.

Zatímco Vanneck zápolil s její sukní a snažil se ji vyhrnout nad stehna, napřáhla paži a podařilo se jí uchopit roh rámu.

Na okamžik ji přepadl děs, že tu věc ze zdi nestrhne. Zacloumala s ní právě ve chvíli, kdy Vanneck škulbl jejími šaty.

Obraz spadl z háku. Byl tak těžký, že nemohla zadržet jeho pád. Pokusila se ho aspoň usměrnit, takže Vanneckovi dopadl na hlavu a na ramena. Pocítila ten náraz i na sobě.

Vanneck se otřásl, hekl a zhroutil se na Imogen. Odstrčila ho a horečně se ho snažila shodit na podlahu. Než se však dokázala vymanit zpod těžkého těla, uchopily ho jiné ruce.

„Lotře.“ Ve tmě se jako démon pomsty tyčil Matthias. Smetl Vannecka z pohovky na podlahu.

Vanneck se na podlaze roztáhl jak široký tak dlouhý.

Otevřel oči a tupě pohlédl na Matthiase. „Colchestere? Co vy tady děláte?“

Matthias si stáhl jednu rukavici a upustil ji Vanneckovi na hrud'. „Zítř ráno vás navštíví moji sekundanti. Počítám s tím, že si schůzku domluvíme na pozítří.“

„Sekundanti? *Sekundanti*?“ Vanneck se pokusil nadzvednout na lokti. Pak zatřásl hlavou, jako by si chtěl pročistit myšlenky. „To přece nemyslíte vážně.“

Matthias uchopil Imogen do náruče, zvedl ji z pohovky a přitiskl k sobě. „Ujišťuji vás, že jsem nikdy nemluvil vážněji.“ Otočil se a vykročil galerií pryč.

„Vždyť jste si ji vůbec nechtěl vzít.“ Vanneckův zoufalý výkřik se odrážel od stěn dlouhé chodby. „Každý ví, že to zasnoubení byla jenom fraška. Jde vám jen o tu mapu. K čertu s vámi. Jde tady přece o obchod.“

Matthias neřekl ani slovo. Imogen mu vzhlížela do obličeje, když ji odnášel setmělou galerií. Najednou se roztřásla, ale nemělo to nic společného s nedávným zápasem.

V té chvíli v něm totiž poznala temnou a záhadnou postavu ze svých snů. Byla v náručí Zamarise, Pána noci.

Nepřestávala se třást. Tulila se k Matthiasovi, který ji nesl dolů po schodech a pak dlouhou chodbou, a vyhledávala jeho sílu a teplo. Nepřestávala mu tisknout obličej do ramene a křečovitě svírala víčka v marném pokusu zadržet slzy.

Kolem Matthiase, který svižně rázoval k východu z panského domu, se ozývaly hlasy. V některých zněla upřímná starost, v jiných znuděná zvědavost.

„Jářku, Colchestere, slečně Waterstoneové se něco stalo?“ vyzvídal jakýsi muž.

„Necítí se dobře,“ odušil Matthias klidně. „Je přetažená. Vzrušení ze zasnoubení, to víte.“

Muž se uchechtl. „No ovšem. Však vy si s tím poradíte.“

Imogen se chtěla ohradit, že s jejími ocelovými nervy hned tak něco nehne, natož pouhé zasnoubení, neodvážila se však vzhlednout, aby si ten člověk nevšiml, že pláče.

„Mám poslat pro lékaře, pane?“ nabízel se lokaj. „Ne. Odvezu ji domů. Potřebuje si jenom odpočinout.“

„Zavolám váš kočár, mylord.“

„Děkuji.“

Ovanul ji studený vzduch. Konečně jsou venku. Za chvíličku bude v bezpečí v Matthiasově kočáře.

Na dláždění zahrčela kola a zaklapaly podkovy. Slyšela, jak se otevřela dvířka. Matthias s Imogen v náručí nastoupil dovnitř, usadil se na polštáře a přivinul ji k sobě.

„Uklidni se.“ Kočár se rozjel do noci a Matthias ji pevně objímal. „Už je to za tebou, má drahá. Je po všem. Jsi v bezpečí.“

„Ale ty ne.“ Teď když už kolem nečíhaly zvědavé oči, vymanila se mu z objetí, popadla ho za ramena a pokusila se s ním zatřást. „Co jsi to, proboha, udělal, Matthiasi?“

Matthias se ani nepohnul. Zjevně si ani nepovšiml, že mu její prsty mačkají jemnou látku, ze které byl ušit jeho široký černý plášť. Upíral na ni jiskřivý, ale neproniknutelný pohled. „Právě jsem se tě chtěl zeptat na totéž.“

Pominula to, protože měla v hlavě jen to jediné. „Vyzval jsi Vannecka na souboj. Dobré nebe, Matthiasi, jak jsi to mohl udělat?“

„Za stávající situace to byl jediný možný postup.“

„Ale mně se nic nestalo.“

Matthias jí vzal za bradu. „Za to mohu děkovat jedině Bohu a tvému statečnému srdci. Jsi vážně ohromná, má drahá. Myslím, že nechybělo mnoho a byla bys Vannecka tím obrazem zabila.“

„Aspoň bys ho pak nevyzval na souboj,“ hlesla bezradně.

Matthias jí palcem hladil koutek úst a oči mu ve tmě blýskaly. „To, že ses dokázala zachránit sama, neznamená, že připustím, aby Vanneck vyvázl bez trestu. Opravdu nemám na vybranou.“

„To není pravda.“ Imogen opět vytryskly slzy. Otfela je hřbetem ruky. „Nestojí za to, mylorde. Nepřipustím, abyste riskoval život v souboji. Nedovolím vám to.“

Matthias jí maličko zvedl bradu a zadíval se jí do uplakané tváře s podivně omámeným výrazem. „Ty snad vážně pláčeš kvůli mně.“

„A kvůli komu jinému bych měla plakat?“ utrhla se nevrle.

„Bylo by pochopitelné, kdybys plakala kvůli tomu, co se ti přihodilo. Dokonce i dáma s ocelovými nervy by měla proč podlehnout...“

„Hloupost. Daleko větší obavy mám z toho, co se může stát tobě v důsledku té stupidní výzvy.“ Vztáhla ruce a uchopila jeho obličej do dlaní. „Nesmíš to udělat, Matthiasi, slyšíš mě? Nedovolím ti to.“

Obtočil jí prsty kolem zápěstí a něžně je stiskl. „To je v pořádku, Imogen. Všechno dobře dopadne.“

„*Může tě zabít.*“

Pousmál se. „To pomyšlení tě zjevně zneklidňuje.“

„U sta hromů, Matthiasi, to pomyšlení mě dohání k šílenství.“

„Proč?“

Zaplavil ji bezmocný hněv a strach. „*Protože tě miluji.*“

Uvnitř kočáru se rozhostilo hrobové ticho. Jako by kouzelník vyřkl zaklínadlo a všechno zkamenělo. Imogen si matně uvědomovala tlumené hlasy, rachot kočáru a klapot koňských kopyt. Ze tmy dovnitř chvílemi dopadlo světlo z pouliční svítilny, kterou míjeli. Svět vně kočáru byl v pohybu, ale uvnitř všechno strnulo.

„Ty mě miluješ?“ otázal se Matthias velmi tiše.

„Ano.“

„Tak se za mě zítra provdej na zvláštní povolení.“

Imogen spadla brada. „Jak můžeš mluvit o svatbě, když je v sázce tvůj život?“

„Tak nějak mi připadá,“ prohlásil Matthias a znovu ji objal, „že svatba je momentálně to jediné, co stojí za řeč.“

„Ale Matthiasi...“

„Řekni, že se za mě provdáš dřív, než se střetnu se svým osudem.“ Zlehka ji políbil na mokré oči a pak jí vtiskl další polibek do rozčuchaných vlasů. „Nic víc od tebe nežádám, má sladká.“

„Dám ti, co budeš chtít, když ten souboj zrušíš.“

„To udělat nemůžu, Imogen. Ale můžu tě ujistit, že ho hodlám přežít a potom s tebou posnídat.“

Imogen zaslechla v jeho hlase neúprosný tón a pochopila, že další protesty jsou zbytečné. Zabušila mu pěstmi do ramen. „Matthiasi, snažně tě prosím.“

„Provej se za mě. Zítra.“

Sesula se na něj, zdolaná vlastní bezmocí, a zabořila mu obličej do kabátu, aby neviděl, že jí znovu vytryskly slzy. „Jestli je to opravdu tvé přání.“

„Mé jediné. Nic jiného nežádám.“

V takové chvíli mu nemohla nic odepřít. „Tak dobře.“ Hlas měla zdušený jeho kabátem. „Zítra se za tebe provdám.“

„Nemusíš to podávat tak tragickým tónem, jako by tě zítra odváželi do kolonií.“

„Ach, Matthiasi.“

„Já vím.“ Hladil ji po rozpuštěných vlasech. „Rozumím ti.“

Znovu se rozhostilo ticho. Imogen se zoufalství oddávala už jen chvíli. Jeho silné ruce ji podivně uklidnily. Ovládla se a obrátila pozornost užitečnějším směrem. Musí vymyslet způsob, jak ten souboj překazít.

Než však stačila na něco chytrého přijít, vytanulo jí na mysli cosi daleko naléhavějšího.

„Dobré nebe, málem mi to vypadlo z hlavy.“ Narovнала se tak rychle, že mu temenem narazila do brady.

„Au. Vanneck vlastně neměl nejmenší šanci, co?“ Matthias si třel naraženou bradu. „Kdybys ho neomráčila obrazem, vymyslela bys bezpochyby něco jiného.“

„Moc mě to mrzí, pane. Nechtěla jsem vám ublížit.“

„Já vím.“ Blyskl zuby v nečekaně hravém úsměvu. „Tak na copak sis vzpomněla?“

„Na Patricii. Kde je?“

„Patricia je živá a zdravá a je s Horatii. Viděl jsem je, než jsem se vydal do obrazárny za tebou. Až tě dovezu domů, pošlu jim kočár zpátky.“

„Tvoje sestra je s mou tetou?“

„Ano.“

Imogen pomalu svítalo a nebyla z toho šťastná. „Jak jste věděl, že mě máte hledat v obrazárně, pane?“

„Patricia mi řekla, že si všimla, jak se jdeš nahoru podívat na obrazy.“

„Ach tak,“ zašeptala Imogen.

Premítala o tom, zatímco kočár rachotil ulicemi. K ničemu by nebylo, kdyby se se svým podezřením svěřila Matthiasovi. Měl toho momentálně na starosti víc než dost. Jeho beztak napjaté nervy by ještě víc rozrušilo, kdyby zjistil, že se jeho sestra proti ní spikla s Vanneckem.

Imogen se opřela o Matthiase a zadívala se oknem ven. V hlavě jí vířily nové starosti. Umínila si, že se ještě jednou pokusí Matthiasovi ten souboj rozmluvit.

„Pane, slibte mi, že si ten nehorázný nápad na souboj s lordem Vanneckem ještě rozmyslíte. Je mi jasné, že podle některých kavalírů je souboj jediný způsob, jak vyřešit uraženou čest, ale podle mne je to vrchol tuposti. A vy přece žádný tupec nejste. Takže...“

„Tak dost, Imogen,“ přerušil ji velmi klidně. „Všechno je zařízené. Mimoto o tom nesmíš s nikým mluvit, rozumíš?“

„Ale...“

„Je to mužská záležitost. Pánové, kterých se to týká, jsou povinni držet celou věc v tajnosti. Nesmíš z toho udělat šťavnatý klep pro smetánku.“

Imogen se zhrozila. „Ani ve snu by mě nenapadlo klevetit o... o... o tak potrhlem, tupém a nesmyslném důkazu mužské stupidity.“

„Znamenitě.“ Vjel jí dlaní do rozčuchaných vlasů. „Já věděl, že se na tvou mlčenlivost mohu spolehnout, má drahá.“

„Musíš tady tak pochodovat, Imogen?“ Horatia nalila čaj do dvou šálků. „Úplně se mi z tebe točí hlava.“

„A co mám podle tebe dělat?“ Imogen došla k oknu pracovny a mrzutě se zadívala do nevelké zahrádky smáčené deštěm. „Připadám si jako svazek raket těsně před výbuchem. Je to strašlivý pocit.“

„To budou nervy, má drahá. Poprvé v životě tě zřejmě něco doopravdy rozrušilo.“

„Hloupost. Víš přece, že nejsem náchylná k nervové slabosti.“

„Vyhlídky na sňatek jsi dosud necelila.“ Horatia se zatvářila ustaraně. „Nechápu, proč s ním jeho lordstvo tak umíněně spěchá, ačkoli uznávám, že za stávající situace je to asi nejmoudřejší.“

„Za jaké situace?“ vypravila ze sebe Imogen příškrčeně. Na zlomek vteřiny se vyděsila, že Horatia ví o chystaném souboji. „Jak to myslíš?“

„Bez urážky, má drahá, ale za daných okolností není slušné pořádat velkou módní svatbu. A jeho lordstvo si na společenské události stejně nepotrpí.“

Imogen se maličko uvolnila. „To opravdu ne.“

Dál vyhlížela do zahrady. Celý svět jako by přes noc zešedl. Za úsvitu zahalila ulice hustá mlha. Neklidný spánek jí přetrhl další děsivý sen, podobný těm, které ji poslední dobou sužovaly. Snažila se v něm ochránit Matthiase před jakýmsi neznámým nebezpečím, ale neměla na to dost času. Našla ho v kamenném sarkofágu a všude bylo plno krve.

V hloubi duše se o ni pokoušela panika, ačkoli zdánlivě klidně vyhlížela do zahrady, kde se válela mlha. Nemá ani celý den na to, aby to šílenství zarazila.

„Imogen?“

„Prosím?“ Imogen se ohlédl přes rameno. „Co jsi říkala?“

„Ptala jsem se, jestli jsi poručila služce, aby ti zabalila věci.“

„Něco jsem jí určitě říkala.“ Imogen se zakabonila. „Ale po pravdě jsem myslela na něco jiného. Teď když se o tom zmiňuješ, najednou nevím, jestli jsem jí oznámila, že se večer stěhuji do Colchesterova městského domu.“

Horatia se na ni konejšivě usmála a vstala. „Posaď se a vypij si čaj, drahá. Dojdu nahoru a zařídím to.“

„Děkuji ti.“ Imogen přistoupila ke stolku, kde bylo prostřeno k čaji. Uchopila šálek a zhluboka se napila.

Za Horatii se zavřely dveře a Imogen v pracovně osaměla. Tikání vysokých hodin bylo v tom tichu téměř ohlušující. Začala znovu přecházet po místnosti.

Za ta léta už slyšela o spoustě soubojů, ale nevěnovala těm řečem valnou pozornost, protože ji příliš nezajímaly. Tolik však věděla, že vedle dvou hlavních účinkujících jsou ve hře ještě další osoby. U

souboje jsou přítomni sekundanti obou pánů a někdy také lékař, tak to Imogen slyšela. A pomyslela si, že tam určitě budou ještě další lidé. Kočí, štolbové. Pánové z vyšší společnosti jen málokdy něco udělají sami. Pořád mají kolem sebe sluhy a několik nejbližších přátel.

Paní Vineová zatřukala na dveře a vstoupila. „Přišla za váma nějaká dáma, slečno Waterstoneová.“

Imogen se otočila tak zprudka, až jí čaj vyšplíchl na talířek. „Kdo je to?“

„Prej se jmenuje lady Patricia Marshallová.“

Imogen hlučně odložila šálek. „Okamžitě ji sem pošlete, paní Vineová.“

„Ano, slečno.“ Paní Vineová si ztěžka povzdychla a odešla.

Chvilí nato se objevila Patricia a zůstala stát na prahu. Vůbec se nepodobala té živé mladé dámě ze včerejšího večera. Hezký obličej měla plný napětí a v šedivých očích se jí zračila úzkost. Na první pohled bylo vidět, že nemá daleko k pláči.

„Musím s vámi mluvit,“ řekla tiše, když paní Vineová zavřela dveře.

„Posaďte se,“ vyzvala ji Imogen příkře. Přešla k psacímu stolu a posadila se za něj. Sepjala ruce na leštěné mahagonové desce a pozorně se na Patricii podívala. „Co máte na srdci?“

„Matthias mi u snídane sdělil, že se s vámi dnes ožení.“

„Opravdu?“

„Ano. A zítra za úsvitu dá v souboji v sázku život.“ Patricia zavzlykala a zašmátrala v kabelce po kapesníku. „Takhle to nemělo dopadnout.“

Imogen užasla. „Odkud o tom souboji víte?“

„Zrovna jdu od lady Lyndhurstové.“ Patricia posmrkávala do kapesníku. „Je toho plný Londýn.“

A to prý pánové o svých směšných tajnostech mlčí jako ryby, pomyslela si Imogen. Někdo si rozhodně pustil pusu na špacír. Možná některý ze sekundantů, jejichž úkolem je obstarat technické záležitosti schůzky za úsvitu.

„A ještě mají tu drzost stěžovat si, že ženy mají sklon ke klevetění,“ zabručela nahlas.

Patricia na ni nechápavě pohlédla. „Prosím?“

„Ale nic. Víte co, Patricie, když už jste podle všeho výborně informovaná o nesnázích, které nás postihly, mohla byste mi laskavě vysvětlit, *co jste to, u všech čertů, včera vyváděla?*“

Patricia sebou trhla a pak s hněvivým odporem sevřela rty. „Pouze jsem se snažila zachránit bratra z vašich spárů. Ale nějak se to zvrtilo.“

„Ach.“ Imogen zavřela oči a zničeně se opřela o židli. „Napadlo mě, že vám asi šlo o tohle. Teď to do sebe všechno zapadá.“

„Lady Lyndhurstová mě ujistila, že až vás Colchester přistihne v kompromitující situaci s jiným mužem, bude mít důvod zrušit zasnoubení. Povídala, že to bude hračka.“

„Vida. Takže to byl nápad lady Lyndhurstové?“

Patricia se vysmrkala a pak na Imogen vrhla zuřivý pohled. „Udělala jsem přesně to, co mi řekla. Věděla jsem, že mě budete sledovat z tanečního sálu až do obrazárny. Hrajete si na gardedámu a přitom o slušném chování nemáte ani tolik ponětí jako... blecha.“

„Cože? Blecha?“

„Zavedla jsem vás do obrazárny a pak jsem se s lady Lyndhurstovou vrátila do sálu. Když přišel Matthias a ptal se po vás, pověděla jsem mu, že si prohlížíte obrazy. Vydal se za vámi. Lady Lyndhurstová tvrdila, že všechno jde jako po másle.“ Patricia zvýšila hlas. „Jenže Matthias se s vámi nerozešel, jak mi slibovala.“

„Vy hloupá huso.“ Imogen vyskočila na nohy a bouchla pěstmi do stolu. „Máte vůbec tušení, co jste provedla?“

„Ale já jsem se ho jenom snažila zachránit.“ Patricii se na tváře vyřinuly čerstvé slzy. „Nechtěla jsem, aby ho potkal tak těžký osud jako tatínka. Nechci, aby si zničil život.“

„Doufám, že teď jste spokojená s tím, co jste natropila.“ Imogen obešla psací stůl. „Velký díl viny na tom zjevně má i vaše dobrá přítelkyně lady Lyndhurstová.“

„Jenom se mi snažila pomoci.“

„Pitomost. Mám podezření, že lady Lyndhurstová nemá ve zvyku pomáhat komukoli jinému kromě sebe. Ta má něco za lubem.“

„To není pravda. Byla ke mně nesmírně laskavá. Považuji ji za pravou přítelkyni.“

„Rozhodně se projevila jako velmi zvláštní druh přítelkyně.“ Imogen uvažovala, co v tom všem asi vězí. „To bych ráda věděla, proč se o to tolik zajímá. Možná chce taky získat tu pečeť.“

„Nemám ani tušení, o čem to vykládáte,“ prohlásila Patricia trucovitě. „Ale něco musíte udělat. Co když lord Vanneck Matthiase v tom souboji zabije?“

„Uklidněte se, Patricie. Něco vymyslím.“

Patricia zaváhala. „Mohla byste zasnoubení s mým bratrem zrušit sama. Lidé vás, samozřejmě, budou pomlouvat, ale neumím si představit, jak by to mohlo uškodit dámě, které se beztak říká Necudná Imogen.“

„To máte možná pravdu, ale ujišťuji vás, že Colchester by se s Vanneckem utkal tak jako tak.“

„Proč by se bil kvůli dámě, která ho odmítla?“

„Vy svého bratra moc neznáte, vidíte?“ prohodila Imogen. „Můžete mi věřit, že bez ohledu na okolnosti od souboje neupustí. Jednou se k němu zavázal a jeho smysl pro čest mu nedovolí, aby Vanneckovi ustoupil. Já jsem mu ostatně dala slovo, že se za něj dnes provdám. Bylo to jeho jediné přání. Nemohla jsem je odmítnout.“

„Lady Lyndhurstová říkála, že uděláte cokoli, abyste získala hraběcí titul,“ vyhrkla Patricia.

Imogen na ni vrhla pobouřený pohled. „Až zase budete v pokušení citovat názory té dámy, vzpomeňte si, že do téhle šlamastyky nás dostala ona.“

Patricia na ni chvíli mlčky civěla. Pak zavzlykala a ohradila se. „Ne, to není pravda. S takovým výsledkem nepočítala. Snažila se mi jenom pomoci.“

„Nemám čas se o tom dohadovat. Lady Lyndhurstová bude muset počkat. Teď musím zařídít důležitější věci.“ Imogen přistoupila ke dveřím, otevřela je a zavolala do chodby: „Paní Vineová? Mohla byste sem laskavě přijít?“

Patricia na ni vyjeveně zírala. „Co chcete dělat?“

„S tím si nelamte hlavu,“ odsekla Imogen rozhněvaně a znechuceně. „Vy už jste napáchala potíží až až. Navrhuji, abyste se vrátila domů a pokusila se zdržet darebností, dokud celá ta věc neskončí.“

„Co chcete dělat?“

„Odejděte, Patricie. Do té odpolední svatby toho musím strašně moc stihnout.“

Patricia se opět rozplynula v pláči. „Jestli Matthias zítra ráno zemře, bude z vás nesmírně bohatá vdova. To není spravedlivé.“

Imogen se prudce otočila a rázně k ní přistoupila. Popadla Patricii za lokty a postavila ji na nohy. „Tak o tohle vám jde? Bojíte se o bratrův život jen proto, že bych já zdědila jeho majetek a vy byste zůstala bez prostředků, kdyby byl zítra zabit?“

Patricia ohromeně vyřeštila oči. „Ne, takhle jsem to nemyslela. Nechci, aby se bratrovi něco stalo, protože nikoho jiného nemám. Děším se, že by v tom souboji mohl přijít o život.“

„Ale jděte.“ Imogen jí pátravě hleděla do obličeje. „Máte ho vůbec ráda?“

„Jestli chcete vědět, jestli ho mám ráda, jako má sestra milovat bratra, tak musím přiznat, že ne.“ Patricia žmolala kapesník v prstech a trpce zkrivila rty. „Jak ho můžu mít ráda, když vím, že při pohledu na mě vidí svou nešťastnou minulost?“

„Tohle určitě není pravda. Možná jste ho trochu zaskočila, když jste se mu znenadání objevila na prahu, ale náramně dobře víte, že mě u sebe ubytoval jen kvůli slibu, který dal tatínkovi. Jak ho můžu mít ráda, když vím, že mě chce co nejdříve provdat, aby se mě zbavil?“

„Určitě vás nebude do vdavek nutit.“

„Tatínek vždycky říkal, že kdyby došlo k nejhoršímu, Matthias se o mne postará. Ale kdyby v souboji padl, musela bych se vrátit ke strýci. A... tam je můj nesnesitelný bratranec. Bude se mě chít dotýkat, ach, bože, bojím se pomyslet, co mě čeká.“

„Hmmm.“ Imogen nepřítomně poklepala Patricii po rameni a podupávala špičkou o koberec.

Patricia si otřela oči. „Co budeme dělat?“

„Vy nic. Zařídím to sama. Na shledanou, Patricie.“ Imogen ji postrčila ke dveřím.

Patricia si otřela oči a otupěle vyšla na chodbu. Navzdory všemu, co natopila, jí Imogen přišlo líto. „Patricie?“

„Ano?“ Patricia se otočila. Vypadala naprosto zničeně.

„Až tohle všechno skončí, my dvě si musíme pořádně popovídat. Do té doby se nesmíte tolik rozrušovat, jinak ještě onemocníte. Já mám i bez toho plné ruce práce.“

Objevila se paní Vineová. Otírala si ruce o zástěru a s brčením vyprovodila Patricii z domu. Pak se neochotně vrátila k Imogen.

„Chtěla jste ještě něco?“

„Ano, paní Vineová. Chci, abyste došla do nejbližších veřejných stájí a koupila pro mě oblečení pro štolbu. Ujistěte se, že to bude moje velikost.“

Paní Vineová se na ni podívala jako na šilence. „Chcete si koupit šaty pro pacholka? Ale my tady nemáme stáj. Ani pacholky.“

Imogen se přinutila usmát. „Chci jít na maškarní ples, paní Vineová, a napadlo mě, že by bylo zábavné převléknout se za štolbu.“

„No, není to vo nic horší než to, co po mně chtěl jeden nájemník před pár rokama,“ prohlásila paní Vineová filozoficky. „Ten mě zase posílal pro dámský šaty. A taky všechno vostatní, střevíčky, paruku, klobouk. Všecko, co by na sobě měla skutečná dáma.“

Imogen to zaujalo. „Váš tehdejší nájemník chodil na maškarní plesy v přestrojení za dámu?“

„Kdepak na plesy. Nosil tu parádu tady, dycky po večerech, když tady měl na návštěvě další pány. Prej mu v těch šatech bylo pohodlnějc. Zvlášť si potrpěl na péra a na jemný punčochy. A ty jeho známí sem chodili vymustrovaný zrovna tak. No, holt se bavili. A ten nájemník byl v placení přesnej jako hodinky.“

„Tak tak.“ Imogen o tom chvíli uvažovala. „Inu, každý podle svého gusta, vidíte?“

„To taky dycky říkám. Dokavad' platěj, můžou se voblíkat, jak se jim zlíbí.“ Paní Vineová se odebrala do kuchyně.

Matthias slyšel, že se dveře knihovny tichounce otevřely. Podepsal poslední z dokumentů, které mu jeho advokát v průběhu dne donesl, a položil ho na štůsek papírů uprostřed psacího stolu. „Ano, Uftone? Co je?“

„To jsem já,“ ozvala se tiše Imogen. „Ne Ufton.“

Matthias odložil brk, vzhlédl a uviděl Imogen, jak se s rukama za zády opírá o dveře. Měla na sobě kartounový župan a na nohou měkké trepky. Vlasy měla schované pod bílým čepečkem a zjevně by měla být v posteli.

Přepadla ho nedočkavost, s níž celý den bojoval. Jeho žena. Jeho Anizamara. Byla jeho paní už téměř čtyři hodiny, ale tohle byla od tichého obřadu první příležitost, kdy spolu byli sami. Když má muž v průběhu čtyřiařiceti hodin zařídit zároveň svatbu i souboj, zjistí, že kupodivu neví, kam dřív skočit.

Usmál se na ni. „Běž nahoru, Imogen. Už jsem skoro skončil. Za chvíli za tebou přijdu.“

Ignorovala ho. „Co děláš?“

„Zařizuji pár drobností.“

Přistoupila ke stolu a podívala se na hromádku papírů, které měl před sebou. „Jakých drobností?“

„Obvyklých. Napsal jsem příkazy pro správce svého majetku a pár poznámek do deníku. Zkontroloval a upravil jsem poslední vůli. Nic mimořádného.“

„Tvou poslední vůli?“ Imogen se polekala a křečovitě sevřela klopý svého županu. „Dobré nebe, Matthiasi, přece nečekáš, že... že...“

„Ne. Čekám, že budu zpátky, než se probudíš. Tvoje obavy jsou dojemné, má milá, ale naprosto zbytečné.“

„Nejsou zbytečné. Tak často jsi mi tvrdil, Matthiasi, že netáhneš k nebezpečným a dobrodružným činnostem. Jsi přecitlivělý muž. Víš velice dobře, že nemáš silné nervy.“

Zazubil se, bylo mu neuvěřitelně veselo. „Jestli tě to trochu utěší, tak Vanneck má podle všeho daleko slabší nervy než já.“

„Co to má znamenat?“

„Že se tam velmi pravděpodobně v ujednanou hodinu vůbec neobjeví. Je to zbábělec, Imogen.“

„Ale tím si nemůžeš být jistý.“

„Myslím, že mohu.“ Matthias udělal odmlku. „Moje reputace má občas své výhody.“

„Ale Matthiasi, co když Vanneck ví, že tvoje pověst jakožto Chladnokrevného Colchestera nespočívá na pravdivém základě. Co když ví, že nejsi takový, za jakého tě smetánka považuje?“

„Tak se budu muset spolehnout, že moje vlastní pocuchané nervy neselžou.“

„U všech rohatých, mylorde, tohle není k smíchu.“

Vstal a zamířil k ní. „Máš pravdu. Tohle je naše svatební noc. Bezpochyby bychom k ní měli přistoupit s trochou slavnostní vážnosti.“

„Matthiasi...“

„Dost, milostivá.“ Zvedl ji v náručí. „O soubojích už mluvit nebudeme. Musíme probrat důležitější věci.“

„Co by mohlo být důležitější?“ vyjela na něj zprudka.

„Myslím, že bych si rád ještě jednou poslechl, že mě miluješ.“

Oči se jí rozšířily. „Ty víš, že tě miluji.“

„Opravdu?“ Nesl ji k zavřeným dveřím.

„No ovšem. Propánakrále, přece bych si tě jakživa nevzala, kdyby to tak nebylo.“

Pousmál se. „Otevřeš, prosím tě, ty dveře?“

„Cože? Ach, no dobře.“ Otočila knoflíkem kliky. „Ale musíme si promluvit, Matthiasi. Strašně moc vám toho musím říct, mylorde.“

„O tom nepochybuj. Ale raději bych si to vyslechl v posteli.“

Vynesl ji na chodbu a zamířil k širokému schodišti. Když stoupal po schodech pokrytých kobercem, zmocnil se ho pocit viny.

Byl si velice dobře vědom, že využil vybičovaných vášní té chvíle, aby Imogen přiměl ke sňatku. Byla vyděšená při představě, jakému nebezpečí se podle jejího soudu za úsvitu vystaví. Noc předtím ji vyvedl z míry Vanneckův útok. Byla velmi rozrušená a přistoupila by na cokoli, oč by ji požádal. Protože ho miluje.

Bezohledně využil situace. Nyní je jeho. Věděl však, že až utichne rozruch vyvolaný soubojem a život se vrátí k normálu, stane se totéž i s Imogeninými city.

Tušil, že mu za to, jak ji vmanipuloval do manželství, nepoděkuje. Vzpomněl si, co jí řekl tenkrát v muzeu. *Vášeň a Zamar.*

Bude to stačit, umiňoval si. Musí to stačit.

Matthias se ze všech sil ovládal, dokud se k němu nepřitiskla a nezačala se dožadovat splnění slibů, které jí daly jeho dlaně a zkoumající ústa. Ležel mezi těma příjemně zaoblenýma nohama a líbal ji na vnitřek chvějících se stehen. Omamovala ho pronikavá vůně její touhy. Žár v její vlhké chodbičce mu spaloval prsty. Chtěl, aby si Imogen tuhle noc pamatovala po zbytek života pro případ, že by to za úsvitu přece jen dopadlo špatně.

„Matthiasi. Ne. Ano. Dobré nebe, to nesmíš, to nemůžeš. Tohle je určitě nějaká další z těch tvých tajných zamarských technik. Nevyržím to.“

Její udýchaná slova a občasné vyjeknutí tvořily nejerotičtější zpěv, jaký kdy Matthias slyšel. Zasypal polibky vnitřek stehen až k baculatým okvětním plátkům, které střežily její tajemství. Jemně je otevřel, sklonil hlavu a uchopil do rtů malé pevné poupě.

„Dobré nebe, Matthiasi.“ Sevřela prsty v jeho vlasech a prohnula se. „Prosím. *Prosím*. Ano.“ Roztřásla se a vykřikla.

Matthias slyšel, jak mu v žilách burácí krev. Zvedl hlavu a pozoroval Imogeninu tvář, která se dožadovala uspokojení v jeho náručí.

Za úsvitu se nic zlého nestane, umiňoval si v duchu a sunul se vzhůru podél jejího těla. Musí se vrátit k Imogen. Nic, dokonce ani poklady starověkého Zamaru, pro něj neznamená tolik jako ona.

Zmítala se pod ním tak silně, že ji musel přidržet za boky rukama, které se leskly její vláhou. Přidržel ji a jemně se prodral těsnými svaly, které střežily žhoucí chodbičku. Sevřela ho v sobě a poslední zbytek jeho sebeovládání se rozpadl.

„Pověz mi, že mě miluješ,“ zašeptal chraptivě a vnořil se do ní.

„Miluji tě. Miluji tě.“ Ze všech sil se k němu ve tmě tiskla.

Matthias, ztracený v jejím smyslném žáru, měl pocit, jako by se vznášel na sluncem zalitém moři, a ochotně se té blaženosti poddával.

Vnořil se hlouběji do Imogenina vstřícného těla, jehož drobné křeče dosud neustaly.

Posléze i on dospěl k uvolnění, které ho vyčerpalo, zbavilo dechu a zanechalo kdesi uprostřed mezi bolestí a euforií. Zůstal ležet vlhký, znavený a ukojený.

A živý.

Opět unikl spárům temných příznaků své minulosti.

Počkal, dokud Imogen neupadla vyčerpáním do hlubokého spánku, a teprve pak se pomaloučku vysoukal z teplé postele. Do oken se začínalo drát přízračné světlo mlhavého svítání. V tom strašidelném světle uviděl Imogen stočenou pod pokrývkou. Vlasy měla na polštáři rozhozené jako vodopád, čepeček jí už dávno spadl na zem. Dlouhé tmavé řasy spočívaly na vysokých lících kostech.

Její kouzlo ho opět zasáhlo s novou silou. Možná už čeká jeho dítě.

Zaplavila ho další vlna mocného citu. Tentokrát to byla plamenná touha ochránit ji. Chvilí tam stál, díval se na ni a rozdmýchával nové ohně, které v něm plápolaly, vzpomínkami na dnešní noc a sny o budoucnosti.

Napadlo ho, že co se zná s Imogen, myslí daleko víc na budoucnost než na minulost.

Zdráhavě se odvrátil od postele a vstoupil do šatny.

V duchu se usmíval při vzpomínce na nekonečné spory, prosby a hrozby, které musel v noci přestát. Bylo neskonalé příjemné vědět, že Imogen nechce, aby dal v sázku krk, třebaže by tím dosáhla pomsty, o kterou tak dlouho usilovala.

Byl v pokušení ji ujistit, že jeho nervy tuhle záležitost s Vanneckem zvládnou jedna radost, ale nakonec odolal. Ostatně pochyboval, že by mu to uvěřila. Utvrdila se v názoru, že její muž má delikátní nervovou soustavu, a on neviděl důvod, proč by jí to měl rozmlouvat.

Největší zdroj starostí pro něj představovala vyhlídka, že si Imogen jednoho dne uvědomí, že se jeho pověst zakládá na skutečnosti, a nikoli na výmyslech. Rozbřesku takového dne se děsil daleko víc než toho dnešního.

V šatně si zapálil svíčku a sáhl po kalhotách. Nebyl důvod budit komorníka. Na tohle dostaveníčko muž nepotřebuje složitě uvázanou kravatu ani svou nejlepší batistovou košili.

Rychle se oblékl a natáhl si vysoké boty. Se svíčkou v ruce vyšel ze šatny. S úlevou konstatoval, že Imogen stále spí v jeho velké posteli. Přetáhla si pokrývku přes hlavu, ale pod ní se črtaly obrysy jejího těla.

Měl pevně v úmyslu vrátit se dřív, než se jeho žena probudí.

Městský dům byl tichý jako zamarský hrob. Matthias seběhl dolů do haly. Hrčení kol a klapot kopyt ho upozornily, že kočí už vyplnil příkazy, které včera večer obdržel.

Matthias postavil svíčku na stůl, z přístěnku u paty schodiště si vzal svůj široký plášť, přehodil si ho přes paži a otevřel dveře na ulici.

Město halila šedivá mlha. Kočár, který stál pod schodištěm, bylo stěží vidět. Koně vypadali jako přízraky.

Pokud se mlha nezvedne, budou mít co dělat, aby jeden druhého na dvacet kroků rozeznali. Za předpokladu, že se Vanneck vůbec ukáže, což bylo vysoce nepravděpodobné.

Maličko ho udivovalo, že od sekundantů neobdržel vzkaz o zrušení souboje. Podle uváženého mínění jeho přátel Vanneck spíš uprchne z Londýna, než aby čelil souboji. Nebyl totiž pověstný svou odvahou. Žádná zpráva však nedorazila.

Matthias vzhlédl ke kočímu. „Ke Cabotovu statku, Shorbolte.“

„Ano, mylord.“ Shorbolt omotaný pláštěnkou, aby mu nebylo zima, a s čepicí staženou na uši se obrátil na mladého pacholka, který držel koním hlavy. „Pust’ je, chlapče. Jeho lordstvo má naspěch.“

„Jo.“ Chlapec, který měl obličej ovázaný špinavým šátkem a na hlavě čepici se sklopenými klapkami, odskočil od strojů a vydrápal se na kozlík vedle Shorbolta.

Matthias nasedl do kočáru a pohodlně se opřel. Shorbolt pobídl koně a ti vykročili do mlhy.

Londýnské ulice nebyly nikdy doopravdy tiché, dokonce ani za svítání ne. Matthias potkával elegantní ekvipáže s opilými kavalíry, kteří se vraceli z pitek a hráčských doupat. Na městské trhy přijížděly první zemědělské povozy, vozy čistíčů stok mířily se svým páchnoucím obsahem ven z Londýna.

Konečně nechali rušné ulice za zády a před sebou měli pole a louky zahalené mlhou. Cabotův statek byl nedaleko za hranicí města. V průběhu let proslul jako výhodné místo pro dostaveníčka za svítání.

Matthias vyhlédl z okna, když Shorbolt zastavil koně na okraji louky. Nad krajinou se válely chuchvalce mlhy a měnily bezlisté stromy v přízračné kostry. Na vzdáleném konci travnatého pole stál dvoukolový kočárek, do nějž byli zapraženi dva šedáci.

Tak Vanneck přece jen přijel. Hluboko v Matthiasově nitru se rozlila chladná nedočkavost.

Chlapec slezl z kozlíku a šel se postarat o koně. Cosi dopadlo s tupým nárazem na zem.

„Koukej, co děláš, kluku nešikovná,“ zavrčel Shorbolt. „Shodils mi do bláta bedničku s nářadím.“

„Promiňte,“ řekl hoch velmi potichu.

„Nemusíš bejt tak vyjukanej,“ pokračoval kočí s nevrlou vlídností, „ty se dneska s nikým střílet nebudeš.“

„Ano, pane, já vím.“ Chlapcův hlas téměř nebylo slyšet.

„Jeho lordstvo se vo sebe postará, vo místo se bát nemusíš. Podej mi to nářadí a pak di podržet koně. Ty chudáci nemaj střílení rádi.“

„Ani se jim nedívím,“ opáčil chlapec.

Matthias jejich dohadování nevěnoval pozornost. Otevřel dvířka kočáru a seskočil na zem. Z dvoukolky, která měla nataženou střechu, však nikdo nevystupoval. Na muže, který seděl uvnitř, Matthias nedohlédl. Po Vanneckových sekundantech nebylo vidu ani slechu. Koně stáli klidně a spásali trávu, jako by tam už byli delší dobu.

Matthias sáhl po hodinkách, když zaslechl hrčení příjíždějícího kočáru. Vzhlédl a uviděl ho nořit se z mlhy. Kočí zastavil opodál. Známa postava rozrazila dvířka a seskočila do vlhké trávy.

„Nazdar, Colchestere.“ Vysoký, hubený a podle poslední módy vyšňořený Fairfax se širokým úsměvem na rtech vykročil k Matthiasovi. „Jsi ranní ptáče, člověče. Nemůžeš se dočkat, až budeš zase doma u paničky, co?“

„Ani nevíš jak.“ Matthias pohlédl na elegantně vyřezávané dřevěné pouzdro, které Fairfax nesl. „Ujistil ses, že prach je suchý?“

„Bud' klidný. Obstaral jsem ty tvé pistole skvěle.“ Fairfax kývl hlavou ke kočáru. „Přivezli jsme s Jeremym i doktora, kdyby něco.“

„Kde je Jeremy?“

„Tamhle.“ Jeremy Garfield, nevysoký muž s veselýma očima a hustými světlými vlasy, právě klidně vystupoval z kočáru. „Dobré jitro, Colchestere. Doufám, že to sfouknete co nejrychleji. Rád bych se co nejdřív vrátil do postele. Proč se tyhle záležitosti musejí pokaždé vyřizovat za svítání? Je to nekřesťanská hodina.“

„Je to nekřesťanská záležitost,“ opravil ho Fairfax vesele. „Ještěže se mlha už trochu zvedla, aby mohl Colchester dobře namířit. Za předpokladu, že se Vanneck objeví, což není příliš pravděpodobné.“

Matthias ukázal hlavou k dvojkolému kočárku v dálce. „Jak se zdá, je Vanneck ještě nedočkavější než já.“

Jeremy si při pohledu na vůz odfrkl. „Tak se nakonec přece jen objevil? To je tedy překvapení. Kde jsou jeho sekundanti?“

Fairfax se zadíval přes pole. „Z rozhovoru s nimi jsem vyrozuměl, že spíš odjede z města, než by se ti postavil.“

Matthias vykročil do pole. „Podíváme se, proč si dává na čas.“

„Bojí se, co jiného.“ Jeremy popoběhl, aby Matthiase dohnal. „Celý svět ví, že Vanneck nemá špetku kuráže. Ten chlap je skrznskrz zbabělec. Určitě celou noc nasával.“

Matthias neodpověděl. Cestou kolem svého kočáru bezděčně pohlédl na chlapce u koní, který ho napjatě pozoroval zpod kšiltu pomačkané čepice. Kolem obličeje měl pořád šátek, aby se chránil před jitřním chladem.

Matthiasovi byl nějak povědomý. Zamrazilo ho, ne však kvůli mlze, a zachmuřil se. Snažil se rozpomenout, kde chlapce viděl. Najednou velice dobře věděl, že ve stájích to nebylo. A přitom v něm bylo něco velmi známého. Souviselo to s jeho postojem a držením hlavy.

„Je to divné, abys věděl,“ ozval se Fairfax.

Matthias na okamžik odvrátil pozornost od vtíravé hádanky představované stájníkem. Pohlédl na přítele. „Co je divné?“

„Celá tahle věc.“ Fairfax se rozhlédl kolem dokola. „Včera večer jsme se sešli s Vanneckovými sekundanty. Oba prohlásili, že pokud Vanneck neodjede z Londýna, budou dnes ráno tady a zkontrolují pistole.“

Vtom za sebou Matthias uslyšel tiché a váhavé kroky. Ohlédl se přes rameno a zjistil, že chlapec nechal koně stát a jde za nimi k Vanneckově dvojkolce.

„Hej, kampak, kluku?“ zavolal Shorbolt. „Klusej nazpátek. Tam nemáš co dělat.“

Chlapec se zarazil a nejistě pohlédl na Shorbolta. Matthiasovi byl čím dál povědomější. Všiml si elegantní linie jeho zad, kterou nedokázal zakrýt ani starý kabát. Chvilí odmítal uvěřit vlastním očím. A pak se rozzuřil.

„Aby to kat spral,“ zaklel tiše.

Fairfax se na něj poplašeně ohlédl. „Děje se něco, Colchestere?“

Zhluboka nabral dech. „Ne, nic.“ Významně se na Imogen zadíval a dal jí najevo, že se v něm vaří žluč. Vytřeštila oči, protože pochopila, že ji poznal.

„Vy dva si jděte promluvit s Vanneckem,“ vyzval Matthias Fairfaxe tiše. „Zjistěte, nač čeká. Chci si něco vyříkat se služebnictvem ohledně koní.“

„Budeme zpátky v minutě,“ sliboval Fairfax. „Jdeme, Jeremy. Uvidíme, jestli Vanneckova kuráž mezitím nevyprchala.“

Matthias počkal, dokud nebyli oba z dohledu. Pak se zprudka otočil k Imogen, která stála kousek za ním. Pomalu a rozvážně k ní přikročil a připomínal si přitom, že její totožnost musí před Vanneckem a ostatními utajit –

Hněv v něm neživilo pouze vědomí, že Imogen znovu ohrozila vlastní pověst, ale především mučivá úzkost, že Imogen zjistí, jaký doopravdy je, až prožene Vanneckovo tělo kulkou. Pak bude jednou provždy veta po jejích krásných iluzích o jeho přecitlivělosti a slabých nervech.

Imogen ucouvla, když po ní Matthias hmátl. Pak si dodala odvahy a zvedla bradu. „Proším tě, Matthiasi. Musela jsem jet s tebou.“

„Co tady, krucinál, děláš?“ Měl sto chutí s ní zatřást. „Zešlela jsi? Máš vůbec ponětí, jak to dopadne s tvou pověstí, když se o tom někdo doví?“

„Moje pověst mi nikdy nepřípadala důležitá, pane.“

„Ale mně ano.“ Byl to jediný argument, který mohl v téhle beznadějné situaci použít. „Teď jsi hraběnka z Colchesteru a budeš se podle toho chovat. Nastup si do kočáru.“

„Ale Matthiasi...“

„Do kočáru, řekl jsem. A opovaž se vylézt, dokud nebude po všem, slyšíš? Vyřídíme si to později.“

Imogen se narovnala způsobem, který byl Matthiasovi až příliš povědomý. „Nedovolím ti pokračovat v tom stupidním souboji.“

„A jak to chceš udělat?“

Zamračila se na něj. „Přesvědčím Vannecka, aby se ti omluvil. Když to udělá, budeš muset souboj zrušit. Prostudovala jsem si pravidla a vím, že omluva znamená konec souboje.“

„Nic z toho, co Vanneck řekne, mě nepřiměje, abych ho nechal odejít bez trestu,“ pronesl Matthias velmi tiše. „Vůbec nic.“

„Ale Matthiasi...“

„Nastup do kočáru.“

„Nedovolím ti to.“

„Nemůžeš mě zastavit.“

„Colchestere,“ zavolal Fairfax z druhého konce louky. „Asi bys sem měl zajít a podívat se sám.“

Matthias netrpělivě vzhlédl. „Co je za problém, ksakru?“

„Něco se zvrtilo, Colchestere,“ volal Jeremy. „Všechno je jinak.“

„U všech rohatých.“ Matthias se otočil k Imogen. „Počkej na mě v kočáře.“ Pak odešel dlouhými kroky a ani se neohlédl, aby se ujistil, že ho poslechl.

Šediví valaši zapražení do dvojkolky dál klidně spásali travu. Matthias si všiml, že jejich otěže jsou uvázané k ulomené větvi. Jeremy se tvářil stíněně. Dokonce i Fairfax vypadal vážněji než obvykle.

„Kde je Vanneck?“ zeptal se Matthias, když došel ke kočárku.

Jeremy si odkašlal. „Uvnitř.“

„Co tam, ksakru, dělá? Sepisuje závět’?“

„Ne tak docela,“ odtušil Fairfax.

Matthias nahlédl do kočáru a uviděl na sedadle zhroucenou postavu. Vanneckova hlava klesla k rameni, otevřené oči zíraly nevidoucím pohledem do neznáma. Měl na sobě plášť, ale ochranu proti zimě už nepotřeboval. Vpředu na košili měl velkou krvavou skvrnu.

„Nezbývá než doufat, že tu závět’ už napsal,“ prohodil Matthias.

„Ale kdo ho zastřelil?“ dotazovala se Imogen, když Colchesterův kočár vyrazil od Cabotova statku. Pyšnila se svými ocelovými nervy, musela však přiznat, že s ní omračující sled událostí dost otrásl.

„Jak to mám, k čertu, vědět?“ Matthias se rozvalil v koutě a prohlížel si ji s temným zamyšleným výrazem. „Když uvážím, jak nepříjemnou měl povahu, napadá mě hezká řádka kandidátů. Kdybych věděl, který z nich to byl, poslal bych mu kytici.“

„Ať to byl kdokoli, musel vědět o vašem souboji. Vrah si dal tu práci, aby ho odvezl až na Cabotův statek, abys jeho mrtvolu objevil ty.“

„O souboji bezpochyby věděla polovina Londýna.“

„Ale proč nechávat Vanneckovo tělo právě tam?“

Matthias pokrčil rameny. „Fairfax to zřejmě trefil správně. Myslí si totiž, že Vannecka přepadl nějaký bandita krátce poté, co dorazil ke

statku. Jeremy je s ním zajedno. Je to stejně dobrá odpověď jako každá jiná.“

„Tak bandita. Možné to asi je.“

„Bezesporu ano.“

Imogen se nad tím zamyslela. „Připadá mi to hrozně divné.“

„To tedy ano. Právě tak divné jako zjištění, že moje novomanželka má sklon převlékat se za pacholka.“

Zamžikala. „Vážně, Matthiasi, to se s Vanneckovou vraždou vůbec nedá srovnat.“

„Já si to nemyslím.“

„Nechápu, jak si můžeš dělat hlavu s takovou maličkostí, když musíme čelit něčemu tak závažnému a zamotanému.“

„Divila by ses, jak se dovedu soustředit na maličkosti.“ V Matthiasově hlase zazněla hedvábná hrozba. „Jsem na to mistr.“

Imogen zaplavila vlna soucitu. „Uvědomuji si, čím jsi dnes ráno prošel, Matthiasi. My oba. Musím přiznat, že dokonce i moje nervy utrpěly menší újmu. Naprosto chápu, že ty při své nervózní povaze musíš být pořádně vyvedený z míry, ale...“

„Vyvedený z míry?“ Matthiasova ruka v kožené rukavici se sevřela způsobem, který připomínal číhající kočku. „To mé momentální rozpoložení nevystihuje ani zdaleka, má milá. Zřejmě sis vůbec nevšimla, že jsem bez sebe vzteky.“

Imogen zamžikala. „Ty máš vztek?“

„Zjevně nemáš ani tušení, co se mohlo stát. Naštěstí si jedině Shorbolt všiml, že nejsi podkoní, a ten bude držet jazyk za zuby, jelikož si chce své místo udržet. Ještěže Fairfax a Garfield byli tak ohromení objevem Vanneckovy mrtvoly, že jim ta maškaráda zcela unikla.“

„Matthiasi, prosím...“

„Ještě větší štěstí bylo, že Vanneck byl už mrtvý a jeho sekundanti se vůbec nedostavili. Už slyším ty řeči, kdyby tě poznali.“

Imogen se konečně rozbřesklo. „Tak o to tady jde.“

Vrhl na ni dopálený pohled. „Tobě připadá normální takhle hazardovat se svou pověstí?“

Imogen se odvrátila a zadívala se ven z okna. Ze všech sil se snažila potlačit bolest, kterou jí jeho slova působila, ale bezúspěšně. „Pane, vy jste věděl, když jste si mě bral, že mi nezáleží na mínění společnosti. Mimoto nevěřím, že vám ano.“

„U všech rohatých, Imogen, tohle zašlo příliš daleko.“

Uraženě a dopáleně se k němu otočila. „Jestli jste se chtěl oženit s takovou, která by vyhovovala představám smetánky, neměl jste si brát Necudnou Imogen.“

„U sta hromů, madam. Jediná, kterou chci, jste vy.“ Matthias se pohnul tak rychle, že si nestačila uvědomit, co má za lubem. Popadl ji za zápěstí, zvedl ze sedadla a přitiskl k sobě. „Matthiasi.“

Jeho paže ji sevřely jako ocelová pouta. „To, co jsi dnes ráno provedla, mi pocuchalo nervy daleko víc než vyhlídka na souboj s Vanneckem. Rozumíš?“

„Vám, jak je vidět, záleží výhradně na mé reputaci, mylord.“

„A tobě připadá tak divné, že si muž nepřejí, aby jeho žena přihlížela souboji?“

„Já to věděla.“ Imogen v očích začaly pálit slzy. „Měl jste si vzít nějakou vhodnější dámu. Teď jsme oba odsouzeni k záhubě a všechno je jenom vaše vina. Já jsem se vás snažila varovat.“

„K jaké záhubě?“

„Tak už mi přestaňte skákat do řeči, Colchestere. Mám po krk těch vašich věčných bezduchých přednášek.“ Zašmátrala v kapse kalhot, na které nebyla zvyklá, a neúspěšně hledala kapesník. „Jste nadosmrtní připoután k ženě, která vám bude působit jen skandály a ponížení.“

Vyškubl z kapsy batistový kapesník a strčil jí ho do ruky. „Skandálů a ponížení se neobávám.“

„Ale ano. Právě jste to řekl. Tvrdil jste, že nás spojuje vášně a Zamar, ale, jak je vidět, není to dost.“ Imogen se vysmrkala. „Ani zdaleka.“

„Ty to nechápeš, Imogen.“

„Uvědomuji si, že svůj díl viny nesu i já. Měla jsem v sobě najít tolik odvahy a zdravého rozumu, abych vaši nabídku odmítla. Jenomže jsem se nechala vést srdcem místo hlavou a teď za to budu platit.“

Matthiasovi zledověly oči. „Tak ty lituješ, že ses za mě provdala?“

„Jak už jsem řekla, mylord, jsme odsouzeni ke zkáze. Stejně jako starověký Zamar.“

„*Tak dost.*“ Matthias ji uchopil za paže. „Lhal jsem, když jsem tvrdil, že mi jde o tvou pověst.“

Ostražitě zhlédla. „Jak to myslíš?“

Obličej měl jako vytesaný z kamene. „Dobře mě poslouchej, Imogen, protože dvakrát vysvětlovat nehodlám. Po tom, co ti

Vanneck provedl, jsem ho na souboj vyzvat musel. Neměl jsem na vybranou. Ale byl jsem přesvědčený, že je příliš velký zbabělec, než aby se dnes ráno dostavil. S jistotou jsem očekával, že se k tobě vrátím se zprávou, že k souboji nedošlo.“

Zamračila se. „Chápu.“

„Považoval jsem se za náramně chytrého, abys věděla. Těšil jsem se, že Vanneck bude nucen v důsledku svého jednání opustit Londýn. V očích společnosti by se tím znemožnil, tak jak jsi to od začátku plánovala. Tvého cíle by bylo dosaženo, aniž by ses vystavovala nebezpečí.“

„Dobré nebe,“ pronesla Imogen s úctou. „To od tebe bylo vážně chytré, Matthiasi.“

„Jenže když jsem pak uviděl Vanneckův kočár, usoudil jsem, že můj plán je v troskách. Bylo mi jasné, že souboj se bude konat. A v té chvíli jsem si všiml tebe v přestrojení. Vytanula mi před očima vyhlídka na smrt a nádavkem na pořádný skandál, a dobrá, máš zřejmě pravdu. Na moje delikátní nervy toho bylo příliš. Neovládl jsem se.“

„Smrt a skandál.“ Okamžitě zjihla. „Ach, Matthiasi, velice dobře ti rozumím. Mela jsem si uvědomit, na kolik věcí musíš myslet.“ Pousmála se. „Musím se přiznat, že já sama jsem včera pociťovala víc než jen malou úzkost.“

Matthias ji pohladil po tváři. „Jestli Vanneck opravdu zabil Lucy, byla pomstěna. Je to za námi, Imogen.“

„Ano, vid’?“ Byl to zvláštní, téměř neskutečný pocit. Tak dlouho žila s touhou pomstít Lucy, že najednou nemohla uvěřit, že k tomu přece jen došlo, i když přičiněním bandity. „Nikdy jsem neplánovala, abys kvůli mé pomstě riskoval život.“

„Já vím.“ Matthias ji objal a přitiskl k sobě.

„Chtěla jsem tě ochránit.“

„Jsem v bezpečí, má drahá.“

„Ale bylo to o vlásek.“

„To bych ani neřekl.“

„Ale ano,“ stála na svém. „Ukázalo se, že se Vanneck přece jen chtěl souboje zúčastnit. Jeho kočár přece na Cabotův statek přijel. Určitě měl v úmyslu...“

„Pst.“ Matthias ji zlehka políbil na rty. „Nikdy se nedovíme, co měl v úmyslu, ale na tom už nezáleží. Jak jsem řekl, je to za námi.“

Imogen se chtěla dál přít, kočár však právě zastavil před městským domem. „Jsme doma.“

„S trochou štěstí bude služebnictvo ještě spát a my se můžeme s klidem vrátit do postele,“ zadoufal Matthias. „Docela rád bych si zdíml a dopřál odpočinku svým otřeseným nervům.“

„Šálek čaje ti udělá dobře.“ Imogen vyhlédla z okénka a uviděla, že přední dveře jsou otevřené. Objevil se v nich Ufton. „Ach ne.“

Ufton nebyl sám. Za ním se tísnili dva lokajové, kuchařka, hospodyně a komorná. Všichni ustaraně a s úzkostí čekali, až panstvo vystoupí z kočáru.

„Do horoucích pekel,“ ulevil si Matthias, když se jeden lokaj rozběhl jako o závod, aby otevřel dvířka. „Všichni jsou vzhůru, zpropadeně.“

V hloučku služebnictva se objevila Patricia s ustrašeným výrazem v obličeji.

„Vaše sestra se o vás zjevně velice bojí, mylord,“ oznámila Imogen s vřelým uspokojením. „Myslela jsem si to.“

„Daleko spíš se bojí o svou čtvrtletní apanáž a o střechu nad hlavou. Určitě si myslela, že se bude muset vrátit ke strýci, když dnes ráno u Cabotova statku natáhnou bačkory.“

Imogen se na něj přísně podívala. „Tak to není spravedlivé, Matthiasi. Jsi její bratr a ona má o tebe přirozeně strach.“

Matthias na ni vrhl posměšný pohled a vystoupil z kočáru.

„Matthiasi.“ Patricia se rozběhla ze schodů. „Jsi v pořádku?“

„Ovšemže ano. Nevypadám snad na to?“

„No to ano.“ Patricia se zmateně zastavila. Přelétala pohledem z Matthiase na Imogen, která dosud seděla v kočáře. Kousla se do rtu a obrátila se k bratrovi. „Já... donesly se mi nějaké zvěsti. Dělal jsem si starosti.“

„Opravdu?“ opáčil Matthias zdvořile.

Patricia neměla daleko do pláče.

Imogen se z okénka konejšivě usmála. „Vím jistě, že být tady teď moje teta, řekla by, že za daných okolností je naprosto korektní bratra obejmout, Patricie. Drobná ukázka sesterského citu ho určitě nepohorší, i když služebnictvo přihlíží. Co ty na to, Matthiasi?“

„O čem to, propána, mluvíš? Uf.“ Matthias se zarazil, když se mu Patricia vrhla do náručí a objala ho kolem krku.

„Jsem moc ráda, že vás nezabili, pane.“ Patriciina slova zněla zdušeně, protože měla obličej zabořený do Matthiasova kabátu. Než stačil odpovědět, odstoupila od něj a rozpačitě pomrkávala.

I Matthiase to zjevně dočista vyvedlo z konceptu. Rychle se však vzpamatoval, nabyl sebedůvěry a zamračeně se obořil na služebnictvo. „Nemáte co na práci?“

„Zajisté, mylordé,“ zamumlal Ufton. „Ale ze všeho nejdřív bych chtěl jménem veškerého personálu vyjádřit nesmírnou radost, že jste... ech...“

„Živý a zdravý?“ doplnil Matthias ironicky. „Děkuji vám. Ale nechápu ten rozruch. Kvůli ranní projížďce s novomanželkou se snad nemusí zaměstnanci obávat nejhoršího?“

Ufton si odkašlal. „To jistě ne, mylordé. Netušili jsme, že vás lady Colchesterová doprovází.“

„Ovšemže ano, Uftone,“ ozvala se Imogen, když jí Matthias pomohl z kočáru. „Jsem ranní ptáče.“

Ufton a ostatní vytřeštili oči při pohledu na její přestrojení.

Imogen se na všechny zářivě usmála. „Přísahám, na takové svižné ranní projížďce člověku pořádně vyhládne. Už bude snídáně?“

„Po městě se dnes šíří zábavné zvěsti, Colchestere.“ Alastair Drake zlehka dosedl na židli naproti Matthiasovi.

Je příznačné, že s těmi klepy přišel jako první právě Drake, pomyslel si Matthias. Alastair byl členem Zamarské společnosti, ale až donedávna ho Matthias nebral příliš vážně, protože ho považoval za jednoho z mnoha diletantů, které na starověkém Zamaru zajímalo jedině to, že byl zrovna v módě.

Ale poté, co se dověděl o Alastairově někdejším vztahu k Imogen, jeho postoj se změnil z naprostého nezájmu v hluboký odpor. To samo o sobě mnoho neznamenal, protože odpor pociťoval ke všem, kteří si libovali v krutých a bezcitných hrách.

„Já naslouchám klepům jen zřídkakdy.“ Matthias nezvedl pohled od novin. „Jsou totiž nepřesné a nudné.“

Podle londýnských měřítek bylo ještě časně, necelých jedenáct hodin, a v klubu panoval klid. Dokud nepřišel Alastair, ozvalo se jen tu a tam zacinkání porcelánu nebo stříbra od několika málo odvážných jedinců, kteří si sem zašli na čaj nebo na kávu. Většina přítomných se po prohýřené noci vůbec nedostavila domů a dosud zde vyspávala kocovinu. Někteří se zvolna probouzeli do vzpomínek na jmění prohrané v kartách.

„Ty zvěsti jsou dnes ráno ve skutečnosti dvě,“ pokračoval Alastair. „Ta první tvrdí, že jste se včera oženil se slečnou Waterstoneovou.“

„To je pravda.“ Matthias na okamžik vzhlédl. „Dnes ráno vyšlo oznámení v *Morning Post*.“

„Rozumím.“ Výraz Alastairových očí byl neproniknutelný. „Gratuluji.“

„Děkuji vám.“ Matthias se vrátil k novinám.

„Ta druhá zpráva je stejně nečekaná jako ta první.“

Matthias se nezeptal, jaká je to zpráva. Věděl, že Alastaira příliš srbí jazyk, aby ji nevyklopil sám od sebe.

„Povídá se, že Vanneck měl dnes za svítání schůzku.“

„Vida.“ Matthias obrátil list. Mohl jen doufat, že v té souvislosti nepadne Imogenino jméno. „A prý se tam dostavil.“

„To je udivující.“

„To asi ano, ale daleko větší údiv budí skutečnost, že k souboji došlo před příchodem sekundantů. To je nanejvýš neobvyklé.“ Alastair udělal odmlku. „Vanneck to prý nepřežil.“

K čertu, pomyslel si Matthias. Tak tudy se ty drby ubírají. No alespoň nepadlo ani slovo o tom, že tam byla i Imogen. „To se při souboji stává.“

„Jistě. Zvlášť když u toho nejsou svědci, kteří by zaručili, že celá věc proběhne podle pravidel. Chudák Vanneck prý byl zastřelen dřív, než stačil vystoupit z kočáru. Jeho soupeř zřejmě nechtěl nic riskovat.“

Matthias přijal nevyhnutelný závěr s jistou úlevou. Dělal si takové starosti o Imogeninu pověst, že zapomněl na svou vlastní. Podle názoru smetánky tedy Chladnokrevný Colchester znovu udeřil.

Pověsti, že Vannecka chladnokrevně odpravil, budou bezpochyby pár dnů kolovat, ale brzy vyčichnou. Neexistuje důkaz, který by jim dodal váhy, a Vanneckova smrt nebude nikomu ležet na srdci natolik, aby ty pověsti dál přižívoval. Připojí se prostě k těm předešlým, které jsou s jeho jménem spojeny. Matthias jich přežil v minulosti celou řadu a přežije i tuhle. Důležité je, aby se další zlomyslné řeči netočily kolem Imogen. Je její manžel a má právo a povinnost ji chránit.

Alastair chvíli čekal a v očích mu dychtivě svítilo. Nakonec s povzdechem vstal. „Vidím, že vás moje novinky nezajímají, Colchestere, tak vás nechám vaší četbě. Gratulujte mým jménem lady Colchesterové.“

„Vyřídím.“ Matthias obrátil další list a poručil Drakeovo blahopřání peklu.

Neměl v úmyslu Imogen cokoli vyřizovat. Stále neměl jistotu, jaké city vůči Alastairovi vlastně chová, a ačkoli nic nenaznačovalo, že by k němu hynula láskou, nehodlal riskovat.

Neodložil noviny, dokud Alastair neodešel z jídelny. Když vycítil, že před krbem opět osaměl, odhodil je na stůl vedle sebe, opřel si lokty o postranní opěradla, sepal prsty a zadíval se do tančících plamenů.

Imogen ho ujistila o své lásce, ale Matthias věděl, že na to nemůže příliš spoléhat. Koneckonců ji vydíráním přiměl k manželství ve chvíli, když se třásla o jeho život. On už je hodně dlouho na světě a moc dobře ví, že prudké city vedou k divokým a neuváženým

rozhodnutím. Jestli, nebo by spíš měl říci až, Imogen zjistí pravdu, možná se obrátí proti němu.

Zažíval se do hlubin ohně a uviděl, jak se na něj odtamtud šklebí dávné přízraky. Ty totiž velmi dobře věděly, jak vratké je jeho nové štěstí a jak snadno může být zničeno. A až se mu zhroutí, až se bude muset vrátit do temnot, budou tam na něj čekat.

Zaťal ruku ležící na opěradle v pěst. Ještě je tady vášně, utěšoval se. A Zamar. Možná budou stačit.

A možná ne.

Ještě dlouho zíral do plamenů, až ho najednou vyrušil Fairfaxův hlas z opačného konce místnosti.

„Colchestere. Myslel jsem si, že tě tady najdu.“ Fairfaxova věčně veselá tvář nesla ustarané vrásky. Přistoupil ke krbu. „Jářku, stalo se něco?“

„Ne.“ Matthias k němu vzhlédl. „Proč se ptáš?“

„Divně ses tvářil, proto.“ Fairfax si hřál ruce nad ohněm. „O to ale nejde. Hlavně jsem ti chtěl říct, že se po celém městě roznesly drby o Vanneckově smrti.“

„Šetři dechem. Už se mi donesly. Však ony zase brzy ustanou.“

Fairfax se odkašlal. „To by mohla být pravda. Tedy za normální situace.“

„Proč myslíš, že ta současná není normální?“

„Kvůli nové lady Colchesterové,“ odvětil Fairfax stručně. Nahnul se k němu a ztlumil hlas, ačkoli kolem nich bylo prázdno. „Nehodlám se ti plést do tvých soukromých věcí, ale uvážil jsi, jak zareaguje, až se jí donese tahle konkrétní historka?“

Matthiasovi se velmi opožděně rozbřesklo. Varoval sice Imogen, aby před nikým nepřiznala, že o jitřním dostaveníčku vůbec slyšela, natož že u Cabotova statku byla. Ale neřekl jí výslovně, jak má reagovat, kdyby před ní někdo tu událost probíral.

Problém s Imogen byl ten, že člověk musel být velice opatrný, když jí dával nějaké pokyny, a velice konkrétní. Měla totiž sklón vykládat si je úplně jinak.

Matthias se vzepřel o opěradla a vstal. „Omluv mě, Fairfaxi, musím běžet domů. Chci si promluvit s manželkou.“

„Bohužel na to, abys ji zastihl u snídáně, je už trochu pozdě.“

„Co to povídáš?“

Fairfax se soucitně a zároveň pobaveně zašklebil. „Zastavil jsem se u tebe cestou sem. Ufton povídal, že lady Colchesterová vyrazila na nákupy.“

„Proboha.“ Matthiasovi vytanuly před očima tak strašlivé eventuality, že na okamžik zůstal jako opařený.

„Můžeme jenom doufat, že se k příslušnicím smetánky ten klep zatím nedonesl.“ Fairfax vytáhl hodinky a zkontroloval čas. „Touhle dobou už jsou někde na Oxford Street nebo na Pall Mall.“

„Že se k příslušnicím smetánky nedonesl? Nebud' naivní.“ Matthias kvapně vyrazil ke dveřím. „Těm ho naservírovali s ranní čokoládou.“

„Tolik jsem se vyděsila, když jsem zjistila, že Matthias odešel z domu, ještě než všichni vstali,“ svěřovala se Patricia Imogen. „Bála jsem se, že bude zabít. Bude se mi o tom zdát celé týdny, přísahám.“

„Nesmysl. Je to za námi, a čím méně se o tom bude mluvit, tím lépe.“ Události toho rána vytvořily nesmělé pouto mezi ní a Patricií, uvědomila si Imogen. Není ostatně divu, uvažovala dále. Obě přece Matthiase milují. „Nezapomeň, co říkal Colchester. Musíme se chovat, jako by se nic mimořádného nestalo.“

„Chápu. Ale pořád mi není jasné, proč jsi byla s ním. A proč jsi, proboha, byla oblečená jako pacholek ze stáje?“

„Jela jsem tam, abych ten souboj zarazila, to je snad jasné,“ vysvětlila Imogen. „Nemohla jsem přece dovolit, aby Colchester kvůli mně nasazoval krk.“

„Ale jak bys to mohla dokázat?“

„Vymyslela jsem několik plánů,“ ujistila ji Imogen. „Ale nakonec jsem našťěstí žádný z nich nemusela použít.“

„Jen proto, že Vannecka zastřelil nějaký bandita nebo lupič.“ Patricia se otřásla. „Je to opravdu zvláštní.“

„Velice zvláštní. A já ho rozhodně oplakávat nebudu.“

„Imogen?“

„Ano?“

„Děkuji ti,“ zašeptala Patricia.

Oxford Street se lidmi jen hemžila. Bylo skoro poledne, nejvhodnější čas pro tak závažnou činnost jako nakupování. Elegantně oděné dámy procházely od výkladu k výkladu a pátraly po nejnovější módě. Za nimi následovali služky a lokajové obtížení balíčky.

„Lady Colchesterová.“ Dáma středního věku v drahých šatech a módním klobouku se na Imogen chladně usmála. Korálkové oči jí naplňovala dychtivá zvědavost. „Gratuluji k vašemu sňatku. Četla jsem oznámení v ranních novinách.“

„Děkuji vám, lady Bensonová.“ Imogen se chystala pokračovat v cestě.

„Doslechla jsem se, že se stalo něco moc podivného jednomu našemu společnému známému,“ pospíšila si lady Bensonová. „Lorda Vannecka našli zastřeleného. Prý nějak hodně časně ráno. Neslyšela jste o tom?“

„Promiňte, ale nevím o tom ani zbla. Bohužel nemám čas si s vámi popovídat. Musíte nás omluvit, lady Bensonová.“ Imogen postrčila Patricii k nejbližšímu obchodu. „Máme schůzku s... ach.“ Vzhledla k vývěsnímu štítu. „S Madame Maud. Je skvělá, vidíte? Doufám, že se uvidíme večer.“

„Ovšem.“ Lady Bensonová přimhouřila oči. „Vy a Colchester budete zaručeně největší atrakcí těch nejlepších večírků. Snad si budeme moci popovídat později.“

„Snad ano.“ Imogen smýkla s Patricií do obchodu. Ulevilo se jí, když v přední části neviděla žádné zákaznice.

„Ale my nemáme schůzku s Madame Maud,“ namítla šepem Patricia.

„Já vím.“ Imogen vyhlédla výkladem ven. „Nechtěla jsem se pouštět do řeči s lady Bensonovou. Je to vyhlášená drbna. Přesně ten typ, z kterého má Colchester hrůzu.“

„Ano, já vím,“ přisvědčila Patricia velmi tiše. „Lady Lyndhurstová se o ní taky zmiňovala. Kde je majitelka, Imogen?“

„Asi zkouší šaty nějaké zákaznici.“ Imogen vydechla úlevou, když viděla, jak se lady Bensonová vzdaluje ulicí. „Skvělé. Je pryč. Můžeme zajít k tomu rukavičkáři. Jdeme. Cestou domů se chci ještě zastavit u knihkupce.“

V té chvíli se ze zadní místnosti ozval pronikavý ženský hlas. „Neříkejte, že Colchester Vannecka chladnokrevně zavraždil, Theodosie. Tomu nevěřím.“

„Nefíká se mu Chladnokrevný Colchester jen tak pro nic za nic, Emily,“ odsekla Theodosia s morbidním vzrušením. „Já kupříkladu velice dobře vím, že je nanejvýš schopný někoho zabít. Lord Vanneck je jenom jeden z mnoha. Zavraždil i mého drahého

Jonathana. A určitě jste slyšela, co se povídalo o Rutledgeově záhadné smrti.“

„Nu, to, samozřejmě, ano. Rutledgeova kletba a tak dále. Ale Jonathan Exelby byl zabit před mnoha lety a Rutledge zemřel na dalekém Zamaru. Jenže Vanneckovi se to stalo dnes ráno kousek za městem.“

„Znám Colchesterovu pravou povahu lépe než kdo jiný a mohu vás ujistit... *au*. Opatrně s těmi špendlíky, Maud. Píchlás mě.“

„Pardon, madam,“ omluvila se majitelka salonu.

„Colchester prý je znamenitý střelec,“ poznamenala zamyšleně Emily. „Proč by měl Vannecka odpravit před soubojem? Proč nepočkat a nezastřelit ho před řádnými svědky?“

„Kdo ví? Třeba se pohádali, než dorazili sekundanti,“ řekla Theodosia. „Jedno je ale jisté. Colchester za své zločiny na galeje nepůjde. Na to je příliš mazaný a nevyzpytatelný.“

„A taky je hrabě,“ dodala Emily pragmaticky. „Když jsme u té nevyzpytatelnosti, co myslíte, jakou tajemnou hru hraje s Necudnou Imogen? Zasnoubení ještě jakžtakž dávalo smysl. Je o něm známo, že se nezastaví před ničím, když má zálsusk na cenný zamarský předmět. Ale sňatek?“

„Manželství nevydrží navěky,“ prohlásila Theodosia ponuře. „Zavraždit manželku není vůbec složité.“

To už bylo příliš. Imogen se příšerně rozzuřila. „Jak se o něm opovažují takhle mluvit?“

Patricia nejistě pohlédla na závěs, který odděloval zkušební místnost. „Snad abychom odešly.“

„To tedy ne. Nejdřív si popovídám s Theodosií Slottovou.“ Imogen obešla pult a zamířila k závěsu.

Patricia spěchala za ní. „Imogen, počkej. Pochybuji, že by to můj bratr schválil. Víš moc dobře, že nás varoval, abychom o souboji nemluvíly.“

„Tohle si nemůžu nechat líbit.“ Imogen popadla těžký závěs a smýkla jím ke straně.

Theodosia stála před zrcadlem a její přítelkyně Emily seděla na židli a přihlížela zkoušce nových plesových šatů.

Uštvané se tvářící Madame Maud klečela na podlaze a vyznačovala lem.

„Okamžik, madam, *s'il vous plait*“ zamumlala s pusou plnou špendlíků.

„Žádný spěch.“ Imogen pohlédla do zrcadla do Theodosiínských polekaných očí. „Já chci jenom opravit paní Slottovou, protože roznáší lživé informace.“

„Slečno Waterstoneová.“ Theodosia vyjeveně zavírala a otvírala ústa. „Totiž lady Colchesterová. Neslyšela jsem vás přijít.“

„To je vidět,“ vyštěkla Imogen. „Měla jste moc práce s očerňováním mého manžela.“

Patricia ji zatahala za rukáv. „Myslím, že bychom měly odejít.“

Imogen ji ignorovala a obrátila se k Theodosiínské společnosti. „Dobrý den, paní Hartwellová.“

„Dobrý den, slečno... é, lady Colchesterová.“ Paní Hartwellová se chabě usmála. „Blahopřeji k vašemu sňatku.“

„Děkuji vám.“ Imogen opět pohlédla v zrcadle Theodosií do očí. „A teď k těm lžím o Colchesterovi.“

„Nejsou to žádné lži.“ Theodosia se už stačila vzpamatovat z počátečního otřesu a vyzývavě zvedla bradu. „Nikdo to nikdy nedokáže, ale každý, kdo zná Colchesterův charakter, ví, že velice pravděpodobně chudáka Vannecka zastřelil ještě před soubojem.“

„To je naprostý nesmysl, paní Slottová,“ prohlásila Imogen. „Náhodou má totiž celá věc svědky, kteří s radostí dosvědčí manželovu nevinu, pokud to bude nutné.“

Emily zalapala po dechu a popadla se za hrdlo. „Netušila jsem, že ta věc má svědky.“

„Imogen, prosím tě, musíme jít.“ Patricia byla rozčilená. „Máme schůzku, vzpomeň si.“

„Za chvíličku, Patricie.“ Imogen rozzlobeně pohlédla na Theodosii. „Colchesterovu nevinu ale nebude muset nikdo dokazovat, protože ten nápad, že by mohl být vinen, je skrznastrz absurdní.“

„Jen si tím nebuďte tak jistá, lady Colchesterová,“ odsekla Theodosia. „Nebezpečná pověst vašeho manžela je všeobecně známá.“

Emily se zhrozila. „Theodosie, proboha, co to mluvíš? Colchester bude zuřit, až se doví, že ho obviňuješ z vraždy. Musíš si dávat pozor na jazyk.“

„Ano, paní Slottová,“ přidala se Imogen sametově. „Radila bych vám, abyste ve svých obviněních byla nanejvýš opatrná.“

Theodosia zamrkala. Část spravedlivého rozhořčení, které jí sálalo z očí, nahradila nejistota. Po očku vrhla stísněný pohled na svou

družku. „Já nikoho neobviňuji. Jenom jsem mluvila o tom, co je zcela očividné.“

„Vážně?“ Imogen si dala ruce v bok a začala podupávat špičkou boty. „Nic očividného na tom nevidím kromě toho, že vy jste měla zrovna tolik důvodů zastřelit lorda Vannecka jako kdokoli jiný. Možná i víc.“

„Cože?“ Theodosii úžasem spadla brada.

„To nemůžete myslet vážně.“ Emily se zatvářila zhrozeně a Madame Maud ztuhla se špendlíky v ústech.

„Imogen,“ naléhala Patricia zoufale. „Prosím tě. Musíme jít.“

Než se kdokoli stačil pohnout, ozval se za nimi známý hlas.

„Jen pokračujte, lady Colchesterová,“ prohodila Selena a vklouzla do zkušební místnosti. „Nemohu se dočkat, až uslyším, proč Theodosia zastřelila Vannecka před soubojem.“

„Lady Lyndhurstová,“ znervózněla Madame Maud. „Moment, prosím.“

Všechny se otočily k Seleně.

„Nikoho jsem nezabila,“ zakvílela Theodosia.

Imogen se zakabonila. „Neřekla jsem, že Theodosia Vannecka zastřelila. Pouze jsem upozornila na to, že měla zrovna tolik důvodů jako mnoho dalších. S ohledem na to by měla být ve svých obviněních opatrnější.“

„Neřekla jsem, že Colchester zabil Vannecka,“ vykřikla Theodosia. „Řekla jsem *možná*, nic víc.“

Selena se na Imogen pouсмála. „Proč by ho měla Theodosia zastřelit těsně před soubojem?“

„Aby to vypadalo, že ho Colchester chladnokrevně zavraždil,“ odpovíděla klidně Imogen.

Theodosia zkřivila zlostně obličej. „Ale proč bych něco takového dělala?“

Imogen sešpulila rty a zamyslela se nad tím. „Třeba proto, že jste doufala, že vlna klepů, která bude následovat, vyžene Colchestera z Londýna.“

„Jak to myslíte?“

„Je pro vás dost nemilé, že je pořád někde kolem, vidíte, Theodosie? Kdykoli se objeví v Londýně, hrozí nebezpečí, že prozradí pravdu.“

Selena vytáhla obočí. „Jakou pravdu, Imogen?“

„No přece to, že Theodosia žije celá léta ze lži,“ odvětila Imogen. „Nikdo se kvůli ní v souboji nebil. Její přítel pan Exelby odjel hledat štěstí do Ameriky, poté co byl přistižen u Ztracené duše při falešné hře v karty. A pokud jde o to, že ho chtěl Colchester nahradit ve vaší posteli, to je přece k smíchu.“

Theodosia na ni vrhla šířavý pohled. „Jak se opovažujete tvrdit, že jsem svým přátelům lhala?“

„Jediná osoba, která by to mohla chtít uvést na pravou míru, je Colchester,“ pokračovala Imogen. „A to jste nemohla riskovat, vidíte, Theodosie?“

„Nerozumím vám.“

„Dokud žil mimo londýnskou smetánku, vaše tajemství bylo v bezpečí. Jenomže on se docela nedávno vrátil. Jen pomyslete, jak by mohl poškodit vaše postavení ve společnosti, kdyby začal vykládat, jak to doopravdy bylo s Exelbyho odjezdem z Londýna. Byla byste všem pro posměch.“

„To je urážka,“ zaječela Theodosia. „To si nedám líbit.“

„A já si nedám líbit, abyste tak nestydatě obviňovala mého manžela,“ odsekla Imogen chladně. „Až budete příště v pokušení vykládat, že zabil Vannecka, nejdříve si dobře rozmyslete, že by vina za to mohla docela dobře padnout na vás.“

„To nemůžete udělat,“ sykla Theodosia.

Imogen na ni vrhla pohled plný opovržení a pak se obrátila k ohromené Patricii. „Půjďme. Musíme zajít k rukavičkáři a ke knihkupci.“

Otočila se na patě. A vrazila do Matthiase, který postával ve vchodu do zkušební místnosti.

„Uf.“ Imogen se zapotácela. Na okamžik neviděla nic jen zelenou slámu, protože si při nárazu narazila klobouk na oči. Zašmátrala po krempě.

Matthias se pousmál a klobouk jí narovnal. „S dovolením.“

„Dobré nebe, Colchestere.“ Imogen si spěšně převázala stuhý na klobouku. „Neviděla jsem vás. Co, propánakrále, děláte zrovna tady?“

Matthias přelétl jiskrným pohledem strnulý výjev. „Možná se začnu zajímat o módu.“

Selena se královsky bavila. Emily těkala pohledem sem tam, jako by přemýšlela, kudy zmizet.

Theodosia přiškrceně vyjekla a zřítíla se na podlahu jako pytel brambor.

„Hmmm.“ Imogen na ni pohlédla. „Mám dojem, že tentokrát omdlela doopravdy. Asi byste měla vytáhnout čichací sůl, paní Hartwellová.“

Vysoké hodiny v rohu knihovny hlasitě tikaly. Matthias, který seděl za psacím stolem naproti manželce a sestře, si bůhvíproč ten zvuk pronikavě uvědomoval. Upřeně se na obě díval a uvažoval, jak začít s levitami.

S Patricií to nebude problém, usoudil. Ta se beztak tváří zděšeně a od rozhovoru si neslibuje nic dobrého. Matthias měl podezření, že se ze všeho nejvíc bojí, aby ji nevyhodil z domu za to, že neuposlechla jeho příkazu.

S Imogen to bude daleko horší. Dívala se na něj s rozmrzelým výrazem, který nevěstil nic dobrého. Pokud z něj měla strach, byl hodně hluboko pod jejím spravedlivým rozhořčením.

Matthias sepal ruce na desce stolu a pohlédl na Imogen. „Asi jsem se dnes ráno nevyjádřil dost jasně.“

„Ale ano, naprosto jasně,“ ujistila ho Imogen velkoryse. „Řekl jste mi, že nemám s nikým mluvit o okolnostech Vanneckovy smrti.“

„Smím se zeptat, proč jste mě neposlechla?“

Patricia sebou při tónu jeho hlasu cukla, ale Matthias si toho nevšímal.

Imogen na něj vrhla mrazivý pohled. „To nebyla neposlušnost, pane.“

„A mohla byste mi laskavě vysvětlit, o čem jste to, u všech čertů, mluvila v tom módním salonu?“

Patricia křečovitě mačkala kapesník v dlani.

Imogen se naježila. „Nemůžu za to, že jsem přistihla Theodosii Slottovou při šíření lží a pomluv. Zarazila jsem jí to prohlášením, že kromě vás existuje spousta dalších, na které by mohlo padnout podezření z Vanneckovy vraždy.“

„Prakticky jste ji z té vraždy obvinila.“

„Tak docela ne,“ ohradila se Imogen opatrně.

„Ale ano.“

„Tak dobře. I kdyby si moje slova někdo tímhle způsobem vyložil, zasloužila si to.“ Imogen se kabonila jako čert. „Teta Horatia tvrdí, že vás paní Slottová zlomyslně pomlouvá už řadu let. A že vás v té

zkušební místnosti výslovně obvinila z vraždy Vannecka, o tom není sporu. Není to pravda, Patricie?“

Patricia se polekala, když se v debatě objevilo její jméno, k Matthiasovu překvapení se však odpovědi nevyhnula.

„Ano,“ přisvědčila tichounce. „Je to pravda.“

„Vidíte?“ zvolala Imogen vítězně. „Kdybych jí to nezatrhl, vykládalo by se o tom do večera po celém městě.“

„Po městě už se to povídá. Víte, milostivá, vy jste možná brilantní při luštění zamarských nápisů, ale ve vztahu k londýnské společnosti jste beznadějně naivní.“

Imogen to zaujalo. „Brilantní?“

Matthias praštil pěstí do stolu a vstal. Bylo těžké peskovat ji, že ho bránila, ale nebylo zbylí. „Krucinál, Imogen, řekl jsem ti, abys ignorovala všechno, co se bude týkat Vanneckovy smrti.“

„Musela jsem přece Theodosii Slottové to obviňování zarazit. Nechtěla jsem, aby v něm pokračovala.“

„Nikdo včetně mě o Theodosii Slottovou nedbá, ani co by se za nehet vešlo,“ procedil Matthias mezi zuby. „Nerozumíš mi? Daleko větší starosti mi dělá tvoje pověst.“

„Už jsem ti řekla, že o svou pověst nedbám ani za mák.“

„Ale já ano. Kolikrát ti mám připomínat, že teď jsi moje žena a musíš se podle toho chovat?“

„Copak nedokážeš myslet na nic jiného?“ vybuchla. „Jak by se měla chovat lady Colchesterová?“

„U sta hromů, nepřipustím, aby se tvoje jméno přetřásalo v souvislosti s Vanneckovou smrtí.“

„A já zase nepřipustím, aby se v té souvislosti přetřásalo tvoje jméno.“

„Jediný způsob, jak si poradit s pomluvami, je ignorovat je. Věř mi. Jsem na to expert.“

„Nesouhlasím s tebou. Podle mě se proti ohni musí bojovat ohněm.“

„Tenhle oheň sprovedíme ze světa po mém,“ prohlásil Matthias bez okolků. „Klepy časem utichnou. Vždycky to tak je. A vy budete doslova a do písmene dodržovat moje instrukce. Nevyslovíte mimo tento dům jediné slovo, které bude mít cokoli společného s Vanneckem nebo jeho smrtí. Rozuměla jste mi, milostivá?“

Patricia vyskočila na nohy. „Přestaň na ni křičet, Matthiasi.“

Matthias na ni užasle vytřeštil oči. Imogen jakbysmet.

Patriciin výraz byl směsicí strachu a zoufalého odhodlání. Pevně zatínala pěsti. „Myslím, že je to od tebe strašně nespravedlivé, že s Imogen takhle mluvíš, Colchestere. Vždyť se tě jenom snažila bránit před tou Slottovou.“

„To se tě netýká, Patricie,“ řekl Matthias. „Posaď se.“

„Patricie. To od tebe bylo moc laskavé.“ Imogen vyletěla ze židle a objala Patricii kolem krku. „Takhle se mě jaktěživ nikdo nezastal. Jak ti za to mám poděkovat?“

Patricii to zarazilo. Nemotorně poklepala Imogen po rameni. „To je v pořádku, Imogen. Musela jsem se ozvat. Colchester je strašně nespravedlivý.“

„Aby to kat spral.“ Matthias padl vyčerpaně zpátky na židli.

Imogen ucouvla od Patricie a vytrhla z kabelky kapesník. „Musíte mě omluvit.“ Otřela si oči. „Přemohlo mě dojetí.“

Rozběhla se ke dveřím, otevřela a zmizela na chodbě.

Když za Imogen zapadly dveře, Matthias zabubnoval prsty o stůl. „Vždycky dovede šikovně ukončit rozhovor, v němž nemá převahu.“

„Opravdu jsi ji neměl tak nehezky hubovat,“ namítla Patricia. „Ona se tě jenom snažila bránit.“

Matthias na ni zamyšleně pohlédl. „Co že se Imogen tak najednou zastáváš? Měl jsem dojem, že ji dvakrát neschvaluješ.“

„Změnila jsem názor,“ odvětila Patricia upjatě.

„Aha. No, v tom případě máme zřejmě společný cíl.“

Patricia se zatvářila ostražitě. „A jaký?“

„Oba dva se musíme snažit ze všech sil, abychom ji uchránili před problémy.“

„To myslím nebude snadné,“ podotkla Patricia.

„Pokud jde o Imogen, není snadné nic.“

Imogen se toho večera, když byl ples u Reedmoreových zhruba v polovině, utvrdila v přesvědčení, že se s Patricií něco děje.

Alastair, se kterým tančila, se na ni galantně usmíval a dávno se vzdal všech pokusů převzít na tanečním parketu vedení. „Předpokládám, že jste mapu, kde je znázorněno umístění Královniny pečeti, věnovala Colchesterovi jako svatební dar. Povězte mi, byl za to aspoň patřičně vděčný?“

„Víte, zatím jsme se k té mapě nedostali.“ Imogen se na Alastaira nepřítomně usmála a ohlédla se, aby zjistila, kdo s Patricií tančí tentokrát. Hugo Bagshaw. Zase.

Imogen se kousla do spodního rtu. Tohle je dnes večer už podruhé. To se Matthiasovi nebude líbit.

Z balkonu, kde hudebníci ze všech sil bojovali s vedrem stoupajícím ze stovek svíček v lustrech a téměř stejného počtu lidí, se linuly tóny valčíku. Byla tady pořádná tlačenice, což bylo největší vyznamenání, jaké mohla smetánka udělit.

Horatia před plesem Imogen upozornila, že Patricia je stále úspěšnější, a svěřila se, jak se jí ulevilo, že ta věc s Colchesterem Patricii ani v nejmenším nepoškodila. Naopak, čerstvé klepy o souboji a uspěchané svatbě zájem znuděné smetánky o Colchesterovy dámy ještě zvýšily.

„Imogen?“ Znělo to netrpělivě.

„Promiňte, co jste říkal?“ Imogen se přinutila k úsměvu. Tančit s Alastairem bylo dost nudné, ale alespoň se s ním nemusela přetahovat o vedení. Tanec s Matthiasem totiž připomínal spíš rvačku.

Alastairovo pozvání k tanci přijala ze stejného důvodu jako ta ostatní, aby mohla lépe dohlížet na Patricii. Horatia ji totiž varovala, že se ji někteří vyhlášení zhýralci pokusili vylákat do zahrady. Imogen se s tím sice Horatii ani Matthiasovi nesvěřila, ale od souboje si o Patricii dělala čím dál větší starosti. Projevovala se u ní náladovast, která Imogen lekala. Uvědomovala si, že v Colchesterově rodě se vyskytuje sklon k temným předtuchám, ale Patricia jí připadala ještě nervóznější než obvykle.

Imogen začala uvažovat, že by si o tom měla promluvit s Matthiasem. Váhala však, protože věděla, jak se mu hovory o rodinném sklonu ke slabým nervům a úzkostným předtuchám příčí.

Alastair zřejmě pochopil, že Imogen opět myslí na něco jiného, a v očích mu blýskla nevole. Rychle však zmizela a nahradilo ji dobromyslné pobavení. „Divím se, že Colchester už nezačal plánovat výpravu.“

„Očekávám, že se k tomu co nejdřív dostaneme,“ odvětila Imogen bezstarostně. Znovu se pokusila zahlédnout Patricii s Hugem. Zmizeli jí z dohledu v tlačnici. „Krucinál.“ Smýkla s Alastairem k opačnému konci parketu.

Alastair dopáleně sevřel rty. „Co jste říkala?“

„Jste vyšší než já, pane Drakeu. Vidíte Colchesterovu sestru?“

Alastair se rozhlédl. „Ne.“

„Vážně doufám, že Bagshaw má v hlavě dost rozumu, aby ji netahal do zahrady.“ Imogen se uprostřed parketu zastavila na místě a stoupla si na špičky. „Áha. Tamhle jsou. Musíte mě omluvit, Alastaire.“

„Aby to kat spral,“ zaklel Alastair, dopálený, že ho nechala stát uprostřed tance. „O slušném chování nemáte ani ponětí. Lucy to opravdu vystihla. Vážně jste k popukání, lady Colchesterová.“

Při vyslovení Lucyina jména Imogen zbystřila pozornost. Bleskurychle se otočila zpátky k Alastairovi. „Co jste to říkal?“

„Ale nic.“ Hněvivý záblesk v Alastairových očích okamžitě pohasl. Stísněně se rozhlédl kolem dokola a zjevně nevěděl, jak z té kaše ven. „Pospěšte si, ať dostojíte své povinnosti gardedámy.“

„Co jste to říkal o Lucy?“ Vtom se Imogen zapotácěla, protože do ní vrazila tančící dvojice, která nestačila dost rychle změnit směr. Imogen na ně vrhla káravý pohled. „Mám tady vážnou debatu.“

„Ano, to jsme si všimli, lady Colchesterová,“ prohodil pán ironicky. „Možná by bylo jednodušší, kdybyste debatovala mimo taneční parket.“ Dáma v jeho náručí se tvářila poťouchle a pobaveně.

Imogen se začervenala. „Ano, ovšem.“ Otočila se zpátky a zjistila, že jí Alastair zmizel v tlačnici. „U všech rohatých. Kam šel?“

Kolem zápěstí se jí sevřely Matthiasovy silné prsty. „Třeba bych vám mohl pomoci já.“

„Matthiasi.“ Imogen se s ulehčením usmála, když si ji přitáhl do náruče. „Co tady děláš? Myslela jsem, že strávíš večer v klubu.“

„Dostal jsem chuť zatančit si se svou ženou.“ Matthias se přes její hlavu rozhlédl po sále. „Co se to stalo mezi tebou a Drakem?“

„Cože? Ach, to nebylo nic důležitého. Plácl něco o Lucy. Chtěla jsem, aby mi to zopakoval, ale když jsem se otočila k těm lidem, co do mě vrazili, utekl mi.“

„Aha.“

„Mám dojem, že jsem ho urazila, protože jsem ho nechala stát uprostřed parketu,“ přiznala Imogen.

„Tak to jsem pochopil i sám,“ řekl Matthias. „Spíš by mě zajímalo, proč jsi ho tam nechala stát? Snad si tě nedovolil vést?“

„Ale ne, o to vůbec nešlo. Chtěla jsem najít Patricii. Ztratila se mi z dohledu.“

„Ta je u bufetu s Bagshawem. Viděl jsem ji před chvílí.“

„Ach.“ Imogen mu pátravě pohlédla do tváře. „Asi z toho nemáš velkou radost.“

„To nemám.“

„Vím, že Bagshawovi jde podle tebe jen o pomstu, ale, prosím tě, nevyvolávej scénu. Patricia by se hanbou propadla. Mám dojem, že k němu chová něžné city.“

„Tak to bych měl rychle zakročit.“

„Propána, Matthiasi, nesmíš jednat ukvapeně.“

Matthias vytáhl obočí. „Co bych měl podle tebe dělat?“

„Myslím, že by sis měl s Bagshawem promluvit mezi čtyřma očima.“

„Vynikající nápad. Vezmu si ho stranou a doporučím mu, aby se od Patricie držel co nejdál.“

„Tak jsem to nemyslela. Propánakrále, Matthiasi, tím přece ničeho nedosáhneš.“

„To máš asi pravdu.“ Matthias se zamyslel. „Opravdu to vypadá, že je vůči Patricii čím dál smělejší.“

„Důležité je, abys Patricii neranil. Myslím, že bys měl panu Bagshawovi povědět celou pravdu o smrti jeho otce.“

„Pochybují, že o pravdu bude stát. Vštípili mu víru v lež.“

„Myslím, že bys ho měl s pravdou konfrontovat, Matthiasi. Jednou se s ní musí smířit, jinak prožije celý život v nenávisti, která mu bude užírat duši.“

Matthias ji sešel pevněji v objetí. Oči měl pochmurné. „Proč myslíš, že dokážu Bagshawa přimět, aby se vyrovnal s otcovou smrtí?“

„Protože jsi na tom byl se svým otcem podobně,“ vysvětlila Imogen laskavě. „Ty víc než kdo jiný chápeš, co ho žere. Víš, jaké to je, když tě otec zavrhne.“

„Bagshawa jeho otec nezavrhla. Spáchal přece sebevraždu, protože udělal bankrot.“

„Mám tušení, že pro Huga v tom není velký rozdíl. Zavržení může mít lecjakou podobu, mylord. Vy i Hugo jste byli ve velmi mladém věku ponechání, abyste si s důsledky otcových činů poradili sami.“

Matthias na to neřekl nic.

Imogen mu pohlédla do očí. „Ty jsi svou spásu našel v pátrání po Zamaru. Bojím se, že Hugo takové štěstí mít nebude. Musíš ho vést, Matthiasi.“

„Mám na práci lepší věci než někomu napravovat hlavu.“

Imogen zahlédla na okraji davu Patricii s Hugem. Všimla si plachého a dychtivého výrazu na Patriciině obličeji a pak zahlédla, jak se Hugo podíval přes sál na Matthiase. Nebylo pochyb, že mu z očí srší hněv.

„Ne, Matthiasi,“ opravila manžela tíše. „Myslím, že nic lepšího na práci nemáš.“

Matthias stál se založenýma rukama ve dveřích herny ve Ztracené duši a pozoroval Huga, který hrál v kostky. Ozval se chraplavý výkřik, když jeho protihráč vyhrál. Hugo zaťal pěsti a jeho obličej ztuhl v masku furiantství a vzteku. Stále prohrával.

Bylo už pozdě a hráčské doupě bylo přeplněné mladými šlechtici, šviháky a zhýralci, které omrzela svět. Ovzduší páchnoucí potem, pivem a voňavkami bylo plné napětí a nezdravého vzrušení. Od dob, kdy mi tenhle podnik patřil, se změnilo jen málo, pomyslel si Matthias. Podstata hráčských doupat je nejspíš neměnná.

„Dobrý večer, Matthiasi. Přišel sis zahrát, nebo jen navštívit staré kamarády?“

Matthias pohlédl na nevelkého tloušťíka, který stanul vedle něj. „Nazdar, Felixi. Jistě si mneš ruce. Dnes večer tady máš opravdu živo.“

„To tedy ano.“ Felix položil dlaně na ozdobně vyřezávanou rukojeť své hole. Buclaté tváře mu zvlnil cherubínský úsměv a v koutcích chytrých očí se objevily dobromyslné vrásky. „Za dnešek shrábnu docela slušnou sumičku.“

Před deseti lety Matthias Felixe Glastona najal, aby vedl Ztracenou duši. Felix měl téměř zázračný talent na čísla. Dovedl také velmi obratně získávat informace. Pro tyhle dvě vlastnosti byl pro Matthiase neocenitelným společníkem. Společně vytvořili proslulé hráčské doupě, které patřilo k nejpobláznějším. Měli velký úspěch a v důsledku toho hodně zbohatli.

Když Matthias vydělal dost peněz, aby měl z čeho financovat první expedici na Zamar, prodal Ztracenou duši Felixovi, který od té doby jako majitel prosperoval. V současné době žil životem zámožného obchodníka.

Mezi oběma muži, třebaže pocházeli z diametrálně odlišných společenských vrstev, se vytvořilo pevné přátelské pouto, které trvalo dodnes, ačkoli společnost šokovalo. Kavalír může v hráčském doupěti prohrát celé své jmění, ale ani ve snu by ho nenapadlo přátelit se s jeho majitelem.

Od stolu, kde stál Hugo, se ozval další výkřik. Hugo se ještě víc zachmuřil.

„Tak se mi zdá, že mladý Bagshaw bude do rána v pěkné kaši,“ poznamenal Felix.

„Zasáhneš?“

„Přirozeně.“ Felix se uchechtl. „Osvojil jsem si tu tvou chytrou zásadu a nedovolím, aby se u mých stolů někdo zruinoval. Na obchod to má dobrý vliv.“

„Hraje mladý Bagshaw pokaždé tak divoce?“

„Ne. Obvykle vlastně nehraje vůbec, pokud jsem slyšel, a tady nikdy. Určitě víš, že obviňuje Ztracenou duši ze smrti svého otce.“

„Toho jsem si vědom.“

„No ovšem, ty to musíš vědět líp než kdokoli jiný,“ zamumlal Felix. „Máš prý za sebou rušný týden, Colchestere. Mimochodem, blahopřeji k svatbě.“

„Děkuji.“

„A taky že jsi přežil další souboj.“ Matthias se ponuře usmál. „Tentokrát to bylo dost snadné.“

„Slyšel jsem, že Vanneck vůbec nevystřelil. Prý už byl mrtvý, když jsi ke Cabotově statku dorazil.“

„Jako vždy jsi dokonale informovaný, Felixi.“

„Však za to taky dost platím.“ Felix máchl buclatou rukou s mnoha prsteny. „Je to ale dost divné.“

„A co?“

„Že se Vanneck dostavil k souboji. Podle mých zdrojů včera propustil veškerý personál. Patrně měl v úmyslu cestovat nějaký čas po kontinentě.“

„To je zajímavé.“

„Mám to chápat tak, že ho sprovodil ze světa nějaký lupič dbalý veřejného blaha?“

„Tím si nejsem tak jistý.“ Felix na něj pohlédl. „Jak to?“

„Protože měl na ruku prsteny, když jsme ho našli.“

„To je divné.“

„Velmi.“

Felix se zachmuřil, když uviděl, že Hugo popadl kostky. „Není zbytí, musím zasáhnout. Pochybuju, že má na tenhle druh hry buňky. To bych rád věděl, proč dnes tak řádí.“

„Mám dojem, že si připomíná výročí otcovy smrti.“

„A tak. To by vše vysvětlovalo.“

Matthias přihlížel, jak Hugo překotně a horečně vrhá kostky. V duchu slyšel šeptat Imogen. *Ty jsi svou spásu našel v pátrání po Zamaru. Bojím se, že Hugo takové štěstí mít nebude.*

Matthias si vybavil, jak se Patricia na Huga dívala u stolu se studeným pohoštěním. Nebylo pochyb, že v něm nalezla zalíbení.

Tak či onak to s Bagshawem bude muset zařídít.

Matthias dospěl k rozhodnutí. „Vezmu si Bagshawa na starost místo tebe, Felixi.“

Felix pokrčil tučnými rameny. „Bud' mým hostem.“

Matthias se protlačil k místu, kde stál Hugo přichystaný k dalšímu hodu.

„Rád bych si s vámi promluvil Bagshawe, když dovolíte,“ řekl klidně.

Hugo ztuhl. „Co, k čertu, chcete, Colchestere?“

Matthias pohlédl Hugovi do planoucích očí a uviděl ještě jeden přízrak. Nepodobal se však těm, které sám běžně vídal v plamenech. S tímhle zjevením se setkával pravidelně při holení.

„Kdosi mi řekl, že my dva máme něco společného,“ začal Matthias.

„Nechte mě na pokoji, Colchestere. Nemám s vámi co mluvit.“

Hugo se už už obracel zpátky k hracímu stolu, ale pak se zarazil a zkřivil ústa ve vyzývavém úsměvu. „Ledaže jste mě přišel vyzvat na souboj, pochopitelně. Vyrozuměl jsem, že svá dostaveníčka za úsvitu odbýváte poněkud netradičním způsobem.“

U stolu se okamžitě rozhostilo ticho. Ostatní hráči pozorovali Matthiase a Huga a v očích jim svítl zájem.

„Půjďte se mnou, nebo si promluvíme přímo tady, před vašimi spoluhráči?“ prohodil Matthias velmi tiše.

Hugo se posměšně usmál. „Vsadím se, že se to týká vaší sestry. To se mi líbí. Říkal jsem si, kdy si všimnete, že jsme se spřátelili.“

„Chci s vámi mluvit o vašem otci.“

„*O mém otci?*“ Hugo upustil kostky a ty se kutálely po zelené plsti. „O čem to, ksakru, mluvíte?“

Matthias využil Hugova ohromení, popadl ho za paži a odvedl z přetopeného a zakouřeného podniku do jasné a svěží noci, kde čekal najatý kočár.

„Matthias určitě chudáka Huga vyzve na souboj,“ lamentovala Patricia, když si Colchesterův kočárrazil cestu ucpanými ulicemi. „Jak to může udělat? Je to tak nespravedlivé. Hugo proti němu nemá nejmenší šanci. Matthias ho zabije.“

„Hloupost,“ odporovala jí Horatia rezolutně. „Vím jistě, že Colchester nikoho zastřelit nehodlá a mladého pana Bagshawe ze všech nejméně.“

„Naprosto správně, teto Horatie.“ Imogen se nahnula kupředu. „Poslouchej mě, Patricie. Už několikrát jsem tě ujistila, že Matthias pana Bagshawe k souboji nevyzve. Jenom si s ním chce promluvit.“

„Chce mu vyhrožovat, to je jasné.“ V Patriciiných očích se zatřpytily slzy. „Zakáže mu, aby se mnou tancoval nebo se se mnou bavil.“

„Ne, to si nemyslím.“

„Jak můžeš vědět, co Colchester udělá? Nemá Huga rád. Varoval mě, abych se mu vyhýbala.“

„Přátelství, které se tak najednou vyvinulo mezi vámi a panem Bagshawem, dělá Colchesterovi starosti, protože neví, jaké má pan Bagshaw úmysly,“ vmísila se do hovoru Horatia. „A to je naprosto pochopitelné, pokud k tomu mám co říci. Váš bratr se obává právem.“

„Hugo mě má rád,“ tvrdila Patricia. „To je jeho jediný motiv. A je to velice solidní pán. Matthias nemá právo něco proti němu namítat.“

Imogen obrátila oči v sloup. „Už jsem ti vysvětlila, že Hugo klade Matthiasovi za vinu to, co se před několika lety přihodilo jeho otci. Matthias se mu pokusí povědět pravdu.“

„A co když mu Hugo neuvěří?“ zašeptala Patricia. „Pohádají se. Znáš přece muže. Jeden druhého vyzve na souboj a bude to.“

„Souboj nebude,“ oznámila Imogen. „To nedovolím.“

Patricia jako by ji neslyšela. „To ta kletba.“

„Kletba?“ Horatia se zamračila. „O čem to, proboha, mluvíte?“

„Rutledgeova kletba,“ vysvětlila Patricia. „Probíraly jsme ji v salonu lady Lyndhurstové.“

„Rutledgeova kletba je holý nesmysl,“ prohlásila Imogen velmi pevně.

Patricia se k ní otočila. „V tom se, bohužel, mýlíš, Imogen.“

Matthias si v blikavém světle kočárové lucerny prohlížel Hugovu zlostnou a vyzývavou tvář a snažil se přijít na to, jak by měl zahájit rozhovor, který v hloubi duše považoval za bezpředmětný.

„Bezpochyby je daleko uspokojivější hodit vinu na někoho jiného než se smířit s pravdou,“ prohodil.

Hugo sevřel rty. „Jestli mi chcete namluvit, že na smrti mého otce neneseš žádnou vinu, šetřete dechem. Neuvěřím vám jediné slovo.“

„Přesto, když už jsme tady spolu, vám mohu povědět, co mám na srdci. Tohle jsou fakta o smrti vašeho otce. Naložte s nimi, jak je vám líbí. Váš otec neprohrál své jmění v kartách. Přišel o ně kvůli špatné investici. Jako mnozí jiní.“

„To je lež. Matka mi pověděla pravdu. Tu noc, kdy otec zemřel, hrál karty ve Ztracené duši. Vy jste se s ním pohádal. Nepopírejte to.“

„Nepopírám to.“

„A on odtamtud odešel domů a prostřelil si hlavu.“

Matthias na něj pohlédl. „Váš otec tu noc hodně pil. Posadil se ke stolu s několika dalšími pány a za každou cenu se chtěl pustit do hry. Požádal jsem ho, aby z klubu odešel, protože jsem viděl, že karty stěží udrží v ruce.“

„To není pravda.“

„Je to pravda. Věděl jsem také, že právě toho dne obdržel velmi nepříznivé zprávy o stavu svých financí. Takže byl nejen opilý, ale navíc hluboce sklíčený. V takovém stavu neměl co sázet.“

„Vy jste jeho stavu zneužil,“ osopil se na něj Hugo. „Pověděl to kdekomu.“

„Váš otec zuřil, když odcházel z klubu, protože doufal, že ztracené jmění vyhraje v kartách. Ale můžete vzít jed na to, že kdybych ho nechal hrát, přišel by ještě o víc.“

„Nevěřím vám.“

„Já vím.“ Matthias pokrčil rameny. „Říkal jsem manželce, že mi neuvěříte. Ale ona trvala na tom, že vám mám vysvětlit, co se tenkrát stalo.“

„Proč?“

„Má obavy, že by Patricii ublížilo, kdybyste se ji pokusil zneužít k pomstě vůči mně.“

Hugo sevřel v dlani vycházkovou hůlku a zadíval se z okna. „Nemám nejmenší úmysl ublížit lady Patricii.“

„To, samozřejmě, moc rád slyším.“ Matthias bezděčně zat’al pěsti. „Jinak bych, samozřejmě, musel zasáhnout, kdybych měl dojem, že jí něco podobného hrozí. Nesu za ni odpovědnost.“

Hugo k němu bleskurychle stočil pohled. „Varujete mě, abych se od lady Patricie držel dál?“

„Ne. Přiznávám, že jsem něco takového měl v úmyslu, ale lady Colchesterová mi to rozmluvila. Musím vás nicméně varovat, abyste mou sestru nezaplétal do pomsty, kterou máte možná za lubem. Máte-li pocit, že mi musíte přisuzovat vinu za otcovu sebevraždu, vyřídte si to rovnou se mnou jako muž s mužem. Neschovávejte se za dámské sukně.“

Hugo zrudl. „Já se za sukně lady Patricie neschovávám.“

Matthias se prchavě pousmál. „Takže se dál nemáme o čem bavit. Budu informovat manželku, že jsme si v klidu popovídali, a ona mi snad dopřeje trochu klidu.“

„Neříkejte, že se snažíte zavděčit vaší paní. To na vás vůbec nevypadá, Colchestere.“

„Co vy o mně můžete vědět?“ opáčil Matthias tiše.

„Vím, co mi řekla matka po otcově smrti. Vím, co se povídá o vašem spolku s Rutledgem. Vím, že jste považován za divokého a nezodpovědného člověka. Že jste před několika lety zastřelil jistého Exelbyho. Povídá se i to, že jste dnes ráno chladnokrevně zabil Vannecka. Vím toho o vás spoustu, pane.“

„To moje žena taky,“ poznamenal Matthias. „Všechny ty smyšlenky, o kterých mluvíte, vyslechla i ona. Přesto se za mě provdala. Co ji k tomu podle vás přimělo?“

Hugo se zarazil. „Jak to mám vědět?“ Odkášlal si. „Lady Colchesterová je prý velmi svérázná.“

„To tedy je. Jedna z milionu. A bezesporu je to také otázka gusta.“ Matthias se na okamžik zasn timer. „Povídala, že my dva máme jednu věc společnou.“

„Neumím si představit jakou,“ namítl Hugo opovržlivě.

„Otce, kteří nedokázali převzít odpovědnost za své syny.“

Hugo na něj vytřeštil oči. „To je nehoráznost. V životě jsem něco tak absurdního neslyšel.“

„Je to sotva hodina, co jsem manželce řekl, že vykládá nesmysly. Ale když jsem se nad tím zamyslel, došel jsem k závěru, že má nejspíš pravdu.“

„Jak to?“

„Nenapadlo vás, Bagshawe, že váš i můj otec nechali své syny, aby si poradili s bryndou, kterou oni sami navařili?“

„Můj otec žádnou bryndu nenavařil,“ ohradil se rozhorleně Hugo.

„Vy jste ho zruinoval v kartách.“

„Já říkal Imogen, že to bude naprostá ztráta času.“ Matthias vyhlédl z okna a poznal čtvrt, kam dojeli. Kočí splnil jeho příkazy přesně.

„To tedy ano,“ řekl Hugo vzdorně.

Matthias zabušil na střechu, aby kočár zastavil. „Myslím, že se kousek projdu. Potřebuju se nadýchat čerstvého vzduchu.“

Hugo zmateně pohlédl z okna. „Tady ale nebydlíte.“

„To je mi známo.“

Drožka rachotivě zastavila. Matthias otevřel dveře a vystoupil. Pak se otočil k Hugovi. „Pamatujte na to, co jsem vám řekl, Bagshawe. Pokračujte ve své pomstě, když to máte zapotřebí, ale mou sestru z ní vynecháte. Vy nejste jako váš otec. Mám dojem, že jste z houževnatějšího materiálu než on a svým problémům dokážete čelit jako muž.“

„K čertu s vámi, Colchestere,“ zamumlal Hugo.

„Můžete začít tím, že se dojdete zeptat starého advokáta svého otce. Ten vám poví, jak to se jménem vaší rodiny bylo doopravdy.“ Matthias se chystal přibouchnout dvířka.

„Počkejte, Colchestere.“

Matthias se zarazil. „Co je?“

„Zapomněl jste mě upozornit, abych nechodil za vaší sestrou.“

„Tak?“

Hugo se zakabonil. „Nuže?“

„Nuže co? Musím dnes večer ještě ledacos zařídit, Bagshawe. Musíte mě omluvit.“

„Chcete tvrdit, že u vás budu vítaným hostem?“

Matthias se pousmál. „Co kdybyste přišel a zjistil si to sám?“ Přibouchl dvířka a bez ohlednutí se vzdaloval ulicí.

Byl v klidné a úctyhodné části města. Mezi dvěma řadami skromných městských domů se černal dlouhý a úzký park. Malá část domů byla temná, ve většině se však dosud svítilo. Klebetníci se v jedné věci rozhodně nemýlili, pomyslel si Matthias. Vanneck na tom opravdu nebyl dobře. Ještě před několika měsíci bydlel v mnohem větším domě a v daleko bohatší čtvrti.

Vykonat noční návštěvu Vanneckovy rezidence ho napadlo odpoledne, když znovu rozebíral jitřní události. Imogen se o svých plánech nezmínil, protože tušil, že by chtěla jít s ním.

Zastavil se a zkoumavě se zahleděl na dvě řady městských domů. Ten, kde bydlel Vanneck, byl temný.

Matthias stál na ulici dlouhou dobu a zvažoval různé možnosti, které se mu naskýtal. Nakonec obešel roh a vyhledal setmělou uličku, která vedla k zadnímu vchodu do Vanneckova domu.

Měsíc svítil natolik, že se mu podařilo najít vrátka do zahrádky. Panty ve tmě zaskřípaly.

Zavřel je za sebou co nejopatrněji a prošel zahradou ke dveřím do kuchyně. Naštěstí ve tmě viděl jako kočka. Tahle schopnost se mu už mnohokrát vyplatila.

Prekvapilo ho, že našel dveře do kuchyně dokořán. Propuštěné služebnictvo se zřejmě nenamáhalo důkladně před odchodem pozavírat.

Vstoupil do kuchyně a zůstal stát, aby očima přivykl hustší tmě. Pak vytáhl z kapsy pláště svíčku, kterou si s sebou přinesl, a zapálil ji.

Zastínil slabý plamínek dlaní a vydal se dlouhou chodbou, která dělila přízemí na dvě části. Nevěděl jistě, po čem pátrá, ale hodlal začít ve Vanneckově pracovně, protože to bylo nejlogičtější místo.

Objevil ji na levé straně chodby a zjistil, že je v ní velký nepořádek. Psací stůl pokrývala zmeť papírů. Vedle otevřeného kalamáře ležel brk. Vypadalo to, jako by Vannecka něco vyrušilo při psaní dopisu nebo vzkazu.

Matthias postavil svíčku na stůl a zvedl první arch papíru. Prekvapilo ho, když na jednom listu uviděl několik drobných

tmavých skvrnek. Přidržel papír u světla. Nebyly to inkoustové kaňky. Možná že vznikly vyšpláchnutím čaje nebo klaretu, ale Matthias si to nemyslel.

Byl si téměř stoprocentně jistý, že je to zaschlá krev.

Sklopil pohled a uviděl větší a zlověstnější skvrnu na koberci vedle své nohy.

Právě když se shýbal, aby skvrnu prozkoumal, zjezily se mu vlasy na šíji. Nemusel ani zaslechnout takřka nepostřehnutelné zaškrábání boty o koberec, aby pochopil, že není v pracovně sám.

Vrhl se ke straně a v posledním okamžiku uhnul čemusi velkému a těžkému, co se mu řítilo na hlavu. Masivní svícen udeřil do rohu psacího stolu, až to zapráštělo.

Matthias se otočil a vzpřimil se, právě když útočník napřáhl svícen ke druhé ráně.

Matthias uhnul druhému úderu jen o vlásek. Další pokus však útočníkovi nedovolil. Sklouzl ke straně a použil jeden z pohybů, které se naučil ze starého pojednání o zamarských bojových metodách.

Než jeho protivník stačil změnit směr, Matthias vykopl nohou ve vysoké holínce a srazil útočníka na psací stůl. Brk, papíry a kalamář se rozletěly po podlaze.

Útočník se s hekáním snažil dostat ze stolu, překážel mu však plášť a těžký vlněný šátek, jímž měl ovinutou spodní polovinu obličeje. Vlasy mu zakrývala čapka naražená až na uši.

Právě když se na něj Matthias už už vrhl, zarazilo ho zašustění z chodby. Pochopil, že útočníci jsou dva. Obličej toho druhého byl zakrytý kapucí a šátkem.

Nově příchozí zvedl paži. Světlo svíčky se zalesklo na hlavní malé pistole, kterou držela ruka v tlusté rukavici. Matthias popadl svícen, který mu před chvílí málem roztrástil hlavu, a mrštil jím ke dveřím po útočníkovi s pistolí.

Těžký svícen udeřil lotra do prsou a pistole vystřelila. Kulka se zaryla do dřevěného ostění za Matthiasem, který si oddechl, protože věděl, že má chvíli času. Tomu člověku bude pár minut trvat, než tu hračičku na jeden náboj znovu nabije.

Vyskočil na psací stůl a vrhl se na prvního útočníka, který se stále snažil postavit na nohy.

Náraz oba smetl na koberec, kde se chvíli váleli a naráželi do židle i do stolu. Matthias uhnul ráně pěstí a sám napráhl ruku k úderu, když tu za sebou vytušil druhého lotra.

Uchýlil se k další zamarské technice, odvalil se stranou a pružně vyskočil na nohy. Vtom mu paži protál ledový oheň.

Bez ohledu na bolest vykopl prudkým obloukem a zasáhl prvního muže, právě když se sbíral z podlahy. Ten zavrával a znovu dopadl na psací stůl.

Matthias se připravoval odrazit další útok, k jeho úžasu se však oba útočníci obrátili a uháněli z pracovny pryč. Jejich kroky zaduněly na dlaždicích v chodbě a mířily k zadní části domu.

Matthiase, přichystaného k dalšímu zápasu, jejich útěk na chvíli vyvedl z konceptu.

Když se vzpamatoval a vyběhl na chodbu, bylo už příliš pozdě. Za jeho protivníky právě zapadly kuchyňské dveře.

„Aby to kat spral.“

Vztáhl ruku, opřel se dlaní o stěnu a několikrát zhluboka nabral dech. Bylo mu nějak slabo.

Zamračil se. Co to se mnou je? podivil se. Rvačka trvala stěží pár minut a on je přece ve vynikající fyzické kondici.

UVědomil si, že bolest v levé paži přestala být ledově studená. Náhle začala pálit jako peklo. Jediným pohledem zjistil, že má rozseknutý rukáv kabátu. Svíčka v pracovně vydávala dost světla, aby rozeznal barvu vlastní krve, již drahá látka nasákla.

Jeho protivníci byli velmi dobře ozbrojeni. Jeden měl pistoli a druhý nůž. Ať hledali ve Vanneckově domě cokoli, bylo to pro ně hodně důležité.

Matthias by tuze rád věděl, jestli to našli.

Strhl si kravatu a spěšně si ovázal krvácející paži. Pak se pustil do průzkumu Vanneckovy pracovny. Přiměl se uvažovat tak, jak se to naučil, když prohledával přízračné rozvaliny starověkého Zamaru.

Hodinu nato už odpočíval na delfínové pohovce v pohodlí své knihovny a poslouchal, jak Imogen sbíhá ze schodů. Navzdory bolesti, kterou mu působil Ufton sešívající bodnou ránu v jeho paži, se zazubil od ucha k uchu.

„*Raněný?*“ Imogenin hlas bez obtíží pronikl zavřenými dveřmi knihovny. Matthiase by nepřekvapilo, kdyby ji slyšeli i náhodní kolemjdoucí na ulici. „Co to, u všech všudy, má znamenat? Jak to, že je raněný? Kde je? Je to hodně zlé? Poslal Ufton pro lékaře?“

Imogenino překotné vyptávání doprovázel klapot jejích kroků na schodech. „Ufton že ho ošetřuje? Ufton? *Ufton?* Ufton je snad komorník, proboha, ne lékař.“

„Milostivá paní má o vás starost,“ poznamenal Ufton a opatrně obvazoval Matthiasovu paži.

„Zřejmě ano.“ Matthias zavřel oči a opřel se hlavou o opěradlo pohovky. Usmál se pro sebe. „Je to dost zvláštní mít v domě manželku.“

„Bez urážky, mylorde, ale lady Colchesterová je ještě zvláštnější, než bývá u většiny manželek zvykem.“

„Ano, taky se mi zdá,“ přitakal Matthias.

Spokojeně naslouchal, jak Imogen všechny kolem sebe komanduje. „Okamžitě mu odestelte,“ říkala právě. „Vy, Charlesi, ano, vy. Opatřete nějaká nosítka, ať můžeme jeho lordstvo odnést nahoru.“

Matthias se zavrtěl a neochotně otevřel oči. „Jeden z nás ji bude muset zastavit, jinak převrátí celý dům vzhůru nohama.“

Ufton zběhl jako plátno. „Snažně vás prosím, nedívejte se na mne, pokud hledáte někoho, kdo by vychýlil lady Colchesterovou z vytčeného směru, pane.“

„Dodnes jsem netušil, Uftone, do jaké míry se vám nedostává odvahy a statečnosti.“

„Také jsem dosud nikdy neměl tu čest s dámou tak neobvyklé povahy, jakou má milostivá paní.“

„To jsme dva.“

Imogen za dveřmi zvýšila hlas. „To na těch dlaždicích je krev, je to tak? Colchesterova krev. Dobrý bože! Doneste obvazy. A vodu. A jehlu a nit. Hoďte sebou, pro Kristovy rány.“

„Vzmužte se, Uftone.“ Matthias pohlédl ke dveřím. „Už je skoro tady.“

Ufton si povzdychl a dál se zabýval obvazem.

Dveře knihovny se rozletěly a do místnosti vtrhla Imogen v kartounovém županu a s volánkovým čepečkem na hlavě. Pohled jejích doširoka otevřených a vyděšených očí okamžitě přitáhla pohovka. Matthias se pokusil tvářit hrdinně a tragicky zároveň.

„Co se, proboha, stalo, Matthiasi?“ Přistoupila k pohovce, pohlédla na bílý obvaz na jeho levé paži a pak na potrhanou a zakrvácenou košili, která ležela v chumlu na podnose. Matthias by se vsadil, že zbledla.

„Jsem v pořádku, Imogen,“ chlácholil ji. „Uklidni se.“

„Dobré nebe, tohle je moje chyba. Neměla jsem tě posílat tou drožkou. Na ulicích není bezpečno. Proč jen jsi nejel domů s námi ostatními? Proč jen jsem tě posílala za panem Bagshawem?“

Matthias zvedl dlaň. „Nesmíš se za to obviňovat, má drahá. Jak vidíš, smrt na jazyku ještě nemám. Ufton má s těmihle věcmi spoustu zkušeností a je daleko schopnější než leckterý londýnský doktor, na to můžeš vzít jed.“

Imogen vrhla na Uftona pohled plný podezření. „Jaké zkušenosti?“

Ufton se na ni pyšně podíval. „Doprovázel jsem jeho lordstvo na výpravách na starověký Zamar. Nehod a dobrodružství jsme tam

zažili bezpočet. Naučil jsem se ošetřovat rány, zlomené kosti a podobné úrazy, k nimž došlo na lodi nebo při vykopávkách.“

„Ach.“ Imogen na okamžik ztratila řeč, ale pak spokojeně přikývla. „Tak dobrá, jestli jste si jistý, že víte, co děláte, Uftone, asi to necháme na vás.“

„To rozhodně necháme,“ ujistil ji Matthias. „Ufton je opravdu velmi schopný. Při našich cestách nasbíral spoustu zajímavých metod a léčebných návodů.“

„Jakých?“ vyzvídala Imogen.

Ufton si odkašlal. „Tak kupříkladu jsem jeho lordstvu nalil na ránu brandy, než jsem ji uzavřel. Námořníci a vojáci věří, že to potlačuje infekci.“

„To je zajímavé.“ Imogen začichala. „Tak se mi zdá, že část té brandy jste jeho lordstvu nalil do hrdla. I to je součást léčby?“

„Naprosto nezbytná,“ potvrdil Matthias.

Ufton diskrétně zakašlal. „Rovněž jsem přidržel jehlu v plameni, než jsem začal šít. Tuhle metodu prý používají na Východě.“

„Slyšela jsem o ní.“ Imogen si sedla na bobek a prohlédla si obvaz na Matthiasově paži. „Krvácení zjevně ustalo.“

„Nebyla to hluboká rána,“ vysvětlil Ufton. Hlas mu maličko zjihn a znělo v něm chlácholení. „Jeho lordstvo bude do dvou dnů jako rybička.“

„To je báječná zpráva, tolik se mi ulevilo.“ Imogen vyskočila a objala Uftona kolem krku. „Jak vám mám poděkovat za záchranu Colchesterova života?“

Ufton strnul a v obličeji se mu objevil výraz čiré hrůzy. „Ech, milostivá paní. Když dovolíte, milostivá paní, tohle je... nanejvýš neobvyklé.“ Otočil prosebný a bezradný pohled na Matthiase.

„Myslím, že bys ho měla pustit, Imogen.“ Matthias jen s velkým úsilím potlačil úsměv. „Ufton není zvyklý na takové projevy vděčnosti. Já mu pokaždé dávám peníze, víš? Myslím, že tak je mu to milejší.“

„Ach, ano. Ovšem.“ Imogen Uftona pustila a rychle ucouvla. „Omlouvám se vám, Uftone. Nechtěla jsem vás přivést do rozpaků.“ Zářivě se na něj usmála. „Ale chci, abyste věděl, že se cítím vaši dlužníci za to, co jste dnes udělal. Kdybych pro vás někdy mohla něco udělat, stačí říct.“

Ufton zrudl a ztěžka polkl. „Děkuji vám, milostivá paní, ale ujišťuji vás, že díky mému dlouholetému spojení s jeho lordstvem je

pro mne tato nabídka zbytečná. Kdyby se něco stalo mně, on by pro mne udělal totéž, jak se to už ostatně několikrát stalo.“

Imogen to zaujalo. „Taky vám sešil ránu?“

„Stalo se to před několika lety, když došlo k nešťastnému incidentu v jednom hrobě.“ Ufťon spěšně couval ke dveřím. „Tak já už půjdu. Máte si s jeho lordstvem jistě co povídat.“

Otočil se a prchl.

Imogen počkala, až se za ním zavřely dveře, a pak usedla na pohovku vedle Matthiase. „Pověz mi všechno. Přepadl tě lupič?“

„Myslím, že *lupič* není ten nejvhodnější výraz.“

Imogen s hrůzou vyřeštila oči. „Snad se mladý pan Bagshaw nerozzuřil a nenapadl tě?“

„Ne.“

„Bohudík. Na okamžik jsem se bála, že se asi strašně dopálil, když jsi s ním mluvil.“

„Bagshaw je docela klidný, pokud vím. Jenomže to, co jsem mu řekl, ho ani v nejmenším nezajímalo.“

„Propána.“ Imogen si povzdychla. „Tolik jsem doufala, že to nakonec pochopí... No, to nic. To je jiný problém. Pověz mi všechno, Matthiasi.“

„Je to dlouhé povídání.“ Zavrtěl se a cukl sebou, protože jeho raněná paže zaprotestovala.

Imogen na něj upřela soustrastný pohled. „Moc to bolí?“

„Myslím, že bych snesl ještě trochu brandy. Na ty moje nervy, však víš. Nalij mi sklenku, prosím tě.“

„Ano, ovšem.“ Imogen vystřelila z pohovky a chvátala ke stolku s brandy. Popadla křišťálovou karafu s takovou silou, až z ní elegantně broušená zátka odletěla a spadla na koberec. Imogen si jí nevšímal a nalila dvě plné sklenky.

Odnese je k pohovce, jednu podala Matthiasovi a s druhou se posadila vedle něj. „Přísahám, celá tahle věc mě dost vyvedla z míry.“ Zhluboka se napila a okamžitě se rozkašlala.

„No, no, má drahá.“ Matthias ji zlehka udeřil mezi lopatky. „Brandy ti ty tvoje pocuchané nervy uklidní.“

Dopáleně si ho změřila přes okraj sklenky. „Já žádné pocuchané nervy nemám. Já mám náhodou nadmíru silné nervy. Vysvětlovala jsem ti to snad stokrát.“

„Tak třeba pomůže mně.“ Matthias upil posilující doušek. „Kde mám začít? Ach, ano. Jak už jsem ti říkal, popovídal jsem si s

Bagshawem. Když jsme skončili, vystoupil jsem z drožky a ke svému údivu jsem zjistil, že stojím přímo před Vanneckovou rezidencí. Vlastně spíš bývalou.“

„Ty jsi vystoupil přímo před jeho domem? To je velice zvláštní.“

„Také jsem nad tím užasl. A napadlo mě, že když už tam jsem, podívám se k němu do pracovny.“

Imogen málem upustila sklenku. „Cože?“

„Nemáš žádný důvod takhle na mě křičet, má drahá. Jistě si uvědomuješ, že mám nervy ve velmi překérním stavu po tom strašlivém zážitku.“

„Nechtěla jsem zvyšovat hlas. To jen že jsem se lekla. Asi bys takhle neměl sedět, Matthiasi. Co kdyby se ti udělalo mdlo? Co kdybys mi položil hlavu do klína?“

„Znameníť nápad.“

Imogen ho objala kolem ramen a pomohla mu. „Tak. To je mnohem lepší.“

„Nekonečně lepší.“ Matthias zavřel oči a vychutnával vlhý a bujně zaokrouhlený tvar jejích stehen pod svou hlavou. Potajmu vdechoval její vůni a zmocnila se ho touha. „Kde jsem to přestal?“

„U Vanneckovy pracovny.“ Imogen se zakabonila. „Proč jsi tam, propána, chodil?“

„Chtěl jsem se jenom porozhlédnout. Z okolností jeho smrti jsem byl trochu nesvůj. A proto, jak už jsem řekl, jsem vnikl do Vanneckovy pracovny.“

„Našel jsi tam něco neobvyklého?“

„Krvavé skvrny.“

Imogen ho pohládila po čele. „Krvavé skvrny? Víš to jistě?“

„Naprosto jistě. Před nedávnem bylo ve Vanneckově pracovně prolito dost velké množství krve. Na koberci byla velká louže. Nikdo se ji nenamáhal odstranit, z čehož vyplývá, že musela vzniknout krátce před jeho smrtí.“ Matthias udělal pauzu. „A pravděpodobně až potom, co propustil služebnictvo.“

„On propustil služebnictvo? Kdy?“

„Prý včera odpoledne.“

„Ale Matthiasi, to znamená, že se chystal odjet z Londýna, aby se ti nemusel postavit.“

„Ano. Ale to není všechno. Na jednom listu papíru na jeho stole bylo několik kapek krve. A na tom papíru stálo datum. Vypadá to, že Vanneck začal psát dopis, když ho někdo vyrušil.“

„Jaké datum tam stálo?“

„Včerejší, den před soubojem.“

„Úžasné.“ Imogen seděla jako pěna a upírala pohled do ohně.

„Myslíš, že ho zastřelili těsně předtím, než se chtěl rozjet za tebou ke Cabotovu statku?“

„Myslím, že je to velmi pravděpodobné.“ Matthias sledoval její pohled. Bezděčně zauvažoval, jestli se v plamenech neobjeví také Vanneckův duch, a pak dospěl k závěru, že ne. Tenhle konkrétní přízrak mě strašit nepřijde, pomyslel si.

„Ale to by znamenalo, že ho nezabil lupič ani bandita. Ledaže se vloupal k němu domů.“

„Jenže žádný náhodný zloděj nebo lupič by se ho nenamáhal odvážet na místo souboje,“ namítl Matthias. „Ten by přece neměl ani tušení, že Vanneck nějaké jitřní dostaveníčko má.“

„Svatá pravda.“ Imogen se napjatě zamračila. „Ale to by znamenalo...“

„Přesně tak.“ Matthias se uvelebil pohodlněji na jejím stehně a doufal, že by ho mohla zase začít hladit po čele. „Myslím, že je vysoce pravděpodobné, že Vannecka zabil někdo, kdo ho dobře znal a o tom souboji věděl. Vrah patrně hodlal shodit podezření na mne, jinak by Vanneckovo tělo neodvážel na Cabotův statek.“

Imogen zaťukala prstem na Matthiasovo zdravé rameno. „Ale to znamená, že vrahem je některý Vanneckův známý.“

Matthias zaváhal. „Domnívám se, že jsou do toho zapleteny dvě osoby.“

„Dvě? Ale jak to můžeš vědět?“

„Protože jsem u Vannecka vyrušil dva lidi, kteří jeho pracovnu prohledávali. Vnikli do domu dřív než já a můj příchod se jim ani trochu nezamlouval.“

Imogen mu prudce sevřela v prstech zraněnou ruku. „Tak jsi přišel k tomu zranění? Jeden z nich tě bodl?“

Matthias zalapal po dechu. „Cením si tvé starosti, má sladká, ale tohle je ta zraněná ruka.“

„Proboha.“ Okamžitě ho pustila a oči se jí rozšířily v úzkostné omluvě. „Zapomněla jsem. Tak mě ta tvoje zpráva rozrušila.“

„Chápu to. Otřesené nervy tohle občas dělají.“

„S mými nervy je všechno v pořádku. Pokračuj.“

„Zkrátka a dobře došlo k nepřilíš důstojné potyčce, při níž mě jeden z těch dvou bodl nožem. Ani jednoho jsem nepoznal, protože

na sobě měli pláště a kolem obličejů omotané šátky. Bohužel mi oba utekli.“

„Mohli tě zabít, Matthiasi.“

„Ale nezabili. Tak to byla ta nudnější část mého vyprávění. Ta zajímavější se týká věci, kterou jsem našel, když ti dva vzali nohy na ramena.“

Brandy nebylo na bolest, říkal si Matthias v duchu. To jsem potřeboval, abych měl sílu dát v sázku vlastní budoucnost. Věděl, že je blázen. Připadal si jako pošetilá můra, která nedokáže odolat plameni.

„Tys tam zůstal, abys prohledal dům, ačkoli jsi byl zraněný? Jak jsi mohl udělat takovou pitomost, Colchestere? Měl jsi jet rovnou domů.“

Prohledat pracovnu nebyla pitomost, odporoval jí v duchu Matthias. Tu udělám teprve teď.

„Nebyl jsem tam déle než několik minut,“ vysvětlil. „Jen tak dlouho, abych našel ten deník.“

Imogen přísně stáhla obočí. „Jaký deník?“

„Ten, který leží na stolku vedle tebe.“

Imogen pohlédla na tenký svazček vázaný v kůži. „Je Vanneckův?“

„Ne. Patřil tvé přítelkyni Lucy.“

„Lucy?“ Imogen si deník zmateně prohlížela. „To nechápu.“

„Vanneck ho měl ukrytý v tajné přihrádce svého psacího stolu.“

„Ale proč by ho schovával?“

„Nemám tušení.“ Matthias na ni zamyšleně pohlédl. „Ale napadlo mě, že ho asi hledali ti dva, které jsem u Vannecka překvapil.“

„Proč?“

„Odpověď na tu otázku nebudeme znát, dokud si ho jeden z nás nepřečte.“ Matthias zaťal zuby. „A jelikož Lucy byla tvoje přítelkyně, myslím, že by ses toho měla ujmut ty.“

Imogen se zatvářila stísněně. „Myslíš, že je správné číst její deník?“

„Je přece mrtvá, Imogen. Jak by jí to mohlo ublížit?“

„No...“

„Ty i já se odedávna zabýváme studiem textů, které napsali dávno mrtví a pohřbení lidé.“

„To mluvíš o dokumentech ze starověkého Zamaru. Ale Lucy odtamtud nebyla.“

„A jaký je v tom rozdíl? Co je mrtvé, je mrtvé. Je úplně jedno jak dlouho.“ *Přízraky dokážou dotírat celý život.*

Imogen vztáhla ruku a dotkla se knížečky. „Mám pocit, že četbou deníku bych porušila Lucyino soukromí.“

„Není pochyb, že její soukromí tím porušíme. Ale já bych moc rád věděl, proč Vanneckovi připadal natolik důležitý, aby ho ukryl, a proč ho dva lidé dnes v noci hledali.“

„Ale Matthiasi...“

„Dovol, abych mluvil bez obalu, Imogen. Jestli si deník své přítelkyně nepřečteš ty, přečtu si ho já.“

Než se Imogen zmohla na odpověď, otevřely se dveře. Matthias otočil hlavu a uviděl, že na prahu stojí Patricia se zoufalým výrazem v obličeji.

A pak zčistajasna zaječela. Při tom pronikavém vrískotu, který byl nejspíš slyšet až na střeše, stydla krev v žilách. Matthias sebou škubl a zakryl si uši.

„Nic to není, Patricie,“ zasáhla Imogen příkře. „Matthias se brzy uzdraví.“

„To ta kletba.“ Patricia si položila dlaň na hrdlo. „Byla prolita krev. *Přesně jak to bylo předpovězeno.*“

Otočila se na patě a utekla. Matthias ji otevřenými dveřmi pozoroval. Uháněla do schodů, jako by měla v patách všechny demony Zamaru.

„Tak se mi zdá, že by to moje sestra měla zkusit u divadla,“ prohodil. „Co to, k čertu, mlela? Co měl znamenat ten nesmysl o kletbě?“

„Něco podobného říkala už zvečera,“ vzpomněla si Imogen a svraštila čelo. „Něco o tom, že s těmi ostatními mladými dámami u lady Lyndhurstové studují Rutledgeovu kletbu.“

„Aby to kat spral. Myslel jsem, že Selená má víc rozumu.“

„Pochybuji, že tomu lady Lyndhurstová přikládá nějakou víru,“ opravila ho Imogen. „Vím jistě, že pro ni je to jenom zábavná hra. Ale přecitlivělé mladé dámy Patriciina věku berou tyhle věci až příliš vážně.“

„Ta zpropadená přecitlivělost,“ povzdychl si Matthias. „Co jen se nás, které postihla, nasouží.“

Imogen bděla ještě dlouho poté, co Matthias usnul. Neklidně se převracela a hledala si v mohutné posteli pohodlnější polohu. Minuty

se vlekly jako věky. Pás studeného měsíčního světla, který sem vpadal oknem, se zvolna sunul po koberci. Velice silně vnímala Matthiase, který vedle ní podřimoval, ale cítila se nesmírně osamělá, když zvažovala, jestli se má pustit do četby Lucyina deníku. Z neznámého důvodu, závažnějšího než porušení soukromí, se jí do toho nechtělo.

Věděla však, že stejně neusne, dokud se do deníku nepodívá. Když si ho nepřečte ona, udělá to Matthias. Nemá smysl vyhýbat se nevyhnutelnému.

Imogen vyklouzla z teplé postele, oblékla si župan, nazula trepky a ostražitě se zadívala na Matthiase. Ležel na břiše s odvráceným obličejem. Jeho nahá ramena vypadala v bílých povlácích velmi mohutně, měsíční světlo se odráželo od stříbrného ohně v jeho vlasech. Imogen napadlo, že na Matthiasovi je něco, co má velice blízko k noci.

Zamrazilo ji, protože se jí zmocnila zlá předtucha. Vybavila si postavu ze svých snů, která byla současně Matthiasem i Zamarisem. Mužem uvězněným v temnotě.

Chvatně se odvrátila od postele, odešla do své ložnice a zavřela za sebou spojovací dveře.

Lucyin deník ležel na stole u okna. Imogen ho vzala do ruky a chvilu ho jen tak držela. Jako by jí něco bránilo tenký svazeček otevřít. Jako by ji zdržovala nějaká neviditelná síla.

Pak se na sebe rozhněvala, že si vymýšlí, posadila se do křesla a rozsvítila lampu.

Matthias počkal, dokud se spojovací dveře nezavřely, pak se otočil na záda, založil si zdravou paži pod hlavu a upřel pohled na tmavý strop.

Věděl, že Imogen odešla, aby si přečetla deník. Pokud tam jsou nějaké odpovědi, ona je najde.

Z toho, co mu sdělila Horatia, usoudil, že Lucy nebyla příliš dobrá přítelkyně. Bylo zřejmé, že její laskavost vůči Imogen měla svůj temný rub. Pomyslel si, že se Imogen nemůže stát nic horšího, než že se o Lucy dozví pár nepříjemných pravd.

Věděl však, že sám sebe obelhává. Že zjistit pravdu o Lucy nebylo to nejhorší.

To nejhorší bylo, že se dozví pravdu o něm.

Matthias váhal, ale nakonec nevydržel čekat. Hrozilo mu, že se z toho strašlivého ticha ve vedlejší místnosti nakonec zblázní. Odhodil

pokrývku a vstal. Silný pocit naléhavosti ho zasáhl jako rána pěstí. Udělal chybu. Snad ještě není pozdě na vlastní záchranu.

Našel svůj černý župan, chvíli s ním zápolil, protože se mu nedařilo strčit zraněnou paži do rukávu, a pak to vzdal. Přehodil si župan přes ramena a přistoupil ke spojovacím dveřím.

Chvíli zůstal stát, pak zhluboka nabral dech a otevřel je.

Při pohledu na Imogen sedící u okna jím projel mrazivý pocit zármutku. Deník měla na klíně hřbetem vzhůru. Bylo mu okamžitě jasné, že jeho podezření ohledně toho, co ten prokletý deník obsahuje, bylo správné. Stál na prahu, svíral v ruce kliku a tonul v trpkém pocitu beznaděje.

„Imogen?“

Obrátila se k němu. Obličej jí smáčely slzy. „Copak je?“ zašeptal.

„Lucy měla poměr,“ vzlykla Imogen. „Vzhledem k tomu, jak nešťastné bylo její manželství, nebylo zřejmě divu. A já jí nemám za zlé, že si hledala štěstí jinde. Opravdu ne. Ale Matthiasi, proč k tomu zneužila mne? Považovala jsem ji za svou přítelkyni.“

Cítil, jak se mu v nitru všechno svírá. Věděl přece, že v tom něco takového bude. „Lucy tě zneužila?“

„Jen kvůli tomu mě k sobě před třemi lety pozvala.“ Imogen si otřela oči kapesníkem. „Jen z toho jediného důvodu chtěla, abych za ní přijela. Doufala, že se tak Vanneck o tom poměru nedoví, chápeš? Bála se, aby jí nepřestal dávat peníze nebo ji neposlal na venkov. Beztak zuřil, že mu nedala dědice.“

Matthias k ní zvolna vykročil. „Tak to tedy bylo.“

„Lucy píše, že nemůže vystát, když se jí Vanneck dotýká. Provdala se za něj jen kvůli penězům a titulu.“ Imogen zavrtěla hlavou, jako by to, co si přečetla, nedovedla dost dobře pochopit. „Vyjadřuje se o tom dost nepokrytě.“

Matthias zůstal stát před ní, ale mlčel.

„Vymyslela to tak, že když budeme my dvě všude spolu, Vanneck usoudí, že předmětem touhy jejího milence jsem já.“

Dílký skládačky v Matthiasově hlavě do sebe zapadly. „Takže to byl Alastair Drake.“

„Cože?“ Imogen na něj úkosem pohlédla a vysmrkala se. „No ano. Byl to pochopitelně Alastair. To on byl její mileneček. Zřejmě se do něj zamilovala přímo vášnivě. Chtěla s ním dokonce uprchnout, ale než k tomu dojde, hodlala být v jeho společnosti co možná nejvíc.“

„A tvoje přítomnost to umožnila, aniž to vzbudilo Vanneckovo podezření.“

„Ano.“ Imogen si hřbetem ruky otřela oči. „Alastair se také tvářil, že jeho srdce jsem uchvátila já. Vanneck a všichni ostatní včetně mne mu na to skočili. Každopádně... se choval přesvědčivě. Někdy jsem dokonce uvažovala... No, na tom dnes už nesejde.“

„Moc mě mrzí, že ses to dověděla tímhle způsobem.“

„Neobviňuj se kvůli tomu, Matthiasi. Nemohl jsi tušit, co v Lucyině deníku najdu.“ Posmutněle o něj zavádila pohledem. „Musím ti dát za pravdu. V některých ohledech jsem opravdu naivní. A důvěřivá.“

„Imogen...“

„Žasnu, když na to pomyslím. Strávila jsem v Alastairově společnosti tolik času a ani ve snu mě nenapadlo, že je zamilovaný do Lucy. Vůbec jsem netušila, že mě využívá, aby se mohl tajně i veřejně scházet s Lucy. Není divu, že byla vždycky tak skvěle naložená, když jsme my tři někam vyrazili.“

„Mrzí mě to,“ opakoval Matthias. Nevěděl, co by měl říci. Uchopil ji za ramena a něžně ji zvedl z křesla.

„Jak jsem mohla být tak pošetilá, Matthiasi?“ Položila mu hlavu na hrud'. „Píše tam o mně tak nelaskavě. Posmívá se mi. Mám pocit, jako by to byl někdo docela cizí.“

Matthias nenacházel slova útěchy pro ni ani pro sebe. Přitiskl ji k sobě a zadíval se do noci.

Napadlo ho, jestli snad skutečně nemá slabé nervy. Anebo je to tak, že ho přepadlo bezútešné zoufalství jako trest za pošlapání něžného květu nevinnosti.

Dva dny nato Imogen přecházela po Horatiině salonu s šálkem čaje v ruce. „Pořád nemohu uvěřit, že jsem se ve svém úsudku o ní tak dokonale spletla.“

„Já vím, že se ti přičí myslet si o Lucy něco zlého,“ prohodila Horatia soustrastně. „Považovala jsi ji za skvělou přítelkyni a od přírody jsi ke všem, které máš ráda, nesmírně loajální.“

„Ona byla moje přítelkyně, to jsem si nevymyslela.“ Imogen zůstala stát před oknem a zadívala se na ulici. „Když jsme bydlely v Horním Sticklefordu, byla ke mně moc hodná.“

„To ty jsi byla hodná k ní. V jednom kuse jsi ji zvala, aby u tebe přespala.“

„Dávala mi svoje šaty.“

„Jenom ty, které vyšly z módy,“ namítla Horatia. „V Horním Sticklefordu nebyla móda zase tak důležitá.“

„Ale pro Lucy ano.“

Imogen to přešla. „Po smrti mých rodičů mě často navštěvovala.“

„Navštěvovala tě, protože umírala nudou. Život na venkově nebyl podle jejího vkusu.“

„Povídaly jsme si o starověkém Zamaru.“

„Povídala jsi ty,“ prohlásila Horatia bez obalu. „Obávám se, že Lucy svůj zájem pouze předstírala.“

Imogen se otočila tak zprudka, až jí šálek zachřestil na talířku. „Proč to říkáš?“

Horatia si povzdychla. „Musím sice přiznat, že jsem Lucy moc dobře neznala, ale to, co jsem se dověděla o jejím charakteru, mě dvakrát nenadchlo.“

„Samé pomluvy,“ odbyla to Imogen. „Nic než pomluvy.“

„Nezlob se, má drahá, ale podle všech náznaků byla sobecká, umíněná, nerozvázná, nevypočitatelná a náladová.“

„Zoufale toužila uniknout z domu svého strýce. George Haconby byl nesmírně nepříjemný člověk. Moji rodiče ho neměli rádi.“

„Já vím,“ připustila Horatia.

Imogen si vybavila, jak se Lucy tvářila té první noci, když za ní přišla, aby u ní přespala. „Haconby jí naháněl hrůzu, zvlášť když byl

opilý. Mockerát mě prosila, aby u mě mohla zůstat a nemusela tam s ním být sama.“

„A tys jí pokaždé poskytla přístřeší.“ Horatia maličko pokrčila jedním ramenem. „Podívej, Imogen, já se s tebou o tom nechci přít. Lucy je mrtvá a ze zkoumání její minulosti nic dobrého nevzejde.“

„Ne, to máš asi pravdu.“

Horatia ji pozorovala s výrazem vážného nesouhlasu. „Takže o tom, že Lucy měla poměr s Drakem, ses dočetla v jejím deníku?“

„Ano. Vím, že nebylo správné, že jsem ho četla, ale Colchester se domníval, že by v něm mohly být informace o tom, proč byl Vanneck zabít. Zatím jsem ho přečetla ze dvou třetin, ale neobjevila jsem nic, co by tu vraždu vysvětlovalo.“

Horatia se zamračila. „Myslela jsem, že Vannecka zabil lupič.“

„To nevíme jistě. Colchester každopádně řekl, že pokud si ten deník nepřečtu já, udělá to on. Měla jsem pocit, že musím Lucy chránit před zraky člověka, který ji nezná.“

„To jistě. A smím se zeptat, jak Colchester k deníku přišel?“

Imogen si odkašlala. „No, on ho našel, když se byl podívat ve Vanneckově domě.“

„Proč tam, proboha, chodil?“

„Nedaly mu spát jistě okolnosti Vanneckovy vraždy,“ vysvětlovala Imogen. Chvatně uvažovala. „Domníval se, že by se mohl něco dovědět od služebnictva.“

„Aha.“

Imogen se nezamlouval Horatiin skeptický tón. „V jeho situaci je to myslím dost pochopitelné,“ pokračovala spěšně, „když uvážíš, jak ho pomlouvají, že má s Vanneckovou vraždou něco společného. Přesto bych byla raději, kdyby mi o svých záměrech řekl předem.“

Horatia pozvedla obočí. „Souhlasím s tebou, že Colchester je v ošemetné situaci. Ale to pro něj není nic nového.“

Imogen se na ni zaškaredila. „Rád by očistil své jméno a zatrhl ty pomluvy.“

„To je podle mne nadlidský úkol a myslím, že on si toho je vědom,“ odsekla Horatia suše. „Pomluvy o Chladnokrevném Colchesterovi jsou velmi oblíbené. Taková drobnost jako pravda na nich těžko něco změní.“

„Neříkej mu tak.“

„Omlouvám se.“ Ale omluvně to neznělo ani trochu. Spíš dopáleně.

Imogen užasle sražená čelo. „Teto Horatie? Je ti něco?“

„Nic, nic, má drahá,“ odbyla ji Horatia medově. „Vraťme se k tomu, o čem jsme mluvily před chvílí. Povídalas, že Colchester tam našel Lucyin deník a dal ho tobě, aby sis ho přečetla.“

„Ano, chci ho dočíst dnes večer. Ale pochybuji, že se dozvím víc, než co už vím. Chudinka Lucy byla Alastaiem Drakem podle všeho posedlá. Umínala si, že s ním uprchne. Toužila odjet do Itálie, kde by se mohli milovat bez překážek.“

„V Itálii zřejmě hodlala žít stejně nákladně jako dosud, že?“

„V deníku napsala, že Alastair má patrně obrovský příjem.“

„Vida.“

„Jenže jemu se do Itálie nechtělo.“ Imogen si vybavila stále zoufalejší tón Lucyinych zápisů. „Byla z toho nešťastná. Strašně ho milovala, to víš.“

„Opravdu?“

„Zmiňuje se o tom, že se Vanneck dost často rozzuřil, když se snažil uplatnit svá manželská práva a ona ho odmítla. Několikrát se jí vnutil násilím.“ Imogen se otřásla. „Docela ráda tomu věřím. Jednou dokonce podnikla kroky, aby se zbavila Vanneckova dítěte, protože je nechtěla nosit. Píše, že byla u nějaké ženské v Ptačí uličce, která tyhle služby poskytuje.“

„Aha.“

„Myslím, že se Vanneck dověděl buď o tom potratu, nebo o tom, že ho chce opustit.“

„A rozeznil se do té míry, že ji zavraždil?“

„Ano.“ Krásně to do sebe zapadá, říkala si Imogen v duchu. Nemohla však opominout, jak urputně Vanneck popíral, že by měl něco společného s Lucyinou smrtí.

„Nu, pokud ji opravdu zabil, tak za svůj zločin zaplatil,“ shrnula to Horatia.

„Ano, ale kdo zabil jeho?“ otázala se Imogen klidně. „To se asi nikdy nedovíme.“

„To máš nejspíš pravdu.“ Imogen se zadívala na řadu městských domů na protější straně ulice. „Trápí tě ještě něco jiného?“

„Už dva dny přemýšlím o příčinách Lucyina chování,“ přiznala Imogen pomalu. „Prosím?“

„Napadlo mě, že možná byla nemocná.“

„Nemocná?“

„Že se u ní možná rozvinula nějaká forma šílenství.“ Imogen se otočila k Horatii a bylo na ní vidět, že si je svou teorií stále jistější. „To by hodně vysvětlovalo. Tu její nerozvážnost. A náruživost. Její podivné nálady.“

„Poslyš, Imogen, mně vážně nepřípadá...“

„Dává to smysl, teto Horatie. Tuším, že od strýce hodně vytrpěla, možná i víc, než mi přiznala. Co když to mělo vliv na její mysl? Bezpochyby se to stále zhoršovalo. Žádný div, že se po odjezdu z Horního Sticklefordu tolik změnila.“

„Neřekla bych, že se tak moc změnila,“ odporovala Horatia.

Imogen to však přešla, protože už hořela nadšením pro svou novou teorii. „Ted' chápu, proč mě využila k zakrytí svého poměru s Alastaiem Drakem. Nechápeš, teto Horatie? Když jsem za ní přijela do Londýna, byla zoufalá a odhodlaná k nejhoršímu. Vlastně to už nebyla ona.“

Horatia se na ni dlouho beze slova dívala. „Možná máš pravdu, má drahá.“

„Je to jediné rozumné vysvětlení,“ prohlásila Imogen pevně. „Lucy nikdy nebyla příliš silná. Strašlivé zacházení nejprve od strýce a posléze od manžela u ní zřejmě vyvolalo úzkost a strach, které nakonec přivodily její konec stejně jistě jako to opium. Ano. Mozková nemoc to všechno vysvětluje.“

Na Imogen se snesl klid a mír. Přece jen se v přítelkyni nezmýlila. Lucy byla nemocná a zoufale nešťastná. Když psala ty kruté soudy o Imogen, neměla to v hlavě v pořádku.

Imogen vystoupila z kočáru a stoupala po schodech k městskému domu s daleko lehčím srdcem, než z něj odcházela. Nic jí Lucy nevrátí, ale vřelá vzpomínka na jejich přátelství opět tkvěla hluboko v Imogenině srdci. Chudinka Lucy. Tolik toho vytrpěla.

Nad schody se otevřely dveře a v nich se objevil Ufton.

„Vítejte doma, milostivá paní.“

„Děkuji vám, Uftone.“ Imogen se na něj usmála a začala si rozvazovat stuhý na klobouku. „Colchester je v knihovně?“

„Ne, milostivá paní. Jeho lordstvo odešlo.“

Imogen se polekala. „Cože? Kam?“

„To mi nebylo sděleno.“

„Ale co to zranění? Měl by odpočívat.“

Ufton za ní zavřel dveře. „Jeho lordstvo si v takových věcech nenechá radit, milostivá paní.“

„Promluví si s ním, jen co se vrátí.“

„Samozřejmě, milostivá paní.“ Ufton zaváhal. „Budete dnes odpoledne potřebovat kočár?“

Imogen se zastavila u schodů a ohlédla se. „Ne, dnes už ven nepoježu. Proč se ptáte?“

„Chtěl jsem se pouze ujistit, že nebudete potřebovat dopravu. Lady Patricia se zmínila, že hodlá navštívit lady Lyndhurstovou. Domníval jsem se, že budeme potřebovat dva kočáry.“

„To nebude nutné,“ usmála se Imogen a pospíchala po schodech nahoru.

Z podesty zamířila po chodbě pokryté kobercem rovnou ke své ložnici, pevně rozhodnutá dočíst Lucyin deník. Jelikož se utvrdila v názoru, že Lucy byla nemocná, bude na zápisy pohlížet s větším odstupem. Představa, že Lucy zradila jejich přátelství, ji zpočátku naplnila takovou melancholií, že nedokázala jasně uvažovat.

Otevřela dveře do své ložnice a vpadla dovnitř. Hodila klobouk na postel a najednou se polekaně zarazila.

Nebyla v místnosti sama. U okna stála Patricia s Lucyiným deníkem v rukou. Zděšeně pohlédla na Imogen.

„Patricie?“ Imogen k ní pokročila. „Co tady, proboha, děláš? Proč jsi vzala ten deník? Ten patří mně.“

„Prosím tě, Imogen, odpusť mi. Víím, že si o mně musíš myslet hrozné věci, ale určitě pochopíš, až ti vysvětlím, že nemám na vybranou.“

„O čem to, propánakrále, mluvíš?“

„O Rutledgeově kletbě.“

„Ale ne, zase ten směšný nesmysl.“

„Copak to nevidíš? Matthiase onehdy v noci málem zabili jen kvůli ní. Já jediná to můžu skončit, než zemře někdo další.“

„Pitomost.“

„Je to skutečnost, Imogen. Slíbily jsme sice, že o tom nebudeme mluvit, ale měla jsem takový strach. Nedokážu to dál snášet. Odehrává se to přesně tak, jak se píše na té tabulce.“

„Na jaké tabulce?“ vyhrkla Imogen ostře.

„Lady Lyndhurstová má několik zamarských hliněných tabulek. Na jedné z nich je napsaná ta kletba.“

„To je nemožné. Uklidni se, Patricie.“ Imogen k ní postoupila o další krok, ale pak se zarazila, protože ji něco napadlo. „Co má Rutledgeova kletba společného s deníkem mé přítelkyně?“

„Slyšela jsem, když jste si o něm povídali s Matthiasem. Víím, že ho odnesl z Vanneckova domu té noci, kdy byl raněn. Málem kvůli tomu zemřel.“

„Co se podle tebe stalo?“ vyzvídala Imogen opatrně.

„Nechápeš to? Vanneck se stal obětí Rutledgeovy kletby. Ten deník s ním byl spojen. Matthias ho odnesl z jeho domu a byl málem zabit, protože ten deník je zasažen kletbou. Všechno, co patřilo Rutledgemu, je zasaženo.“

„Ach, pro všechny svaté, Patricie...“

„Nepřipustím, aby to pokračovalo. Někdo to musí zastavit. Lady Lyndhurstová studovala zamarské kletby. Bude vědět, co dělat.“

„Nesmysl.“ Imogen přistoupila k posteli a zvedla klobouk. „Přečetla jsem toho o Rutledgeově kletbě celkem dost. Je nejvyšší čas s těmi hloupými klepy skoncovat.“

Patricia nejistě přihlížela, jak si Imogen uvazuje klobouk. „Co chceš dělat?“

„Není to jasné?“ Imogen se na ni povzbudivě usmála. „Dnes se zúčastním salonu lady Lyndhurstové společně s tebou, Patricie. Hodlám si sama přečíst kletbu, která je napsaná na té hliněné tabulce.“

Matthias dorazil domů krátce po odjezdu velkého kočáru. Snažil se najít útočiště před pochmurnými myšlenkami nejprve v klubu a pak v Tattersallově aukční síni. Ale ani pohled na nádherné koně předváděné dychtivým kupcům mu nezvedl náladu.

Když zjistil, že Imogen není doma, pocítil úlevu, současně však i zklamání. Toužil ji sevřít v náručí, ale zároveň se jí bál pohlédnout do očí. Prozrazení pravdy se hrozil víc než stínů noci. Na duchy byl, koneckonců, zvyklý.

Odešel do knihovny rozladěný ze směsice pocitů, na které zvyklý nebyl a které se v něm svářily. Uvědomil si, že co se seznámil s Imogen, podléhá velice různorodým a zvláštním pocitům a náladám.

Rozvázal si kravatu, odhodil ji a posadil se k psacímu stolu. Otevřel si objemný řecký text obsahující zmínky o tajemném ostrově a pokusil se do něj zabrat. Byl přesvědčený, že se jedná o Zamar.

Pokud má pravdu, potvrdilo by to některé jeho dohady o obchodu mezi Řeky a Zamařany.

Řečtina, kterou ovládal stejně plyně jako angličtinu, mu najednou připadala nesrozumitelná. Musel se několikrát vrátit na začátek a začít znovu. Snažil se na text soustředit, byl však roztržitý a neklidný.

Říká se, že obyvatelé tohoto vzdáleného ostrova jsou velmi zběhlí v matematice. Provádějí výpočty ke stanovení výšky budov a hor. Předpovídají příliv a odliv.

Nebylo to k ničemu. Kdykoli pohlédl na slova na stránce, uviděl přízračný obraz Imogeniných utrápených očí, když mu říkala, o čem se dočetla v deníku. Byl to tak živý obraz, že téměř cítil vlhkost jejích slz. Minulé dvě noci nezamhouřil oka, jak ho mučily předtuchy hrozičího zla. Zla, které na ně přivolal on sám.

Proč jen Imogen nutil, aby ten deník četla? Pořád dokola v duchu omílal tu jednu jedinou otázku, na kterou neznal odpověď.

Zavřel knihu a masíroval si šíji. Začínala ho zmáhat únava. Při studiu Zamaru si vždycky počínal soustředěně a logicky. Najednou však nedokázal pochopit své činy. Co to se mnou, k čertu, je? užasl.

Jeho ponuré úvahy přerušilo zaklepání.

„Vstupte.“

Objevil se Ufton. „Přišla za vámi paní Elibanková, pane.“

„Horatia? To bych rád věděl, co chce. Pošlete ji sem, Uftone.“

Horatia vpadla do knihovny s výrazem obtížně potlačovaného vzteku. Šel z ní strach. Takovou ji Matthias neznal. Pomalu a poněkud ostražitě vstal.

„Dobrý den, mylorde.“

„Dobrý den, Horatie.“ Pozorně si ji prohlížel, zatímco usedala naproti němu. „Řekl vám Ufton, že Imogen není doma?“

„Přišla jsem za vámi, Colchestere.“

„Tak dobrá. Stalo se něco?“

„Nebudu chodit kolem horké kaše, mylorde,“ prohlásila Horatia studeně. „Proč jste dal Imogen číst Lucyin deník?“

„Prosím?“

„Však jste slyšel. Našel jste Lucyin deník, vidíte?“

„Ano.“

„A dal jste ho Imogen. Musel jste tušit, že v něm nenajde nic, co by ji potěšilo, a že se tam možná dočte něco, co ji hodně raní. Proč jste jí ho dával?“

Jenom celoživotní praxe Matthiasovi umožnila udržet neproniknutelný výraz. S rozmyslem se uvelebil na židli. „Lucy byla Imogenina přítelkyně. Připadalo mi přirozené, že by si ten deník měla přečíst právě ona.“

„Nesmysl. Dal jste jí ho, abyste zničil její iluze o Lucy. Nepopírejte to.“

Matthias neodpověděl.

„Přesně to jsem si myslela.“ Horatia se nahnula kupředu a její oči metaly blesky. „Čeho jste tím chtěl dosáhnout? Jaký krutý motiv vás vedl?“

„To vy jste mě přece informovala, že Lucy nebyla ta hodná a velkomyslná přítelkyně, jakou v ní Imogen viděla. Po návratu do Londýna jsem provedl pár diskrétních pátrání, která potvrdila, co jste mi o Lucyině charakteru pověděla vy.“

„No a?“

Matthias si začal hrát s brkem. „Nemyslíte, že je lepší postavit se k pravdě čelem? Jednou se s ní člověk stejně musí vyrovnat.“

„Po smrti rodičů Imogen jinou přítelkyni než Lucy neměla. Nebýt Lucy, byla by v Horním Sticklefordu úplně sama. Měla na své iluze právo.“

„Lucy a ten zpropadený Alastair Drake ji využili jako zástěrku pro svůj poměr. Tomu říkáte přátelství?“

„Ne, to ne.“ Horatia přimhouřila oči. „Ale k čemu bylo vnucovat Imogen pravdu, když už je dávno po všem?“

„S Vanneckovou smrtí je spojena řada otázek, které je třeba zodpovědět.“ Matthias se pilně zabýval hrotem brku. „Usoudil jsem, že by se odpovědi na ně mohly skrývat v Lucyině deníku.“

„Tak jste si ho mohl přečíst sám, mylord. Nebylo nutné o něm Imogen vůbec říkat, a hlavně jste ji nemusel vydíráním nutit, aby si ho přečetla.“

Matthiase pronikla mučivá úzkost spojená s hněvem. „Já jsem ji nevydíral.“

„Mně ale připadá, že ano, mylord. Pověděla mi, že jste jí pohrozil, že si ten deník přečtete sám, když ona nebude chtít. Považovala za svou povinnost chránit Lucyino soukromí.“

„K čertu, Horatie, udělal jsem jen to, co jsem považoval za nejlepší. Imogen se musela dovědět o Lucy pravdu.“

„Pchá. O pravdu tady nejde ani v nejmenším. Vy jste se úmyslně snažil zničit vzpomínky na jedinou přítelkyni, které Imogen hýčká ve

svém srdci. Dovolte, abych vás upozornila, pane, že si svou přezdívku zasloužíte. To, co jste udělal, bylo necitelné a nelaskavé. Byla jsem zvědavá, kdy se projeví vaše pravá povaha. Bohužel vyplula na povrch příliš pozdě, aby se moje neteř mohla vyvarovat manželství, z kterého se v budoucnu zaručeně vyklube katastrofa.“

Ozvala se rána a brk byl vejpl. Matthias polekaně pohlédl na jeho zbytky ve svých prstech a pak je pomalu a opatrně položil na stůl. „Máte pochopitelně na takový názor právo, paní Elibanková.“

„Nedá mi spát jen to, jaký vás k tomu vedl motiv.“ Horatia vstala a spatra se na něj podívala. V tom pohledu se jasně čtla prastará a zaručeně modrá krev, která jí proučila v žilách, a bylo nepřehlédnutelné, jak ji těší příbuzenství s markýzem.

Matthias prudce vstal a pohlédl jí do očí. „Neměl jsem jiný motiv než zjistit pravdu.“

„To vám nevěřím. U všech rohatých, pane, doufala jsem, že mou neteř máte rád. Jak jste jí to mohl udělat?“

Matthias zaťal ruku v pěst, otočil se a udeřil tou druhou do zdi. „Nenapadlo vás, paní, že mě třeba unavilo žít s manželkou ve lži?“

Chvilí bylo dusné ticho.

„Co tím, proboha, myslíte?“ otázala se Horatia klidně.

Matthias se vší silou ovládl. Zhluboka nabral dech a zahalil se pancířem svého sebeovládání. „To nic. Není to důležité. Přeji vám hezký den, paní Elibanková. Ufťon vás vyprovodí.“

Horatia na něj chvilí mlčky zírala a pak se beze slova otočila a odešla.

Matthias se nepohnul, dokud za ní nezapadly dveře. Potom přistoupil k oknu a dlouho se díval do zahrady.

Konečně měl odpověď na otázku, kterou si nepřestával klást. Najednou věděl přesně, proč dal Imogen Lucyin deník.

Nestrhl Imogen závoj z očí, aby čelila pravdě o Lucy. Chtěl, aby čelila pravdě o něm.

To, co řekl Horatii ve výbuchu bezmocného vzteku, bylo bolestně upřímné. Nemohl dál žít s Imogen ve lži. Potřeboval vědět, jestli dokáže milovat Chladnokrevného Colchestera.

Imogen je příliš inteligentní, aby nepochopila, co o sobě odhalil, když ji přinutil k četbě deníku. Je přece I. A. Stone.

Imogen si prohlížela členky zamarského salonu, rozesazené v půlkruhu kolem elegantní hostitelky. První, čeho si povšimla, bylo,

že s výjimkou Seleny a jí jsou to všechno velmi mladičké dívky. Imogen by se vsadila, že ani jedné z nich ještě nebylo devatenáct. Většinou byly mnohem mladší a tohle byla jejich první sezona.

Selena v modrých šatech lemovaných blankytnými růžičkami se půvabně usmívala, zatímco její hospodyně servírovala čaj.

Imogen si uvědomila, že až dosud viděla Selenu vždycky jenom z dálky nebo večer ve světle svíček.

Není sice tajemstvím, že světlo svíček je k dámě lichotivější než sluneční záře, Imogen však přesto překvapilo, jak nelichotivé je denní světlo k dámě přezdívané „Anděl“. Působila studenějším a tvrdším dojmem, než by se člověk nadál. Její modré oči připomínaly spíš chladné safíry nežli azur oblohy.

Návštěvnice salonu však byly svou elegantní hostitelkou očividně okouzlené. Vzrušeně štěbetaly, chichotaly se a vyměňovaly si klepy, zatímco čekaly, až Selena zahájí odpolední činnost klubu.

Selena se tvářila jako královna vil. Kolem sebe měla všechno, co navozovalo dojem filozofického salonu. Na stolku nedaleko její židle se kupilo několik tlustých svazků v kožené vazbě. Vedle knih stála dřevěná bedýnka s keramickými střepy a několik starožitných skleněných lahví. Ležel tam rovněž předmět v černém sametovém pouzdře. Úlomky zamarských artefaktů, podle Imogenina mínění nepříliš cenných, byly umně rozesety po celé místnosti. U okna stála nepříliš vyvedená kopie Anizamařiny sochy.

Patricia se nahnula k Imogen a pošeptala jí: „Tabulku s kletbou má lady Lyndhurstová schovanou v tom sametovém pouzdře. Je to prý nejcennější kousek její sbírky.“

„Aha.“ Imogen přijala od hospodyně šálek čaje a zadívala se na tabulku.

Selena zlehka zatleskala a skupinka dam uctivě zmlkla. Selena se na Imogen chladně usmála.

„To je tuze milé překvapení, lady Colchesterová. Mám nesmírnou radost, že jste se k nám dnes připojila. Smím se zeptat, co na našem malém kroužku vzbudilo váš zájem?“

„Byla jsem prostě zvědavá,“ odpověděla Imogen. „Lady Patricia mi vyprávěla, jak skvěle se ve vašem salonu baví.“

„Těžko se můžeme měřit s objevy a spisy vašeho učeného manžela,“ namítla Selena. „Mám dokonce dojem, že podle Colchestera se v salonech, jako je ten můj, scházejí jenom diletanti a amatéři, kterým záleží jen na momentální módě.“

„Nezdržím se tady dlouho,“ ujistila ji Imogen a postavila šálek. „Od lady Patricie vím, že studujete Rutledgeovu kletbu.“

„To je pravda.“ Selena zavádila pohledem o Patricii a v očích jí blýsklo něco velmi podobného zlobě. Ihned to však zakryla maska chladného šarmu. „Ale studium mělo být tajné.“

Patricia strnula a vrhla na Imogen úzkostný pohled.

Imogen se zachmuřila. „Nesmíte se na Patricii zlobit. Přišla jsem na to náhodou. Jak víte, také se o Zamar zajímám.“

„Máte patrně na mysli Královninu pečeť a mapu, které vám odkázal strýc,“ podotkla Selena s posměšným úsměvem.

„Jak jinak. Ale teď, když jsem provdaná za Colchestera ze Zamaru, začal můj zájem sahat mnohem dál. Ráda bych si prohlédla tu tabulku s Rutledgeovou kletbou. Je v tom sametovém pouzdře, že?“

V salonu se rozhostilo napjaté ticho. Elegantní členky salonu si vyměňovaly stísněné pohledy. Očividně nebyly zvyklé na zpochybňování hostitelčiny autority.

Selena chvíli váhala, potom však elegantně pokrčila rameny. „Když už jste tady, prohlédněte si ji. Ale musím vás varovat. Je to napsané zamarsky, a to dokáže rozluštit v Anglii jen málokdo.“

„Toho jsem si vědoma.“ Imogen vstala, přistoupila ke stolku před Selenou a uchopila černé sametové pouzdro, než si ostatní uvědomily, co má za lubem.

Když začala tabulku vybalovat, několik přihlížejících dívek ohromeně vyjeklo.

Selena přimhouřila oči a nespouštěla pohled z Imogen, která vzala do ruky hliněnou tabulku. „Jak vidím, pověsti o vašich výstředních způsobech nelžou.“

Imogen ji ignorovala a zadívala se na nápis na těžké hliněné tabulce. „To mě překvapuje. Je to nefalšovaná zamarská tabulka.“

„A co by to podle vás mělo být?“ osopila se na ni Selena.

„Byla jsem si jistá, že to bude padělek. Ale podle všeho je pravá.“

„Děkuji za váš posudek,“ pronesla Selena chladně. „Takže jestli je to všechno...“

„Ne, není to všechno.“ Imogen vzhledla. „Ta tabulka skutečně pochází ze starověkého Zamaru. Vlastně to tak překvapivé není, je přece módní mít jednu dvě v knihovně. Ale žádná kletba na ní není.“

„No dovolte,“ osopila se na ni Selena.

„Obávám se, že vás nesprávně informovali, lady Lyndhurstová.“

Selena zrudla vzteky. „Jak můžete vědět, co se tam píše?“

„Umím číst zamarské písmo, formální i neformální.“ Imogen se chladně usmála. „Bylo by to k smíchu, kdyby ovšem někteří lidé nebrali tu kletbu příliš vážně.“

„K smíchu?“ Selenu to popudilo. „Jak to myslíte?“

„Tenhle nápis není nic jiného než doklad o směně,“ oznámila Imogen. „Abych byla přesná, píše se tady o výměně dvou měřic pšenice za jednoho vola.“

„To je lež,“ rozkřikla se Selen a vyskočila ze židle. „Jak vy byste mohla něco vědět o zamarském písmu?“

Ode dveří se ozval šramot. Všechny přítomné se otočily a spatřily tam Matthiase v klamně nedbalém postoji.

„Moje žena ovládá zamarštinu stejně dobře jako já,“ oznámil klidně.

Imogen se otočila tak zprudka, až její kabelka, zavěšená na saténové stuze na zápěstí, opsala ve vzduchu široký oblouk, narazila do šálku a shodila ho na koberec. Mladé dámy, na které vystříkl čaj, s poplašenými výkřiky vyskočily ze židlí.

„Colchestere,“ zvolala Imogen s úsměvem. „Neviděla jsem vás. Co kdybyste se vyjádřil k téhle směšné tabulce?“

Matthias přistoupil blíž a sklonil hlavu v pokloně, vyjadřující pobavení a nesporný respekt. „Váš překlad je správný. Je to zamarský obchodní dokument. Jinými slovy doklad o směně.“

Matthias nastoupil do kočáru a usadil se naproti Imogen a Patricii. Když se vůz rozjel ulicí, zamyšleně se zadíval na hlavní vchod do Selenina městského domu. Dnes, kdy tam přijel vyzvednout Imogen a Patricii, vkročil do příbytku Anděla poprvé. Nyní měl pocit, jako by ty dvě vysvobodil z pavučiny.

„To bylo překvapení, mylordě,“ spustila Imogen vesele. „Co vás přimělo, abyste nás tam přišel hledat? Stalo se něco?“

„Ne.“ Matthias se opřel o polštáře a pohlédl jí do tváře. Zkoumal ji podrobně a pátral po známkách smutku, hněvu nebo odporu.

Nic neobjevil. Ke svému úžasu zjistil, že Imogen má ještě lepší náladu než jindy. Stíny, které jí kalily zrak v předešlých dvou dnech, jako zázrakem zmizely. Zjevně se ze zdrcující rány, kterou jí uštědřil, vzpamatovala. Nevěděl, co si o tom má myslet.

Patricia přelétala pohledem z Imogen na Matthiase a očividně překypovala zvědavostí i nadějí. „Opravdu na té hliněné tabulce nebylo nic víc než doklad o prodeji?“

Imogen ji poplácala po ruce. „Přesně tak. Většina zamarských tabulek, kterými si příslušníci smetánky zdobí pracovny a knihovny, jsou jenom záznamy o obchodních transakcích a jiných všedních záležitostech.“ Pohlédla na Matthiase. „Nemám pravdu, Colchestere?“

„Ano. Ujišťuji tě, Patricie, že Imogen je expert v luštění zamarských nápisů. Symboly pšenice a vola jsem rozeznal už ode dveří. S kletbou to nemělo vůbec nic do činění.“

„Tomu nerozumím,“ povzdychla si Patricia. „V poslední době se odehrálo tolik strašlivého. Souboj. Smrt lorda Vannecka. A před dvěma dny málem zabili i tebe, Matthiasi. Byla jsem si jistá, že se lady Lyndhurstová nemýlí, když tvrdí, že Rutledgeova kletba opět udeřila.“

„Rutledgeova kletba je holý nesmysl,“ prohlásil Matthias. „Vymyslela si ji hrstka pošetilých diletantů ze Zamarské společnosti, když se rozeslo, že Rutledge zahynul v labyrintu. Můžeme jenom doufat, že smetánku starověký Zamar brzy omrzí a do módy se znovu vrátí Egypt.“

„To není pravděpodobné,“ zažertovala Imogen. „Jak by mohl starověký Egypt soupeřit se Zamarem? Vždyť se o Egyptu ví už úplně všechno.“

„Tím bych si nebyl tak jistý. Až se jednou podaří rozluštit, co je napsáno na tom kusu černého čediče, zvaném Rosettská deska, zájem o starověký Egypt propukne s novou silou.“

Imogen nakrčila nos. „Já dám stejně přednost divům Zamaru.“

„Ty jsi velice loajální, má drahá,“ řekl Matthias měkce.

Patricia sklopila pohled na své ruce. „Lady Lyndhurstová tvrdila, že umí číst zamarské písmo. Tvrdila, že rozluštila nápis na té tabulce. Proč kvůli tomu lhala?“

„Lady Lyndhurstová ráda hraje divné hry,“ vysvětlil Matthias a nesnažil se skrývat znechucení. „Vy obě se od ní ode dneška budete držet dál.“

Patricia se otrásla. „Nemám nejmenší chuť chodit na další salony.“

Imogen stáhla obočí. „Na něco jsem se tě chtěla zeptat, Patricie. Byl to tvůj nápad, vzít k ní dnes odpoledne Lucyin deník, vid’?“

Matthias strnul. „Cože?“

Když Patricia uslyšela tón jeho hlasu, celá zkoprněla. „S tím deníkem mě to moc mrzí. Myslela jsem to dobře.“

Matthias otevřel ústa a chystal se zopakovat žádost o vysvětlení, ale Imogen ho umlčela nepatrným zavrtěním hlavy. Neochotně uposlechl. Několikrát si v poslední době všiml, že Imogen to s Patricií umí daleko líp než on.

Imogen se na Patricii usmála. „To je v pořádku. Nic zlého se nestalo. Jenom mě tak napadlo, jestli ses náhodou o deníku někomu nezmínila, když, hm, se nám dostal do rukou.“

Matthias vytáhl obočí nad neuvěřitelně taktní charakteristikou toho, co by jiní nazvali krádeží.

„Kdepak,“ ujistila ji Patricia. „Nikomu jsem o něm neřekla.“

Imogen ji napjatě pozorovala. „Takže ti nikdo nenavrh, abys ho dnes odpoledne donesla na salon lady Lyndhurstové?“

Patricia důrazně zavrtěla hlavou. „Ovšemže ne. Jak by někdo mohl vědět, že ho Matthias odnesl z domu lorda Vannecka?“

„Správně,“ přitakala Imogen nedbale. „Kdo jiný kromě nás tří by to mohl vědět?“

Patricia se viditelně uvolnila. „Usoudila jsem, že ho musím odnést k lady Lyndhurstové, protože jsem dostala vzkaz od jedné přítelkyně ze salonu.“

To bylo na Matthiase příliš. Než ho Imogen stačila zarazit, obořil se na sestru: „Někdo ti poslal vzkaz, který se týkal deníku? Kdo to byl?“

Patricia vytřeštila oči. „Nevím to jistě. Ten vzkaz přišel dnes ráno a nebyl podepsaný. Ale byla na něm tajná pečeť, kterou členky salonu používají při vzájemné komunikaci.“

„Tajná pečeť.“ Matthias se oťrásl. „Taková pitomost. Co kdybys mi ten zpropadený vzkaz ukázala? Kdy přišel? Poznala jsi, kdo to psal?“

Patricia se schoulila do koutka kočáru a prosebně pohlédla na Imogen.

Imogen Matthiase rozzlobeně umlčela. „Buďte laskavě zticha, mylord. Jenom to všechno komplikujete.“

„U všech rohatých.“ Matthias by s chutí Patricií zatřásl. Jelikož to zjevně nepadalo v úvahu, utrl se alespoň na Imogen. „Nemylte se, milostivá. Já hodlám zjistit, co se tady děje.“

„Je mi to jasné a taky že to uděláte,“ ujistila ho Imogen rezolutně. „Ale dostaneme se tomu na kloub rychleji, když mě necháte, abych to s vaší sestrou probrala klidně a rozumně sama.“

Matthias zabubnoval prsty na stěnu kočáru. „Tak dobrá. Dejte se do toho.“

Imogen se otočila k Patricii. „Nevšímej si ho. Muži bývají netrpěliví. Tak jak to bylo s tím vzkazem? Zmiňoval se výslovně o deníku?“

„Ne, samozřejmě že ne.“ Patricii to očividně vyvedlo z konceptu. „Jak by mohl někdo vědět, že ho máme?“

„No ano, jak?“ prohodil Matthias ironicky. „Možná jsi kamarádkám ze salonu napsala pár řádek, ne? Řádně zapečetěných tajnou početí, samosebou.“

Patricii vytryskly slzy. „Přece jsem ti zrovna řekla, že jsem to neprozradila živé duši.“

Imogen vrhla na Matthiase další káravý pohled. „Víte, mylord, kdybyste měl jen polovinu inteligence, kterou jsem vám vždycky přísuzovala, přestal byste se do toho míchat.“

Matthias zaskřípal zuby, ale mlčel.

Imogen se na Patricii povzbudivě usmála. „Tak už nám pověz o tom vzkazu, který jsi dostala.“

Patricia ostražitě pohlédla na Matthiase v obavě, že se do ní znovu pustí. Když však mlčel, obrátila se k Imogen. „V tom vzkaze se psalo, že se všechny musíme varovat Rutledgeovy kletby, jinak

dopadne na dům některé z členek Zamarského salonu. Okamžitě jsem pochopila, že Matthias byl její nejnovější obětí.“

„Přirozeně. To je naprosto logický závěr,“ přitakala Imogen.

Matthias zakoulel očima, ale udržel jazyk za zuby.

„Psalo se tam ještě něco dalšího?“ vyzvídala Imogen spěšně.

„Jenom to, že každý, kdo má v držení předmět, který někdy v minulosti patřil Vanneckovi, je v nesmírném nebezpečí.“ Patricia zaváhala. „Ta kletba totiž poskvrní všechno, co mu patřilo, chápete?“

„To není zrovna nenápadné,“ zabručel Matthias opovržlivě. „Aby to kat spral, někdo o tom deníku ví.“

Imogen ho umlčela dalším varovným pohledem a znovu započala s jemným vyzvídáním. „A ty sis uvědomila, že pod svou střechou skutečně máme něco, co patřilo Vanneckovi, vid? Deník.“

„Ano,“ přisvědčila Patricia poplašeně. „Věděla jsem, že ty ani Matthias neuvěříte, když se vám to budu snažit vysvětlit. Oba se tomu jen smějete. Musela jsem něco udělat. Matthiase málem někdo zabil. Kdo ví, jak kletba udeří příště? Napadlo mě, že lady Lyndhurstová by mohla mít nějaké ponětí, co s tím deníkem udělat, když je odbornicí na starověký Zamar a věří v Rutledgeovu kletbu.“

„U všech rohatých,“ zahučel Matthias. „Selena není odbornice na nic jiného než na módu.“

Imogen soustředila veškerou pozornost na Patricii. „Chápu, že jsi měla pocit, že musíš něco udělat, ale tvůj bratr má pravdu. Rutledgeova kletba je pustý výmysl. Obávám se, že lady Lyndhurstová si s tebou a s ostatními členkami salonu nepěkně zahrála.“

Patricia si povzdychla. „Ale Imogen, já tomu nerozumím. Jak chceš vysvětlit všechny ty podivné události z poslední doby, ne-li kletbou?“

„Byla to jenom náhodná shoda okolností,“ odvětila Imogen bezstarostně. „Dochází k ní dnes a denně.“

„Náhodná shoda okolností, to určitě,“ hudoval Matthias, když po dvaceti minutách vstupoval za Imogen do knihovny. „Je v tom daleko víc než náhodná shoda a ty to moc dobře víš.“

„Jistěže ano, Matthiasi, ale nevím, proč bych měla lekat Patricii.“ Imogen se ohlédla k zavřeným dveřím knihovny a sundala si klobouk a rukavice. „I bez toho je dost zděšená. A s ohledem na vrozený sklon k pochmurným předtuchám a zlověstným představám jsem si řekla, že ji raději nebudeme děsit.“

„Připadá mi, že v téhle situaci je pár zlověstných předtuch a pochmurných představ docela namístě.“ Matthias se vrhl na židli za psacím stolem a zarmouceně přihlížel, jak Imogen rázuje po místnosti. „Oč vlastně jde?“

„Nevím to jistě, ale je nad slunce jasnější, že Lucyin deník je pro někoho velice důležitý.“

Matthias přivřel oči a začal v duchu spojovat lidi, kteří zdánlivě neměli nic společného. „Pro Selenu?“

„Ta rozhodně patří mezi možné podezřelé.“ Imogen zjevně neměla problém sledovat jeho logické skoky. „Právě ona totiž předstírala, že umí vyložit Rutledgeovu kletbu.“

„Proč by o ten zpropadený deník stála?“

„Nemám tušení. Pokud vím, Lucy a Selena se před třemi lety stěžily znaly. Lucy o ní nikdy nemluvila, nanejvýš se o ní zmínila mimochodem.“

„Vida.“

Imogen na něj vrhla ostrý pátravý pohled. „Přišel jsi na nějakou spojitost, která mi unikla?“

„Vzpomínáš na tu noc, kdy jsme v jisté zahradě sdíleli to pamětihodné objetí?“

Imogen roztomile zrůžověla. „Ano, ovšem. Trval jsi na tom, že se kvůli tomu musíme zasnoubit.“

„Netrval jsem na tom jen kvůli tomu objetí, ačkoli mi způsobilo značné potěšení.“

Imogen přestala přecházet. „Trval jsi na něm, protože nás viděli Selena a Drake.“

„Správně. Není to moc, ale zajímavý námět k úvaze to je, nemyslíš?“

„Objeví se tam přece náhodou. Šli se projít do zahrady a přistihli nás v... tom...“ Imogen si odkašlala. „Té kompromitující situaci.“

„Jak už jsem řekl, nevěřím, že v tomhle případě hraje nějakou roli náhoda.“

„Tak dobře, začneme tvořit hypotézy.“ Imogen sepjala ruce za zády a začala znovu přecházet. „Někdo ví, že jsi odnesl z Vanneckova domu deník. Ta neznámá osoba se pokusila Patricii přimět lstít, aby dnes odpoledne deník na salon přinesla. Tou osobou mohla být Selena, ačkoli nechápu, jaký by mohla mít na deníku zájem ani jak se mohla dovědět, že ho vůbec máme.“

„Možná že je za tím některá členka klubu.“

Imogen zavrtěla hlavou. „To není pravděpodobné. Vždyť jsi je viděl, Matthiasi. Všechno jsou to mladé dívky Patriciina věku. Pro většinu je letošní sezona jejich první. Před třemi lety seděly ještě ve školní lavici. Ani jedna by Lucy neznala.“

„A co příbuzný některé z nich?“

„To je možné.“ Imogen svrátila čela. „Ale málo pravděpodobné. Vrací nás to k témuž problému. Jak by ta osoba mohla vědět, že jsi z Vanneckovy pracovny odnesl deník?“

„Zapomínáš, že kromě mne byli té noci ve Vanneckově domě dva další lidé,“ připomněl jí Matthias. „Neviděl jsem jim do tváří, protože si dali dost záležet na zamaskování. Zato oni viděli mě.“

„Dobré nebe! To máš pravdu.“

„Možná došli k závěru, že jsem hledal deník, prostě proto, že po něm páslí oni sami,“ pokračoval Matthias. „Jelikož měl velkou cenu pro ně, došli k závěru, že i já vím, jak je důležitý.“

„Jenže ty jsi jeho význam neznal.“

„Nešel jsem do toho domu kvůli ničemu konkrétnímu, ale to ti dva nemohli vědět. Vzal jsem onen zpropadený deník jen proto, že ho Vanneck tak pečlivě ukryl.“ Matthias zaváhal. „A protože jsem zjistil, že patří tvé přítelkyni Lucy.“

„Máš pozoruhodnou schopnost objevovat ukryté věci,“ mínila Imogen.

„Každý máme nějaký talent. Mně se ten můj rozhodně vyplatil na ztraceném Zamaru.“ Matthias ponuře hádal, jestli vytušila, co jí zamlčel. Neodnesl deník jen proto, že byl schovaný nebo že patřil Lucy. Vzal si ho, protože věděl, že je s ním nějakým zvláštním způsobem spjatý jeho osud.

Imogen však zjevně zajímala logika problému, který probírali, a nikoli chmurné otázky, jimiž se mučil v očištcí, který si sám vystavěl.

„Třeba se ti dva lotři, kteří tě napadli, po tvém odchodu do domu vrátili a pokračovali v pátrání,“ navrhla. „Když deník nenašli, mohli usoudit, že jsi ho našel ty a odnesl s sebou.“

„Nebo se někde poblíž domu schovali a čekali, až odejdu, takže mě pak viděli, jak nesu deník v ruce. Měsíc té noci svítil poměrně jasně.“

„Tak nevím, Matthiasi. Nic z toho, nač jsme přišli, nedává smysl, pokud v deníku není něco důležitého. Oč by mohlo jít? O Lucyin poměr s Alastaiem Drakem mohl mít zájem jedině Vanneck. Po

takové době by po tom nikdo jiný ani nevzdechl. Vždyť jsou to už tři roky.“

Matthias se obrnil a položil nezbytnou otázku. „Už jsi ho dočetla?“

„Skoro.“ Vyhledla oknem do zahrady. „Bohužel mi to jde pomalu. Lucy měla dost nečitelný rukopis.“

Matthias vzal do ruky perořízek a začal jím otáčet v prstech. „Asi mi to neuvěříš, Imogen, ale moc mě mrzí, že jsem ti ten prokletý deník vnučil.“

„Nesmysl.“ Konejšivě se na něj usmála. „Udělal jsi, co jsi považoval za nejlepší, a měl jsi pravdu. Potřebujeme zjistit, co v tom deníku je a proč má pro někoho tak velkou cenu.“

Odhodil nůž na stůl. „Jsi neuvěřitelná, víš to? Vážně mi nad tebou zůstává rozum stát. Proboha, to se nedokážeš vyrovnat s pravdou, když o ni zakopneš? Jsi přece I. A. Stone.“

Zůstala stát uprostřed místnosti a užasle se na něj zadívala. „Co se stalo? Proč zuříte, mylord?“

„Jak můžeš být tak inteligentní a současně tak naivní?“

Zvláštně se na něj usmála. „Napadlo tě, že nejsem tak naivní, jak si myslíš, Matthiasi? Třeba jen na některé pravdy pohlížím z jiného úhlu než ty.“

„Pravda je jenom jedna.“

„S tím nesouhlasím. Jen si vzpomeň, kolikrát jsme se my dva v tisku přeli o určité věci ze zamarské historie. Text jsme přeložili oba stejně, ale každý z nás mu přisoudil jiný smysl. Byl to dvojí pohled na jednu pravdu.“

„Copak to nechápeš?“ procedil zaťatými zuby. „Tohle nemá co dělat se starověkým Zamarem. Když už mluvíme o pravdě, musíme si mezi sebou něco vyjasnit.“

„A co?“

Matthias se zhrozil, co to provádí. Měl bych s tím okamžitě přestat, pomyslel si. Jsem blázen, jestli řeknu ještě jedno jediné slovo. S tím deníkem jsem unikl jen o vlasek. Měl bych děkovat své šťastné hvězdě a přestat si kopat tenhle bezedný hrob.

Imogen dospěla k přesvědčení, že ji k četbě deníku přiměl, protože nebyla jiná možnost. Kdyby měl rozum, nechal by ji při tom. Je to šílenství, pokoušet takhle štěstí. Nedokázal se však zastavit. Sřemhlav se vrhl do temné propasti, kterou si sám vykopal.

„Bezpochyby si uvědomuješ, že jsem musel tušit, co se tam dočteš o Lucyině charakteru,“ spustil.

„Tvoje tušení vycházelo ze zaslechnutých klepů. Předpokládal jsi, že budu uvažovat stejně.“

„Nebylo to jen tušení, Imogen. Tebe to, co sis tam přečetla, ranilo. Do horoucích pekel, přece jsem tě viděl plakat, Imogen.“

Sklonila hlavu k rameni a zamyšleně se na něj dívala. „Teta Horatia se mi dnes ráno poprvé přiznala, že o Lucyině zvláštním chování věděla.“

„Ty tomu říkáš zvláštní chování?“ Matthias se nevesele zasmál. „To je tedy nesmírně laskavý názor. Byla to zlá ženská bez kouska srdce.“

„Byla hodně nešťastná. Než odjela z Horního Sticklefordu, přátelily jsme se několik let. Nepopírám, že jsem na ní v Londýně upozorovala jistě změny.“

„Tak změny?“

„Přiznávám, že mi to dělalo starosti, zvlášť když přestala psát. Ale přisuzovala jsem to problémům v manželství.“

Něco v jejím hlase Matthiase zarazilo. „Tak ty jsi změnila názor? Přestala jsi z Lucyina neštěstí obviňovat Vannecka?“

„Vanneck je za ně do značné míry odpovědný,“ ujistila ho. „Ale myslím si, že Lucy měla ještě jiné problémy.“

„O čem to, k čertu, zase mluvíš?“

„Hodně jsem o tom, co jsem se v deníku dočetla, přemýšlela. A dospěla jsem k závěru, že Lucy byla nemocná. Však jsem to tetě Horatii také řekla.“

Matthiase to ohromilo. „Nemocná?“

„Domnívám se, že její duševní zdraví nebylo valné. Vždycky byla hodně nervózní. Občas trpěla záchvaty melancholie. A po sňatku s Vanneckem byla ještě náladovější než kdy dříve. Z deníku je patrné rostoucí předráždění. A rovněž není sporu, že byla přímo posedlá Alastaiрем Drakem.“

Matthias nedůvěřivě vytřeštil oči. „Dovol, abych se ujistil, že jsem tě pochopil správně. Ty si myslíš, že Lucy zešílela?“

„Ne v tom smyslu, v jakém mluvíme o těch ubožácích, kteří skončí v Bedlamu. Ne že by viděla věci, které nebyly, nebo slyšela nadpřirozené hlasy. Zápisy v deníku jsou naprosto rozumné. Dokonce i když jsem za ní přijela do Londýna, chovala se vždycky racionálně. Ale teď je mi jasné, že všechno v pořádku nebylo. Ta její spalující vášň k Drakeovi mi nepřipadá...,“ zaváhala, protože nemohla přijít na vhodný výraz, „...zdravá.“

„Dopouštěla se cizoložství,“ poznamenal Matthias posměšně. „Třeba jí lezlo na mozek tohle. Nedala přece Vanneckovi dědice. Kdyby se dověděl o jejích spádech, náramně by se rozzuřil. Povinnosti dbalé příslušnice smetánky nejdřív opatří svému pánu a vládci dědice a teprve pak se spustí s milencem.“

„Kdepak, to nebylo jen tohle. Ona po Drakeovi toužila tak urputně, že mi to nepřipadá přirozené. Hrozně ji dráždilo, že s ní nechtěl uprchnout.“

Matthias za psacím stolem vstal. „Jestli ty nesmysly budu poslouchat ještě chvíli, zblázním se taky. Poslyš, Imogen, dnes za mnou přišla tvoje teta.“

„Teta Horatia tě přišla navštívit?“ užasla Imogen. „To je divné. Byla jsem u ní ráno a ani slůvkem se mi nezmínila, že s tebou chce mluvit.“

„Tvoje návštěva ji bezpochyby inspirovala.“ Matthiase už od neustálého zatínání zubů bolela čelist. „Po vašem rozhovoru se na rozdíl od tebe okamžitě dověděl, co jsem provedl, když jsem ti dal přečíst Lucyin deník.“

„Tomu nerozumím.“

„To je vidět.“ Matthias položil ruce dlaněmi na stůl, nahnul se mírně kupředu a přinutil se pohlédnout Imogen zpřímá do očí. „Dal jsem ti přečíst Lucyin deník, protože jsem chtěl, aby ses postavila čelem k některým faktům o své takzvané přítelkyni. Chtěl jsem, abys ji viděla takovou, jaká byla. Přiměl jsem tě k četbě deníku prakticky vydíráním, ačkoli jsem věděl, jak tě to raní. Bylo to ode mne kruté a necitlivé.“

Imogenin pohled nezakolísal. „Tomu nevěřím.“

„K čertu, je to pravda,“ vybuchl Matthias. „Podívej se na mne, Imogen, a podívej se pravdě do očí. Musí ti být přece jasné, že jsem ti dal přečíst Lucyin deník, abych ti dokázal, jak bezcitný dovedu být.“

„Matthiasi...“

„Při našem prvním setkání jsi prohlásila, že nejsem takový, za jakého jsi mě měla. Měla jsi pravdu.“ Matthias od ní neodtrhl zrak. „Ani jsi nevěděla, jak moc jsi měla pravdu.“

Na knihovnu padlo strašlivé ticho.

Najednou se to tam jen hemžilo přízraky. Obklopily Matthiase, vysmívaly se mu bezhlasými ústy a prázdnými očními důlky na něj vrhaly opovržlivé pohledy. V uších mu zněl jejich tichý smích.

Proč ničit její iluze? Byly ti přece užitečné, ne? Neváhal jsi zahrát svou zledovatělou duši žárem její sladké vášně. Liboval sis ve falešném obraze sebe sama, který jsi jí viděl v očích. Proč jsi to tak nenechal? Ted' je po všem.

To poslední, co Matthias potřeboval, bylo, aby mu staré přízraky, které ho v minulosti strašily, nadávaly do bláznů. Couvnout však nemohl. Dnes ráno řekl Horatii pravdu. Žít ve lži nedokáže. Ne s Imogen.

„Co se mi to pokoušíte povědět, mylord?“ zeptala se Imogen opatrně.

„Nebud' tak nedůvtipná. Neříká se mi Chladnokrevný Colchester jen tak pro nic za nic. To jméno si zasloužím, Imogen. Nejsem ten laskavý, velkomyslný a ušlechtilý muž, za jakého mě máš. Nejsem ohleduplný ani útlocitný. Tos mohla poznat z toho, že jsem tě přinutil k četbě Lucyina deníku. Laskavý a jemnocitný manžel by své ženě nevnutil pravdu o té, kterou nazývala přítelkyní.“

Imogen se na něj dívala celou věčnost a její oči se mu propalovaly do kůže. Matthias se obrňoval před nekonečnou nocí, která ho každou chvíli pohltil.

A pak se Imogen usmála. Byl to úsměv samotné Anizamary, plný vřelosti a slunečního jasu.

„Tak se mi zdá, že jsi to celé vzal nějak moc vážně, Colchestere,“ pronesla po chvíli. „Předpokládám ovšem, že u tak přecitlivělého člověka, jako jsi ty, se to dalo čekat.“

„Příliš vážně?“ Matthias bleskurychle obešel stůl a uchopil ji za paže. „Co je to s tebou? Jak ti mám dokázat, jaký doopravdy jsem?“

Vztáhla ruku a chvějícími se prsty ho pohládila po tváři. „Už jsem ti vysvětlila, že ne vždy vidíme pravdu ve stejném světle.“

Sevření na jejích pažích zesílilo. „Jakou pravdu vidíš při pohledu na mne?“

„Vidím jich spoustu. Nejdůležitější ze všech je ta, že my dva jsme si v některých ohledech podobní.“

„Proboha, každý z nás je pravý opak toho druhého, nemáme společného pranic.“

„Pokud si vzpomínáš, jednou jsi mi řekl, že máme společné vášně a Zamar.“

Divokou a neovladatelnou silou v něm zaplápolalo zoufalství okořeněné nadějí. „Ty sdílíme, ale nedělají z nás spřízněné duše. Nejsme si v ničem podobní.“

„Tak v tom se tedy pletete, mylord.“ Imogen se v očích zatřpytil vroucí cit. „Vy si zakládáte na svém logickém uvažování, takže to vezmeme logicky. Nejdřív probereme vašeň. Ta mluví sama za sebe, je to tak? To, co cítím k vám, jsem nikdy k jinému muži necítila.“

„Taky ses nikdy s jiným mužem nemilovala. Jak můžeš vědět, co bys cítila k někomu jinému?“ Téměř to nedokázal vyslovit. Když si Imogen představil v náručí jiného muže, zmocnila se ho pronikavá bolest.

„Pst, mylord.“ Položila mu prsty na ústa. „Nemusím prožít milostný akt s jiným mužem, abych věděla, že to, co sdílíme my dva, je zcela jedinečné. Ale o tom jsme řekli už dost. Přejdeme k našemu společnému zájmu o Zamar.“

„Snad si nemyslíte, že společný zájem nás k sobě nějak metafyzicky poutá? Přehnal jste to s četbou Coleridge a Shelleyho, madam. Zamarská společnost má stovky členů, s nimiž máme společné zájmy. Ujišťuji vás, že se necítím vázán k žádnému z nich, metafyzicky ani jinak. Když některého z nich do konce života neuvidím, ani trochu to se mnou nehne.“

„Copak mi nerozumíš, Matthiasi? To, co spojuje naše duše v metafyzické rovině, není *studium* Zamaru. Je to skutečnost, že my oba se snažíme proniknout do jeho tajů z téhož důvodu.“

„A jaký důvod to podle tebe je?“

Imogen vystoupila na špičky a zlehka ho políbila na rty. „No přece, abychom unikli osamělosti, jak jinak?“

Matthias ztratil řeč. Zdrucující pravdivost její poznámky ho zasáhla silou úsvitu na ztraceném ostrově Zamaru. Všechno se najednou koupalo v záři, která byla tak zázračně jasná, až se zdála nadpřirozená.

Použil své výzkumy, aby od sebe odehnal své přízraky. Ani ve snu ho nenapadlo, že by s nějakými mohla zápasit i Imogen.

„Opravdu to nechápeš?“ naléhala mírně Imogen. „Pátrání po záhadách starověkého Zamaru zaplnilo prázdná místa v našich životech. Propůjčilo nám vašeň, smysl a cíl života. Co bychom si bez Zamaru počali?“

„Imogen...“ Ztěžka polkl.

„Vím, co pro tebe Zamar znamená, Matthiasi, protože přesně totéž znamená i pro mne. Vždyť já ti vlastně dlužím víc, než ti kdy budu moci splatit, protože jsi udělal to, co já nemohla. Objevil jsi ztracený ostrov. Tvoje výzkumy a to, co jsi o nich napsal, mi otevřely dveře,

kteře jsem sama otevřít nemohla. Netušíš, co pro mě tvoje výzkumy znamenaly. Přinesly do Horního Stickelfordu velkolepé tajemství. Byla jsem pyšná, že mohu hledat řešení zamarských záhad.“

Matthias konečně našel řeč. „To nestačí.“

Ztichla v jeho sevření. „Vy sám jste řekl, mylord, že to stačí. Tvrdil jste, že máme lepší základ manželství než mnohé jiné páry.“

„Myslel jsem to tak, že to nestačí k vysvětlení toho, proč mi vytrvale přisuzuješ šlechtnost, kterou nemám. Snad sis mě nevzala jen proto, že jsem objevil starověký Zamar? Co kdyby se Rutledge vrátil z druhé cesty dřív než já? Co kdyby ti ty dveře otevřel on? Taky by sis ho vzala?“

Imogen se ušklíbla. „To víš, že ne. Přece jsem ti řekla, proč jsem se za tebe provdala, Matthiasi. Miluji tě.“

„To jsi řekla jen proto, že sis myslela, že mi hrozí smrt v souboji. V tu noc jsi byla rozrušením bez sebe. Rozcitlivělá. Vyděšená. Nervózní.“

„To tedy ne.“

„A já využil tvých pocuchaných nervů a donutil tě k sňatku.“

„Co si to dovoluujete, pane? Nic takového jste neudělal. Byla jsem zcela paní svých smyslů, když jsem souhlasila se sňatkem. Kolikrát vám mám říkat, že moje nervy jsou z ocele? O pocuchání u nich nemůže být řeči. Vzala jsem si vás, protože jsem vás tenkrát milovala a miluji vás i dnes.“

„Ale Imogen...“

Přimhouřila oči. „Vy jste ten nejtvrdohlavější mužský, s kterým jsem se kdy setkala. Nemůžu uvěřit, že se s vámi musím hádat o to, co k vám cítím. Člověk by řekl, že se nemůžeme shodnout na nějakém nejasném místě v zamarském textu.“

Matthias se na ni upřeně zadíval. „Tvoje láska ke mně mi připadá daleko nepochopitelnější než všechny záhady starého Zamaru.“

„Některé pravdy zkrátka musíte přijmout, mylord, protože jsou nezpochybnitelné. Láska je jednou z nich. Já jsem vám svou lásku dala. Přijmete ji, nebo odvrhnete?“

Matthias jí pohlédl do jasných modrozelených očí a neviděl v nich ani jeden příznak. „Jsem možná tvrdohlavý, ale nejsem hlupák. Přijímám tvůj dar. Je na mou duši daleko cennější než všechno, co jsem objevil v knihovně ztraceného Zamaru. Přísahám, že ji budu hýčkat a chránit.“

Záhadně se usmála a v tom úsměvu byla všechna tajemství jeho minulosti, přítomnosti i budoucnosti. „Nedala bych ti svou lásku, kdybych nevěděla, že o ni budeš skvěle pečovat.“

Nemarnil další čas pátráním po ženských tajemstvích skrytých v jejím úsměvu. Přivinul ji k sobě a zdrtil její rty svými ústy.

Imogen zaslechla chraptivý neartikulovaný sten a uvědomila si, že se Matthiasovi vydral z hloubi duše. Zvedl ji do náruče a odnášel k pohovce s delfíny. Když ji kladl na hedvábné polštáře a střetl se s ní pohledem, zjistila, že mu z očí sálá prudká fyzická touha.

Udivilo ji to a zaujalo. „Matthiasi? Co máš za lubem? Snad nechceš... Ty se chceš se mnou milovat tady? Ted?“

„Často, když jsem seděl za stolem, jsem si představoval, jak budeš vypadat na téhle pohovce nahá. Bylo to rafinované sebetrýznění.“

„Proboha.“

„Čekal jsem na příležitost, až své představy budu moci uskutečnit.“ Matthias se uložil vedle ní a objal ji. „Myslím, že ten den nadešel.“

„Aleje teprve odpoledne a jsme v knihovně.“

Matthias jí ožďiboval lalůček a rozepínal šaty. „Staří Zamařané se často milovali přes den.“

„Opravdu?“

„Ovšem.“ Uvolnil jí živůtek. „Mám to z nejlepšího zdroje.“

„Tím budeš zřejmě ty, co? Jsi přece největší odborník, co se starého Zamaru týče.“

„Jsem moc rád, že to přiznááš, milý Stone.“ Sklonil hlavu a políbil ji na řadro.

Imogen zachvátila sladká touha. „Odpolední milování. Něco tak neobvyklého. Vzpomínám si na tvou poznámku, že Zamařané byli zcela bez zábran.“

„Z nedostatku lepšího slova.“ Sáhl níž a vyhrnul jí sukně k pasu.

V Imogenině nitru rozkvétaly samé úžasné pocity. Točila se jí hlava a zmocňovala závrať. Dala Matthiasovi svou lásku a on slíbil, že ji bude hýčkat. Colchester vždycky dodrží své slovo. A také, říkala si v duchu, se jednou naučí milovat.

Je na ní, aby ho to naučila.

Jeho silné a elegantní ruce v té chvíli našly horké a vlhké místočko mezi jejími stehny a myšlenky na budoucnost se jí vykouřily z hlavy. Radostně se poddala exotickému zamarskému milování. Matthias ji hladil, až zůstala bez dechu. Až se v jeho náručí rozechvěla a začala se mu v objetí svíjet.

Zápasila s jeho kalhotami, aby vysvobodila jeho ztopořené pohlaví. Vsunul se jí mezi prsty a zachvěl se blahem, když ho začala hladit.

„Miluji tě,“ zašeptala.

„Ach, bože, Imogen.“ Matthias se na ni převálil.

Vpadl do ní a zabořil ji do polštářů. Ze všech sil ho objímala, kochala se jeho silou a váhou a zarývala mu prsty do zad. Když hluboko v ní dosáhl vyvrcholení, uslyšela ho zašeptat své jméno.

To jí prozatím musí stačit.

Lucyin deník skončil náhle a nečekaně. Imogen to zarazilo a při četbě posledních zápisů ji přepadla zlověstná předtucha.

Můj drahý a okouzlující Alastair je nejkrásnější ze všech, ale má stejnou slabost jako ostatní muži, v posteli příliš mnoho mluví a vykládá pořád jen o sobě. Bezpochyby si myslí, že jsem minulou noc nepostřehla, jak se poděkl, možná se domnívá, že jsem nepochopila souvislosti toho, co mu ujelo, když podlehl ohlupujícímu vyčerpání, které se mužů zmocňuje po prožité rozkoši, možná si dokonce namluvil, že to vůbec nevyslovil nahlas.

Ale já nejsem hloupá. Slyšela jsem to a pochopila. Alastair je moje pravá láska a já ho donutím, aby uznal, že jsme stvořeni jeden pro druhého, odjedeme do Itálie a budeme žít sladkým a nádherným životem milenců, kterým je souzeno být spolu.

Jsem tak vzrušená, že skoro nemohu dýchat. Ruka se mi při psaní třese, policista z Bow Street, kterého jsem si najala, aby vyšetřil Alastairovo podřeknutí, se konečně vrátil ze severu. Informace, kterou mi opatřil, je mnohem užitečnější, než jsem se odvážila doufat. Můj zlobivý Alastair vůbec není tím, kým se staví. Jsem si jistá, že udělá cokoli, aby to utajil před společností. Cokoli. Až mu prozradím cenu za své mlčení, určitě ji zaplatí. Zpočátku se asi bude vztekat, ale až budeme v Itálii, pochopí, že jsme si byli souzeni na věky věků. Nakonec mi odpustí i to, co jsem byla nucena udělat. Je to přece pro jeho dobro.

Když Imogen zavírala deník, běhal jí po zádech mráz. Chvilí tiše seděla a nevidoucím pohledem zírala z okna své ložnice.

Není nejmenších pochyb, pomyslela si. Lucy ke konci žila stále víc ve zvláštním světě, který si sama stvořila. Skutečnost a fantazie se jí mísily do té míry, že nedokázala rozeznat, kde jedna končí a druhá začíná. Její posedlost Alastaiem Drakem jí zatemnila rozum a

logické myšlení. Možná že nebyla doopravdy blázen, úplně racionální však také ne.

Imogen vstala ze židle, zasunula si deník pod paži a odešla dolů za Matthiasem.

Byl přesně tam, kde ho před necelými dvěma hodinami zanechala, za psacím stolem, pohroužený do řeckého textu. Když vešla do knihovny, vzhlédl.

„Imogen.“ Usmál se na ni, ale pak si všiml deníku. Z přízračně šedivých očí mu vymizel všechn cit. Pomalu vstal. „Tak jsi to dočetla.“

„Ano.“

„No a?“ Nespouštěl z ní oči. Přistoupila až ke stolu a zůstala stát na jeho opačné straně. „Stálo to za všechna ta muka, má drahá?“

Imogen se na něj posmutněle usmála. „Obávám se, že tebe to bolelo víc než mě, Matthiasi.“

„To je zhola nepravděpodobné. Lucy byla tvoje přítelkyně, ne moje.“

„Ano, ale ty ses celou tu dobu trápil, žes mi deník dal číst. Vina, kterou si přisoudíme sami, v nás hlodá nejtíživěji, vidíte, mylorde?“

Matthias vytáhl obočí. „Musím přiznat, že až dosud jsem s tím moc zkušeností neměl, ale rozhodně se bez pocitů, které ve mně vyvolala, rád obejdu. Smiluj se, miláčku. Možná že si ta muka zasloužím, ale jsem přesvědčen, že mě mého utrpení zbavíš co nejrychleji. Zjistilas něco důležitého, nebo to bylo úplně k ničemu?“

„Myslím, že už vím, proč po tom deníku někdo tak pásl. A také kdo to byl. Lucy totiž objevila jakési temné tajemství o Alastairu Drakeovi.“

„O Drakeovi?“ Matthias svažtil čelo. „Jaké tajemství?“

„To nevím. To do deníku nenapsala. Ale muselo to být něco závažného, protože si najala policistu z Bow Street, aby to vyšetřil.“

„To je vážně zajímavé,“ prohodil Matthias tiše.

„Poslední zápis se týká zprávy od toho policisty. To, co jí sdělil, zřejmě potvrdilo její podezření. Hodlala tou informací Drakea vydírat, aby ji vzal do Itálie.“

„Tak to byla hodně pošetilá a hloupá.“ Matthias potřásl hlavou. „Každý, kdo Drakea jen trochu zná, ví, že ten se bez londýnské společnosti neobejde. Život mimo ni si nedovede představit. Ten by Londýn jakživ dobrovolně neopustil.“

Imogen křečovitě sevřela deník. „Pochybuji, že si to Lucy uvědomila. Já tedy rozhodně ne.“

Matthias pokrčil rameny a mlčel.

Imogen na něj vrhla dopálený pohled. „Jestli se jen slůvkem zmíníte o mé údajné naivitě, pane, rozčílím se.“

„Ani ve snu bych si nedovolil pronést jediné slůvko.“

„To je od vás velice moudré, mylord.“ Imogen si odkašlala. „Každopádně, jak už jsem řekla, Lucy ke konci nebyla sama sebou.“

„V tom můžeš mít pravdu. Žádná rozumná žena by s tak pošetilým plánem nepřišla. Nezmiňuje se ani náznakem, o jaké tajemství šlo?“

„Ne.“ Imogen zrudla při vzpomínce na to, co Lucy napsala. „Jenom že to bylo něco, co panu Drakeovi ujelo ve stavu naprostého vyčerpání, k němuž u příslušníků mužského pohlaví dochází po styku.“

„Po styku s kým?“ Matthias rozjasnil tvář. „Ach ovšem. Tak Drake nemá dost filipa, aby držel jazyk za zuby, když si sundá kalhoty, co?“

„To je trochu drsná charakteristika.“

„Ale přesná, to musíš uznat.“

„To asi ano.“ Imogen zaťukala špičkou střeвиčku o koberec. „Uvědomuješ si, co ta informace naznačuje, vid', Matthiasi?“

V Matthiasových očích bystře a dravě blýsklo. „Ovšem. Je docela dobře možné, že tvoje přítelkyně byla zavražděna. Ale na svědomí ji daleko spíš než Vanneck má Drake.“

„Ano.“ Imogen se pomalu posadila na židli a sklopila pohled na deník, který jí ležel na klíně. „Drake možná usoudil, že Lucy musí zabít, aby jí zabránil vyzradit jeho tajemství. To je vážně divný pocit. Tři roky jsem skálopevně věřila, že Lucy zavraždil Vanneck. Je dost obtížné představit si Drakea v roli vraha.“

„Mně to žádné potíže nedělá,“ namítl Matthias. „Ale zajímá mě hlavně to tajemství. Jsem zvědav, jestli by se dalo zjistit, kterého policistu si Lucy před třemi lety najala. Moc rád bych si s ním popovídal.“

Imogen vzhledla. „To je znamenitý nápad, Matthiasi.“

„Okamžitě pošlu vzkaz do Bow Street.“ Matthias se posadil a sáhl pro brk. „A mezitím navštívím někoho, kdo by o té věci mohl něco vědět.“

„Snad nechceš už teď uhodit na Drakea? Na to nemáme dostatek informací.“

„Kdepak na Drakea, chystám se na ten oslnivý maják zamarské vědy, na Anděla.“

„Ty chceš zajít za lady Lyndhurstovou?“ Imogen se zachmuřila.

„Jsem si jistý, že je s tou věcí tak či onak spojená.“ Matthias dopsal lístek a odložil brk. „Myslím, že to byla ona, kdo se dnes odpoledne pokusil získat deník.“

„To je docela dobře možné. Možná toho ví mnohem víc než my.“ Imogen vyskočila ze židle. „Půjdu s tebou.“

„Ne, to tedy nepůjdeš.“ Matthias se na ni odhodlaně podíval. „Počkáš tady, dokud se nevrátím.“

„Nemohu tě nechat shánět informace samotného, Matthiasi. Jen si vzpomeň, jak to dopadlo, když jsi prohledával Vanneckův dům bez mé asistence. Málem tě zabili.“

„Vážně pochybuji, že se mě Seleno pokusí zavraždit ve vlastním salonu.“ Matthiase ta představa pobavila. „Je to dáma, a ne dryádnice z podsvětí. Ženy jejího druhu spoléhají spíš na svůj šarm, když chtějí něčeho dosáhnout.“

„Hmmm. Bez urážky, mylorde, ale nezdá se mi, že bychom se měli držet vašich zkušeností v tomto směru. Víím od matky, že muži většinou ženy podceňují.“

„Já si dávám tuze velký pozor, abych tě nepodceňoval, má drahá.“

Imogen nakrčila nos. „Tak dobrá. Když trváš na tom, že žádné nebezpečí nehrozí, nevidím absolutně žádný důvod, proč bych s tebou k lady Lyndhurstové nemohla jít.“

Matthias, který právě pečtil lístek, vzhlédl. „Koukám, že si budu muset v budoucnu dát víc práce s logickými argumenty.“

„Neberte si to tak, mylorde.“ Významně pohlédla na zamarskou pohovku. „To víte, není to dlouho, co jsme se milovali. Podle všeho jste se ještě úplně nevzpamatoval z toho ohlupujícího vyčerpání, které muže postihuje po milostném objetí.“

Matthias blýskl zuby v nezbedném úsměvu. „Na mou choulostivou nervovou soustavu máš opravdu zhoubný vliv. Tak dobrá, smíš se mnou navštívit Selenu, ale necháš mě, abych rozhovor vedl já. Rozumíš?“

Imogen mu věnovala andělský úsměv. „Ale samozřejmě, mylorde. Ani ve snu by mě nenapadlo, abych se vám do toho pletla, když máte situaci tak pevně v rukou.“

Matthias se zatvářil nepokrytě skepticky. „To chci vidět.“

Necelou půlhodinu nato jim otevřela Selenina rozladěná hospodyně. Nepřívětivě si Imogen a Matthiase změřila a zeptala se: „Co si přejete?“

„Vyřiďte, prosím, lady Lyndhurstové, že za ní přišli lord a lady Colchesterovi, aby s ní prodebatovali jistou neodkladnou záležitost,“ vyzval ji Matthias chladně.

„Lady Lyndhurstová není doma,“ zabručela hospodyně. „Nevím, kdy se vrátí.“

Imogen si uvědomila, že se blíží pátá hodina. „Vyjela si snad do parku?“

Hospodyně se chraptivě zachechtala. „To teda ne, ledaže přišlo do módy spakovat si do parku všechny saky paky.“

„Má to znamenat, že si lady Lyndhurstová sbalila věci a odjela z Londýna?“ zeptal se Matthias. „No jo, přesně tak.“

„Ale my jsme tady před několika hodinami byli,“ namítla Imogen. „Dnes se u ní přece konal zamarský salon.“

„Jen jste vy dva vytáhli paty, poslala ty mladý dámy pryč,“ hlásila hospodyně. „A pak nařídila služebnictvu, aby jí honem honem spakovalo věci. Takovej kvalt se hned tak nevidí.“

„A nezmínila se, kam má namířeno?“ vyzvídal Matthias.

„Mně teda ne.“ Hospodyně pokrčila rameny.

„Abý to kat spral,“ ulevil si Matthias.

Něco v hlase hospodyně však Imogen zaujalo. Vybavily se jí historky paní Vineové o bývalých nájemnících a jejich tajných životech. „Nezapomněla lady Lyndhurstová vyplatit služebnictvu před odjezdem čtvrtletní plat?“

„To teda zapomněla.“ Hospodyně se v očích blýsklo rozhořčení. „To je pro tyhle lidi typický. Po třech letech věrný služby se vypaří a nikomu nezaplatí.“

Imogen vrhla kradmý pohled na Matthiase. „Můj manžel vám i ostatnímu služebnictvu rád zaplatí, pokud nám sdělíte, kam tak asi lady Lyndhurstová mohla jet.“

„Ale Imogen, o co ti, k čertu, jde?“ začal se ohrazovat Matthias. „Jakživ jsem neřekl...“

„Pst, mylord.“ Imogen nespustila oči z hospodyně. „Tak co? Dohodneme se?“

Hospodyně se v očích objevil nadějeplný výraz. „Myslím, že by to měl vědět její bratr.“

„Její bratr?“ Imogen na ženu vytřeštila oči. „Nevěděla jsem, že lady Lyndhurstová má bratra.“

„Poněvač to drželi v tajnosti,“ odvětila hospodyně poťouchle. „Já to zjistila náhodou, hned jak jsem u ní začala pracovat. Služebnictva si nikdo nevšimne. Dělej, jako kdybysme byli neviditelný. Ale my máme uši a oči zrovna tak jako panstvo. Jednou se vo tom bavili, když za ní přišel na návštěvu.“

„Jak se jmenuje ten bratr?“ otázal se Matthias tiše.

Hospodyně se zatvářila vychytrale. „Moc ráda vám to povím, milostpane, až nám všem zaplatíte, co nám patří.“

„Klidně si to nechte,“ odsekl Matthias. „Myslím, že si můžu troufnout hádat. Podle mne se na to hodí jediný kandidát.“

Imogen pochopila. „Alastair Drake?“

Hospodyně to zkrušilo. „Tak je to s panstvem vždycky. Za šaty a koně vyházejí majlant, ale když mají zaplatit chudákům, co pro ně pracují, to najednou nemůžou loktem do kapsy.“

„Dejte jí ten čtvrtletní plat, mylord,“ naléhala Imogen.

Matthias se zakabonil. „A proč bych to měl dělat?“

„Teď není čas trucovat. Dejte jí ty peníze.“

Matthias rezignovaně vzdychl. „Tak dobře.“ Otočil se k hospodyně. „Jelikož jsem právě přistoupil na to, že vám zaplatím za informaci, kterou už mám, snad byste ji laskavě mohla potvrdit.“

Žena rozjasnila obličej. „Bratr lady Lyndhurstový je vopravdu Alastair Drake. Bůhvíproč to tak tajili. Koho by to zajímalo?“

„Znameníť otázka,“ podotkla Imogen.

„Prozatím se nám spíš hromadí otázky, místo abychom nacházeli odpovědi,“ poznamenala Imogen, když ji Matthias vyzdvihl na kozlík faetonu. „Tak pan Drake a Selena jsou sourozenci. Ráda bych věděla, jestli tohle je to tajemství, které Lucy odhalila.“

„Mohla se o tom dovědět,“ připustil Matthias a uchopil otěže. „Ale není to důvod k vydírání a už vůbec ne k vraždě.“

„To ne, pokud to ovšem ti dva netajili kvůli nějakému jinému, daleko nebezpečnějšímu tajemství.“ Imogen si přidržela široký klobouk s mušličkovou obrubou, když koně zprudka vyrazili vpřed. „Jestlipak pan Drake neodjel taky?“

„To se dá snadno zjistit. Vezmu to kolem jeho domu. Mám dojem, že je to někde na Hollowell Street.“

„Jak to, že to víš, Matthiasi?“

„Krátko po příjezdu do Londýna jsem si o Drakeovi pár věcí zjistil,“ odvětil zachmuřeně.

Imogen to velice zaujalo. „A proč, propánakrále?“

„Řekněme, že pohled na to, jak tě objímá, když jsem tebe a tvou tetu přišel navštívit, mi vnukl pár neodbytných otázek.“

Imogen na něj upřela ohromený pohled. „Neříkej, že na Alastaira Drakea žárlíš, Matthiasi.“

„Ovšemže ne.“ Matthias se upřeně zadíval koním na uši. „Žárlivost je směšný a nezralý cit, jaký sluší nanejvýš básníkům nebo nedospělým mladíčkům.“

„Jak jinak, mylord.“ On vážně žárlí, pomyslela si a shovívavě se usmála. „Co uděláme, jestli pan Drake odjel také?“

„Přijmeme opatření,“ odvětil Matthias. „Tahle situace se mi ani trochu nezamlouvá, Imogen. Děje se něco velice ošklivého.“

„Souhlasím s tebou.“

Několik minut nato zastavili před číslem 12 na Hollowell Street. Klepali na dveře, ale nikdo jim nepřišel otevřít.

Nahlédli dovnitř okny bez záclon a zjistili, že v místnostech je všechno vzhůru nohama. Alastair Drake se zjevně balil ve velkém chvatu.

„Oba jsou pryč. To je neuvěřitelné.“ Imogen vešla před Matthiasem do knihovny. „Ale proč? Co je natolik vyděsilo, aby tak nakvap odjeli?“

„Skutečnost, že se nám dostal do rukou deník a že nemáme v úmyslu připustit, aby se ho zmocnila Selena,“ řekl Matthias. Netrpělivě škulb uzlem kravaty. „Po tom, co se odehrálo dnes odpoledne, Selena zjevně usoudila, že jsme jejich tajemství už odhalili nebo co nevidět odhalíme.“

„A dala vědět Alastairovi.“ Imogen se zamyslela. „Načež oba zpanikařili a odjeli z města?“

„Dejme tomu.“

Rychle vzhlédla, protože ji polekal zlověstný tón v Matthiasově hlase. „Jak to myslíš?“

Matthias s rozvázanou sněhobílou kravatou na krku přistoupil k oknu. „Je nanejvýš pravděpodobné, že Drake zabil Lucy, protože odhalila jeho tajemství. Je také docela dobře možné, že Vanneeka zastřelil z téhož důvodu.“

„Jenomže Vanneck přece snad k Lucyinu deníku přišel před třemi lety. Proč by Drake s vraždou čekal takovou dobu?“

Matthias se opřel dlaní o parapet. „My ale nevíme, kdy skutečně Vanneck deník našel nebo kdy se dostal k tomu, aby si ho přečetl.“

„Před několika měsíci prodal svůj velký dům a koupil si menší,“ vzpomněla si Imogen. „Možná se na deník přišlo, až když služebnictvo balilo věci ke stěhování.“

„To je dost dobře možné. Ale je tady ještě něco jiného. Lucy to temné tajemství v deníku nepopsala. Je tam pouze narážka na to, že je objevila a hodlá je použít k vydírání Drakea. Jaké je to tajemství, to se v tom zpropadeném deníku nikdo nedočte.“

„To je pravda.“ Imogen sepjala ruce za zády a začala přecházet po knihovně. „Jenomže to, že Vanneck deník tak pečlivě ukryl, naznačuje, že o jeho významu věděl.“

„Z toho, jak úporně po něm Selena a Drake pasou, je vidět, že tam podle jejich názoru Lucy napsala všechno. Jak by to zjistili, když deník nikdy neměli v ruce?“

„Znameníť nápad,“ zašeptala Imogen. „Co když máš pravdu a Vanneck deník opravdu našel teprve nedávno? Co když zjistil, že Selena a Alastair mají co skrývat, ale nevěděl, co to je.“

„Je možné, že zkusil blufovat. Možná před Drakem nadhodil, že zná tajemství, kvůli kterému ho Lucy chtěla vydírat. A Drake ho zabil zrovna tak jako ji.“

„Ano. Skvělá dedukce. Dává to dokonale smysl, Colchestere,“

„Děkuji. Od I. A. Stonea si té chvály cením dvojnásob.“ Matthias se odvrátil od okna a přistoupil k psacímu stolu. „Jistě víme jen to, že deník je nebezpečný. Dokud nezjistíme proč, opatřím tobě a Patricii ochranu.“

Imogen se polekala. „Přece nevěříš, že mně a tvé sestře něco hrozí? Selena a Alastair přece odjeli z Londýna.“

„Nebo chtějí, aby to tak vypadalo. Nehodlám riskovat.“ Přerušilo ho zaklepání na dveře. „Co je, Uftone?“

„Přišel za vámi nějaký pan Hugo Bagshaw, pane,“ oznámil Ufton klidně.

„Bagshaw?“ Matthias se zakabonil. „Ten mladík chodí zásadně nevhod. Řekněte mu, že nejsem doma.“

Jenže Hugo stál Uftonovi za zády. Byl celý vyparáděný a v ruce svíral pugét. Hněvivě se do Matthiase pustil. „Věděl jsem, že se mě snažíte obalamutit, když jste tvrdil, že smím přijít složit poklonu vaší

sestře. Proč jste neměl tu slušnost, abyste mi řekl rovnou, že tu nejsem vítán? Proč jste se mi snažil namluvit, že vy a já máme něco společného?“

„Hugo.“ zvolala Imogen vřele, rozpráhla paže a spěchala k němu. „Pojďte přece dál. Jsme moc rádi, že vás vidíme. Že mám pravdu, Colchestere?“

„Máme momentálně na starosti několik neodkladných věcí,“ upozornil ji Matthias vyrovnaně. „Nebo jste zapomněla na náš malý problém?“

„Ovšemže ne,“ ujistila ho. „Ale vážně si myslím, že by Hugo měl vědět, že je tady vítán.“

„Někdy jindy,“ zavrčel Matthias.

„Aha.“ Hugovo obočí se stáhlo do husté čáry nad nosem. „Ale myslíte to jinak. Chcete se mě zbavit, Colchestere.“

„Hugo.“ Z vrcholku schodiště zazněl Patriciin jásavý výkřik. „Totiž pane Bagshawe. Co tady děláte? Přišel jste na návštěvu?“

„Ano, přišel,“ odpověděl jí Hugo z plných plic. „Ale jak se zdá, nejsem tady vítán.“

„To není pravda,“ zasáhla Imogen ostře. „Uftone, uhněte laskavě, aby pan Bagshaw mohl dovnitř.“

„Jak si přejete, milostivá paní.“ Ufton letmo pohlédl na Matthiase a ustoupil stranou.

„Ach, Hugo,“ volala Patricia a sbíhala ze schodů. „Ovšemže jste tady vítán.“

Imogen se na Uftona usmála. „Doneste nám sem čaj, prosím vás.“

„Ano, milostivá paní.“ Ufton se ztuha uklonil a couvl ke dveřím.

„Nenamáhejte se.“ Hugo se pyšně narovnal. „Nejspíš tady tak dlouho nezůstanu.“

„Naopak.“ Imogen vrhla na Matthiase káravý pohled. „Právě jsem vám vysvětlila, že jste u nás velice vítán. Posad'te se, prosím.“ Zahrotila hlas. „A hned.“

Huga to viditelně zarazilo. Zamžikal a pak opatrně popošel do knihovny.

Matthias se smířil s nevyhnutelným. Posadil se k psacímu stolu a upřel hloubavý pohled na skupinku kolem dveří. „Jen se neostýchejte, Bagshawe, a posad'te se. Beztak od vás budu něco potřebovat.“

„Cože?“ Hugo si ho ostražitě měřil. „O čem to, k čertu, mluvíte, Colchestere?“

Matthias se chmurně pousmál. „Patricia momentálně potřebuje spíš tělesného strážce než nápadníka. Doslechl jsem se, že pilně trénujete střelbu u Mantona a že jste si najal Shrimptona, aby vás zdokonalil v boxu.“

Hugo do temna zrudl. „No a?“

„Je mi jasné, že jste ty dovednosti hodlal vyzkoušet na mně, ale já mám pro vás praktičtější návrh. Co vy na to, Bagshawe? Chtěl byste mé sestře dělat rytíře?“

„O čem to mluvíš, Colchestere?“ nechápala Patricia.

„Ano, o čem to mluvíš?“ přidala se Imogen.

„Je to prosté,“ odušil Matthias. „Nechci, abyste ty nebo Patricia z tohoto domu odcházely bez doprovodu. Mého nebo Bagshawova. V nejhorším poslouží Ufton, ale ten má řadu dalších povinností a já bych byl raději, kdyby se jim mohl v klidu věnovat.“

Hugo, zaskočený nečekaným vývojem událostí, na Matthiase udiveně zíral. „Mám to chápat tak, že dámám z tohoto domu něco hrozí, Colchestere?“

„Ano,“ přikývl Matthias. „Přesně tak. Zatím nemám zdání, jak velká ta hrozba je, ale hodlám to zjistit co nejdřív. Prozatím bych si rád zajistil pomoc někoho, komu mohu důvěřovat. Nuže, pane?“

Hugo pohlédl na Patricii, která se začervenala. Pak se narovnal v ramenou a zvedl bradu. „Bude mi ctí dělat lady Patricii ochránce.“

Patricia k němu zvedla zbožňující pohled. „Ach, Hugo. To je od vás moc statečné a ušlechtilé.“

Hugo zčervenál. Rozpomněl se na kytici, kterou držel v ruce, a napřáhl ji směrem k ní. „Pro vás.“

„Děkuji vám.“ Patricia k němu rozzářeně přistoupila a vzala si květiny.

Imogen se přisunula blíž ke stolu a pochvalně se na Matthiase usmála. „To jsi vyřešil skvěle, Matthiasi,“ procedila koutkem úst. „Tvou zásluhou jsou dva lidé velice šťastní.“

„Děkuji, má drahá, ale ujišťuji tě, že pro muže, který se vyznačuje takovou hloubkou jemnosti a porozumění, je to naprosto normální.“

Stála v černě potažené knihovně strýce Selwyna. Ebenové svíčky dohořivaly. Ze stropu visely tmavé draperie, ze stěn ji pozorovaly oči pohřebních masek. Celý ten výjev byl mrazivě známý, ale uvědomila si, že tentokrát se v něčem liší.

Otočila se a pátrala ve tmě po Matthiasovi. Pak si všimla, že v místnosti stojí dva sarkofágy, ne jeden. Z obou byla sejmuta bohatě zdobená víka. Strnula hrůzou, když uviděla, že se v každé z nich posadila postava. Selen a Alastair. Nehlasně se smáli a jejich oči byly výsměšné a kruté. Kostlivými prsty ukazovali na muže zahaleného pláštěm, který ležel na koberci. Vykročila k němu zděšená představou, jaké odhalení ji čeká. Mužova tvář byla odvrácena, Imogen však jasně viděla stříbrný pramen ve vlasech černých jako noc.

„Je to jen a jen vaše vina,“ prohlásil Alastair a vylezl z rakve. „Nikdy by se do téhle zábavné hry nezamíchal, kdybyste mu v ní nepřidělila roli.“

„Jen a jen vaše vina,“ přidala se Selen. Vylezla z rakve a zůstala stát na koberci.

Imogen se zprudka probudila. Přízračné pozůstatky děsivého snu jí dosud nevyvanuly z mysli. Byla zpocená a v očích měla slzy. Několikrát se zhluboka nadechla, aby ovládla paniku, která se o ni pokoušela. Mám přece silné nervy, připomínala si. Nervy z ocele.

Chvilí ležela ve tmě bez hnutí. Něco se stalo. Něco strašného. Pak si všimla, že je tam sama. Chybělo důvěrně známé a uklidňující teplo Matthiasova mohutného těla i váha jeho svalnaté paže na její hrudi. Popadl ji děs.

„Matthiasi.“

„Tady jsem, Imogen.“

Spíš ho tušila, než slyšela. Rychle se posadila a tiskla si pokrývku k hrdlu. Matthiasova silueta se rýsovala proti oknu. Vykročil k ní, s obličejem skrytým ve tmě, měsíční světlo z něj odhalovalo jenom stříbrný pramen ve vlasech. Podobalo se to jejímu snu jako vejce vejci. „Promiň mi to,“ zašeptala. Křečovitě semkla víčka, aby

zahnala zbytek snu a slz. „Je to všechno moje chyba. Vůbec jsem tě do toho neměla zatahovat.“

„Co je to zase za nesmysl?“ Matthias usedl na pelest a objal ji. „Uklidni se, má drahá. Není ti dobře?“

„Měla jsem sen. Hrozný.“ Položila mu obličej na rameno. Cítila na tváři příjemně drsnou hedvábnou tkaninu jeho černého županu. „Podobal se těm, které se mi poslední dobou často zdají, ale tentokrát tam byli Selen a Alastair.“

„Není divu, když uvážíme, co všechno se semlelo.“ Matthias ji hladil po vlasech. „Nepříjemné představy ohledně těch dvou jsem měl dnes v noci taky. Až na to, že u mě to nebyl sen, protože jsem nespál. Ale s tím bude konec, jakmile Drakea a jeho sestru najdeme.“

„Nechtěla jsem tě ohrozit, Matthiasi. Byla to chyba, žádat tě o pomoc. Neměla jsem žádné právo.“

„Pst.“ Sklonil hlavu a líbal ji, dokud nezmlkla.

Zachvěla se a přitiskla se k němu.

Matthias od ní odtrhl ústa a usmál se. „Teď ti něco povím, Imogen. Něco velice důležitého, takže mě pozorně poslouvej.“ Vzal její obličej do dlaní. „Z toho bys mě stejně nevynesla.“

„Tomu nerozumím. Kdybych tě nepřinutila splnit slib, který jsi dal strýčku Selwynovi, nic z toho by se nestalo. A ty bys byl v bezpečí.“

„Od chvíle, kdy jsem tě potkal, mi nic nemohlo zabránit, abych se ti nepřipletl do života, chápeš?“

„Ale Matthiasi...“

„Absolutně nic.“

„Ale kdybych tě nezavolala do Horního Sticklefordu.“

„Tak bych tě stejně zanedlouho vyhledal. V té době jsem byl skálopevně rozhodnutý, že zjistím, kdo je I. A. Stone. Dlouho by mi to netrvalo. Chápeš? Nakonec by to dopadlo úplně stejně.“

„Ach, Matthiasi, ty jsi tak hodný, ale já...“

„Ne,“ přerušil ji drsně. „Nejsem hodný. Ale tolik jako tebe jsem jakživ nic na světě nechtěl.“

Jeho ústa se znovu snesla na její a přemohla její protesty mocnou silou smyslné touhy. Imogen se chvíli bránila, ale pak si s povzdechem dopřála vzácný přepych porážky.

Občas je velice příjemné nechat vedení Matthiasovi, říkala si v duchu. Občas ovšem taky nemá moc na vybranou. Matthias má od přírody sklon přebírat vedení ve spoustě činností, nejen při valčíku. A ona má sklon k témuž, takže zaručeně nepovedou nudný život.

Když Matthias zvedl hlavu, oči mu plály. „Víckrát nebudeš mluvit o lítosti ani o vině, je to jasné? Nelituji ničeho a nepřipustím, abys litovala ty.“

Imogen se zachvěla, přitulila se k němu těsněji a kochala se jeho silou a teplem.

„Myslíš, že se ti podaří najít toho policistu?“ zeptala se po chvíli.

„Doufám, že se něco dozvím zítra, ale nespolehám jenom na to. Vyzpovídat ho by bylo sice nesmírně užitečné, ale ta informace se dá získat i jinak. Ráno chci něco zkusit.“

„Co chceš udělat?“

„Zajdu za Felixem Glastonem.“

„To je ten tvůj bývalý společník?“

„Ano. Ztracenou duší protéká řeka nejrůznějších informací a Felix je obratný rybář. Možná bude mít v síti něco zajímavého.“

Imogen zvedla hlavu. „Moc se těším, až se s panem Glastonem seznámím. Jistě je to velice zajímavý člověk.“

„Ty se chceš seznámit s Felixem?“ Matthias se polekal. „To není možné. Tvoje teta by mě nejspíš zamordovala, kdybych to udělal. A nikdo by jí to nezazlíval.“

„Tetě do toho nic není.“

„Měj rozum, Imogen. Felix provozuje hráčské doupě. Dámy nechodí na návštěvu k lidem, kterým patří podniky, jako je Ztracená duše.“

„Ty sám jsi ten podnik kdysi vlastnil.“

„To bylo kdysi a můžu tě ujistit, že ani mě bys tenkrát nesměla navštívit.“ Pousmál se. „Pokud by sis nechtěla nenapravitelně zkazit pověst.“

„Myslíš, že by mě to zastavilo?“

Matthias si povzdychl. „Jak tě znám, tak ne. Ale o to tady nejde. To se zkrátka nedělá, aby dáma chodila do příbytku muže, který provozuje hráčské doupě.“

„Hloupost. Odkdy jste takový odborník na to, co se sluší a patří, mylordé?“

„Imogen...“

„Chladnokrevný Colchester a Necudná Imogen si svou reputaci musí pěstovat. Doufám, že se teď, když jsi ženatý, nezměníš v prudérního a úzkoprsého mravokárce, Matthiasi. To bys mě zklamal.“

„Vážně?“

„Moc dobře víš, že nedbám ani za mák o to, co si myslí smetánka. Proč bych měla, když nade mnou odjakživa ohrnovala nos?“

Matthias se ve tmě zasmál. „Můj zdravý rozum je před tvou logikou opět na lopatkách. Tak dobře, vezmu tě zítra s sebou k Felixovi. Něco mi říká, že vy dva si budete náramně notovat.“

Ohromený výraz na tváři Felixova sluhy Matthiase docela pobavil. Nešťastník několikrát ztěžka polkl, než se mu podařilo ze sebe vypravit jména návštěvníků.

„Lord a *lady* z Colchesteru, pane?“

„Slyšel jste, Dodgei,“ opáčil Matthias suše.

„Lady Colchesterová?“ opakoval Dodge znovu. „Víte to naprosto jistě, pane?“

„Naznačujete snad, že neznám vlastní manželku, Dodgei?“

„Ne, to samozřejmě ne, mylord,“ koktal Dodge. Imogen se na něj zářivě usmála.

„Omluvte mě.“ Dodge byl z Imogen celý bez sebe. „Okamžitě vás ohlásím. Když dovolíte.“

Dodge couval pozpátku do haly, otočil se a zabouchl domovní dveře Matthiasovi a Imogen před nosem.

„Sluha pana Glastona je nějak nescvůj,“ poznamenala Imogen.

„K Felixovi sice chodí spousta lidí,“ vysvětlil Matthias, „ale vsadím se, že hraběnce ještě neotvíral.“

Imogen se zadívala na zavřené dveře. „Však nám taky neotevřel, jestli sis nevšiml. Alespoň ne nadlouho.“

„Byl vyvedený z míry. Určitě si co nevidět uvědomí, že nás nechal stát na schodech, a příběhne zpátky, aby to napravil.“

V tom okamžiku se dveře rozletěly a v nich stanul Dodge, zbrocený potem. „Promiňte. Strašně se omlouvám. Trapná nehoda. Vítr přibouchl dveře. Račte dovnitř z té zimy. Pan Glaston vás ihned přijme.“

„Děkuji vám, Dodgei.“ Matthias uchopil Imogen za paži a odvedl ji do Felixovy velkolepé přijímací haly.

„Tudy, milostivá paní.“ Dodge zůstal stát na prahu knihovny, kde hořel oheň v krbu, a hlasitě si odkašlal. „Lord a *lady* z Colchesteru, pane.“

„Colchestere.“ Felix vstal ze židle a opíral se přitom o hůl. „To je překvapení.“ Obrátil pátravý pohled na Imogen. „Dodge mi sdělil, že s tebou přišla tvá paní.“

„Dovol, abych ti svou manželku představil.“ Matthias při těch prostých slovech pocítil hluboké uspokojení. „Tohle je můj starý přítel, Felix Glaston, Imogen.“

„Nesmírně mě těší, že vás poznávám, pane Glastone.“ Imogen k němu vztáhla ruku, jako by ji právě představili významnému příslušníku vysoké společnosti. „Colchester mi toho o vás tolik vyprávěl.“

„Ach tak.“ Felixe to překvapilo. Chvilí se tvářil, jako by nevěděl, co si s Imogeninou rukou počít, ale pak se jí hbitě chopil a sklonil se nad ní jako dvorný kavalír. „Jsem poctěn. Prosím, posaďte se.“

Matthias usadil Imogen ke krbu a sám usedl naproti ní. Neuniklo mu, jak sebou Felix cukl, když se pomaloučku uveleboval v křesle, a jak křečovitě svírá v sukovitých prstech hlavici hole.

„Zase tě zlobí noha?“ zeptal se tiše.

„To je tím počasím.“ Felix si povzdechl a opřel si hůl o opěradlo. „Myslím, že mohu s jistotou předpovědět, že bude co nevidět přšet.“

„Moje teta má vynikající lék na revmatismus a jiné bolesti končetin,“ vmísila se Imogen konverzačně. „Řeknu jí, aby vám napsala recept.“

Felix zamžikal. „To je od vás nesmírně laskavé, lady Colchesterová.“

„Ale vůbec ne,“ ujistila ho Imogen s úsměvem. „Teta Horatia ten recept sama vymyslela.“

„Opravdu laskavé,“ opakoval Felix. Vypadal stejně zmateně jako před chvílí Dodge.

Matthias usoudil, že nastal čas, aby se vedení konverzace ujal sám. Pokud sebou dost rychle nemrskne, stane se z jeho přítele blábolící idiot.

„Přišli jsme za tebou ve velmi naléhavé věci,“ začal.

Felix odtrhl pohled od Imogen. „Naléhavé? Jak naléhavé?“

„Je to otázka života a smrti,“ oznámila mu Imogen.

Matthias se zašklebil. „Moje žena občas používá trochu dramatické obraty, ale mohu tě ujistit, že situace je vážná. Potřebuji se tě na něco zeptat, Felixi.“

Felix rozpráhl ruce. „Ptej se, příteli. Pokud budu znát odpověď, s radostí ti ji sdělím.“

„Co víš o Alastairu Drakeovi?“

„O Drakeovi?“ Felix sraštil obličej a usilovně přemýšlel. „Objevil se v Londýně před třemi lety, alespoň myslím. Příležitostně si ve

Ztracené duši zahraje karty. Když tak o tom uvažuju, už dost dlouho tam nebyl. Proč?“

„Věděl jste, že je to bratr lady Lyndhurstové?“ zeptala se Imogen.

Felix vytáhl obočí. „Ne. Je to důležité?“

„Chceme vědět, proč to ti dva tajili,“ vysvětlil Matthias. „Pro začátek bych rád zjistil, kde žili, než se usadili v Londýně.“

Imogen se dychtivě nahnula kupředu. „Neznal jste náhodou lorda Lyndhursta, pane Glastone?“

Felix si vyměnil pohled s Matthiasem. „Myslím, že ne.“

„A ty jsi ho znal, Colchestere?“

„Ne,“ odpověděl Matthias zamyšleně. „Nikdy jsem se s tím člověkem nesetkal.“

„To je zvláštní. Měla jsem dojem, že vy dva jste museli znát všechny londýnské kavalíry. Slyšela jsem, že dřív nebo později se ve Ztracené duši ukáže každý.“ Imogen udělala pauzu. „Myslíte, že lord Lyndhurst vůbec někdy existoval?“

Felix přimhouřil oči. „Výborná otázka.“

„To tedy ano,“ potvrdil Matthias. „Mělo mě to napadnout.“

„To opravdu.“ Felix sepal prsty. „Oženil ses s tuze chytrou dámou, Colchestere. Gratuluju ti. Jsem moc rád, že sis našel takovou, která tě nenechá zlenivět.“

„Nudit se zaručeně nebudu,“ zahučel Matthias.

Imogen se na Matthiase vřele usmála. „Colchester a já toho máme tolik společného.“

„To je vidět.“ Felix se zabořil pohodlněji do křesla. „Nebude nic těžkého zjistit odpovědi na vaše otázky. Pustím se do toho okamžitě.“

Imogen vzrušeně zaplálo v očích. „To by bylo úžasné, pane Glastone. Jak se vám odvděčíme?“

„Tím, že zůstanete na čaj, lady Colchesterová. Čaj s hraběnkou pro mne bude zcela neobvyklý zážitek.“

„Vím jistě, že nebude ani z poloviny tak vzrušující jako čaj s majitelem hráčského doupěte. Víte, když mi Colchester oznámil, že vás navštívíme, tak trochu jsem doufala, že pojedeme do vašeho podniku. Ještě nikdy jsem v herně nebyla.“

Felix na ni chvíli ohromeně zíral a pak stočil pohled k Matthiasovi.

Ten jen pokrčil rameny.

Felix se otočil k Imogen. „Snad někdy jindy, lady Colchesterová,“ prohodil sametově.

Imogen se rozzářila. „To by bylo báječné. Hodilo by se vám to zítra?“

„To pusť z hlavy,“ zarazil ji Matthias přísně.

Imogen se na Felixe usmála. „Vůbec si ho nevšímejte, pane Glastone. Manžel trpí nadměrnou úzkostlivostí. Má příliš slabé nervy, víte?“

Felix jí věnoval andělsky nevinný úsměv. „Mám tušení, že vy mu je brzy vyléčíte, milostivá paní.“

Když se Matthias a Imogen vrátili domů, čekal na ně vzkaz z Bow Street. Ufton jim ho předal, jakmile vešli do haly.

„Ten policista, po kterém pátráte, byl zabit před téměř třemi lety, mylord. Zastřelil ho bandita, kterého zatýkal.“

„Daleko spíš ho zavraždil Alastair Drake,“ prohodil Matthias.

Imogen zamrazilo. „Ano. Po Lucyině smrti znal jeho tajemství už jen ten policista. Proto se ho musel zbavit.“

Horatia pohlédla na Patricii a Huga, kteří seděli u ní v salonu zabraní do karetní hry, a usmála se.

„Musím přiznat, že jim to spolu sluší,“ prohodila k Imogen. „Ale udivuje mě, že Colchester panu Bagshawovi dovolil docházet za Patricií. Celý Londýn byl přesvědčený, že ti dva se do konce sezony střetnou v souboji.“

„To jenom dokazuje, jak často se londýnská smetánka mýlí ve svém úsudku,“ řekla Imogen.

Hugo bral svůj nový úkol velmi vážně. V minulých dnech byl neustále k dispozici, kdykoli bylo třeba doprovodit Patricii, a když byl Matthias zaneprázdněn jinde, i Imogen. Trpělivě snášel dlouhé hodiny nakupování, odpolední projížďky v parku a nekonečné večery v dusných tanečních sálech.

Patricia se Imogen svěřila, že její galantní ochránce u sebe nosí pistoli. „Jenom pro jistotu,“ vysvětlila. Ta informace Imogen trochu polekala, usoudila však, že je to nejspíš moudré rozhodnutí. Byla zvědavá, jestli ji má i Matthias.

Mohlo by to být docela vzrušující, mudrovala Imogen, jenže ve skutečnosti to začínala být pořádná otrava. Patricia byla, samozřejmě, blahem bez sebe, že má na každém kroku vedle sebe Huga, ale Imogen se pod tíhou příkazů a omezení, které jí vydal Matthias, začínala dusit. Až dosud nikdy nemusela čekat, až se to

některému z pánů bude hodit, když si dělala plány. A klidně by se bez té zkušenosti obešla i nadále.

Navzdory Felixovu ujišťování bylo, bohužel, daleko obtížnější získat informace o Seleně a Alastairovi, než předpokládali. Ti dva jako by se v Londýně před třemi lety zhmotnili ze vzduchu. Měli dost peněz, aby mohli budit patřičný dojem, a společenskou vybroušenost, která jim zajistila přijetí v nejlepších salonech. Na minulost se jich nikdo nevyptával.

Uplynuly čtyři dny a oni o těch dvou pořád nevěděli nic konkrétního. Klepů bylo pochopitelně dost a dost a Felix Glaston jim pár kusých informací obstaral rovněž. Nic z toho ale nedokázali potvrdit. Celou domácnost zachvátilo napětí.

Matthias začal být nadmíru neklidný a popudlivý. Nervózně bloumal po knihovně a utrhoval se na služebnictvo. Celé noci trávil v ložnici u okna a díval se ven. Jen bezprostředně po milování s Imogen zažíval chvíle klidu a míru, které však nikdy netrvaly dlouho.

Imogen se začala děsit spánku. Sny o krvi a rakvích byly stále častější a strašlivější. Budila se několikrát za noc celá roztrávená a zjišťovala, že ji Matthias pevně objímá.

Celý ten případ začíná dohánět k šílenství dokonce i ji, ačkoli je pověstná svými ocelovými nervy.

Toho rána Matthias u snídaně oznámil, že hodlá zajít do Ztracené duše za Felixem. Když se Imogen zmínila, že by chtěla jít s ním, byl velmi neústupný a odmítl o tom vůbec uvažovat.

Imogen a Patricia, které si v domě připadaly jako ve vězení, začaly ihned plánovat, jak by odtud unikly alespoň na pár hodin. Imogen navrhla, že by mohly zajít do muzea Zamarského institutu. Toužila se alespoň na krátko znovu ponořit do studia. Patricia však namítala, že by umřela nudou, kdyby měla strávit celé odpoledne mezi těmi zaprášenými krámy.

Po ohnivé debatě nad dalšími alternativami se shodly na tom, že navštíví Horatii. Patricia poslala vzkaz Hugovi, že potřebují doprovod. Ten se poslušně objevil ve stanoveném čase a odvezl je do Horatiina městského domu.

„Co si počnete, jestli se Colchesterovi nepodaří lady Lyndhurstovou a pana Drakea najít?“ vyzvíдалa Horatia ustaraně.

„Takhle to nemůže jít věčně,“ přiznala Imogen. „Nehodlám to věznění snášet bůhvíjak dlouho.“

„Věznění?“ Horatiino obočí vylétlo nad obroučky brýlí. „To trochu přeháníš, nemyslíš?“

„Bylo by to jiné, kdyby Matthias mně a Patricii ponechal stejnou svobodu pohybu jako sobě,“ stěžovala si Imogen. „Jenže to on ne.“

„Určitě to brzy skončí.“

„Taky doufám. Colchester mi v minulých čtyřech dnech už dvakrát slíbil, že mě vezme do Zamarského muzea, a pokaždé se z toho vyzul, protože mu vzkázal pan Glaston. Hrozně mě to dopaluje.“

Horatia zaváhala a pak ztišila hlas. „Pomineme-li současný stav věcí, jsi v manželství šťastná, má drahá?“

„Prosím?“ Imogen odtrhla myšlenky od Matthiase. „To je ale divná otázka. Proč se ptáš?“

„Nejsi tuctová žena, Imogen. A Colchester také není zrovna typický příslušník smetánky. Takže mám celkem pochopitelnou starost.“

„Jsem s manželstvím velice spokojená. Jediné, kvůli čemu by sis měla dělat starosti, je nalezení Alastaira a Seleny. Dokud k tomu nedojde, nikdo u nás doma nezamhouří pořádně oka.“

„Je to docela nepřijemné pomyšlení, že vrah pobíhá na svobodě,“ přiznala Horatia.

„Znala jsem jednoho vraha,“ oznámila paní Vineová, která právě přinesla podnos s čajem. „Pronajmul si tendle dům, je to tak pět šest roků. Moc slušnej pán, to se musí nechat. A moc čistotnej, zvlášť když ho porovnáš s některejma jinejma, co jsem tady měla.“

Osazenstvo salonu zíralo na paní Vineovou jako uhranuté.

Imogen se vzpomínala jako první. „Vy jste vedla domácnost vrahovi, paní Vineová?“

„No jo. Samosebou jsem to nevěděla, to až potom.“ Položila podnos na stůl a začala prostírat. „Vždycky platil včas, to se musí nechat. Moc jsem litovala, že jsem o tak slušného nájemníka přišla.“

„Jak jste zjistila, že je to vrah?“ vyzvídal fascinovaný Hugo.

„Naneštěstí jsem ho jednou večer přistihla v hale,“ vyprávěla paní Vineová a v hlase jí zněla upřímná lítost. „Měla jsem tenkrát volnej den a byla jsem zrovna u sestry. Měla jsem u ní zůstat do rána, jako vobyčejně, ale nakonec jsem se vrátila. A narazila jsem na pana Leversedge rovnou tady v hale. Kapánek nečekaně, to víte. Von přišel domu chvilenuku přede mnou a zrovna v tý chvíli vlíknul mrtvolu do sklepa.“

„Proboha,“ vyjekla Horatia, celá ochromená. „On schovával mrtvoly ve sklepe?“

„Udělal to vždycky tu noc, co jsem byla navštívit sestru. Vodnes mrtvolu do sklepa a rozsekal, aby se ty kusy pěkně vešly do krabic. Ty potom rozvez ven z města a tak se jich zbavil.“

„Bože můj.“ Patricia si zakryla rukou ústa a zděšeně vytřeštila oči. „A co jste udělala, když jste ho přistihla v hale s mrtvolou, paní Vineová?“

„Nedalo se nic dělat, když tam byla ta mrtvola a vůbec.“ Paní Vineová zarmouceně potřásla hlavou. „Nemohla jsem dělat, že to nevidím, i když to byl nejlepší nájemník, jakýho jsem kdy měla. Musela jsem vyběhnout ven a zavolat strážníka. Ale na poslední slova, co mi pan Leversedge řekl, nezapomenu do smrti.“

„A co vám řekl?“ zeptala se Imogen.

„Povídá: ‚S tou krví v hale si nedělejte hlavu, paní Vineová. Já to dám do pořádku.‘ Takovej to byl čistotnej pán.“

Nazítí ráno stál Matthias s Imogen v Zamarském muzeu a rozhlížel se po zaprášených starožitnostech, které tam byly nahromaděné. Imogenin spokojený úsměv zakrýval nemalé vítězné zadostiučinění. Matthias to věděl, protože ho porazila ve sporu, který vypukl u snídaně.

Ani za svět nehodlal promarnit dopoledne v muzeu, ale nedokázal přijít na kloudnou výmluvu. Felix mu žádný vzkaz neposlal. Navíc bylo jasné vidět, že ačkoli má Imogen Patricii a Huga upřímně ráda, nehodlá s nimi další den chodit po nákupech a po návštěvách. Nakonec to Matthias vzdal. Uvažoval, jestli bude někdy s to Imogen odmítnout něco, co si usmyslela.

„Začneme tamhle vzadu, Matthiasi.“ Imogen si uvázala bílou zástěru. „Budeš psát poznámky, nebo to mám dělat já?“

„Já budu psát a ty budeš probírat věci,“ rozhodl Matthias a shodil plášť. „Klidně si zamaž ruce. Já jsem stejně přesvědčený, že v tom Rutledgeově harampádí nic cenného není.“

„Tím si nemůžeš být jistý, dokud to pořádně neprohlédneš, Matthiasi.“ Vydala se mezi polámanými sochami a kamennými sarkofágy k těžkým dřevěným bednám nastaveným u zdi. „Kdo ví? Třeba v některé bedně najdeme Pečeť královny Zamaru.“

„To je vysoce nepravděpodobné,“ zahučel Matthias. Pověsil plášť na hák. Tiše to bouchlo, když kapsa narazila na zeď.

„Co to bylo?“ zeptala se Imogen.

„Mám v kapse pistoli,“ vysvětlil Matthias a vyhrnul si rukávy u košile.

Imogen se zachmuřila. „Tak ty už taky nosíš pistoli?“

„Za daných okolností mi to připadá rozumné.“

„Poslyš, Matthiasi, přece nevěříš, že se Alastair vrátí do Londýna, nebo ano? On a Selena se od nás budou držet co nejdál. Vsadím se, že už dávno uprchli na kontinent.“

„Já nevím, co udělají, a ty to nevíš jakbysmet.“ Matthias se s ní střetl pohledem. „Máme důvodné podezření, že už třikrát vraždili, a nemůžeme si být jistí, že se o to nepokusí znovu.“

„Ale jaký by to mělo smysl?“

„Když budeme mrtví, nebude je už nikdo spojovat se smrtí manželů Vanneckových a toho policisty. Budou moci spokojeně navázat na dosavadní život v Londýně. Už předtím jsem ti řekl, že oba si život bez smetánky nedovedou představit. Ti se životního stylu, na který si zvykli, dobrovolně nevzdají.“

„Ale nemohou přece po tom všem, k čemu došlo, jen tak zaujmout svá původní místa ve společnosti. Důkazy o jejich vině sice žádné nejsou, ale pomluv se vyrojila celá řada.“

„Tu trochu klepů o vraždě přežijí snadno,“ pousmál se Matthias a usedl na okraj otevřeného sarkofágu. „Já jsem to také přežil.“

„To je pravda.“ Strhla velký kus plátna ze změti hliněných tabulek. Odhodila ho a vzala z hromady první tabulku. „Ale musím tě upozornit, že takové omezování už dlouho nevydržím. Patricii to zjevně moc nevádí, ale já z něj co nevidět zešílím.“

Matthiase to pobavilo. „Možná tě bude zajímat, že omezení, která jsem uložil tobě a Patricii, spousta dam považuje tady v Londýně za poměrně běžná a bez námitek se jim podřizuje.“

„Nu, já je každopádně dlouho snášet nehodlám.“ Imogen se předklonila a prohlížela si jednu tabulku. „Na něco jsem se tě chtěla zeptat, Matthiasi.“

Upřeně se díval na lákavě zaokrouhlené křivky jejího zadečku. „Ptejte se, milostivá. Dnes jsem vám celý den k službám.“ Zvažoval, že by jí mohl zvednout sukně, když je v tak příhodné poloze. Vždycky by mohl vysvětlit, že je to další exotická zamarská poloha.

„Je ti známo, co se doopravdy stalo s Rutledgem?“

Ta otázka ho tak překvapila, že mu chvíli trvalo, než se vzpamatoval. Pak zhluboka nabral dech. „Ano.“

„Myslela jsem si to.“ Narovнала se a začala tabulky skládat velmi pečlivě na sebe. „Tak co, povíš mi o tom?“

Matthias se uvážlivě zadíval na zápisník, který si přinesl s sebou na Imogeniny poznámky. „Rutledge se mě pokusil zavraždit. A při té příležitosti zahynul.“

„Dobré nebe!“ Imogen se otočila tak prudce, že zavadila loktem o naskládané tabulky. Rychle však vztáhla ruku a zachytila je. Nespustila přitom oči z jeho tváře. „Neděláš si legraci, že ne?“

„O tomhle ne. Zkoumali jsme jednu chodbu v labyrintu. Já jsem šel vpředu. Rutledge vždycky tvrdil, že jsem v tom daleko lepší než on.“

Matthias bez varování narazil na kamenné schodiště. Jednu chvíli stál v úzké a stísněné podzemní chodbě a v příští se mu pod nohama otevřelo nekonečné schodiště vytesané do tvrdé skály.

„Co je to?“ vyzvídal Rutledge za jeho zády. Znělo to chraptivě a udýchaně.

„Další schodiště.“ Matthias zvedl lampu výš, ale světlo neproniklo temnotu na úpatí schodů. Jako by vedlo přímo do pekel. „Vypadá nebezpečně. Budeme potřebovat lano.“

„Lano nepotřebujeme. Pokračuj v cestě,“ nařizoval Rutledge.

„Není to bezpečné. Vůbec nedohlédnu na konec.“

A pak ho varovalo Rutledgeovo chraplavé nadechnutí. Otočil se, aby zjistil, co se děje. Rutledge se na něj hnál s lopatou zdviženou k úderu.

„Rutledge, ne.“

„Řekl jsem ti, že lano nepotřebujeme.“ Rutledgeův obličej byl zkřivený zlostí. Švihl lopatou.

Matthias uhnul, v úzké chodbě však bylo málo místa. Zachytil úder ramenem, jinak by ho dostal do hlavy. Omráčeně se zapotácel a ocitnul se až na okraji schodiště. Okamžik balancoval na hraně věčnosti. Pak upustil lampu a vrhl se k muži, který býval jeho nejbližším přítelem. „Chcípni, proklatče,“ vykřikl Rutledge. „Už tě nepotřebuju. Svému účelu jsi posloužil.“

Znovu zvedl lopatu. Matthias uchopil dřevěnou násadu a vyrval ji Rutledgemu z rukou.

„Musíš zemřít.“ Rutledge slepý zuřivostí se na něj vrhl.

Matthias se přimáčkl na stěnu. Rutledge po něm hmátl, ale minul ho. Energie výpadu ho zanesla až k okraji schodiště.

Několik vteřin se tam potácel a marně se snažil něčeho přidržet. Matthias se k němu vrhl, aby ho zachytil a odtáhl do bezpečí.

Bylo však už pozdě. Rutledge přepadl přes okraj a řítil se do nekonečné hlubiny kamenných schodů. Jeho výkřik se ještě dlouho vracel ozvěnou kamenných stěn.

„Ale proč by něco takového dělal?“ otázala se Imogen tiše a přitáhla Matthiase zpátky do přítomnosti.

Matthias se upřeně zadíval na rozšklebenou hliněnou masku, opřenou o bok sarkofágu. „Choval se velice podivně už dva dny, od okamžiku, kdy se mi podařil velmi cenný objev.“

„Knihovna?“

„Ne. Něco jiného. Momentálně na tom nesejde. Měli jsme spolu takovou dohodu. Jednotlivé umělecké předměty si ponechal ten, kdo je našel. Jenže Rutledgemu ta věc, kterou jsem našel, nedala spát. Byl odhodlán i zabít, jen aby se jí zmocnil.“ Matthias zvedl pohled k Imogen. „Směšné je na tom to, že bych mu ji dal, kdyby si mi o ni řekl.“

Imogen si dala ruce v bok a začala podupávat špičkou kotníčkové boty. „Myslíš si, že Rutledge zešílel podobně jako chudinka Lucy?“

„Ne,“ odvětil Matthias vyrovnaně. „Myslím si, že mě zneužíval od samého začátku. Uvědomil si daleko dřív než já, že se mi asi podaří najít stopy, které mě dovedou k Zamaru. Spřátelil se se mnou, zpřístupnil mi svou knihovnu a doprovázel mě na výpravě. A nakonec, když už jsem mu k ničemu nebyl, se mě pokusil zabít.“

„Ale byl přece tvůj přítel.“

„Dnes si přátele vybírám daleko obezřetněji.“ Matthias se ušklíbl nad svou někdejší mladickou naivitou. „Byl jsem takový hlupák, že jsem se cítil poctěný Rutledgeovou důvěrou v mé výzkumy. Z nějakého důvodu, kterému jsem nikdy nedokázal přijít na kloub, jsem prahl po jeho pochvale.“

V Imogeniných očích se objevilo hluboké pochopení. „Možná ti dal to, co tvůj otec...“ Přerušilo ji zlověstné zaskřípání kamene o kámen. Bleskurychle se otočila a zkoumala pohledem vysoké sochy, které se tyčily kolem nich. „Co to, proboha, bylo?“

Matthias odložil notes a zvolna vstal. „Myslím, že máme společnost.“

Z hlubin pootevřeného sarkofágu na opačném konci místnosti se vynořil Alastair Drake. „Vždycky jsem byl zvědav, co se stalo s Rutledgem.“

„Vida, Drake.“ Matthias přihlížel, jak Alastair vylézá ven z rakve.

„Tak vy jste ho srazil ze schodů, co, Colchestere? To bylo mazané.“ Alastair měl na tváři úsměv, pro který byl tak oblíbený v nejlepších salonech, a namířil na Matthiase pistoli. „Škoda že už tu báchorku víckrát nezopakujete.“

„Alastaire.“ Imogen na něj zírala s otevřenými ústy. „Co tady děláte?“

„Myslím, že je to nad slunce jasnější.“

„To tedy ano.“ Matthias se s lítostí ohlédl na svůj plášť, který visel zcela mimo jeho dosah, a v duchu si nadával, že pistoli nechával v kapse. „A kdepak je vaše okouzlující sestřička?“

„Přímo tady, Colchestere.“ Seleno půvabně vystoupila zpoza plachty, která zakrývala několik soch. V ruce držela malou elegantní pistoli. „Čekali jsme, až se k nám vy dva připojíte. Hlídáme váš městský dům už několik dní, protože víme, že dříve nebo později se nějaká příležitost naskytne.“

Alastair se usmál na Imogen. „Určitě vás potěší, až vám sdělím, že vy a váš manžel zakončíte svá studia starověkého Zamaru opravdu odpovídajícím způsobem. Proslavíte se jako nejnovější oběti Rutledgeovy kletby.“

Imogen zjistila, že se dusí, a uvědomila si, že usilovně tají dech. Úzkostně pohlédla na Matthiase, který si dál hověl na rohu sarkofágu, jako by se nic mimořádného nepříhodovalo. Jeho tvář byla jako chladná a záhadná maska. Tak tohle je muž, který si vysloužil přídomek Chladnokrevný Colchester, pomyslela si. Najednou věděla proč.

A nechápala, jak si mohla myslet, že Matthias trpí slabými nervy.

Jeho přízračně šedivé oči se na okamžik střetly s jejími. Ledové odhodlání, které v něm vytušila, jí zjezilo vlasy na šíji. Pochopila, že existuje-li možnost, jak se z té situace dostat, Matthias ji bez váhání použije a osvobodí je.

Tohle je Colchester ze Zamaru. Imogen pocítila jisté zadostiučinění nad potvrzením svých úvah. Vždycky ho považovala za muže činu.

Začala zase klidně dýchat. Jsou kamarádi, přátelé, partneři. Musí sehrát svou roli v tom, co teď Matthias plánuje.

„Asi jsem udělala chybu, když jsem usoudila, že se seberete a odjedete na kontinent,“ prohodila a doufala, že to zní patřičně znechuceně.

„A necháme tady všechno, co jsme s takovou námahou získali?“

Selena se nepatrně usmála. „Nebud'te bláhová. Bratr a já jsme vynaložili značné úsilí, abychom získali své nynější postavení ve společnosti. A nehodláme o ně přijít kvůli pošetile a výstřední ženě vašeho ražení, lady Colchesterová.“ Pohlédla na Matthiase. „Ani kvůli vašemu o poznání nebezpečnějšímu manželovi.“

Imogen vážně přikývla, jako by jí Selenina slova připadala poučná. „Ach tak. Colchester mi něco podobného tvrdil, ale já namítla, že jste příliš inteligentní, než abyste tady po tom všem zůstávali.“

„Zjevně jsi jejich inteligenci přecenila,“ poznamenal Matthias mírně.

V Alastairových očích blýskl hněv. Prudkým trhnutím, které prozrazovalo, jak je rozčilený, namířil pistoli. „Zmlkni, ty arogantní a všetečný parchante. Co nevidět se i se svou dámou uložíš do těch

zamarských rakví, co jsou tady tak příhodně nachystané. Myslím, že se určitě stěsnáte do jedné. Romantický nápad, nemám pravdu?“

„Tak to je váš plán?“ Matthiasovy rty zvlino sardonické pobavení. „Chcete nás nacpat dovnitř?“ Poklepal na kamenný sarkofág.

Alastair při Matthiasově pohybu strnul, vzápětí se však uvolnil. „Proč ne?“

„Jste větší idiot, než jsem čekal, Drakeu,“ řekl Matthias. „Jak víte, mám v Londýně pár přátel. Brzy zjistí, co se stalo, a budou vědět, kdo je za to odpovědný.“

„To není vůbec pravděpodobné.“ Alastair přimhouřil oči. „I kdyby si někdo, kupříkladu váš dobrý přítel Felix Glaston, vydedukoval, co se stalo, nebude moci nic dokázat. Nenajde totiž vaše těla.“

Imogen na něj vytřeštila oči. „Jak to?“

Alastair se usmál. „Sarkofág s vašimi těly odveze už dnes v noci stokařův vůz. Pocestujete na venkov spolu s obsahem několika žump. Najal jsem na to pár statných ničemů z podsvětí. Ti nemají ve zvyku klást otázky a zaručeně je nenapadne nakukovat do sarkofágu.“

„Zmizíte navěky v neoznačeném hrobě někde na poli,“ dodala Selen. „Je to velice prosté. A nenadělá to svinstvo.“

„Tak snadné to nebude,“ vyhrkla Imogen. „Kočí se pro nás má vrátit za dvě hodiny. Když nás nenajde, nechá to tady celé prohledat.“

„Ale my jsme do vašeho domu poslali vzkaz, že dnes odpoledne kočár potřebovat nebudete.“ Alastairovy oči horečně blýskaly. „Komorníkovi bylo sděleno, že když je venku tak pěkně, půjdete domů pěšky.“

Matthias to zaujalo. „Proč si myslíte, že tomu někdo uvěří?“

Selena se spokojeně usmála. „Dnes odpoledne lidé uvidí, jak odtud odcházejí dva lidé. Pán na sobě bude mít váš široký černý plášť a vysoké boty, mylorde. Žena půjde v nápadných modrozelených šatech lady Colchesterové a s tím příšerně nemoderním kloboukem na hlavě.“

Imogen se zakabonila. „Vy si chcete vzít naše šaty?“

„A zmizet v nich v londýnské tlačenici a víckrát se neobjevit.“ Selen nedbale mávla volnou rukou. „Další oběti Rutledgeovy kletby.“

„Ale bude se o tom mluvit,“ naléhala Imogen. „Colchester má pravdu. Jeho přátelé se budou ptát.“

„Jenomže odpověď nikdy nedostanou,“ ujistila ji Selena. „Společnost si nějaký čas bude vychutnávat dohady a klepy, které tak miluje, a pak to všechno pěkně usne. Já a Alastair se po několika měsících vrátíme do Londýna a začneme zase tam, kde jsme přestali. S vaším zmizením nás nikdo spojovat nebude.“

„Ani se smrtí lady Vanneckové?“ Matthias se nepatrně narovnal, jako by se potřeboval protáhnout, a nohou zavadil o masku, která stála opřená o bok sarkofágu.

S Alastairem i ten drobný pohyb cuknul. Pohledem sjel k Matthiasově holínce. Pak se uvolnil. „Tak jste na to přišli, co? Chytré.“

„Když jsem si přečetla Lucyin deník, byla to hračka,“ namítla Imogen. „Zabil jste ji, protože vás vydírala, abyste s ní uprchl do Itálie.“

Alastair se ušklíbl. „S Lucy přestala být zábava. Snažil jsem se to s ní skoncovat obvyklým způsobem, ale ona mi nechtěla dát pokoj. Byla úplně posedlá představou, že odjedeme do Itálie, ačkoli, jak si mohla myslet, že bych tam s ní chtěl odjet, to mi zcela uniká.“

„Lucy nechtěla nechat Alastaira na pokoji.“ Selena zesílila stisk na pistoli. „A pak se ho pokusila vydírat. Museli jsme něco udělat.“

„Naštěstí ne zjistila, že jsme se Selenou přibuzní, ale dověděla se o něčem, co se přihodilo na severu.“ Alastair pokrčil rameny. „Věděla příliš mnoho.“

„Nebylo zbytků, museli jsme se jí zbavit,“ vysvětlila Selena. „A toho policajta, co si najala, jakbysmet.“

Imogen pohlédla na Alastaira. „To vy jste byl ten bandita, co toho chudáka zabil?“

„V širokém plášti a s párem pistolí jsem byl opravdu fešák, i když jsem, samozřejmě, zaujatý pozorovatel,“ chlubil se Alastair. „Horší to bylo s Lucy. Muselo se to narežirovat tak, aby na mě ani na Selenu nepadl ani stín podezření. Dali jsme si na tom opravdu záležet, na to můžete vzít jed.“

„A mně jste přidělili hlavní roli,“ podotkla Imogen trpce.

Matthias zkřížil paže na prsou. „Je to přesně tak, jak jsme předpokládali, má drahá. Vymysleli vše, aby odpovědnost za Lucyinu údajnou sebevraždu padla na tebe a na Vannecka.“

„Jestli vás to trochu utěší, Vanneck sehrál svou roli stejně bezděčně jako vy, lady Colchesterová,“ ozvala se Selena. „Přišel do té ložnice, protože se domníval, že ho tam čeká jeho tehdejší milenkyně.“

„Nebyla jste to čirou náhodou vy?“ otázala se Imogen.

„To víte, že byla.“ Selena se opět usmála. „Lucy našťestí nikdy neodhalila moje spojení s Alastairem ani to, jakou úlohu jsem sehrála na severu. V deníku se o mně zřejmě nezmínila ani slůvkem, protože Vanneck, když ho před několika měsíci našel, začal vydírat jenom Alastaira.“

Imogen měla dojem, že v Seleniných slovech zachytila náznak zájmu, jako by očekávala potvrzení. Bylo vidět, že si tím není příliš jistá.

Imogen koutkem oka pohlédla na Matthiase. Nepatrně zavrtěl hlavou. Nechtěl, aby to Selena potvrdila. Imogen pochopila stejně jasně, jako by mu četla myšlenky, že zamýšlí deník použít k vyjednávání o jejich životy.

„Tehdy v noci, když jste se vy a Vanneck sešli v oné ložnici,“ pokračovala Selena, „to Alastair navlékl tak, aby měl s přítelem cestu kolem. Bratr byl, jak každý ví, nesmírně otřesený a zhrozený tím, v jak kompromitující situaci vás přistihl.“

Imogen se prudce otočila k Alastairovi. „Vy a ten váš přítel jste okamžitě začali šířit pomluvy, že Vanneck svedl nejlepší přítelkyni své ženy. A pak jste nějak přiměl Lucy, aby požila velkou dávku opia.“

„To nebylo vůbec těžké,“ ujistil ji Alastair. „Řekl jsem jí, že to je nový posilující lék na její nervy. V poslední době byla hodně nervózní a vylekaná, takže se vůbec nevyptávala.“

„A všichni uvěřili, že to byla sebevražda,“ zašeptala Imogen.

„Gratuluji.“ Alastair se posměšně uklonil. „Konečně jste na to přišla.“

„Párek zatracených herců,“ ulevil si Matthias tiše.

„Náhodou máte pravdu,“ rozesmála se Selena. „Jak jste to uhodl? Alastair a já jsme na severu byli u divadla. Ale před třemi lety jsme se rozhodli, že si napíšeme nové role sami a začneme je hrát tady v Londýně. Podařilo se nám to skvěle, to musíte uznat.“

Matthias spustil paže a uchopil okraj sarkofágu vedle svých stehů. Alastaira ten pohyb opět vyvedl z míry.

Matthias si ho změřil s pobaveným opovržením. „V té druhé vražedné hře, kterou jste sehráli, jste se znovu pokusili obsadit do hlavních rolí Imogen a Vannecka, vidíte? Navíc jste tam přidali mne a určili jste mi roli Vanneckova kata.“

„Přesně tak jsme tu scénu napsali,“ dala mu Selen a za pravdu. „Jenomže Vanneck svou roli odmítl sehrát.“

„Kdyby některého z vás napadlo poradit se se mnou, upozornil bych vás, že Vanneck není z těch, kteří se účastní soubojů.“

V Seleniných nebesky modrých očích se vztekla zablýsklo. „Věděla jsem, že je to slaboch, ale netušila jsem, že je takový zbabělec, dokud nebylo pozdě. Zašla jsem k němu noc předtím jako uplakaná a usouzená bývalá milenka.“

„Chtěla jste se ujistit, že všechno probíhá podle plánu,“ uhodl Matthias. „Dovedu si představit váš zármutek, když jste zjistila, že před stretnutím se mnou dal přednost odjezdu z města.“

„Bylo to ještě horší, než tušíte,“ stěžovala si Selen a. „Když jsem tam přišla, zjistila jsem, že právě začal psát dopis Imogen. Dověděl se totiž, že ho obviňuje z Lucyiny smrti, a rozhodl se jí prozradit, že z té vraždy podezřívá Alastaira. Myslel si, že tak Imogen přiměje, aby vás uchlácholila, Colchestere. Ještě teď se chvěju při pomýšlení, co by se stalo, kdybych ho tenkrát nenavštívila.“

„Zastřelila jste ho vy, je to tak?“ prohodil Matthias nevzrušeně. „Přímo v jeho pracovně.“

„Neměla jsem na vybranou,“ vysvětlila Selen a. „Chystal se uprchnout ze země.“

Imogen rozhořčeně spustila. „Když jste Vannecka zavraždila, poslala jste pro Alastaira a spolu jste pak odnesli jeho tělo do kočáru. Odvezli jste ho na místo souboje a doufali jste, že se bude všeobecně předpokládat, že ho Colchester chladnokrevně zabil.“

Alastair pokrčil rameny. „Nebo že ho přinejmenším zabil nějaký lapka. Na tom tak dalece nezáleželo, hlavně že byl mrtev.“

Matthias opět změnil polohu a špičkou vysoké boty opět kopl do hliněné masky. Tentokrát to Alastairem příliš nehnulo.

Imogen si uvědomila, že Matthias se celou dobu vrtí a přešlapuje. Taková neposednost u něj nebyla obvyklá, protože se vždycky dokonale ovládal.

Na prchavý zlomek vteřiny se s ní střetl pohledem. Nedělalo jí potíže vyčíst mu z očí varování. Bylo jasné, že má za lubem něco riskantního.

A také pochopila důvod všech těch zdánlivě bezdůvodných pohybů. Matthias se snaží u Alastaira a Seleny vyvolat dojem, že ty drobné pohyby nemají význam, aby ukolébal jejich pozornost.

Seleniny oči potměly. „Ten parchant objevil Lucyin deník teprve nedávno. Nikdo o jeho existenci neměl tušení. Našla ho služka při balení Lucyiných věcí, když se Vanneck stěhoval do nového domu.“

„Tři roky jsme si se Selenou mysleli, že jsme v bezpečí.“ Alastair se ušklíbl. „A pak najednou za mnou Vanneck přišel, pověděl mi, že našel Lucyin deník a že ví všechno, co věděla ona. Řekl, že bude držet jazyk za zuby, pokud mu budu pravidelně platit. Musel jsem na to přistoupit, než jsme se Selenou vymysleli, jak se ho zbavit.“

Selena se na Imogen usmála. „A pak jste se najednou mezi smetánkou objevila vy s tou potrhlou báchorkou o mapě k nějakému vzácnému artefaktu. A jako by to nestačilo, začal se kolem vás točit Colchester.“

Alastair pohlédl na Matthiase. „Musím přiznat, že jste nás oba udivil, když jste se začal zajímat o Imogen a o tu její mapu. Když jste pak zašel tak daleko, že jste ji svedl a požádal o ruku, bylo nám jasné, že jste přesvědčen o pravosti té mapy. Pro tak nesourodé spojení jiné vysvětlení nebylo.“

„Myslíte?“ prohodil Matthias vlídně.

Selena jako by ho ani neslyšela. „Jelikož jste to podle všeho s Imogen a její mapou myslel vážně, záhy se nám naskytla příležitost využít rivalitu mezi vámi a Vanneckem k jeho zkáze.“

„Ale problém s deníkem přetrvával,“ řekl Matthias. „Museli jste se ho zbavit. Proto jste prohledali Vanneckův dům.“

Alastair se zaškaredil. „A narazili tam na vás. Jak jste se o tom deníku dověděl?“

„Ano,“ vložila se do hovoru Imogen. „To je znamenitá otázka.“ Ucouvla o krok a zůstala stát těsně u stohu hliněných tabulek, které před několika minutami skládala. „A taky, kdo všechno o něm ještě ví?“

„Pche. Však my ho najdeme, jen co vás budeme mít z cesty.“

„Možná,“ řekl Matthias.

„Bude to hračka přesvědčit vaši zarmoucenou sestru, aby se toho kletbou stíženého deníku zbavila,“ zavrkala Selena.

Matthias se usmál. „Tím si nebuďte tak jistá. Postaral jsem se, aby se deník dostal do správných rukou, kdyby se mně anebo mé ženě mělo přihodit něco zlého.“

„To vám nevěřím,“ vyštěkla Selena.

Matthias vytáhl obočí, ale mlčel.

Alastair se zamračil. „Seleno?“

„Blufuje, Alastaire. Neposlouchej ho. Ten deník dostaneme.“

„Možná by vás zajímalo, jak jsme se o existenci Lucyina deníku dověděli,“ ozvala se chladně Imogen. „Nebyla to totiž žádná náhoda.“

Alastair a Selen a se k ní oba vrhli a v očích jim blýskalo. Bylo jasné, že něco takového je vůbec nenapadlo.

„O čem to mluvíte, proboha?“ vyhrkl Alastair.

Selena ji probodávala zlobným pohledem. „To vám určitě prozradil Vanneck.“

„Kdepak,“ ujistila ji Imogen. „Vanneck to nebyl.“

„A kdo tedy?“ vykřikl Alastair.

Selena po něm šlehla káravým pohledem. „Uklidni se, Alastaire.“

„U všech rohatých, Seleno, copak to nechápeš? O deníku ví ještě někdo další.“

„Neví. Ona lže.“

Selena a Alastair se na okamžik nechali rozptýlit novým problémem. Matthias toho využil a znovu se pohnul, tentokrát však zcela cílevědomě.

Svěsil ruku, uchopil těžkou hliněnou masku opřenou o sarkofág a se smrtící přesností ji mrštil na Alastaira.

„Co to...“ Selena zareagovala jako první a namířila pistoli na Matthiase. „Ne. *Alastaire*. Pozor!“

Alastair chtěl uhnout, byl však příliš pomalý. Vykřikl a napřáhl paži. Těžkou masku tím odrazil pouze částečně. Udeřila ho dostatečně silně, aby zavrával dozadu a upustil pistoli. Matthias se k němu rozběhl.

„*Parchante jeden*.“ Seleninu krásnou tvář zkřivil vztek. Prst na spoušti se pohnul.

Imogen máchla rukou a smetla stoh zamarských tabulek. Ty se s rachotem sesuly směrem k Seleně, která se polekala a nestačila vystřelit.

„Nemehlo jedno nemotorné.“ Selena se bleskurychle otočila k Imogen. „To ty jsi tohle všechno způsobila.“

Imogen se obrátila k útěku, vrazila však kolenem do sarkofágu a zapotácela se. Právě v té chvíli Selena stiskla kohoutek.

Imogen ucítila, jak jí přes paži přejelo cosi ledového, a vzápětí se nedůstojně skácela jak široká tak dlouhá do kamenného sarkofágu. Za sebou slyšela zvuky divoké rvačky. Selena zuřivě vrískala.

Imogen se posadila. Levé rameno ji bůhvíproč odmítalo poslouchat, pomohla si proto pravicí a vysoukala se z rakve ven.

S hrůzou zjistila, že Matthias a Alastair kolem sebe ostražitě krouží. Pak se Drakeovi v ruce zablýskla čepel nože. Selena se skrčila a snažila se dosáhnout na pistoli, která bratrovi upadla na zem.

„Tentokrát tě zabiju, Colchestere,“ vyhrožoval Alastair a šermoval nožem.

Matthias tak nějak zvláště a zeširoka vykopl levou nohou a zasáhl Alastaira ze strany do stehna. Alastair zařval bolestí a zapotácel se ke straně.

Imogen si všimla, že Selena už je skoro u pistole. „Ne, to tedy ne.“ Vyšvihla se z rakve a skočila na Selenu. Srazilily se a dopadly na obrovskou Zamarisovu sochu. Náraz těžkou sochu rozkýval a špatně opravené místo na paži popraskalo. Ozvalo se zlověstné zaskřípání.

„Imogen, uteč,“ zvolal Matthias.

Imogen se s široce vlajícími sukněmi odkulila stranou. O zlomek vteřiny později se mohutná Zamarisova paže roztříštila o podlahu.

Selena nestačila uskočit včas. Kamenná paže ji udeřila do zad a přišpendlila ji na podlahu. Selena vykřikla bolestí a zůstala bez hnutí ležet.

Imogen se pomalu posadila. V hlavě jí podivně bzučelo a ramenem projížděla pronikavá bolest. Usoudila, že se do něj uhodila při pádu do sarkofágu.

V místnosti bylo najednou ticho. Rozhlédla se po Matthiasovi a uviděla, že se sbírá ze země vedle Alastairova nehybně ležícího těla.

„Matthiasi.“ S námahou se snažila vstát. „Nestalo se ti nic?“

„Ne. A tobě?“

„Taky...“ Imogen zalapala po dechu, jak ji sevřela bolest, „...celkem nic.“

„Ty mě nikdy nepřestaneš překvapovat, má drahá.“ Vykročil k ní a pohledem zavadil o Selenu. „Je mrtvá?“

„Myslím, že ne. Spíš v bezvědomí. Co Alastair?“

„Totéž. Jak to vypadá, přežijí to oba a za své činy se budou zodpovídat před soudem.“ Matthias se zatvářil ustaraně. „Určitě ti nic není, Imogen?“

„Ovšemže ne.“ Postavit se na nohy ji stálo obrovské vypětí vůle. Musela se zachytit Zamarisovy nohy, aby neupadla. „Už mockrát jsem ti vyložila, že nepropadám nervové slabosti.“

„Závidím vám vaše ocelové nervy, milostivá,“ usmál se Matthias.
„Mě to rozhodně dost sebralo.“

Imogen ztěžka polkla. „Nečekejte, že tomu uvěřím, pane. Tuze jste mě tahal za nos s těmi vašimi choulostivými nervy.“

„Ale kdepak. Představa, že vás málem zabili, mě určitě upoutá na lůžko na několik týdnů.“ Matthiasovy oči náhle potemněly. „Imogen, co to máš s ramenem?“

„Uklidni se. Jenom jsem se uhodila o sarkofág.“

„To určitě.“ Matthias se k ní vrhl a oči měl jako z ledu. „Selena tě postřelila.“

Imogen pohlédla na své rameno a uviděla krev. „Proboha. Opravdu.“ V té chvíli ji netušenou silou přepadla bolest. Palčivá, bodavá a oslepující bolest.

Imogen poprvé v životě omdlela. Matthias ji však stačil zachytit, než dopadla na podlahu.

Vynořila se z temnot a zjistila, že ji Matthias nese v náručí. Slyšela, jak vydává rozkazy dělníkům na schodech před Zamarským institutem. Bylo to něco o tom, že mají zavolat hlídku a zatknout dva lidi v muzeu.

Když ji Matthias vyzvedl do drožky, hlava se jí roztočila znovu. Zabořila mu obličej do ramene a zatínala zuby. Jeho objetí zesílilo.

Měla pocit, že bolest trvá už celé století, když kočár najednou zastavil. Matthias ji vynesl po schodech k domu. Dveře se otevřely.

Ze salonu se ozývaly podrážděné hlasy. Imogen si uvědomila, že se tam někdo strašlivě hádá.

„Ruce pryč od ní,“ vyhrožoval Hugo. „Nebo vám rozbiju obličej.“

„Je to moje neteř,“ vykřikoval kdosi. „Budu si s ní dělat, co já budu chtít.“

„Patricia s vámi nikam nepůjde,“ zaříkal se Hugo. „Ustupte. Jsem připraven bránit ji s nasazením života.“

„Uftone,“ zahřměl Matthias. „Kde, ksakru, jste?“

„Tady, pane. Promiňte, pane. Neslyšel jsem vás. Máme tady malý problém.“

„To počká. Imogen postřelili.“

Imogen otevřela oči a uviděla, jak se na ni Ufton starostlivě dívá. „Dobrý den, Uftone.“ Užasla, jak má slabý hlas.

„Okamžitě ji odneste do knihovny,“ poručil Ufton. Ze salonu se opět ozval křik.

„To je určitě ten Patriciin příšerný strýc,“ zašeptala Imogen.
„Vid'te, Uftone?“

„Chce lady Patricii odvézt s sebou do Devonu,“ vysvětlil Ufton a otevřel dveře knihovny. „Pan Bagshaw o tom nechce ani slyšet.“

Imogen se usmála. „A dobře dělá.“

V té chvíli se ozval ze salonu další hlasitý výkřik, otevřenými dveřmi vylétl vysoký a hubený muž a rozplácl se na podlaze haly.

Chvilí omráčeně ležel na mramorových dlaždicích. Pak zatřásl úzkou hlavou a upřel zlobný pohled na Matthiase. Mezi licousy se ukázaly žluté zuby. Imogen okamžitě připomněl krysu.

„Járku, vy budete Colchester.“ Muž se posadil a zamnul si bradu.
„Já jsem Poole, Patriciin strýc. Přijel jsem, abych vás jí zbavil, mylorde. Ten zpropadený mladík tvrdí, že jste jí dovolil u vás zůstat.“

Na prahu se objevil Hugo a Patricia mu ustrašeně vykukovala za zády.

„Je to pravda.“ Hugo si masíroval odřené klouby na pravé ruce a pohlédl na svou oběť. Pak vzhlédl k Matthiasovi. „Dal jste Patricii slib, že ji nepošlete zpátky k tomuhle ubožákovi, je to tak, Colchestere?“

„Ano, ten slib jsem jí dal,“ odušil Matthias a s Imogen v náručí vstoupil do knihovny. „Zbavte se ho, Bagshawe.“

„S radostí.“

Imogen rozmazaným pohledem zahlédla, jak se Hugo shýbá a zvedá Poolea na nohy.

„Nedotýkejte se mě.“ Poole uskočil z jeho dosahu a hnal se přes halu ke dveřím. Hugo šel za ním.

Když za Poolem zabouchl, Patricia se k nim rozběhla. „Co se Imogen stalo?“

„Lady Lyndhurstová ji postřelila.“ Matthias Imogen něžně uložil na delfínovou pohovku.

„Dobré nebe,“ vyjekla Patricia. „Um... uzdraví se?“

„Ovšem,“ odvětil Matthias a jeho jediné slovo mělo váhu přísahy zpečetěné jeho vlastní krví.

Imogen si opřela hlavu o opěradlo a pokusila se o konejšivý úsměv. „Budu v pořádku. Nemusíš se tvářit tak vydešeně.“

„Pusťte mě, pane, ať se na to podívám.“ Ufton se značným úsilím odsunul Matthiase z cesty, aby mohl prohlédnout ránu.

„Tak co?“ chtěla vědět Imogen. Svět kolem ní se už netočil a měla pocit, že je jí čím dál líp.

Ufton pokýval hlavou a zatvářil se velmi spokojeně. „Je to jenom povrchové zranění, mylady. Brzy budete jako rybička.“ Uchopil láhev s brandy. „Co kdybyste se pořádně a zhluboka napila?“

Imogen zamžikala. „To je znamenitý nápad, Uftone.“

Pomohl jí vypít velkou sklenku brandy. Tekutina ji pálila celou cestu až do žaludku. Když dopila, znovu zamrkala a blaženě se na Matthiase usmála. On jí však úsměv neoplatil, naopak, tvářil se ještě pochmurněji než předtím.

„Přidržíte ji, pane?“ požádal tiše Ufton.

Matthias se posadil na opěradlo a pevně Imogen objal. Opřel si ji o nohu a sevřel ji sice něžně, ale nesmlouvavě.

„Odpusť mi to, Imogen,“ pronesl.

„A co?“ Imogen se na něj zaškaredila. „Nic tak hrozného jste neudělal, mylorde. Dnes odpoledne jste se dokonce zachoval jako hrdina. Bylo to velice vzrušující. Vždycky jsem věděla, že jste v jádru muž činu.“

Ufton jí na otevřenou ránu nalil brandy. Imogen zaječela a podruhé v životě omdlela.

O tři dny později si Imogen, usazená na zamarské pohovce v knihovně, povídala s Horatií, když do knihovny vešla Patricia.

„Jak se cítíš, Imogen?“ zeptala se a sundala si klobouk. „Moc dobře, děkuji,“ odvětila Imogen. „V rameni mi sice ještě trochu cuká, ale hojí se to moc pěkně díky Uftonovi a jeho léčivé brandy.“

„Ani mi to nepřipomínej.“ Patricia udělala obličej a odhodila klobouk s květinovou obrubou na nedaleký stolek. „Nadosmrti nezapomenu, jak se Matthias tvářil, když ti Ufton naléval na ránu brandy, namouduši.“ Imogen to zaujalo. „Jak se tvářil?“

„Tvářil se přímo vražedně.“ Patricia se posadila a natáhla se pro konvici. „V té chvíli jsem pochopila, jak přišel k té přezdínce Chladnokrevný Colchester.“

„Asi se o mne hrozně bál,“ prohodila Imogen. Doufala, že Patricia popíše Matthiasův výraz jinak, jako rozrušený a plný niterných muk nad bolestí, která ji, jak věděl, co nevidět čeká. Ale i *vražedný* bude stačit, pomyslela si statečně. Naznačuje to velkou hloubku citu.

Horatia pohlédla na Patricii, která byla celá rozpálená a jen zářila. „Ty jsi dnes nějak dobře naložená, má drahá. Hezky ses projela?“

„Ach ano.“ Patricia zrudla ještě víc. „Moc hezky. Hugo řídí koně skvěle. Byli jsme středem pozornosti celého parku. Mimochodem, Imogen, moc tě pozdravuje a lituje, že se dnes neuvidíte u Sheltonových.“

Imogen nakrčila nos. „Matthias mi na čtrnáct dní zakázal vyjít z domu. Byl v tom směru neuvěřitelně neústupný. Až dosud se nijak zvlášť nevzpouzel, když jsem ho k něčemu chtěla přemluvit.“

„Říká, že jsi ho onehdy příšerně vyděsila.“ Patricia postavila konvici. „Prý mu bude trvat celé týdny, než dá své pošramocené nervy zase do pořádku.“

„Hmmm.“ Imogen upíjela čaj. „Nedávno jsem si uvědomila, že Colchester se s těmi úzkostnými stavy a choulostivými nervy vytasí, jenom když se mu to hodí. Po zbytek času o nich vůbec neví.“

Patricia se rozesmála. „Tak to máš asi pravdu. Ale stejně je škoda, že tento týden přijdeš o všechny večírky a plesy. Všude se bude mluvit jen o tobě a o mém bratrovi. Dnes nás v parku pořád někdo

zastavoval a všichni chtěli vědět, co se vlastně v tom muzeu přihodilo.“

Horatia se zasmála. „Podle mne je to ten hlavní důvod, proč Colchester Imogen nedovolil přijmout jediné pozvání za celých čtrnáct dní. Nemá chuť ukájet zvědavost smetánky.“

„Máte naprostou pravdu, Horatie,“ ozval se Matthias ode dveří. „Mám na práci důležitější věci než rozprávět o něčem, co tak hluboce otfásló mými nervy.“

„Á, tady jsi, Colchestere,“ usmála se na něj Imogen. „Už se tě nemůžeme dočkat. Opatřil ti Felix informace, které jsi potřeboval?“

„Opatřil.“ Matthias k ní přistoupil a shýbl se, aby ji majetnický políbil na ústa.

„Jaké informace?“ chtěla vědět Patricia.

„No přece o tom, co se stalo na severu, co jiného?“ odvětila Imogen. „Drake a jeho sestra se nechtějí přiznat, jak víc. Uhodli celkem správně, že Lucy to temné tajemství, které odhalila, do deníku nezapsala.“

„Ale s informacemi, které s Imogen už máme, a s tím, co zjistil Felix Glaston, se nám konečně podařilo dát dohromady celý příběh.“ Matthias si sedl vedle Imogen a obrátil se k Horatii. „Vás to bude obzvlášť zajímat.“

„Proč to?“ podivila se Horatia.

„Pamatujete, jak jste nám vyprávěla tu příšernou historku o zlopopěstných Dábelských dvojčatech ze zámku Dunstoke?“

„No ovšem.“ Horatia vykulila oči. „Neříkejte, že pan Drake a lady Lyndhurstová jsou ta příšerná dvojčata.“

„Je to tak,“ potvrdil Matthias.

Patricia se zatvářila zmateně. „Ale oni přece nejsou dvojčata.“

„Ne každá dvojčata jsou si k nerozeznání podobná,“ připomněla jí Imogen a chystala se Matthiasovi nalít šálek čaje.

„Správně.“ Matthias stáhl obočí. „Poslyš, dej to sem. Nesmíš se přepínat.“ Vzal jí konvici z ruky. „Selena a Drake uprchli po požáru, který založili, aby zabili lorda Dunstokea. Přesně jak se to povídalo. A nejen to. Ukradli Dunstokeův poklad složený ze šperků a drahých kamenů. Žili z něj minulé tři roky.“

Imogen okamžitě začala domýšlet chybějící místa. „Opatřili si nová jména a odjeli do Londýna. Měli dost peněz, aby mohli zachovávat patřičné zdání, a navíc herecký talent, takže své role hráli dokonale. Nikoho nenapadlo zpochybnit jejich totožnost.“

Matthias přikývl, nalil si čaj a opět se posadil. „Jenomže když přijeli do Londýna, zjistili, že je plný zvěstí o Dábelských dvojčatech. Kdyby se tam najednou objevili jako bratr a sestra, o kterých nikdo nic neví, okamžitě by upadli do podezření. Proto se pro jistotu rozhodli zatajit svůj příbuzenský vztah.“

„A museli v tom pokračovat, i když klepy dávno utichly,“ dodala Horatia. „Stěží mohli přiznat, že jsou sourozenci, když tolik měsíců vodili lidi za nos.“

„Přesně tak,“ přitakal Matthias. „Potom se však Drake zapletl s Lucy a ujel mu před ní jazyk, takže pojala podezření. Nejspíš plácl něco o divadle nebo o svém hereckém talentu. Každopádně to stačilo, aby si najala policistu, který zjistil něco velice slibného.“

Imogen se zamyslela. „A po třech letech našel Lucyin deník lord Vanneck. Nezjistil sice, oč přesně šlo, ale uvědomil si, že je to cenná informace, a to mu stačilo. Potřeboval peníze, a proto se rozhodl, že Alastaira bude vydírat.“

„Namluvil mu, že zná jeho tajemství, a tím podepsal vlastní ortel smrti,“ uzavřel Matthias. „Svět londýnské smetánky znamenal pro Drakea a jeho sestru naprosto všechno. Aby si uchovali postavení, která si vybudovali, nešťítli se ani vraždy.“

Patricia se otřásla. „Myslíte, že je pověsí?“

„Spíš je vypovědí do Austrálie,“ řekl Matthias. „Takhle se to s tou sebrankou obvykle dělá, když se teď trestanci nesmějí vozit do Ameriky.“

Imogen se ušklíbla. „Mám tušení, že Seleně a Alastairovi se v koloniích povede tuze dobře.“

Tentokrát stála v ložnici, která byla celá potažená černě. Věděla, že se blíží půlnoc. Okna byla otevřená. Svíčky ve studeném nočním vzduchu blikaly. Po Matthiasovi nebylo vidu ani slechu. Pomalu se otočila a zavolala ho jménem. Nikdo se neozval.

Zmocnila se jí panika. Musí Matthiase stůj co stůj najít. Spěšně opustila ložnici a začala probíhat strýcovým pochmurným domem. Stravovaly ji beznaděj a hrůza. Nenajde-li ho, budou oba navěky ztraceni v tom příšerném mauzoleu...

Prohledala každou tmavou místnost v sídle, až jí zbyla jenom knihovna. Pohlédla na zavřené dveře a bála se je otevřít. Nebude-li Matthias uvnitř, nenajde ho nikdy. Zůstanou sami navěky.

Pomalu vztáhla ruku a otočila klikou...

„Dobré jitro, má drahá,“ řekl Matthias.

Útržky snu se v mžiku rozplynuly. Imogen otevřela oči a uviděla Matthiase stát u nohou postele. Pod paží nesl malou, bohatě vyřezávanou truhličku a v ruce držel nové číslo *Zamarských rozhledů*.

„Omlouvám se, že tě budím, ale říkal jsem si, že tě potěší zpráva, že právě přišlo nové číslo *Rozhledů*. Neuvěříš, co si ten arogantní, domýšlivý a drzý I. A. Stone tentokrát dovolil napsat.“

Imogen zívla, opřela se o polštáře a pokradmu si Matthiase prohlížela. Vypadal velmi hmatatelně a nanejvýš skutečně. Byl oblečený v košili a kalhotách, slunce se mu odráželo od stříbrného pramenu ve vlasech a jeho oči měly jasně šedivou barvu časného jitra.

Vtom si všimla, že do ložnice proudí prudká sluneční záře. „Kolik je hodin, proboha?“

„Ještě není deset.“ Matthias se tvářil pobaveně.

„To není možné. Tak dlouho nikdy nespím.“ Zamračeně pohlédla na hodiny na toaletce a zjistila, že je skutečně za pět minut deset. „Za to můžeš ty, protože jsi mě v noci nenechal spát.“

Nezbedně se zazubil. „To bylo tím, že jsi za každou cenu chtěla vyzkoušet dobrou polovinu poloh znázorněných na mém svitku s pokyny pro novomanžele, má sladká.“

Imogen se začervenala při vzpomínce na jejich vášeň. „Nebyla to celá polovina. Jenom několik nejzajímavějších.“

„Všechny, při nichž je dáma nahoře, pokud si vzpomínám.“ Matthiasův úsměv se ještě rozšířil. „Ale žádný strach, má drahá. Víš, jak mi rozbouří krev, když se ujmeš velení.“ Obešel postel a podal jí *Zamarské rozhledy*.

„Tys mě probudil, abys mi ukázal můj článek?“ zeptala se a otevřela časopis.

„No, vlastně ne. Kvůli tomu jsem tě neprobudil.“

„Ach, Matthiasi, podívej, můj článek je vytištěný před tvým.“

„Ano, já vím. Ale k tomu, proč jsem tě probudil, Imogen...“

„Tohle je poprvé, kdy nějaký můj článek vytiskli před tvým,“ vyhrkla s rostoucím nadšením. „Možná že konečně došli k závěru, že moje poznatky jsou stejně zajímavé a seriózní jako ty tvoje.“

„Musím si s nimi o tom promluvit. Tak se mi zdá, že zapomněli, kdo ten zpropadený časopis založil.“ Matthias se posadil na pelest. „Ale nejdřív bych ti chtěl něco dát, má drahá.“

„Ještě okamžik. Podívám se, jestli nedošly nějaké dopisy k mému poslednímu článku o vztahu Zamarise a Anizamary.“

„Něco pro tebe mám, Imogen.“

„Aha. Tady je dopis od toho idiota Bledlowa. Já věděla, že se mnou bude polemizovat.“ Imogen se zarazila. „Cos to říkal?“

Pousmál se. „Mám pro tebe dárek.“

„To je úžasné.“ Vytušila, že jí chce povědět něco velmi důležitého. „V té truhličce?“

„Ano.“ Vložil jí vyřezávanou schránku do rukou.

Pomalu zvedla víko a nahlédla dovnitř.

Na černém sametu ležel velkolepý předmět veliký asi jako její dlaň. Byl vyrobený ze zlata a na jedné straně hustě popsaný formálním písmem starověkého Zamaru. Rubovou stranu zdobily drahokamy a křišťály nevýslovné krásy. Třpytily se tak jasně, že nemohla uvěřit, že jsou skutečné.

„Pečeť královny Zamaru,“ vydechla.

„Máš před sebou věc, kvůli které se mě Rutledge pokusil zavraždit.“

Pátravě mu pohlédla do očí. „Tys ji celou tu dobu měl u sebe? Schovával jsi ji a nechal kolem ní splétat legendy?“

Pokrčil ramenem. „Ano. Myslím, že byla něco jako přízrak.“

„Proč jsi mi ji dal?“

Dlouhými prsty pohladil Imogen po tváři. „Protože jsi mě zachránila před přízraky. Protože jsi moje Anizamara.“

„Ach, Matthiasi. Tolik tě miluji.“ Imogen odhodila skvost nevýslovné ceny na pokrývku a objala ho.

„To moc rád slyším.“ Matthias na poslední chvíli pečeť zachytil, aby nepadla na podlahu, a velmi opatrně ji položil na noční stolek. „Protože já tě taky miluji. A budu tě milovat po celý zbytek svého života.“

„Je to slib, mylorde?“

„Ano. Ten nejdůležitější slib mého života.“

Imogen ho objala kolem krku a s radostným nadšením si ho přitáhla na sebe. Celý svět totiž ví, že Colchester svůj slib vždycky dodrží.

Ústřední hrdinkou románu Královna pečeť je Imogen Waterstoneová, svým okolím považovaná za výstřední modrou punčochu. Před časem se sice mezi londýnskou společenskou smetánkou znemožnila, nyní se však vrací – ovšem jen proto, aby pomstila smrt své přítelkyně.

Důvěřuje sice svému důvtipu, ale chápe, že pro své intriky potřebuje pomocníka. Její volba padne na nechvalně známého hraběte z Colchesteru, jehož žádá, aby přistoupil na hru a naoko se jí dvořil. Imogeniny plány počítají prakticky se vším, jen ne s tím, že by se mohla zamilovat. Hrozící skandál může odvrátit jen sňatek, který však znamená pro Imogen prohru – její plán může zkrachovat. Oba milenci stanou po několika překvapivých zvratech tváří v tvář nečekané hrozbě a jen o vlásek uniknou smrti, aby nakonec spočinuli jeden druhému v náručí.